

*Vražedná
vášeň*

Shannon
Drake

Vražedná vášeň

Shannon
Drake

2003

Copyright © 1999 by Heather Graham Pozzessere
Translation © 2003 by Hana Žižková
Cover design © 2003 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu TALL, DARK, AND DEADLY,
vydaného nakladatelstvím Onyx, New York 1999,
přeložila Hana Žižková

Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Jana Šafaříková, Hana Bončková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Alena Vojnarová

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v roce 2003

ISBN 80-7303-128-0

*S láskou věnováno památce Eldy K. Bradburyové a její rodině
Joeovi, Michaelovi, Beth, Jeffovi a Faith. V těchto vnitřně i navenek
krásných lidech žije dál.*

Prolog

Močál přináší smrt.

Také dokáže skrýt tisícero hříchů.

Vedl loďku vodou a přitom se díval na ženu, která ležela na zádi. Byla nesmírně křehká a krásná. S úsměvem na něho upírala oči. Také se na ni usmál. Obklopovala je tma, nikde ani živáčka. Projížděli se spolu ve výjimečném klidu. Sám to místo vybral a zavezl ji sem. Rozhodl se podle svého rozmaru. Patřila mu její láska i temná noc.

Protože noc, stejně jako močál, může skrýt mnohý hřích. Miloval bažinu, miloval i ženu v loďce. Nakonec si uvědomila, že k němu chová stejnou náklonnost.

„Za chvíli tam budeme,“ řekl jí. „Už to nepotrvá dlouho.“

Nikdy předtím sem s ním nechtěla jet. Dnes však tiše souhlasila. Vždy mu odmítala poskytnout to, po čem toužil. Dnes jí nedal na vybranou. Pociťoval nesmírnou euforii. Byl mocný a spokojený. Ležela před ním a krásné rty měla roztažené v úsměvu, který patřil jen jemu. Tahle noc patří jemu. Rozhodl o tom. Jsou tu spolu a on se s ní pěkně vypořádá.

Nebe vypadalo zvláštně. Na obloze se mihotalo jen několik hvězd, které se čas od času skryly za mraky. Za mlžnými oblaky chvílemi vykoukla krásná, oblá polokoule měsíce. V jednom okamžiku jeho světlo úchvatně dopadlo na hladinu vody a ozářilo jejich siluety plující ztichlou divočinou. Pak jej zakryl mrak a bažinu znovu zahalila tma. Měl nezvyklý pocit klidu a moci, protože se uměl potmě orientovat i v močálu. V těchto místech to člověk potřeboval k přežití. Musel vědět, že všechno, co vypadá krásně, mu zároveň může přinést smrt.

Kolem vládl naprostý klid, jen tu a tam zafoukal větřík. Ticho bylo strašidelně podmanivé. Přesto věděl, že je sledují něčí oči. V patách jim plula temná noční stvoření. Věděl to, protože rád

pozoroval lidi kolem sebe, rád je studoval. Snažil se mocně veslovat. Zvuk rozrážené vody připomínal hlasité dunění bubnů v temnotách.

Divoké dunění, na divokém místě, napadlo ho. I v šeru dokázal ve vodě rozeznat nehybné siluety podobné kamenům. Nebyly to kameny. Pokud dostaly podnět, potopily se pod vodu. Nad hladinou zůstaly jen oči a nozdry. Siluety tiše pluly vodou a slídily po kořisti...

Aligátoři. Úchvatná stvoření. Viděl jich tu však jen několik. Dále, ve slepém říčním rameni jich rejdlilo víc, stejně jako ploskolebců. Aligátoři jsou zvláště krásná stvoření, štíhlá a hladká. Mají ladné pohyby a dokáží vládnout souši i vodě. V močálu žili další nebezpeční tvorové. Korálovci, chřestýši kostkovaní a malí trpasličí chřestýši. Ti se rádi vyhřívají na ostrůvcích ve vodě. Voda je doménou ploskolebých hadů. Přestože tu žilo tolik nebezpečných tvorů, bažina oplývala neuvěřitelnou krásou. Divoké orchideje, ptáci, jejichž barvy by nedokázal namalovat ani ten nejlepší umělec. Západy slunce a noci...

Noci jako je tato.

„Není ti zima?“ zeptal se jí. Zvláštní, jak se najednou udělalo chladno. Teploty v těchto místech bývají ničivě vysoké, ale v noci se pokaždé ochladí. Měl dojem, že se otřásla.

„Samozřejmě že ti je zima,“ řekl. Pak si uvědomil, že si zapomněl bundu v autě. „Promiň, miláčku... Zapomněl jsem si bundu a ty na sobě skoro nic nemáš. Mělo mne to napadnout... Je mi to líto. Už to ale nebude trvat dlouho.“

Znovu zabral veslem do vody. Proplouvali tmou. Nakonec se před nimi otevřelo prostranství, které hledal. Temnota a ticho noci vibrovaly očekáváním. Všude klid.

Za tím klidem však...

Letos přišlo velké sucho, což nebylo nijak zvláštní. V těchto místech ale voda zůstala hluboká a hustě obklopená divokými rostlinami. Přilétaly sem stovky ptáků. Pili tu, stavěli si hnízda, lovili ryby a hmyz.

Stěhovala se sem i malá zvířata. Vačice, veverky, lišky a někdy sem dokonce zabloudila i puma, ačkoli lovci tyto skvělé kočky už skoro vyhubili. A kam přišli...

Život je nakonec jen jeden dlouhý potravní řetězec.

„Podívej, lásko, už jsme tady,“ oslovil ji. Odložil veslo a opatrně se přesunul na zád, kde ležela skrčená. Zadíval se na vodu. „Jsou

úžasní,“ vydechl s úctou. „Dokonalé stroje, které vyrobila příroda. Staří jako dinosauři, žijí na zemi celé miliony let.“ Uchváceně si povzddechl.

Pak se upamatoval, proč sem vlastně připluli.

„Tak do toho,“ řekl rázně. Pocit dojetí se rozplynul. Znovu se na ni zadíval.

Zase se na něho po dlouhé době usmívala. Dělávala to i dříve, ale tentokrát sám vzal její rtěnku a namaloval jí ten zatracený úsměv na povýšenou tvář. Na tvář, která až příliš často vyjadřovala, že pro ni není dost dobrý. Byla to obyčejná coura, jež se svlékala před cizími muži.

Dotkl se jí. Měl pravdu. Je jí zima, má studenou kůži.

Úplně studenou.

Mrtvolně chladnou.

Škoda. Hemží se to tu aligátory, možná jsou dokonce i dostatečně vyhladovělí. Dokázali by ji zaživa rozsápat na kousky. To by byla podívaná. Usmál se při pomyslení, jak by křičela.

Všechno je v nejlepším pořádku. Dost dlouho si jen tak hrál a čekal. A pokud šlo o hrozící nebezpečí...

Dost toho odkoukal od aligátorů. Ukázali mu, jak má zabíjet. Jednoduše oběť usmrtit, ujistit se, že se nemůže bránit.

Chovala se tak povýšeně...

Dokud se nenaučila poslouchat jeho rozkazy. Skoro mu přišlo líto, že ji musí nechat zmizet. Zrovna se začala lepšit, předtím celou dobu jen fňukala. Vlastně se až příliš snažila vzbudit soucit. Nedělalo mu potíže ji zabít.

Byla tak pyšná, tak arogantní...

Nedokázala se ani bránit.

Je chytrý. Nenechá se chytit. Vždycky opatrně vyčkával. V televizi často sledoval práci soudních lékařů. Ohledání mrtvoly mohlo vést rovnou k pachateli. Ale v břiše aligátora se každé tělo ohledává zatraceně těžko.

„Pryč s tebou, čubko,“ řekl netrpělivě. Noc ho začínala unavovat, stejně jako močál. Rozesmál se. „Dokud jsme žili spolu, bylo to skvělé, ale teď je po všem.“

Strčil ji z lodky do vody.

Nezačala se hned potápět. Několikrát máchl jejíma rukama ve vodě.

Aligátoři se zpočátku ani nepohnuli. „Tak pojďte, vy všiváci!“ vykřikl.

Zaklel. Jak se nakláněl nad hladinu, aby tělem ve vodě zahýbal ještě víc, namočil si košili.

Zaslechl šplouchnutí... Jedno ze zvířat vklouzlo do vody. Další šplouchnutí..., další aligátor.

Zuřivě mu tělo vytrhli z rukou.

Usmál se.

Pozoroval je.

Voda se jen vařila. Slyšel máchání obrovských, silných ocasů a cvakání čelistí, jak se veliké hlavy natahovaly po kořisti.

Pak ji stáhli pod hladinu. Aligátoři se dokáží skvěle postarat o přežití. Stáhnou oběť dolů pod vodu a utopí ji, aby se nemohla bránit. Dá se na nich najít jen málo slabin. Mají tlustou kůži a čelistmi dovedou vyvinout větší tlak než většina ocelových pastí na zvěř. Jako všichni správní dravci soka zbaví obranyschopnosti dříve, než je může ohrozit.

A tak...

Zmizela.

Zvířata ji za nějakou dobu pozřou.

Co z ní zbude? Cárý masa? Kdepak, o ty se postarají malé ryby. Kosti... Kosti, které aligátoři nejdříve sežerou a pak vyloučí? Možná, ale najdou se vůbec? Pochyboval o tom. Najde se kus látky, chomáč vlasů? Zbude vůbec něco? Možná. Čeho by to však byl důkaz? Ničeho – kromě skutečnosti, že nežije.

Prostě už nežije.

Tak to je.

Močál přináší smrt. Dokáže ukrýt tisíce hříchů.

Venku čekají desítky dalších žen, aby za své hříchy pykaly.

1.

Úpravy domu postupovaly báječně. Marnie Newcastleová s úlevou vydechla, když otevřela dveře a nahlédla do starého domu, který rekonstruovala. Už ho skoro dokončili. Musí se dodělat několik drobností – stavitel sem ještě posílal dělníky, aby zaretušovali malbu a dokončili tesařské práce. Byla uchvácená – konečně se tu cítila jako doma. Nešlo to však snadno. Častokrát měla sto chutí stavitele na místě uškrtit, a on ji také. Nakonec se však všechno podařilo.

Vstoupila do haly, zadumaně za sebou zavřela dveře a rozhlédla se. Podlaha byla obložena bezovým mramorem s jantarovými žilkami a stěny měly barvu slonové kosti. Na tomto méně výrazném pozadí se nádherně vyjímal starožitný lustr. Nalevo se nacházel obývací s překrásným krbem, po jehož stranách stály dvě starověké bohyně – napravo Athéna a nalevo Héra. Po Marniině pravici byl vchod do knihovny, do níž už přistěhovala své svazky. Přímo před ní stálo točité schodiště vedoucí do místností v patře. V přízemí se ještě nacházela zcela zrekonstruovaná kuchyň.

Nebylo to jednoduché. Věděla, že všichni, kdo na domě pracují, od stavitele po instalatéra, jí za jejími zády nadávají – a přitom od ní samozřejmě přijímají šeky. Ted však mohli i oni být hrdí. Vytvořili mistrovské dílo.

Vkročila doprostřed haly a otočila se. Ano, ted je doma.

Začal zvonit telefon. Navyklým pohybem zajela rukou do kabelky pro mobil, ale nenahmatala jej. Zamračila se a zapřemýšlela, kde jej mohla nechat. V kanceláři, nebo v autě? Nezvonic však mobil, ale její domácí telefon. Kde vlastně má zapojené přístroje? Přenocovala tu jen několikrát. Telefony... Jeden v ložnici a druhý v kuchyni... Ten je nejbližší, jen pár kroků.

Dokonale spokojená prošla halou. Uprostřed kuchyně stál pracovní pult s nejmodernějšími spotřebiči z nerezavějící oceli. Velice po tom všem toužila a také se k tomu dokázala dopracovat. Dřela se, mnohé obětovala a mnohé získala. Přátelé o ní vždycky

tvrdili, že je umanutá. Zastavila se a kousla se do rtu. Pravda, byla „tvrdá“, jak o ní říkali ostatní. Nikdo z nich nechápal, co v ní tu tvrdost vypěštovalo.

Na okamžik se jí vrátil její starý neklid. Kdyby ti lidé měli místo otce věčně opilého násilníka, možná by ji chápali snáze.

Lehce se usmála. Je dobrá. Vybrala si některé z nejnáročnějších případů a obhajovala bohaté zločince. Jen díky tomu se dostala tam, kde teď je. Jako realistka na slovo vzatá chápala, že si ty případy musí někdo vzít na starost a vydělat na nich. Z jejího pohledu tím někým měla být právě ona. Pokoušela se přátelům vysvětlit, že když se člověk chce dostat kupředu, musí si při tom trochu umazat ruce. Lidé říkali, že advokáti jsou jako žraloci. Možná. Ona se tak chovat musela. Jako žena měla ve firmě plno kolegů, kteří by jí ochotně šlápli na krk, jen aby se prodrali výš. Neustále číhali s otevřenými čelistmi.

Telefon nepřestával zvonit. Jak se vůbec někdo mohl dozvědět, že je tady? Hloupá otázka – vždyť řekla sekretářce, že sem půjde. Ted tu žiju, připomněla si.

Rychle přistoupila k telefonu, zvedla sluchátko a téměř neslyšně řekla: „Haló?“

„Jsi to ty, Marnie?“

„Prosím?“

Hlas jí nebyl nijak povědomý. Zněl velice tiše a chraplavě, téměř šeptal. Že by její stavitel? Kdepak, ten pokaždé mluvil příkře a nazlobeně.

„Nazdar, Mamie.“

„Kdo je to?“

„Líbí se ti tvůj dům?“

Je to opravdu stavitel? Určitě. Možná má rýmu, nebo kocovinu.

„Moc. Je nádherný. Jsi to ty, Phile?“ Stavbu prováděla firma Phila Jenkinse a jeho společníků. Hlas se tiše zasmál.

„Neodpověděla jsi mi. Líbí se ti ten dům?“

„Samozřejmě, je překrásný. Podívej, Phile, mám za sebou náročný den. Nechci být hrubá, ale nemám chuť ztrácet čas...“

„Čas, Marnie, jistě. Moc ti ho už nezbývá. Ani si nedokážeš představit, jakou má cenu.“

„Jistě, můj čas je drahý,“ odpověděla netrpělivě. Možná že s Philem jej strávila až příliš mnoho. Začínal se chovat majetnický. Muži nedokázali pochopit, že na světě existují ženy, které se řídí

logikou. V každém vztahu nemusí jít o hluboké city. „Podívej, Phile, chci se teď těšit ze svého domu. Zavolej mi, až budeš mít na srdci něco závažného, ano?“

Rozzlobeně zavěsila. Chvilí přemýšlela o tom, zda to opravdu byl Phil.

Znovu se rozhlédla po kuchyni. Dalo se z ní vejít do obývacího pokoje a odtud k bazénu v zahradě. Přicházel soumrak. Obloha měla zlatavou barvu, již dostává těsně před setměním. Bazén akvamarínově zářil. Byla v něm malá fontánka. Za bazénem se táhl záliv. Viděla až daleko na Key Biscayne. V patře měla ložnici se stejně úchvatným výhledem. Nemohla se dočkat, až tu bude denně spát, uspořádá tu první večírek..., bude tu bavit hosty. Myslela na svou krásnou ložnici. Na chvíli se zapomněla a zadumala se. Kéž by se jí povedlo najít si nějakého výjimečného mužského. Opravdu výjimečného.

Znovu začal zvonit telefon a vrátil ji zpátky do skutečnosti. Je to zase ten otrapa Phil, nebo některá z kamarádek? Vedle žila Samantha Millerová. Mohla si snadno všimnout jejího auta. Možná to je Sam a chce sem zaskočit, aby se podívala na dům. Bydlely hned vedle sebe na krásném uměle zbudovaném výběžku pevniny u zálivu.

Zvedla sluchátko. Znovu se cítila šťastná.

„Haló?“

„Nezavěšuj, když s tebou mluvím.“

Stejný hlas, jen kousavější. Rozzlobený.

„Nemám zavěšovat? Co si o sobě ksakru myslíš? Zavěším kdykoli a komukoli budu chtít, ty zatracený pitomče!“

Práskla sluchátkem a zavrtěla hlavou. Otočila se a vyšla z kuchyně zpátky ke schodům. Ať to byl kdokoli, kazil jí její obchůzku po téměř dokončeném krásném novém domově. Místě, kvůli němuž se tolik nadřela.

Když kráčela nahoru po schodech, zamračila se. Copak ten hlupák Phil nečte noviny? Psali tam o ní, že je krásná a velice schopná – a chladná jako led, tvrdá jako ocel. Možná to mohli ještě trochu víc opentlit, ale i tak se jí popis líbil. Poté, co článek vyšel, její firmu zaplavily prosby o pomoc. Krásná a schopná, tvrdá jak kus oceli, chladná jako led – nehodlala se zabývat žádnými protivnými telefonáty.

Nemysli na to, prohlédni si dům, řekla si. Svůj domov. Svůj velkolepý úspěch.

* * *

Z kuchyně v sousedním domě vyhlédla Samantha Millerová a podívala se na obydlí své přítelkyně. Pak se otočila k troubě. Potřebovala obrátit maso na pekáči. Bylo velmi jemné, čerstvý delfín. Odpoledne jí jej přinesli Ann a Harry Lacatovi, kteří patřili mezi její klienty. Harrymu pomohla dát se znovu do formy po infarktu, ale nejdůležitější vztah si vybudovala s jejich synem Gregorym. Tvrdila o něm, že to je její vyvolený. Bylo mu devět let a Samantha ho považovala za jedno z nejkrásnějších dětí, jaké kdy viděla. Chlapec však žil ve svém vlastním světě. Nechodil často ven. Sam se ho někdy podařilo vylákat z domu. Jak ho přemlouvala, trochu se do něho zamilovala. Otevřenými dveřmi od kuchyně se podívala do proskleného obývacího pokoje. Gregory, jemuž spadala černá kadeř do čela, měl puštěné video a díval se na film *Lví král*. Dokázal jej sledovat celé hodiny, pořád dokola. Když se na něho zavolalo jménem, obvykle neodpovídal, ale usedl ke klavíru a zahrál skladbu, kterou někde slyšel, aniž by se napoprvé spletl jen v jediném tónu.

Mysli na to, co děláš, připomněla si. Čerstvé maso. Musí se ti povést, je výborné. Budeme mít k večeři delfína – na pekáči je to ryba, ne savec, napadlo ji automaticky. Tohle pokaždé říkala lidem ze severu, kteří na takový druh masa nebyli zvyklí. Dnešní večeře byla důležitá a Samantha zrovna nepatřila mezi vášnivé kuchařky. „Lauro!“ zavolala na sestřenici, která trůnila na vysoké židli u kuchyňského pultu. „Myslím, že Marnie je doma. Co kdybys jí zavolala a pozvala ji k nám na večeři?“

Laura právě opatrně namáčela špičku syrové mrkve v mističce s malinovou omáčkou. Zaraženě vzhledla. „Dnes večer mám volat Marnii?“

„Jistě. Máme plno masa.“

Laura váhala. „Ale...“

„Právě se nastěhovala. Zavolej jí, prosím tě.“

Laura si povzddechla. „Já jen, že... ta večeře je kvůli Aidanovi.“

„Aidan má Marnii rád.“

„A který mužský ji rád nemá?“ zabručela Laura. „Je to tvůj syn,“ připomněla jí Samantha. „Hmm. Marnie jde po mladých a nevinných.“

„Lauro...“

„Má to být rodinná večeře. Už je tu Gregory.“

„Aidan to s ním skvěle umí a Gregory ho má velice rád.“

To byla pravda. V jednom ohledu si spolu téměř dospělý Aidan a devítiletý autistický chlapec velmi dobře rozuměli. Jejich společným jazykem byla hudba.

„Také Gregoryho zbožňuju, to přece víš,“ bránila se Laura.

„Já vím, Snažíš si jen najít výmluvu, abys nemusela volat Marnii.“

„Dobrá, dobrá, tak já jí zavolám. Třeba nám jako právníčka zadarmo pomůže s Aidanovými autorskými právy a tak. Zavolám jí. Třeba stejně nebude moct přijít,“ odpověděla Laura zvesela. Pak se podívala na mrkev a omáčku a humor ji přešel.

Sam si zhluboka povzdechla. „Jen to zkus, Lauro. Odvahu! Ta omáčka není z obchodu se zdravou výživou, je od Marie Callendarové, přímo z Publixu.“

Laura provinile vzhlédla. „Tak dobře.“ Strčila si mrkev do úst a začala vytáčet číslo. Pak se zarazila a vyhrkla: „Ta omáčka je fakt skvělá.“

„Vidíš, co se přihodí, když v životě trochu zarisuješ?“

„Jo. Občas to riskni a máš plnou pusku pekelně pálivých papriček,“ opáčila Laura moudře. „Jaké má Marnie číslo?“

* * *

Když Marnie vystoupala do patra, chvíli uvažovala, kam má jít nejdřív... Jistě, do pokojů pro hosty. Měla dva a nacházely se na jižní straně domu. Zadní část směřovala na východ ke Key Biscayne. Vyšla na balkon posledního pokoje, odkud bylo vidět na Samin dům. Byl velice pěkný, ale jejímu se v žádném případě nemohl vyrovnat. Sam nevydělávala tolik jako ona, nemluvč o tom, že dům původně vlastnila její rodina. Potřeboval nutně opravit. Zajímalo se o něj mnoho realitních kanceláří. Všechny čekaly, až jim učiní nabídku, aby jej mohly nechat zrenovovat a pak za obrovskou sumu prodat. Samina rodina peníze nikdy neměla. Její otec byl učitel. Jeho otec však kdysi dostal příležitost koupit po hurikánu pozemek u vody – tehdy jistě velice levný –, a tak Sam teď měla jeden z nejrozkošnějších domečků na světě. V současnosti takových domků u vody valem ubývalo. V blízkosti městských center téměř neexistovaly.

Z pokojů pro hosty šla zpátky do ložnice. Obdivovala mahagonovou postel s nebesy a toaletní stolek a prádelník ze stejného dřeva. Značně pokoji dodávaly na symetrii. Dobrá, přiznala si, musím mít všechno dokonale srovnané. Má to své výhody. Usmála se a přistoupila ke stolku. Na krásně rytém stříbrném tácku měla perfektně srovnaná líčidla. V jedné řadě tam stály podkladový krém, tvářenka, oční linky, stíny a řasenka. Vedle tácku urovnala rtěnky a laky na nehty. Červené odstíny byly pohromadě, pak hnědé, růžové a tak dále. Nedokázala si pomoci, měla ráda pořádek. Díky němu jí zbývalo více času na jiné věci.

Telefon začal znovu zvonit. Na okamžik nevěděla, co má udělat, ale pak přistoupila k nočnímu stolku a rázně zvedla sluchátko. „Poslouvej, ty hovado, dej mi pokoj!“

Na druhé straně bylo chvíli ticho. Pak se ozvalo: „Marnie?“

Marnie dlouze vydechla. „To jsi ty, Lauro?“ Poznala ten hlas okamžitě. Patřil Samině sestřenici. Zašklebila se, což Laura samozřejmě nemohla vidět. Někdy své okolí příliš kritizovala. Naproti tomu Sam se za lidi, na kterých jí záleželo, rvala jako lvice. Když jste ji chtěli milovat, museli jste přijmout i její rodinu a přátele. Ne snad je přímo zbožňovat, ale člověk je musel alespoň tolerovat. Marnie měla Sam upřímně ráda. Zvláštním způsobem jí připomínala skálu. Ještě za studií se odmítla poddat tlaku svých vrstevníků. Byla to skutečná přítelkyně – v této době a věkové skupině něco zcela ojedinělého.

„Jo, jsem to já,“ odpověděla Laura rozzlobeně. „Proč mi nadáváš do hovad?“

„Tobě nenadávám. Já... myslela jsem, že volá někdo jiný. Promiň. Co se děje?“

„Jsem u Sam a říkaly jsme si, že se u tebe asi něco děje.“

„Jistě, jsem tady,“ odpověděla. Vzrůstala v ní pýcha a vzrušení. „Chcete se přijít podívat?“

„Ted zrovna nemůžeme, protože Sam právě vaří večeři. Hlídá Gregoryho, aby si jeho rodiče mohli vyjít, a já čekám, až se tu objeví Aidan. Slíbil, že přijde na Saminu rybu s hranolkami. Typický teenager! Vlastní syn, a já ho skoro nevidím. Myslela jsem si, že by se ti třeba mohlo chtít zaskočit na večeři. Možná bys nás mohla poinformovat o tom vysokém, tmavovlasém, hezkém chlapíkovi, který právě koupil dům naproti tobě.“

„Jak víš, že je vysoký, tmavovlasý a hezký?“

„Jednou jsem ho zahlédla zezadu, když vcházel do domu. Rozhodně je vysoký a tmavovlasý. Do obličeje jsem mu neviděla, takže je možná šeredný.“

„Není.“

„Ty ses s ním už seznámila?“

„No... ano, jistě.“ Snažila se hovořit smyslně a sugestivně. „A?“ odpověděla Laura netrpělivě.

„Hmm. Je docela vysoký, tmavovlasý a hezký. Úžasný. A hádej, co dalšího? Vlastně ho známe – z Gainesville. Samozřejmě, ty jsi mnohem starší než já se Sam, takže jsi s námi do školy nechodila, ale myslím, že ses s ním také setkala.“

„Dobře, tak to vybal. Kdo je to?“

Marnie otevřela ústa a pak se zarazila. Zatím nechtěla Lauře nic povídat, protože ta by to přirozeně řekla Sam. Připravila by ji na to. Marnie Sam skutečně považovala za svou kamarádku. Někdy si však nedokázala pomoci a žárlila na ni. Sam stačilo pouhé slovo, povytažení obočí, jediný *pohled* a získala to, kvůli čemu Marnie musela dobrých dvacet minut tvrdě flirtovat. Ladnost a půvab byly pro Sam druhou přirozeností.

Jakmile se nový soused dozvěděl, že Sam žije hned vedle, okamžitě se celý proměnil. Něco se chystalo, ale Marnie byla posledním člověkem na světě, který by tomu hodlal nějak napomáhat.

„Brzy se s ním seznámíš, drahoušku. Opravdu je vysoký, tmavovlasý a hezký – a ještě k tomu okouzlující. Nemůžu se dočkat, až s ním zas strávím nějaký čas a znovu ho celičkého poznám.“ Odmlčela se a usmála se do telefonu. Hodlala Lauru napínat a pak ji nechat o novém sousedovi přemýšlet celou noc. „Promiň, ale nemůžu ti to zatím prozradit, musím tě nechat chvíli vydusit. Na večeri bych hrozně ráda přišla, ale už něco mám, díky,“ řekla Marnie. Opravdu už něco má? Pokud bude chtít, tak ano. A jestli se nakonec rozhodne přece jen odmítnout pozvání, které dostala, možná...

Neměla náladu na nudnou rodinnou sešlost. Sam tam navíc má toho divného kluka. Samozřejmě chápala, že je jiný, ale znervózňoval ji. Pořád se na ni díval, jako by dokázal přečíst každíčkou nehezkou myšlenku, která ji napadla.

„Lauro, vážně by ses sem měla přijít podívat. Dům je naprosto úžasný. Dneska ho už skoro dokončili. Sam ke mně určitě musí

zaskočit. Mám plno nápadů, které by jí mohly pomoci, až bude předělávat svůj dům.“

„Jo, určitě se u tebe brzy zastaví. Ted zatím...“

Lauřin hlas najednou přerušilo pípání. Příchozí hovor. Moderní technika byla prostě užasná.

„Moment, někdo mi volá. Když o tom tak přemýšlím, možná to je ten, s kým mám dnes večer schůzku – hezký, vysoký a tmavovlasý chlapík,“ řekla Marnie Lauře. Přepnula tlačítko na přístroji. „Prosím?“

„Nazdar, Marnie. Jak se ti líbí ložnice?“

Znovu ten zpropadený hlas. Tentokrát však zastřeně šeptal. Jeho chraplavý tón ji najednou děsil. „Jak víš, že jsem v ložnici?“ zeptala se bez rozmyšlení.

„Vím, kde jsi, Marnie. Znáš tě. Chladná jako led, tvrdá jak kus oceli. Chtěli tím jen říct, že jsi děsná mrcha.“

„Ještě jednou se ozveš a zavolám policii.“

„Nebudu znova volat, Marnie, nic se neboj. Protože já vím, kde jsi. Vím to úplně přesně.“

Tentokrát zavěsil on. „Pitomče,“ zašeptala Marnie, než se znovu spojila s Laurou. „Hele, děvče, myslím, že budu muset...“ zarazila se, protože najednou zaslechla zedola jakési klapání.

„Ještě se mi tu ometají dělníci,“ řekla Lauře. „Musím jít někoho pořádně seřvat.“

Už chtěla položit sluchátko, když telefon znovu zapípal. Automaticky jej přepnula.

„Prosím?“

„Ahoj, Marnie.“ Mluvil nesmírně hluboko. Jeho hlas ji děsil, telefon jí připadal divný. Jako by ten člověk stál někde blízko, ve vedlejší místnosti. Začínala se bát. Nesnášela pocit strachu, a tak začala zuřit.

„Říkal jsi, že už znovu nezavoláš.“

Ze sluchátka se ozval zastřený smích, kterým se zdánlivě prosytil vzduch kolem ní. Pak znovu chraplavě zašeptal. „Já vím. Lhal jsem.“ Měla dojem, že jí zvuk jeho hlasu drsně přejíždí po zádech, jako když člověk drápe nehty po tabuli.

„Nemohl jsem si pomoci. Vážně, jak se ti líbí ložnice, Marnie? Musel jsem zavolat, musel jsem přijít. Potřeboval jsem tě vidět. Tady.“

Marnie prsty pevně sevřela telefon a prudce se otočila. Ten člověk byl celou dobu nablízku. Ted s ní stál v jedné místnosti. Usmíval se na ni a přitom mluvil do mobilního telefonu. Jak to, že nepoznala jeho hlas? Muže znala velmi dobře. Důvěrně.

„Co to provádíš? Hraješ si se mnou po telefonu a pak sem přijdeš?“ zeptala se ho rozzlobeně.

„Přišel jsem si s tebou promluvit, Marnie.“

„Sem? Po těch absurdních telefonátech? Jen přes mou mrtvolu.“

„Správně, Marnie. Jen přes tvou mrtvolu.“

Ledabylo hodil telefon na postel. Můj telefon, uvědomila si. Přistoupil k ní. Všimla si, že má na ruku rukavice. Zpočátku pociťovala jen rozčilení a zvědavost.

Pak spatřila jeho oči.

A pochopila.

Správně, Marnie, jen přes tvou mrtvolu!

Otevřela ústa, aby vykřikla. Najednou si zděšeně uvědomila, že jde do tuhého.

Tvrdá jako kus oceli, chladná jako led stála strachem přikovaná na místě. Mohla vykrváct jako jateční prase. A jako zvíře, jež vedou na porážku, si náhle uvědomila, že se dokáže bát, umí vycítit nebezpečí. Vůbec nebyla tvrdá, ted'... Má zemřít?

To přece není možné. Jen jí vyhrožuje, snaží se ji vystrašit...

Jenom se snaží? Vede se mu to tedy zatraceně dobře.

Znovu otevřela ústa. Ach bože! Připadala si jako ve zlém snu. Nedokázala ze sebe vydat ani hlásku.

Přistoupil k ní. Dotkl se jí rukama v rukavicích. Měl radost, velikou radost. Vysmíval se jí očima. Znovu zaslechla jeho smích, který jí drásl nervy...

Nedostala příležitost, aby ho uhodila. Když se pokusila bránit, smýkl jí o toaletní stolek.

Stříbrný tácek spadl na zem. Na podlahu se rozsypaly rtěnky, laky na nehty, oční linky a stíny... „Krávo,“ řekl klidně, „ted to budu muset všechno posbírat.“

Od táhl jí od stolku. Oběma rukama jí sevřel hrdlo. Konečně se jí podařilo cosi zachřčít. Přinutila ji k tomu pronikavá bolest. Málem vykřikla...

„Jistě, miláčku, dnes večer máš schůzku. Se mnou,“ zašeptal. Bylo až k neuvěření, jak smyslně zněl jeho hlas.

* * *

Vedle, v Samině domě, čekala Laura a netrpělivě přitom podupávala nohou. Pojíkala další mrkev.

„Co je?“ zeptala se Sam. Pak se sehnula a otevřela troubu. Přes čelo jí přitom spadlo několik pramenů medově hnědých vlasů. Rychle je chytila a přehodila si je zpátky přes rameno, aby je uchránila před sežehnutím. Dovedla si představit, jak rychle by vzplanuly a jaké titulky by se ráno objevily v novinách: CVIČITELKA-TERAPEUTKA UHOŘELA PŘI PŘÍPRAVĚ ZDRAVÉ STRAVY! V televizi by pak mohli začít vysílat nový program. Místo *Prima vařečky* by to mohla být *Prima pochodeň* nebo *Ohnivá vařečka*.

Vždyť je to jen večere, připomněla si. Obvykle kolem jídla ani vaření moc řeči nenadělala. Laura se však celá třásla nedočkavostí, protože se těšila na svého syna, který měl přijít. Bylo mu jedenadvacet a oficiálně bydlel u rodičů, třebaže prakticky se doma téměř nezdržoval. Lauřině dceři Lacey bylo dvacet a právě se přihlásila na univerzitu v Miami. Sam děti své sestřenice milovala a věděla, jak moc pro Lauru tento večer znamená. Sama nikdy neměla velkou rodinu a zejména od chvíle, kdy jí zemřel otec, pro ni všichni členové rodiny nabyli na důležitosti.

„Tak co, Lauro, přijde?“ zeptala se. Vytáhla maso z trouby a pohlédla na sestřenici.

„Nevím,“ odpověděla Laura netrpělivě. Potřásla hlavou a podívala se na telefon. „Marnie řekla, ať počkám, a pak přepnula... Myslím, že je zase na drátě, slyšela jsem, jak na někoho křičí. Je neuvěřitelné, že se jí podařilo udržet stavitele a jeho dělníky. Já bych ji na Philově místě určitě zabila, ale... do háje!“ Laura zírala na telefon a zatřásla jím. „Ať se rozmyslí. Něco ji zaujalo, a tak mne nechala čekat. Asi má rande s nějakým úžasným fešákem. Možná ji právě přišel vyzvednout.“

„A ona na toho skvělého fešáka začala vrískat?“ zeptala se Sam a ušklíbala se.

„K čertu, u Marnie člověk nikdy neví,“ odpověděla Laura.

„Tak jí dej ještě chvilku. Když se neozve – aspoň jsme se pokusily,“ řekla Sam. „Bude vědět, že jsme ji chtěly pozvat.“

„No jo, jistě,“ opáčila Laura a protáhla obličej.

Sam na ni vrhla „velevýznamný“ pohled, jak Laura říkávala.

Měl být káravý. Laura s Marnií nikdy nemívala přílišnou trpělivost.

Laura zavrtěla hlavou. „Nezlob se, že ti tohle říkám, ale Marnie někdy dokáže být pěkně hrubá. Chtěla, aby ses přišla podívat na její dům. Myslím, že jí šlo o to, abys viděla, že je mnohem hezčí než tvůj. Závídí ti.“

„Marnie nikdy neměla vlastní peníze, až teď. Jako dítě žila téměř v bídě.“

Laura se zakabonila. „Všichni jsme byli chudí.“

„Nebyli jsme bohatí, ale naši rodiče měli práci. Marnii její matka opustila a její otec byl příživník.“ Na chvíli zaváhala. „Možná ji dokonce sexuálně zneužíval, Lauro. My jsme nic takového nezažily. Je mi jí líto, i když se zdá pěkně tvrdá. Potřebuje pořád něco dokazovat, druhým i sobě,“ řekla Sam prostě. „Ty ani já nic takového nepotřebujeme.“

„No dobře. Pravda, hodně toho prožila a musí se s tím nějak srovnat.“

„Každý z nás někdy provádí věci, na které není zrovna hrdý.“

Laura zvedla obočí. „Ted ale vážně, slečno Spravedlivá! Někteří toho napáchají víc než ostatní. Jako Marnie. Jistě ti nemusím připomínat, že se snažila sbalit Joea.“

Joe byl osobní trenér a spoluvlastník Samina fitness centra, v němž se nacházela tělocvična a poskytovaly se fyzioterapeutické služby. Koupili je společně, když se původní vlastník rozhodl odstěhovat zpátky na sever. Joe byl neuvěřitelně hezký a tělo měl samý sval. Se Sam se přátelil, několikrát si spolu vyšli a Laura si myslela, že se mezi nimi začíná cosi rozvíjet. Pak se přistěhovala Marnie. Laura nedokázala uvěřit – jak Sam tvrdila –, že jsou s Joem pouze přátelé. Byla však Saminou sestřenicí, a tudíž se za ni slepě bila, ať se dělo cokoli. Sam se jí snažila vysvětlit, že ji Joe vlastně nikdy příliš nepřitahoval a že ji Marniin zájem o něho těší. Jejich obchodní partnerství však pro Sam bylo důležitější.

„Lauro, prosím tě, poslouchej mne a věř mi. Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že se jí Joe líbí. Jako spolupracovník je dobrý. Hodně ho potřebuju, aby se obchody točily. Ale chodit s ním... Vlastně bych to nikdy nedokázala. Je milý, ale pořád se prohlíží v zrcadle.“ Ušklíbla se. „Říkala jsem ti přece, co se stalo, když jsme znovu otevírali a já málem přišla o všechny pomocný personál. Jednu holku

dohnal k slzám, protože ji neustále otravoval, že nedokázala dostatečně dobře naleštit největší zrcadlo v místnosti s činkami.“

Laura pokrčila rameny na znamení, že uznává, že Joe je možná trochu narcistický. „Ano, ale stejně se na něho vrhla, aby ho schramstla.“

„Chudák Marnie! Brzy zjistila, že jeho ego daleko převažuje všechny jeho ostatní klady, které jsou skutečně úctyhodné.“

„Víš, co mi jednou řekla?“ zabručela Laura. „Nevím, co?“

„Povídala, že se s tebou ráda kamarádí. Mluvila o tobě, jako by ti dělala profil. Prý že máš krásné jantarové oči, k nim nádherné, husté vlasy a souměrné, pevné tělo, které je krásně štíhlé a dokonale tvarované. Mohla bys být trochu vyšší, ale když se to tak vezme, všechno dobré má malý obal. Jsi chytrá, okouzlující a ona se skrz tebe ráda seznamuje s novými lidmi.“

Sam se zasmála. „Tohle opravdu řekla?“

„Tebe se to nedotklo?“

„Myslím, že mi tím lichotila.“

„Ale přiznala, že tě využívá, aby se seznámila s jinými lidmi...“

„Lauro, je krásná a chytrá, má skvělou práci, kde se setkává se stovkami lidí...“

„Stovkami šílených zločinců! S vrahy, násilníky, lupiči.“

„Někteří z nich třeba nejsou šílení – nebo ani vinní. Zkus do toho telefonu zařvat, Lauro. Třeba ji jen něco vyrušilo a zapomněla, že pořád čekáš.“

„Tak dobře, ale jen kvůli tobě. Vzpomeň si, že jsem tě varovala, až ti tvá sladká, krásná sousedka náhodou vrazí nůž do zad.“

„Buď přece trochu milá, Lauro.“

„Ach bože, pokusím se,“ odpověděla Laura a zakoulela očima. Rukou zakryla sluchátko. Pak do telefonu zařvala: „Zatraceně, Marnie! Marnie! Vnímáš mne? Odpověz!“

Zatímco se Laura snažila přivolat Marnii k telefonu, Sam si všimla, že Gregory stojí na místě a zírá do tmy venku. Díval se na záliv? Ne, stál u okna, z něhož bylo vidět na Marniin dům. Jen tam postával a lehce se pohupoval dopředu a dozadu. Bylo to krásné dítě s velkýma modrýma očima a tmavými vlasy. Jeho fyzioterapeutka ho naučila skvělému chování. U stolu dokázal dokonale zacházet s ubrouskem, vidličkou a lžící. Byl úzkostlivě čistotný, česal se, pečoval o své zuby. Byl klidný a jemný. Žil však ve svém vlastním světě. Laura se kousla do rtu a najednou děkovala Bohu, že má obě

děti zdravé. Soucitně si vzpomněla na Gregoryho rodinu. Jeho rodiče si často zoufali. Trvalo mu neuvěřitelně dlouho cokoli se naučit a bylo přitom zapotřebí nesmírné trpělivosti. Výjimkou byla hudba. Tu měl kdesi v sobě.

„Film už skončil, Gregory?“ zeptala se Laura. Pak měla dojem, že z telefonu zaslechla jakési zvuky. „Marnie? Marnie, řekni něco do toho ztraceného telefonu, prosím!“

Marnie se však neozvala. Gregory také mlčel.

* * *

Marnie slyšela své jméno. Připadalo jí, že přichází z velikánské dálky, z nějakého temného tunelu. Probíralo ji k vědomí.

K vědomí... a šíleným bolestem.

A k němu! Bože, pořád byl s ní. Právě u toaletního stolku sbíral všechny věci, které předtím shodil na zem. Bolela ji hlava. Cítila, jak jí kolem oka stéká pramínek krve. Uhodila se o roh stolku, ten člověk ji málem uškrtl a pak...

Musela dopadnout na patu postele, nedaleko níž teď ležela. Třeba s ní už skončil... Kdepak. Skončil jen u toaletního stolku. Znovu se na ni díval, usmíval se a celý zářil. Proč jí to nedošlo, jak to, že ji to nenapadlo?

„Marnie!“

Zkusila se dostat k telefonu.

Kroutila se a doufala, že se jí podaří pohnout. Kousek po kousku se plížila ke sluchátku. Málem se jí to povedlo. Pokusila se znovu vykřiknout. Najednou však měla vyschlé hrdlo. Úplně jí hořelo. Nevycházel z něj žádný zvuk – nic, vůbec nic, jen sípavý dech...

Znovu se rozesmál. Drásl jí nervy. Po zádech jí běhal mráz. „Marnie? Marnie?“

Pomoc, pomoc, ach bože, pomozte mi! Chtěla ta slova vykřiknout. Bylo to jedno. Jemu tedy určitě.

Promluvil na ni, jako kdyby jí četl myšlenky. „Jsem jediný, kdo ti dnes pomůže, miláčku.“ Pak tiše zavěsil.

„Do háje!“ vyjekla Laura. „Tedy mi to položila.“

„Tak to musel přijít ten její úžasný nápadník,“ řekla Sam a vytáhla jídlo z trouby. „Můžeš jí zavolat zpátky.“

„Proč bych to dělala? Jen znovu zavěsí. Navíc myslím, že už přijel Aidan. Zrovna jsem venku zahlédla jeho auto.“

„Neslyšela jsem ho přijet.“

„Já taky ne,“ odpověděla Laura, „ale venku stojí jeho auto.“

„Měl to dokonale načasované. Večeře je hotová – a dokonce jsem ji ani nepřipálila,“ dodala Sam s úlevou.

„Krásně to voní. Díkybohu, že to Aidan stihl. Abych pravdu řekla, poslední dobou pořád všude chodí pozdě. Nebo je to možná můj problém. Povím ti, Sam, že s dětmi jsou pěkné potíže. Celý život se jim obětuješ a pak najednou zjistíš, že jsou pryč a nechápou, že po všech těch letech bys chtěla, aby s tebou občas sdílely kousek svého života. Dojdu pro něho.“

Laura se rozčileně usmála a vyběhla z kuchyně.

Když Sam vytáhla jídlo z pekáče a pokládala je na podnos, všimla si, že Gregory stále zírá prosklenou stěnou ven. Zaujal ho něčí odraz? napadlo ji. Před domem však byla tma, až na odlesk světla z videokazety s pohádkou *Lví král*. To bude ono – dívá se na pohyblivé postavičky, které se odrážejí na skle.

„Gregory, večeře.“ Bude ho asi muset dovést ke stolu. Když promluvila, otočil se k ní s vážnou tváří. Ukázal na Marniin dům. Překvapilo ji to. Někdy jí připadalo, že se Marnie v Gregoryho společnosti necítí dobře, třebaže jí musela přiznat, že se k němu vždy chovala jemně, laskavě a trpělivě.

„Nepřijde, Gregory. Má moc práce,“ řekla. Napadlo ji, jestli opravdu chce, aby Marnie přišla, a zda vůbec rozumí, co mu povídá.

Když vstoupil Aidan, večeře už byla na stole. Marnie stejně nic k jídlu nechtěla. Sam se rozhodla, že jí ráno zavolá, půjde se k ní podívat a bude hlasitě obdivovat její dům. Dnes už jí volat nebude.

Zdálo se, že Marnie už má na večer vlastní program.

2.

Rowan cítil horko – náhlý hrozivý nával horka, který najednou zachvátil celé jeho tělo. Pak přišel chlad.

Bodaly ho ledové jehličky, prorůstaly jeho údy, jeho žilami, vnitřnostmi, celou jeho duší.

Protože ji před sebou pořád viděl mrtvou. Její bělostnou plet, dokořán otevřené oči, jež zíraly vzhůru. Na co? Co viděla v okamžiku smrti? Nikdy nezapomene na její tvář... Na to, jak vešel do domu a volal ji jménem. Zlobil se na ni, což bylo poslední dobou časté. Chtěla si žít po svém, ale odmítala mu dát pokoj. Říkala mu, že ji zranil, a pak šla a prováděla věci, které mu působily nesmírnou bolest. Na ničem už nezáleželo, nic už jim nebylo svaté, jejich manželství už dlouho nefungovalo, jak by mělo. Proseděl kvůli ní několik nocí v cele předběžného zadržení místní věznice, protože lhala. Neustále ho finančně vysávala. Platil za mnohé z nocí, jež trávila se svými milenci, a šťvalo ho to tak, až byl vzteky bez sebe...

Tak bez sebe, že by dokázal zabít? ptali se ho policisté.

A pak ji našli...

Ted, v jeho paměti, ve snech, které mu kazily spánek, byla mrtvá. Přesto se k němu otočila. Otočila se s očima dokořán, s oteklým jazykem a těstovitým, kdysi krásným, obličejem. „Podívej, cos mi provedl!“ zakřičela na něho.

Bránil se. „Ne. Říkal jsem, že potřebuješ pomoc, že oba potřebujeme pomoc.“

„Chtěl ses rozvést,“ připomněla mu. „Měla jsi jiné muže.“

„Miloval jsi jinou.“

„Ale až potom, co...“

„Můžeš za to. Kdysi jsi mi tvrdil, že mne miluješ, a pak, že mě stále miluješ, ale trochu jinak. Nestačilo to. Měl jsi mne rád, ale bylo to málo. Staral ses i o skupinu, ale taky ne dost. Reilly byl tvůj kamarád a ty jsi slíbil, že mu pomůžeš, ale to nestačilo. Jak ses o

mne staral, to taky nebylo dost, nebyla jsem dost dobrá, podvedla jsem tě, ale ty... neuměl jsi mi odpustit. Strašlivě jsi zuřil...“

Zuřil jsi tak, že bys dokázal i zabít? ptal se ho znovu ve snu policista. Jestli to tak bylo, chlapče, já to poznám. Jen se přiznej, byl jsi vytočený, nenáviděl jsi ji. Cvaklo ti z ní v hlavě. Tak kde je její tělo? Nenáviděl jsi ji, musel jsi ji nenávidět...

Nikdy k ní necítil nenávist. Policie nic nevěděla o chvících, kdy volala o pomoc, kdy se pokoušeli začít znovu. Nikdy nezapomene na den, kdy se naposledy vrátila, jak se na něho dívala velikýma modrýma očima zalitýma slzami. Tehdy mu bylo jasné, že všechno, v co doufal, bude muset jít stranou. Nemohl se zachovat jinak. Měla vážně narušenou psychiku. „Proč tohle dělám, Rowane? Co se to se mnou děje? Proč s tím nedokážu skoncovat? Nechci tě zraňovat, ale pak s něčím začnu a vypadá to, že neumím přestat. Dohnala jsem tě k nenávisti.“

„To není pravda. Miluju tě.“

„Nemiluješ,“ zašeptala. „Ted už to není možné.“

„Ale ano. Opravdu. Vždycky tě budu milovat. Smažeme to a začneme znova.“

„Neopouštěj mne.“

„Já tě neopustím. Seženeme pomoc. Napravíme to. Ty za to nemůžeš, to ty závislosti, do kterých ses dostala. Budu s tebou, vždycky tě budu milovat.“

Velice smutně se na něho usmívala, dotýkala se jeho vlasů...

„Jsem jako Jessica Rabbitová z toho filmu, vid’? ‚Ve skutečnosti nejsem zlá, jenom mám takové sklony.‘ Rowane, co jsem ti to provedla, co jsem nám provedla?“

„To bude v pořádku, Dino. Seženeme tu nejlepší pomoc.“

„Nelituj mě, nebuď soucitný. Snažíš se zachovat správně, ale už mne nemiluješ.“

„Miluju.“ Bylo to tak. Spoustu toho spolu prožili. Ale měla pravdu, nedokázal jí dát lásku, po níž toužila. Ta se vytratila někde po hotelích, zapadla do krabičky prášků, rozpustila se ve sklenici whisky. Ted jí to ale nemohl dát najevo.

„Říkáš to, protože se o mne bojíš. Myslíš si, že mě můžeš zachránit. Chtěla bych být jiná. Nedokážeš mne dost milovat. Člověk nemůže druhé přimět, aby ho milovali...“

„Můžu ti pomoci přestat s pitím, odnaučit tě od prášků...“

„A co ti druzí muži, Rowane? Od těch mi taky odpomůžeš? Dokážeš mne přimět, abych přestala chtít...“

Najednou se zděšením probudil. Celý se potil a třásl. Proklínal se.

Určitě to souvisí s počasím.

Bylo horko, hrozné horko. Květnové poledne. Léto ještě nepřišlo, ale už se blížilo. Jednoho dne u Jimba poslouchal, o čem si lidé povídají. Jestli má celý květen být takovéhle vedro, bude to hrůza. Červenec, srpen a září budou přímo vražedné.

Přímo vražedné...

Ano, to vedro, *vražedné* vedro...

Když se posadil, nebylo to tak hrozné. Venku foukal lehký vánek. Utnul přímo v lehátku u bazénu. V zálivu vždycky pofukoval větrík.

Rowan se postavil a podíval se na vodu. Přivřel oči. Voda a nebe se slily do krásně modravé mlhy. Vánek ho hladil po rozpáleném těle. Bylo tam krásně. To místo si zamiloval, jako kdyby se tu byl narodil, ve vlhém vánku u lákavě teplé vody. Uměl se skvěle potápět a teď mohl skočit do vody, kdykoli se mu zachtělo. Nenarodil se tu. Přišel z velké dálky, ze světa s jinými myšlenkami, životním stylem a kulturou. Tady je země rovná a všude se třpytí vodní hladina. Tam, odkud pocházel, se tyčily útesy a hory a voda byla ledová. Jeho domov se nacházel nedaleko jezera Loch Ness, jež mělo i za letních veder teplotu jen několik stupňů nad nulou. Nepřestal mít rád domov v šedě nafialovělém údolí nedaleko jezera, v němž se jeho otec – stejně jako jeho otec před ním – živil jako ovčák. Otce hluboce miloval, třebaže se spolu krutě hádali kvůli povolání, které si vybral. Každou hádku jen přirozeně přižívovaly události, jež neblaze poznamenaly jeho kariéru. Když Dina zemřela, na chvíli se vrátil domů a dobře udělal. Moc spolu nemluvili, ale když stáli u hrobu jeho matky, měl k otci blíže než kdy předtím. Věděl, že si otec přeje, aby zůstal doma, ale Amerika ho příliš ovlivnila, vnesla mu do duše neklid. Toužil po teple. Robert to chápal. Hádky, vzpurné mládí odnesl čas. Teď byli oba dospělí,

poučili se a nyní mezi nimi vládl klid a láska. Dříve to vypadalo jinak.

Poprvé se s otcem pustil do křížku, když mu bylo sedmnáct. Matka zemřela na rakovinu a bratr Ewan, který byl křehký, ale moudřejší než oni dohromady, zemřel před čtyřmi lety. I když se Rowan snažil sebevíc a hodně se modlil, nedokázal hrůzné nemoci zabránit, aby mu vzala bratra. V té chvíli si řekl, že Bůh neexistuje. Později si pak uvědomil, že jen znásobil otcův žal, ale roztrpčení ho nutilo k útěku. Utekl do Států. Útěchu našel v hudbě a doprovázel jednu skupinu, která ho přivedla do univerzitního města Gainesville na Floridě. Otec za ním tehdy přiletěl a přišel s nápadem, že když už utekl do takového města, měl by se alespoň zapsat na americkou univerzitu. Poslechl ho a získal titul bakaláře v oboru výtvarného umění. Přitom ještě úspěšně koncertoval se svou skupinou. Úspěch s sebou přinesl divoké dny a Rowana překvapovalo, že ho otec podporoval i během toho neklidného období. Robert Dillon byl silně věřící člověk. Zatímco Rowan existenci Boha vehementně popíral, otec mu neúnavně opakoval, že ho svěčuje do božích rukou a když jim Pán pomůže, oba všechno ve zdraví přežijí.

Přežil. Jiní už štěstí neměli. Když stál u hrobů matky a bratra ve starobylém skotském údolí, jen nerad přiznal, že otcův Bůh možná přece jen existuje a přese všechno ho nechal naživu.

A tak teď mohl být tady.

Když sem před lety přijel hrát, okamžitě se do toho místa zamiloval. Jižní Florida. Za dnů neklidného mládí se často cítil jako vetřelec. Nebyl však jediný. Když tu pak koupil dům, měl dojem, že se vrací domů. Cítil se tak klidný jako ještě nikdy předtím.

Takže...

Proč?

Dina byla už pět let mrtvá. Proč ho tedy pronásledoval její duch? Proč ji tak jasně viděl ve snu?

Možná proto, že se nechtěně vrátil zpátky do minulosti.

Nečekal, že najednou bude mít za sousedy staré známé.

Podíval se na dům vedle svého. Marniin dům. Zavrtěl hlavou. Skvělé. Jak spolu zase začali...

Jenom si příjemně, mile popovídali. Dali si několik pív, pohovořili o starých časech na škole. Pak otevřeli láhev šampaňského, aby oslavili, že se vrátil. Ano, vrátil se. Pak si vlezli do vany plné horké vody. Oběma jim bylo dost přes jedenadvacet,

oba žili sami a lízali si rány. Byli trochu podezíraví, vyčerpaní, a tak...

Litoval ji. Svěřila se mu s věcmi, jež nikomu jinému určitě nepověděla. O Dině zřejmě věděla to, co ostatní nemohli ani tušit.

O Dině – a Billym. Když ztratil Dinu, bylo to dost zlé. Pak ale přišel na řadu ještě Billy. Mluvil s Marníí o věcech, jež dlouho nosil v sobě, a ona dokázala pochopit, co to je závislost.

Když vypili šampaňské, vyprávěla mu o své minulosti. Jak ji jako malé dítě opustila matka a otec ji sexuálně zneužíval. Závíděla Rowanovi rodinu a přiznávala, že vždycky nějakou zoufale, opravdu zoufale hledala. Všem se zdála velmi silná, ale ve skutečnosti byla nesmírně zranitelná.

Pak se dozvěděl, že vedle ní žije Sam.

Celý se stáhl do sebe. Tělem i duší mu projel mráz. Měl pocit, jako by mu do hrudi vrazil buldozer.

V místě ještě žilo několik starousedlických rodin. Přistěhoval se mezi starou gardu, třebaže majitel realitní kanceláře mu vysvětlil, že se město změnilo natolik, že skutečných původních obyvatel v něm mnoho nezbylo. Advokáta přes reality našel s pomocí Jerryho Stykera, policisty v důchodu, který se s ním spřátelil i přese všechno, co se tehdy na severu odehrálo. Jerry se na důchod stěhoval na jih a spojil se s právníckou firmou, aby mu pomohla najít dům. Pro takový úkol to byli ti nejpovolanější a dalo se s nimi dohodnout. Rowan netušil, že pro firmu pracuje i Marnie, dokud se s ní nesetkal v kanceláři. O Sam mu nic neřekla.

Dokud se nenastěhoval, dokud mu nedošlo, kde přesně se nachází její dům.

Jistě, bydlí tam. Na nejzazším kousku země stály tři domy – jeho, Marniinu a Saminu.

Byla to všechno pouhá náhoda? *Kolik toho o něm a Sam věděla?* K čertu, mělo to nějaký význam?

K domům poblíž Kokosového hájku v centru města patřily malé parcely, které sahaly až k vodě. Přes Marniinu však nemohl vidět až na Samanthinu – všechny tři pozemky oddělovaly vysoké živé ploty. Kokosový hájek byl proslulý svou zelení. Když však Rowan zvedl hlavu, mohl spatřit vršek Samina domu. Šlo o jednu z původních staveb na vápencovém poloostrově, postavenou na počátku dvacátých let. Zmínil se mu o tom majitel realitní kanceláře. Nepověděl mu však jméno rodiny, která dům vlastní.

I kdyby mu to řekl, hledal by jinde? Neviděli se pět let. Za tu dobu se mohlo leccos změnit. Třeba je vdaná a má dvě celé tři desetiny dítěte, jak se to píše ve statistikách. Třeba na něho úplně zapomněla. Ne, to není možné.

Mluvil o něm ego? Mužská ješitnost? Proč ne?

Jak by mohla zapomenout na člověka, jehož obvinili, že zabil vlastní ženu?

Otočil se zpátky k vodě. Najednou se zatvrdil, jako vždycky. Stačilo, aby člověk pocházel ze zámožné rodiny, a hned se o něm mluvil jako o rozmazleném bohatém spratkovvi. Když se k tomu přidala kariéra rockového hudebníka, hned se začalo povídat, že jistě fetuje, je satanistou schopným páchat nejrůznější hrůzy. Vtělením ďábla.

Ne že by si něco z jeho minulosti nezasloužilo bližší pozornost. Býval pěkně divoký. Když přijel do Států a začal hrát, měl přátele. A plno dívek. Všichni ho obdivovali víc, než dokázal unést. Nový svět, v němž žil, ho opájel. Úspěch v něčem, co měl tak rád, v něm podnítil divokost a proměnil ho v démona.

Tehdy se seznámil s Dinou. Byla jako neuhasitelný požár. Hořela tak jasně a zběsile, až ji strávily její vlastní plameny. Miloval ji, ztratil ji a zaplatil za to. A naučil se žít s přízraky, jež ho pronásledovaly.

Ted však...

Co měl dělat se Sam? Možná ho nenávidí, ale určitě na něho nezapomněla. Tím si byl jistý. Otočil se a vykročil k domu. Do háje. Co jiného mu zbývalo? Měl snad dům prodat a v tichosti zmizet?

Přestěhoval se sem, aby měl klid. Aby našel rovnováhu a mohl začít znovu. Chtěl tu pohřbít minulost. Hodlal žít podle svého. S přáteli z minula, nebo bez nich.

Totéž platilo o milenkách.

* * *

Sam okusovala tužku a zírala směrem k Marniinmu domu.

Nepřekvapovalo ji, že Marnie odmítla maso s hranolky, i když tím přišla o hezký večer. Aidan byl radostí bez sebe nad tím, jak se rozvíjí jeho kariéra, a děkoval matce za podporu a pomoc. Zahrál Gregorymu na kytaru novou písničku, kterou chlapec okamžitě přehrál na Samiině starém klavíru. Laura se rozplývala blahem.

Kdyby se Marnie přece jen nakonec objevila, možná by se večer nevyvíjel tak příjemně.

Marnie byla žena, která s naprostým klidem zrušila schůzku s přítelkyněmi, když se v jejím životě objevil nový muž. Ani za nic by kvůli kamarádkám nenechala plavat rande. Takové jednání se samozřejmě dalo chápat jako urážlivé, ale Marnie to dělala zcela otevřeně a očekávala, že ostatní ženy to budou bez problémů přijímat.

Ted' si však Sam začínala dělat starosti. Marnii dům tak nadchl, byla na něj tak pyšná, že by ji potěšilo, kdyby k ní člověk zašel a obdivoval každý koutek, i tu sebemenší škvírku. Lišty na stěnách, španělské kachlíky, žulové pracovní desky a tak dále.

Sam se podívala na hodinky. Ukazovaly půl čtvrté.

Možná že pánbůh konečně vyslyšel Marniiny prosby a postavil jí do cesty chlapíka podle jejího gusta, a tak s ním strávila celou noc. Něco tu však nehrálo.

Marnie by s nikým nespala hned na první schůzce, tedy pokud tu šlo o první schůzku. Určitě by však toho člověka pozvala k sobě domů. S muži jednala na rovinu. Měla je ráda a potřebovala je k životu. Byla dokonalou lovkyní. Tvrdila, že sex je základním lidským instinktem. Ti, kdo to odmítají přiznat, prý jsou hlupáci s potlačeným sexuálním pudem. Ve vztazích však podmínky určovala ona sama a Sam si nedokázala představit, že existuje nějaký krasavec, kvůli němuž by Marnie dovedla zapomenout na svůj dům. Hovořila o tom, jak si bude domů vodit mužské, jak to bude úžasné, až svého milence svede v obrovské mramorové vaně s vířivkou, uprostřed veliké koupelny. Zbožňovala svou obrovskou postel, která stála naproti východním oknům, aby se Marnie mohla po ránu dívat na východ slunce. Předpokládala, že si brzy najde milence, který se bude dobře hodit do jejího nového domu a k životnímu stylu, a tak zakoupila černé saténové povlečení.

Sam vstala od psacího stolu, který měla v ložnici. Chvilí se procházela po místnosti a přitom se protahovala. Pak se posadila zpátky ke stolu.

Zvedla sluchátko a vytočila Marniino číslo. Ozval se záznamník. Nechala na něm další vzkaz.

Znovu se zadívala na telefon. Možná se vynořil nějaký případ a Marnie přišla domů jen na chvíli a pak znovu vyrazila do práce.

Vytočila Marniino tajné číslo v právnické firmě. Uslyšela její hlas – má zanechat vzkaz. Sam to udělala. Pak ji jen tak napadlo, že by mohla zkusit hlavní firemní číslo. K jejímu překvapení se na druhém konci ozval ženský hlas.

„Dobrý den, sháním Marnii Newcastleovou.“

„Slečna Newcastleová tu není. Pokud jde o něco naléhavého...“

„To ne. Jsem její kamarádka, nutně ji nepotřebuji.“

„Zkoušela jste se jí dovolat domů?“

„Ano. Nebere to.“

„Možná je někde s přáteli.“

Sam měla pocit, že ženina slova mají dvojí význam. Nebo si jen vymýšlela?

„Jestli se vrátí, prosím vás, určitě jí řekněte, že se po ní sháněla Sam.“

„S radostí. Spolehněte se, povím jí to.“

„Díky.“

Sam zavěsila. Měla ještě větší starost než předtím. Takže Marnie nešla domů a pak do práce. Ale možná se vrátila a znovu odešla, zatímco Sam byla ráno ve fitness centru. Měla objednanou Cassii Jeffersonovou, již nedávno voperovali umělý kyčelní kloub. Doktor ji poslal za Sam, což bylo skvělé, protože se zaměřovala na pooperační terapii.

A tak Sam vyrazila z domu časně, brzy přišla zase zpátky a začínala si být čím dál víc jistá, že Marnie se domů nevrátila.

Najednou zazvonil telefon. Lekla se, až málem překousla tužku. Natáhla se přes stůl po sluchátku v naději, že je to Marnie. Připadala si jako blázen, že se obává o dospělou ženu, která se, po pravdě řečeno, chová jako toulavá kočka. „Jsi to ty, Marnie?“

Ticho. Pak se ozval dotčený hlas. „Ne, tady je Laura, tvá sestřenice. Krev tvé krve, vzpomínáš si?“

Sam se usmála. „Promiň. Jen mám strach.“

„Proč?“

„Dlouho jsem neviděla Marnii.“

„On už je čas na koktejl? Jestli ještě nezačala popíjet, nejspíš ještě spí.“

„To je od tebe kruté, Lauro.“

„A od tebe je naivní takhle se obávat. Ve vteřině by tě dokázala rozcupovat na kousky, to si piš. Tedy jen kdyby to bylo nutné, samozřejmě – ona tě totiž doopravdy má ráda. A nehádej se se mnou.“

Achich ouvej! Přesně tě vidím, jak rozhazuješ rukama a trpělivě říkáš: „Lauro, proč si vždycky o každém myslíš jen to nejhorší? Lidé ti můžou ublížit, jenom když je necháš.““

Sam hleděla na sluchátko. Přesně to se jí chystala povědět.

„Vždyť je to pravda,“ zmohla se na obranu.

„Ne, není to pravda,“ odpověděla Laura s podivně zatrpklým tónem v hlase. „Můžeš se zeptat Teddyho.“

Teddy byl Lauřin manžel. Vyšetřovatel z oddělení vražd. Totiž bývalý manžel, připomněla si Sam, už skoro dva roky. S Laurou se seznámil u Sam. Tehdy je představil její otec. Sam se v dětství kamarádila s Teddyho mladší sestrou Posíí a Teddy je často bral na ryby do Mokřin. Pak tam brával Lauru s dětmi. Jejich manželství mělo obvyklý průběh. Léta soužití, výchova dětí, zápas o živobytí a konečně dosažení všech cílů – a pak nuda. Z Teddyho strany. Našel si jinou ženu. Laura byla nejprve zdrcená. Pak se příšerně rozcílila a zatoužila po pomstě... a potom ji přepadly chmurné nálady. Během jejich soužití se z ní stala peciválka, která na sebe nedbala. Příliš přibrala, zešedivěla... a Teddy se zamiloval do mladší ženy. Lauře se nikdy nepodařilo zjistit, která slečna byla příčinou jejího rozvodu. Teddymu se muselo nechat, že se s ní pak snažil usmířit. Miloval své děti. Jenže Laura se cítila příliš zraněná.

Sam teď k sestřenici měla blíž než kdy dřív. Udělala, co bylo v jejích silách, aby Lauře pomohla, rozhýbala ji a vrátila ji do života – a pozvedla jí sebevědomí. Z jejích kaštanových vlasů zmizely šediny a díky režimu, který se naučila dodržovat v posilovně, byla ve výjimečně dobré kondici. Celá léta fungovala pouze jako manželka a matka a příliš se o sebe nestarala. Ted chodila k masérce, s nadšením si dvakrát do měsíce nechala udělat manikúru a pedikúru a byla hrdá na svůj nový, upravený zevnějšek.

Všechno se to samozřejmě trochu obrátilo proti Sam, přinejmenším pokud šlo o Teddyho. Měla ho ráda. Několikrát za ní zašel a prosil ji, aby se za něho u sestřenice přimluvila. Pokusila se o to, ale Teddy neztrácel čas, zatímco se snažil usmířit s manželkou. Pořídil si novou, blondatou přítelkyni. „Je to jen taková známá,“ ujišťoval Sam. Lauře však „jen taková“ nepřipadala a znovu se cítila zraněná. Chtěla, aby Teddy za všechno pěkně zaplatil. Když teď byla štíhlá a vypadala kultivovaně, dařilo se jí toho snadno dosáhnout.

Během rozvodového řízení Laura získala dům, který si koupili poté, co se vzali. Teddy byl velice pyšný na zadní část domu s

nádhernou vířivou vanou a saunou. Laura v posilovně svedla jednoho mládence a přivedla si ho domů – do Teddyho vířivky. Zvláštní, jak se člověk dokázal rozparádit. Přesně věděla, kde má uhodit, aby Teddymu ublížila. Kdyby si našla desítku starších milenců, připadalo by mu, že jsou si vlastně rovni, ale když si do jeho vířivky vzala mladého fešáka, strašlivě se rozzuřil.

Žijeme ve svobodném světě, Teddy, říkala si Sam suše. Mohl sis to s manželkou vyříkat a nerozepínat hned poklopec.

„Co se týká Marnie...,“ řekla Laura.

„Ano?“

„Přiznej, že je sobecká a zahleděná do sebe, a slib mi, že se kvůli ní nebudeš celé hodiny nervovat. I když...“

„I když co?“ zeptala se Sam. „Ale nic.“

„Už jsi to nakousla, tak mi najednou neříkej ‚ale nic‘.“ Laura dál otálela. „Nic... opravdu. Jenom že...“

„Lauro!“ řekla Sam prosebně. „Já jen, že je to zvláštní, nic víc.“

„Co je zvláštní?“ zeptala se a potřásla hlavou. Uvědomila si, že na Lauru téměř křičí. Někdy se Teddymu vlastně ani nedivila. „Víš, tohle mi pověděl Teddy.“

„Co ti pověděl?“

„No, ví o něčem, co se přihodilo v Marniině firmě.“

„Jako co?“

„Tedy, asi před rokem beze stopy zmizela jedna z jejich mladých sekretářek. Marnie tvrdila, že jistě utekla s Kolumbijcem, s kterým chodila, ale přijeli sem její rodiče a nahlásili ji jako pohřešovanou osobu.“

„A co se stalo? Našli ji?“

„Ani vlásek.“

„Třeba opravdu utekla s tím chlapíkem a teď si šťastně žije v Cozumelu.“

„Možná. Případ ještě není uzavřený a policie pátrá dál. Ale v téhle části je tolik bažin, oceán, plno ostrovů... Někdy se stává, že když někdo prostě zmizí, nedá se vůbec nic dělat. Zůstane to navěky záhadou.“

„Pro rodinu té chudinky to musí být strašné.“

„Pak zmizela ještě jedna klientka Marniiny právnické firmy, vzpomínáš? Psali o tom v novinách, protože se to týkalo nějakých pochybných čachrů. Paní Chloe Lowensteinová, kráska z vysoké společnosti. Samozřejmě měla pověst strašné coury, ale zdá se, že to

se promíjí, pokud člověk shání u sponzorů peníze na dobročinné akce. Až na to, že ona rozvířila skandál tím, že si peníze, které takhle získala, nechávala. Firma ji zastupovala. Vlastně byla Marniinou klientkou. Pak...”

„Pak?“

„Prostě jednoho dne najednou zmizela. Dokážeš si to představit?“

„Dokážu. Vzpomínám si na to. Krátce potom, co se to stalo, jsem se bavila s jedním z Marniiných partnerů – s Kevinem Madiganem. Povídal, že má peníze nejspíš ulité po celém světě. Šel po ní daňový úřad. Jestli byla opravdu velice bohatá – a dostala se do potíží a potřebovala zmizet –, může teď klidně žít někde v Argentíně, Bolívii, Švýcarsku nebo tak.“

„Hm. Možná, možná také ne. Ale je to strašně zvláštní, nemyslíš?“

Zatraceně zvláštní, souhlasila v duchu Sam. „Takže když se ztrácejí lidé, asi bych se o Marnii *měla* strachovat.“

Laura si odfrkla. „Třeba jen vyspává s tím novým sousedem. Pokud jsem to dobře pochopila, taky je nějakou dobu jejich klientem.“

„Nový soused?“

„Váš nový soused, pamatuješ? Z druhé strany Marniina domu. Jak kolem něho dělá takové tajnosti, jako by se o něho s nikým nechtěla dělit.“

„Nový soused je jedním z Marniiných klientů?“ zeptala se Sam.

„Ne..., hlupáčku. Je klientem její firmy. Někakou dobu hledal dům, ale nežil tady, a tak ho zastupoval Eddie Harlin, ten advokát přes reality. Tak se znovu setkal s Marnií.“ Laura si netrpělivě povzdechla. „Sam, mluvily jsme s ní sotva před čtyřiaadvaceti hodinami. Je to dospělá žena. Teda, tohle беру zpátky. Je to dospělá dravá ryba.“

„Jsi hnusná. Vytahuješ drápy.“

„Jsem stará. Mám právo být hnusná. Copak ti nikdy nikdo nevysvětlil, proč jsou starci tak vrtošiví? Přináší to život. Každý rok jsme o něco starší a nepříjemnější.“

„Ty nejsi stará.“

„Je mi přes čtyřicet, děvče moje. A tobě ještě není ani těch slavných třicet. Jen počkej, brzy to přijde. Pak se z tebe taky stane hnusná čarodějnice.“

„Asi bych to radši měla položit, Lauro. Myslím, že ať řeknu cokoli, vždycky to bude špatně,“ pravila Sam. Laura zjevně měla jednu ze svých pichlavých nálad.

„Ale vůbec ne. Například když mi slíbíš, že se mnou půjdeš nakupovat.“

„Nakupovat? A co?“

„Něco, v čem budu vypadat mladší. Aidan dnes večer hraje se skupinou v klubu Hot Patootie na pláži. Půjdeš se mnou.“

„Opravdu?“

„Já jsem ti to včera neřekla?“

„Neřekla,“ odpověděla Sam a trhla sebou. Neměla na večírek zrovna náladu. Měla radost, že Aidanova skupina může hrát v klubech, kde jim dobře zaplatí, ale Hot Patootie bylo malé a špatně větrané místo – a obvykle tam nechodili žádní známí.

„Musíš se mnou jít, prosím. Potřebuju tě.“

„A co Teddy? Určitě taky půjde. Utleská se k smrti, aby podpořil syna a tak dál.“

Laura zaváhala. „Úžasné, že jo? Celá léta jsem děti citově podporovala. Vodila jsem je do všech kroužků, k doktorovi, chodila jsem na třídní schůzky. Teddy měl vždycky moc práce. Ted’ jsme se rozvedli a náš supertaťka je všude.“

„Myslím, že teď chce ukázat, že má své děti rád. To je docela dobré, Lauro, že se už snaží podporovat a nenechává to jen na tobě.“

„Jo. Vlastně, Teddy povídal něco o tom, že možná přijde s přítelkyní. Já nikoho nemám, kromě tebe.“

„Aha. Díky.“

„Nemyslí to tak, jak to zní. Mám velké štěstí, že tě mám, jsi skvělá. Jenom nejsi chlap. Ale opravdu tě potřebuju, jsi mi morální oporou. Prosím. Nenech mne v tom.“

„No tak dobře, dobře.“

„Jdeme na ten nákup?“

Sam zaváhala a podívala se na hodinky. „Je už po třetí, Lauro. Potřebuju se osprchovat, a jestli se tam chceš dostat dnes večer...“

„Žádný strach. Aidan nebude na pódiu dřív než v jedenáct. Je z toho celý vedle. Hrají jako poslední. Jak vidíš, čím později, tím lépe. Stavím se pro tebe v sedm, obchody jsou otevřené do devíti. Vrátime se k tobě, převlékneme se a vyrazíme. Co ty na to?“

„Řekla bych...“

„Myslíš, že to bude stačit, abych objevila nějaký skvělý kousek? Něco úžasně sexy, ale aby to zároveň neřvalo do světa, že stárnoucí ženská se snaží vypadat mladě a přitom je trapná?“

„Když o tom tak uvažuju, vlastně vím o jednom místě, kde seženeš něco bezvadného. Víم přesně, kam jít a co by ti skvěle padlo. Včera jsem to zahlédla na jedné figuríně ve výloze. Na Kokosové promenádě. Zastav se tu v šest. Do té doby budu hotová. Se vším. Tak ti jen budeme moct vybrat úžasný obleček, rovnou jej tam na sebe navlékneš a pak vyrazíme přímo na pláž.“

„Nestihneš to o trošku dřív...?“

„V šest, ano? Tak ahoj. Ještě musím něco udělat, než dorazíš.“

„Sam...“

Sam rychle zavěsila, jako by sestřenici neslyšela. Podívala se na Marniin dům a uvažovala, proč se o kamarádku vlastně tolik bojí. Laura jí se svými řečmi o zmizelém klientce a sekretářce na optimismu nepřidala. Když o tom však uvažovala, vzpomněla si na skandál, který se před rokem rozvířil kolem Chloe Lowensteinové. Chloe, která byla chytrá, ale podváděla, určitě teď žije někde v Evropě či Jižní Americe a točí se kolem ní služebné, muži a peníze.

A pokud šlo o mladou sekretářku... Mladice prostě utíkají. Jsou roztroušené po celém světě.

Pokrčila rameny a pak si uvědomila, že je čím dál nervóznější. Dobrá, není to ještě tak dlouho, co je Marnie pryč. To je jedno. Sam se rozhodla jít se podívat, jestli je kamarádka doma. Měla od jejího domu klíč. Marnie měla své chyby, ale zároveň svým způsobem dokázala být velice štedrá. Jednou řekla Lauře, že si může dům kdykoli vypůjčit, vzít si cokoli z ledničky, víno ze sklepa, ložní prádlo, co bude chtít.

Sam odhodlaně vzala ze stolu Marniin klíč a běžela po schodech ke dveřím. Neobtěžovala se dům zamykat. Pokud se pohybovala jen v sousedství, nikdy nezamykala.

Když kráčela přes trávník k Marniimu domu, přemýšlela o ní. Kamarádka se v mnoha ohledech chovala jako malé dítě. Chtěla mít plno věcí. Stovky, tisíce. Potřebovala, aby jí ostatní záviděli. Jakmile však závist vycítila, s nesmírnou radostí svůj majetek sdílela s ostatními, rozdávala jej. Marniin způsob života o ní jako o člověku hodně vypovídal.

Psychologie, strana 101! posmívala se Sam sama sobě. Došla k obrovským vyřezávaným dvoukřídlovým dveřím. Její vlastní způsob života o ní také nejspíš dost prozrazoval.

Opravdu? A co? Žila sama. Chodila do práce. Uměla zacházet s klienty, zejména se staršími lidmi v terapii. Pak tu ještě byli členové fitness centra...

Dařilo se jí dobře. Byla přátelská, vycházela lidem vstříc a věděla, co dělá. Dokázala pracovat s muži a přitom si udržet správný profesionální odstup. Byla zajištěná, sebejistá a spokojená se svým osudem. Měla ráda svůj domov, svou práci a nepotřebovala nikomu nic dokazovat.

Hloupost, pomyslela si. Ve skutečnosti jsi zbabělá, obviňovala se. Bojíš se to znovu zkusit. Ze všeho, co prožila, si vzala značné ponaučení. Začala být opatrná.

Hrát bezpečně, nic nepředstírat, flirtovat, tančit, nacházet nová přátelství... a navenek se tvářit, že se nic neděje. Když člověk nechce příliš, nemůže příliš ztratit.

Zastrčila klíč do Marniina zámku. Pak se však zarazila, zabušila na dveře a zazvonila.

Čekala, ale nic se nedělo. Znovu několikrát stiskla zvonek. Zabušila. Zase nic. I kdyby Marnie spala jako zabitá, teď už by se určitě probudila.

Kdyby spala jako zabitá.

Zabitá.

Nech toho! okřikla se Sam. Otočila klíčem, otevřela dveře a vešla do haly. Vládlo tu ticho. Znovu zaváhala, zavřela dveře a opřela se o ně zády. V duchu se peskovala za to, jak je zbabělá.

Najednou ji přepadl podivně tísnivý pocit.

„Marnie!“

Povedlo se jí však jen zaskřehotat. Huso *hloupá!* vynadala si. „Marnie!“ vykřikla hlasitěji.

Halou se nesla ozvěna jejího hlasu. Měla dojem, že dům podivným, hrozivým způsobem ožil. Chtěla utéci. Kdepak.

Musela udělat, co bylo v jejích silách, aby zjistila, kde je Marnie.

3.

Domy tu opravdu měly tři patra. Protože to však byla záplavová oblast, smělo se žít jen ve dvou. Podle zákona nemohly být ve spodních částech staveb obytné prostory, ale většina obyvatel toto nařízení zjevně ignorovala. Stavitel nesměl v přízemí vybudovat koupelnu, ale když se přistěhovali kupci domu, mohli si ji tam dostavět. Spodní patro, které při záplavě zalila voda, bylo většinou na stejné úrovni jako bazén a většina lidí chtěla mít otevřenou koupelnu pouze s plátěnou zástěnou. Předchozí majitelé Rowanova domu svůj příbytek plánovali s láskou a spodní patro opatřili koberci, vysokými policemi, zahradním nábytkem a barem. Byla tam malá lednička a gril, velká koupelna se saunou a vířivkou a prostor připravený pro televizi, video a přehrávač. Přidal k tomu něco ze svého – nástroje, které za léta nashromáždil, klavír, keyboardy, bubny, dvě baskytary, tři sólové kytary a aparaturu, jíž mohl zvyšovat či snižovat tóny, hrát nahlas, potichu, s pomocí počítače nebo ji mohl úplně vypnout a pracovat jen s akustikou místnosti. V jednom rohu uložil svou potápěčskou výzbroj a výstroj.

Právě sáhl do ledničky pro láhev vína, když zaslechl, jak na něho někdo volá jménem.

„Pane Rowane? Pane Rowane?“

„Co se děje, Adelie?“ zeptal se. Nad schodištěm se objevila hlava jeho milé a velice schopné hospodyně. Pokoušel se jí vysvětlit, že mu může říkat Rowane, ale ať povídal cokoli, pokaždé k tomu přidala „pane“.

„Telefono!“ Ušklíbla se. „Ta reportérka. Pověděla jsem jí, že nejste doma, a ona na to, že sem přijede a vloupá se do domu nebo něco takového. Povídám jí: ‚Vlezte do jeho *casa* a zavolám na vás policii‘. Ale pak jsem si řekla, že se vás radši nejdřív zeptám.“

Rowan se zašklebil. Byl by nejraději, kdyby mladá reportérka, která za ním neustále slídila, spadla do zálivu. Adelie byla poklad. Poslala mu ji Marnie. Přicházela v devět ráno, otevřela si, dokonale uklidila celý dům a odcházela přesně v pět. Pokud měl v plánu zůstat doma, nechala mu v kuchyni uvařené jídlo. Zjevně ho měla ráda, protože ho před každým houževnatě bránila.

„To je v pořádku, Adelie, já to vyřídím. Třeba jí to vysvětlím a konečně nás nechá na pokoji.“

Adelie s vážnou tváří přikývla. Hlava nad schodištěm zmizela. Znovu slyšel, jak vytahuje nádobí z myčky a ukládá je do kredence.

„Prosím?“

„Rowane!“ vybuchl nazlobeně čísi hlas na druhém konci. Reportérka byla mladá, agresivní a atraktivní. Nejspíš se domnívala, že se z nich stali nejlepší přátelé.

„Beth, Beth Bellamyová. Co ode mne k čertu ještě chcete vědět?“

„Promiňte, že vás znovu obtěžuji, Rowane, ale snažím se získat kompletní a pravdivé informace o všem, co o vás chci napsat. Zcela přesně. Víím, že tohle je pro vás citlivé téma, ale nikdy jsme spolu otevřeně nemluvili o nehodě, při níž se zabil Billy Marshall, váš bubeník. A nepověděl jste mi, jestli jeho smrt byla důvodem, proč jste nechtěl pokračovat...“

„Billy narazil do nákladáku a zemřel. Ano, je zatraceně těžké mít skupinu bez bubeníka. Několik let se nám vedlo dobře. Pro mne to pak skončilo. Někjaké další otázky?“

„No, také jste se tehdy mohl zabít. Ještě jsem slyšela, že než si sedl za volant, dost jste se pohádali. Jel jste za nimi. A vytáhl jste Connii Marshallovou z vozu...“

„Billy je mrtvý, je po všem. Nic víc vám neřeknu.“

„Ale...“

Beth mluvila dál. Už ji neposlouchal.

Billy byl mrtvý déle než tři roky. Bylo načase, aby ho už nechali na pokoji. Té noci se snažil Billymu řízení rozmluvit, ale on ho převezl. Dělal, co bylo v jeho silách, aby ho dohnal. Jel za ním jako šílenec. Alespoň že to přežila Connie. Mohl nějak zvrátit osud? Stejně jako Dina se i Billy vydal po cestě sebezničení a nic na světě mu v tom nejspíš nemohlo zabránit.

Tolik o nových začátcích. Doma ho reportéři už nechali na pokoji. Věděli, že o něm už nic objeveného nezjistí.

„Promiňte, Beth, musím jít. Řekl jsem vám všechno, co jsem mohl, a myslím, že by vám to mělo stačit.“

„Ale, Rowane, Rowane, chápejte, chci, aby to bylo pravdivé, z vašeho pohledu...“

Zvedla se v něm obrovská vlna vzteku. „Napište si tam, co chcete,“ zavrčel a zavěsil.

* * *

Sam se zhluboka nadechla. Pak se usmála. Na domě neshledávala nic strašidelného. Všechno si to jen namlouvala. Byl krásný a teď konečně i hotový. Nad hlavou jí visel obrovský lustr, který se oslnivě leskl ve sluneční záři přicházející dovnitř vysokými okny. Světlo dopadalo na majestátní schodiště, ozařovalo obrazy na stěnách, zdůrazňovalo dlaždice a mramor na podlahách. Z místa, kde stála, viděla nad elegantní schodiště, do obývacího pokoje s obrovským krbem a vysokými stropy a do knihovny. Věděla, jak je dům uvnitř řešený, protože jej nesčetněkrát navštívila. Marnie se z něj radovala jako dítě – jen se podívejte na mou novou hračku. Je úžasná.

Je možné, aby Marnie ještě spala? Sam se rozhodla, že na ni zkusí znovu zavolat. „Marnie! Hej, Marnie, to jsem já, Sam! Jsi tu někde?“

Měla by přestat křičet. Kvůli tomu se cítila divně. Zvuk jejího hlasu se dutě rozléhal domem. Věděla, že je prázdný.

Prošla do obývacího pokoje, pak zpátky do haly a dozadu do kuchyně. Vyhlédla do zahrady a přes křišťálově čistou vodu v bazénu na modré hlubiny zálivu za ním. Bylo jasné, nádherné sobotní ráno v květnu. Na vodě se houpalo mnoho loďek. Větrík jim nadouval plachty. Hladina se třpytila, jako by ji slunce pokrylo lesklým kobercem z drahokamů.

Sam se pomalu rozhlédla po kuchyni. Na pultě nestály žádné sklenice na víno jako znamení, že ji přišel vyzvednout nějaký muž. Sam otevřela lednici. Na prostřední polici spatřila sklenice a láhev kalifornského chablis ročník 1980. Pod nimi našla různé sýry a zeleninu zabalené v celofánu. Návštěvu tedy čekala, nebo to tak alespoň vypadalo.

Sam se znovu otočila a zamračila se. V menší hale za kuchyní se nacházelo schodiště pro služebnictvo. Rychle po něm vyběhla nahoru do druhého patra hned vedle prostoru pro hosty. „Marnie?“

Byla hloupá. Věděla, že teď jí Marnie neodpoví. Proč tedy po kamarádčině domě čenichá?

Hledám vodítka, která mi ukážou, kde Marnie asi může být. Ne, jen se snažím ujistit, že je někde venku a je v pořádku.

V pokojích pro hosty nenašla ani Marnii, ani nikoho jiného. Všude bylo perfektně uklizeno. Zbrusu nové, vonící čerstvou barvou. Všechno vypadalo čistě a až příliš dokonale.

Vyšla ven a rozhlédla se po chodbě. Podívala se na Marniinu ložnici. *Jestli se jí něco stalo, napadlo ji najednou, muselo to být právě tam.*

„Ježiši, nech toho přece!“ pokárala se nahlas. *Nic se nestalo.* Marnie se každou chvíli ukáže a možná se nejdřív bude zlobit, až tam Sam najde, ale pak bude celá pryč z toho, že může kamarádce konečně ukázat téměř dokončený dům.

Sam se sama pro sebe usmívala a vykročila po chodbě. U Marniiných dveří se znovu zastavila a rukama se chytila jejich rámu. Podívala se do ložnice.

Vypadala čistěoučká, skvěle upravená. Na příkrývce od Ralpha Laurena, která ležela přehozená přes postel, nebyl jediný záhyb. Koberec dokonale vyluxovaný, stěny čisté. Místnost byla skvěle uklizená. Nikde žádné stopy po zápase.

Nadechla se a dlouze si povzdechla. Aniž by si toho všimla, dosud zadržovala dech.

Zrovna když vypustila vzduch ústy, její zrak sklouzl k toaletnímu stolku.

Působil upraveně, stejně jako celý pokoj. Člověku mohl připadat dokonalý, pokud ovšem neznal Marnii. Ona ji znala. Marnie byla v mnoha ohledech až fanatická perfekcionistka. Všechno mělo svůj řád, dokonce i její líčidla. Měla je jako obvykle srovnaná v přesných řadách, ale...

Béžová rtěnka nestála vedle bezového laku na nehty.

Lak na nehty s nápisem „Dábelsky rudá“ stál vedle „Téměř neviditelné“ rtěnky.

Zamračila se a zavrtěla hlavou. Nešlo o nic závažného – všechno ostatní bylo v dokonalém pořádku. Pro většinu lidí. Ale ne pro

Marnii. Možná spěchala. Třeba ji tak zaujalo to, co dělá, že úplně zapoměla na svou puntičkářskou pořádkumilovnost.

Sam se nepřestávala mračit. Klekla si na zem a podívala se pod postel. Neviděla tam však nic, ani smítko.

Zvedla se a podívala se na šatník. Pak jej otevřela. Byl úplně nacpaný. Našla v něm Marniiny na míru šité šaty do práce a několik odvážnějších kusů na večer. *Tohle je fakt odvaz*, říkala si, když zvědavě sáhla po lascivní podprsence a kalhotkách s flitry, třpytkami a kožešinou. Nemohla se ubránit úsměvu. Takže Marnie opravdu měla v plánu pár divokých schůzek. Na studiích si přece přivydělávala dost odvážným způsobem, připomněla si Sam. Pak si uvědomila, že se nepředložené přehrabuje v cizích věcech, a rychle šatník zavřela.

Přistoupila k oknům a vzpomínala, jak jí Marnie celá pryč vykládala, že každé ráno uvidí východ slunce. Mělo to pro ni velký význam. Možná se proti Marnii někdy cítila zahanbená. Žila strašně obyčejně. Vyrostla v domě, který jí teď patřil, a na východ i západ slunce se směla dívat celý život. Když jí zemřel otec, bylo to strašné. Cítila bolest, která ji zevnitř rozdírala. Byl to skvělý člověk. Raději by si usekl ruku, než by jí nějak ublížil. Miloval její matku a nikdy ani na jednu z nich nevztáhl ruku. Po jeho smrti se učila pracovat s matkou. Byla to pro obě terapie. Sblížily se.

Marnii nikdy nikdo nezahrnoval nesobeckou láskou.

Sam se najednou znovu zamračila. Cítila, jak ji zachvacuje chlad. Proč? Něco...

Zvuk.

Jistě. Zaslechla z přízemí nějaký zvuk. „Mar...”

Otevřela ústa, aby zavolala kamarádčino jméno, ale pak je zase rychle zavřela. Jakýsi šestý smysl ji varoval, že do domu nevešla Marnie.

Tiše naslouchala.

Nic se neozývalo.

Vyčkávala. Když se podívala na své prsty, zjistila, že jimi pevně svírá okachlíkovaný parapet okna. Přinutila se je rozevřít. Nic. Jenom si to představovala.

Pak znovu něco zaslechla. Nebo si alespoň myslela, že tomu tak je. Jakýsi zvuk. Ozval se, pak slábl, až zmizel docela. Co to bylo? Zavrzání?

A pak si uvědomila...

Že někdo kráčí vzhůru po schodech.

Pohyboval se s neuvěřitelnou tichostí. Pokradmu.

To určitě nebyla Marnie.

Sam chtěla vyběhnout na chodbu. Pak si uvědomila, že pokud je v domě zloděj, vletí mu přímo do náruče. Zarazila se na místě. Na chodbu nemůže! Kam tedy? Na balkon? Tam ne, někdo by se mohl podívat ven... Do šatníku.

Vetřelec se blížil. Přímo k Marniině ložnici.

Rychle se otočila a pokusila se tiše otevřít dveře šatníku. Ještě štěstí, že všechno tu je nové – neozvalo se jediné vrznutí. Vlezla dovnitř a rychle za sebou zavřela dveře.

Do háje! Skříň sice byla velká, ale když zavřela dveře, ocitla se v naprosté tmě.

Cítila, jak neznámý kráčí po pokoji. Poslepu před sebou šátrala rukama. Tak, Marnie, máš tady nějakou zbraň? Je tu vůbec něco, co bych mohla použít?

Něco nahnátla. Bylo to ze dřeva... a mělo to výplet.

Tenisová raketa.

Zběsile pátrala dál. Našla cosi jiného. Bylo to dlouhé, tvrdé a na omak působilo jako kus látky. Deštník.

Pevně jej sevřela v ruce jako pátku. Byl lepší než tenisová raketa. Doufala, že jej nebude muset použít. Že ten, kdo vešel, se jen rozhlédne po ložnici a odejde.

Téměř bez dechu vyčkávala. Nic neslyšela, vůbec nic. Nejspíš je pryč.

Ve chvíli, kdy se začínala uklidňovat a zhluboka se nadechla, se najednou dveře šatníku prudce otevřely.

„Ne!“ zaječela vyděšeně a začala kolem sebe ze všech sil mávat deštníkem.

„Do háje!“

Zaslechla, jak polohlasem kleje, ale ve svém zběsilém pokusu o útek si to sotva uvědomovala. Muž si rukama kryl obličej před ranami. Ještě jednou ho praštila deštníkem a pokusila se útočníkovi rychle uniknout.

„Tak to tedy ne!“

Nejprve ji chytil za vlasy. S jekotem se mu snažila vyškubnout. Zavraždil Marnii. Najednou si tím byla jistá.

Vrah se často vrací na místo činu. Povídal jí to Teddy. Po celém těle jí vyrazil studený pot.

„Počkat!“

Najednou pustil její vlasy, ale uchopil ji za paži. Pokusila se ho znovu uhodit, ale chytil deštník do ruky. Snažila se jej udržet a vytrhnout se mu. Ustoupila dozadu a přitom se zapotácěla. Když jí deštník vyrval z ruky, skácela se k zemi.

A on padl na ni!

Vřískala, rvala se s ním a bušila do něho. Byla silná. On však měl větší sílu. Oslepily ji její vlastní vlasy. Kopala, svíjela se...

Chytil ji za ruce a přitiskl je k podlaze. Odhrnul jí vlasy z obličeje.

Pak...

„Ježíši! Sam!“

Podívala se vzhůru a ztuhla překvapením.

„Bože můj, Rowane!“ vyhrkla nevěřicně.

Byl to Rowan. Rowan Dillon. Před více než pěti lety jí přibouchl dveře před nosem a ona zmizela z jeho života. A teď se po ní válel v Marniině domě. Nijak se nezměnil. Možná trochu. Vrásky kolem očí měl trochu hlubší než tehdy. Ve vlasech mu začínalo prosvítat stříbro.

Rowan. Zamrkala. Ach bože. Tím novým sousedem musí být *zrovna on!*

Stále vysoký, tmavovlasý a hezký. Přesně jak ho popsala Laura ten den, kdy se s novým sousedem minula, když vcházel do svého domu.

Ted byl v Marniině domě. Vysoký, ramenatý a statný. V dobách, kdy žili v Gainesville, se s Marnii pochopitelně znal. *Tehdy ho obvinili z vraždy.*

Bylo to samozřejmě směšné. Rowan. Rowan Dillon je tu.

Vůbec tomu nevěřila, ani na chvíli. Milovala ho. Byla zavrženou milenkou, hloupou „druhou ženou“. Důvěřovala mu, věřila, že s Dinou skončil. Policisté tomu také věřili. Mysleli si, že je dost výbušný a možná má i docela dobrý důvod k zabití...

„Sam.“

Vyslovil její jméno velice tiše. Tmavé vlasy měl celé rozčuchané. Právě ho zbila deštníkem a on ji přitiskl k zemi. Nezdálo se, že by mu rány nějak uškodily. Jenom si ji upřeně prohlížel.

„Rowane,“ opakovala. Začínala se zlobit. Zaskočil ji nepřipravenou. Myslela si, že ho už nikdy neuvidí. „Co tady k sakru...“

„Koupil jsem vedlejší dům,“ vysvětlil jí.

Jeho hlas, stačilo jí slyšet jeho hlas, a začalo ji lehce mrazit v zádech. Měl skvělý hlas, přirozeně. Miloval kytaru a bubny, ale jeho skupinu na vrcholky hitparád vynesl především jeho hlas. Hluboký, trochu zastřený. Když zpíval, každá žena měla pocit, že zpívá jen pro ni, a každý muž se domníval, že vyjadřuje právě jeho myšlenky.

„Jak jsi to mohl udělat?“ obvinila ho bezmyšlenkovitě. Strašlivě ji... rozčílil.

„Jak jsem si mohl koupit dům?“ zeptal se s údivem. Chvíli na ni hleděl a pak řekl: „Promiň, ale tehdy jsem netušil, že tu bydlíš. Nevěděl jsem ani to, že tenhle dům patří Marnii...“

„Tys to nevěděl?“

„Ne, nevěděl.“

„Tak co tady teď děláš? Proč slídíš po jejím domě?“

Povytláhl obočí a lehce povolil sevření. Tvářil se však strnule a měl pevně stisknutou spodní čelist. Uvědomila si, že ji vlastně nepustil. Nepřestával ji držet a nijak nereagoval na zlost v jejím hlase. Neměl ve zvyku ustupovat.

„Promiň,“ řekl a naklonil se k ní blíž, „ale co tu děláš ty, v Marniině šatníku?“

„Mám klíč od jejího domu,“ odsekla.

„A tím vysvětluješ svou přítomnost v její skříni?“ Najednou se zvedl a napřáhl k ní ruku. Uvědomila si, že tam jen hloupě leží a ani ho nevyzve, aby slezl. Chytila ho za ruku a vstala. Měla pocit, že se o něho popálila.

„Takže?“ zeptal se.

„Já... bála jsem se o Marnii.“

„Proč?“

„Nevrátila se domů.“

„Jak dlouho je pryč?“

„Od včerejšího večera.“

Povytláhl obočí o něco výše. Dobře, tak si myslel, myslí, že jsem blázen, když se bojím o ženu, která je nezvěstná méně než dvacet čtyři hodiny. Nebo ne? Co vlastně ví o člověku, kterého pět let neviděla? Jak dobře ho vůbec zná? *Každou píď. Myslela jsem si, že ho velice dobře znám, zvenku i zevnitř, ale asi to tak nebylo, protože mne nechtěl.*

„Tak co tady děláš?“ zeptala se.

Usmál se, rukou si prohrábl pocuchané vlasy a odhrnul si je z tváře. „Myslel jsem, že se sem někdo snaží vloupat. Šel jsem se na toho zloděje podívat, aby to tu nevykradl.“

„Vážně?“

Pozorně si ji prohlížel. Bylo jí to velice nepříjemné. Měl na sobě plavky a přes ně džínové šortky. Měl svalnatý, opálený hrudník a ramena. V bronzovém obličejí mu svítily bílé zuby. Oči mu zářily jantarově zelenou barvou. Barvou lískových ořechů, která se měnila podle citových hnutí. Vždycky se dokázal rychle usmívat. Snadno se rozčlil, rychle v něm vzplála vášeň.

Musela pryč. Úplně ji vyvedl z rovnováhy. Po pěti letech s ním najednou byla sama. Proč jen musel na sobě mít pouze šortky, proč se jí musel dotýkat a obkročmo na ní sedět, aby ji udržel na zemi...

Nepřestával na ni pátravě hledět jantarovými očima. Vypadal velmi impozantně a mužně. Proboha, cítila jeho vůni. Velice ji *vzrušovala* – kdepak, znovu už tak hloupá nebude.

„Bože, Sam, rád tě zase vidím,“ řekl klidně. Ustoupil a udělal jí dostatek místa. Založil si ruce na prsou, pořádně se rozkročil a pevně se před ní postavil. Má pěkné nohy.

Nemohla uvěřit tomu, co si myslí, co jí běží hlavou. Možná měla Marnie pravdu, když jí říkala, že potřebuje skutečný život, občas si užít trochu sexu.

Čekal na odpověď.

„Jo, jasně. Je to skvělé. Fajn, naprosto skvělé. Taky tě ráda vidím. Je to prostě báječné. Když dovolíš...“

Odstrčila ho a chystala se odejít. Ve dveřích Marniina pokoje v sobě však ještě našla špetku důstojnosti a ohlédla se.

„Ne, není to báječné. Nechtěla jsem tě už nikdy v životě vidět. A nechci se na tebe koukat ani teď. Fajn, jsme svobodní lidé a můžeme si dělat, co chceme. Koupil sis dům – blízko mého. Stejně se s tebou nechci vídat. Vůbec. Leda když budeme náhodou oba přede dveřmi vybírat noviny ze schránky a ze slušnosti na sebe zamáváme.“

Hleděl na ni a pomalu se usmál. „Sam, žádný zákon nenařizuje, aby k sobě sousedi byli slušní. Prostě nemávej, když nebudeš chtít.“

Neobtěžovala se s odpovědí. Znovu se otočila a vykročila z domu. Tiše a důstojně.

Zpočátku dokonce i pomalu. Bylo to zvláštní, ale jediné, na co v tu chvíli dokázala myslet, byl potápěčský kurz. *Když narazíte na*

žraloka, v žádném případě se nesnažte rychle uplavat. Nesmíte zvířeti dát najevo, že se bojíte...

Udělal to tedy stejně, jako když se učila potápět. Pomalu prošla chodbou...

Žralok pozná strach. Vystrašená oběť vypadá jako snadná kořist. Než došla ke schodům, zrychlila.

Dolů seběhla.

Bylo jí to jedno. Chtěla jen být pryč z toho domu.

4.

„Sam, prober se!“

Laura vešla do proskleného obývacího pokoje. Sam seděla na čalouněném ratanovém židli a hleděla na záliv. Tohle dělala od chvíle, kdy se vrátila domů.

„Sam!“ Laura se na ni zadívala. „Nejsi oblečená, vůbec nejsi hotová.“

Sam se k ní otočila. „Už vím, kdo je ten nový soused.“

„Opravdu? A kdopak?“

„Rowan Dillon.“

„Cože?“ zeptala se Laura nevěřicně.

Sam přikývla. Laura na ni zírala.

„Ty jsi k němu šla? Nebo přišel on sem? Potkali jste se?“

„Ne, narazili jsme na sebe v Marniině domě. Pokoušela jsem se ji najít, chtěla jsem zjistit, jestli se něco nestalo, a zaslechla jsem nějaké zvuky... Byl to on.“

„Rowan?“ opakovala Laura.

„Ano, Rowan.“

Laura se otočila a rozhodně vyrazila ke dveřím. Sam vyskočila. „Kam jdeš? Co chceš dělat?“

„Nejsi hotová, takže nemůžeme vyrazit. Jdu se na něho podívat.“

„Cože?“

„Jdu ho přivítat v novém bydlišti.“

„To nemyslíš vážně, Lauro!“

Laura se zastavila a otočila se k ní. „Proč? Co jsem provedla?“

„Jsi moje sestřenice, nezapomínej na to,“ odpověděla Sam nedůtklivě. „Ten člověk mne zničil. Zlomil mi srdce, mám zkažený celý život...“

„Sam, Sam! Nepřeháněj to tak. Zrovna procházel peklem. Srdce ti zlomila smrt tvého otce a život nemáš zkažený. Občas se asi nudíš, ale to proto, že odmítáš...“

„Rowan mě vlastně vyhodil ze svého života,“ opáčila Sam rozzlobeně.

„Měl zrovna hodně velké potíže.“

„Možná je má pořád! Nechci být jeho sousedka, Lauro. Nechci, aby mne náhodně navštěvoval. Ztraceně, pořád mi říkáš, že nechodím ven a nedávám příležitost dalším mužům. Nedávám jim ji právě kvůli tomuhle člověku!“

„Když dovolíš, ráda bych přerušila tvou sebelítostivou tirádu...“

„Sebelítostivou tirádu? No dovol. Kdo tebe tahal z morbidních nálad, ve kterých ses topila posledních deset let?“

„Jestli se nedokážeš zamilovat do někoho jiného, dá se to pochopit. Je úžasný, hezký, vášnivý, nadaný, rozhodný a sexy... Tomu všemu se přirozeně ostatní jen těžko můžou vyrovnat.“

„Prosím tě, Lauro! Kvůli němu mne propíraly stovky bulvárních plátků. Musela jsem se pak kvůli němu schovávat. Pomlouvali mne, neblaze jsem proslula...“

„Plno jiných ženských by takový zájem médií ocenilo.“

„Lauro...“

„Vzpomínáš? Marnie přece vždycky říkala, že by chtěla být na tvém místě.“

Sam si jen pohrdavě odfrkla.

„Navíc, co je ti po tom, co si lidi myslí nebo vykládají?“

„Zapomeň na to! Máš pravdu. Hrozně mne zranil. Na konci jsi u toho nebyla...“

„Dobře. Nebudu se s ním o tom tedy bavit.“

„To snad není možné!“

Laura si přejela rukou přes čelo. „Tak fajn. Jestli opravdu, ale opravdu nechceš, abych tam chodila, zůstanu tady.“

„Opravdu nechci, abys tam chodila.“

„Nechováš se tak jako obvykle. Měla bys být dospělá, rozumná a důstojná.“

„Jsem tak spokojená.“

Laura se otočila a znovu vykročila ke dveřím. „Co to děláš?“ zeptala se Sam.

„Jdu se podívat na tvého nového souseda.“

„Před chvílí jsi povídala, že zůstaneš tady!“

„Lhala jsem.“

„Lauro!“

Laura se u dveří znovu otočila. „Promiň, ale můj syn je začínající hudebník. Rowan sice už nehraje, ale já se vsadím, že má plno důležitých známých.“

„Jestli tam teď půjdeš, my dvě jsme spolu jako sestřence skončily,“ pověděla jí Sam a založila si ruce na prsou.

Laura se zašklebila. „To ti nevyjde. Je to geneticky dané. Můžeš si vybírat přátele, ale příbuzné ne. Je mi líto.“

Laura vyšla z domu. Sam za ní jen zírala. „Do háje!“ vykřikla, když Laura zmizela.

Otočila se a vyrazila do kuchyně. Měla za to, že domů došla docela dobře. Nevrhla se s řevem na trávník, ani si nepokoušela vyrvat vlasy z hlavy. Nedala si žádný alkohol. Ty přece moc nepiješ, připomněla si. Jsi odbornice na kondici a k tomu fyzioterapeutka. Ve všem se chováš umírněně. Příšerně.

Nalila si pořádnou sklenici ginu s tonikem a hodila do ní plno kostek ledu a plátků limety. Led ve sklenici zacinkal. Zadívala se na nápoj. Zatraceně. Zařídila si příjemný život. *Bezpečný* život, pomyslela si posměšně. Zvedla sklenici. „Umírněná ve všem, včetně života.“

Ublížil jí. Bylo to prosté. Měla být chytřejší. Neměla se zamilovat do ženatého muže, i kdyby se svou ženou měsíce žil v odloučení. I když to s ním bylo úžasné, nejlepší období jejího života, i když se zdálo, že jsou si blíží než jakýkoli jiný pár na světě...

Jednoho dne jí přirazil dveře před nosem. Podporovala ho a přese všechno ho milovala, byla mu oddaná, ale on před ní jen zabouchl dveře a nařídil své ochrance, aby ji už nikdy nepustila do jeho blízkosti.

Už s ním nechce mít nic společného. Ted půjde nahoru a pěkně se oblékne, aby vypadala co nejlépe pro nějakého jiného muže.

Jediným mocným polknutím do sebe vpravila zbytek ginu s tonikem a vyběhla nahoru po schodech. Takže jdou nakupovat a pak do klubu. Má si na obchůzku po obchodech vzít černé pouzdrové šaty? Jistě, jdou přece na Kokosovou promenádu, otevřené nákupní středisko uprostřed Kokosového hájku plného obchodů, restaurací a klubů. Někteří lidé si na sebe vezmou jenom plavky a přes ně nátělník, jiní se vyšňoří, podle toho, kam zrovna mají namířeno. Ona se pokusí o kompromisní řešení. Vezme si černé šaty a vysokánské podpatky. Mít malou či středně malou postavu, jak ji charakterizovala Laura, někdy nebylo vůbec příjemné.

Cestou přes halu odhazovala oblečení, pak skočila do sprchy a za chvíli se oblékla. Nazula si boty s nejvyššími podpatky, jaké měla. Zatímco si rychlými pohyby pročesávala vlasy, prohlížela se v zrcadle. Boty byly skvělé, přidávaly jí na vzhledu přesně to, co potřebovala. Pokud žena měla vypracovaná lýtka, zvýraznily jí je, a pokud tomu tak nebylo, pomohly jí je vytvarovat. Usmála se. Jedna z jejích přítelkyň, spisovatelka, která chodila do posilovny, rozdělovala boty do dvou kategorií – o botách s masivními, pevnými podpatky říkala, že ty na muže křičí: přefiknu tě. Jemné sandály a jehly podle ní vysílaly signál: přefikni mne.

Tyhle jsou někde mezi, říkala si.

Ozval se zvonek. Na chvíli se jí zběsile rozbušilo srdce, polilo ji horko a vzápětí zima. Rozbouřil se jí adrenalin v těle.

Odložila kartáč na vlasy a podívala se na sebe v zrcadle. Tyhle pocity jí vadily. Šílet kvůli dávno mrtvému vztahu je směšné.

Znovu zaslechla zvonek. Vystřelila dolů po schodech a proběhla celým domem. Bez rozmyšlení zprudka otevřela dveře. Ve stínu tam stál nějaký muž. *Odmítl ji. Zrovna když si myslela, že ji nejvíc potřebuje, ji odkopl.*

Vysoký, tmavovlasý muž na prahu však nebyl Rowan. Mohlo mu být něco přes třicet, měl ošlehanou tvář a vzezření někoho, kdo je zvyklý pracovat na slunci. Chvilku pomrkávala, dokud si neuvědomila, že se dívá na Marniina stavitele, Phila Jenkinse.

„Phile!“

Než odpověděl, prohlédl si ji od hlavy až k patě. Napadlo ji, jestli to s šaty a botami trochu nepřehnala.

„Jo, hm, promiňte, že vás otravuju, Samantha, ale chtěl jsem... tedy, vypadáte skvěle,“ řekl.

Začervenala se. „Díky. Co jste to říkal?“

„No, celý den se snažím spojit s Marnií, ale nejde to. Myslel jsem, jestli není u vás.“

„Je mi líto, ale není. Sama o ni mám docela strach.“

Podíval se na ni tak, že si byla jistá, že on tedy strach nemá.

„No, naši slečnu Newcastleovou jistě znáte lépe než já. Ale nemyslím, že bych měl chuť ztrácet čas nějakými přílišnými obavami o její bezpečí. Ta dáma má všechno pěkně na háku. Omluvte mé výrazivo.“

„Marnie dokáže být pěkně tvrdohlavá, a když si něco zamane, také to dostane. Při svém postavení taková musí být,“ odpověděla

Sam. Rozčilovalo ji, že kamarádku tak brání. „Žijeme v nelítostném světě. Tvrdě pracuje a často s drsnými typy lidí.“

„Jasně. No, někteří lidé ten svět umí sami ještě docela dobře zdrsňit, jestli mne chápete. No nic. Promiňte, je to vaše kamarádka. Až se rozhodnete tenhle starý barák přestavět, určitě mi zavolejte. Je moc pěkný. Udělám vám skvělou cenu.“

„Díky.“

„Pracuju i na úvěr. Viděla jste už Marniin dům?“

„Několikrát. Odvedl jste bezvadnou práci.“ Postával na prahu a nespouštěl z ní oči. Její chyba. Neměla si brát ty boty.

Usmál se a odhalil v ústech dvě řady dokonalých zubů. Jako stavitel dobře vydělával. Něco ze svých peněz zjevně investoval do svých út.

„Mohla byste mne pozvat dál a můžeme se zkusit dohodnout.“

„Víte, Phile, já zatím nechci nic renovovat. A jak znám Marnii, vsadím se, že s vámi ještě úplně neskončila.“

Úsměv na tváři se mu rozšířil. „No jo, je pěkně tvrdá, to jistě. Ale taky je divoká. Možná máte pravdu. Možná se mnou ještě neskončila. Je hrozná puntičkářka, ale rozhodně umí rozpoznat, ehm, kvalitu.“

Ted se už opravdu cítila nepříjemně. Chtěla mu zabouchnout dveře před nosem, ale rozmyslela si to, když spatřila, jak před Marniiným domem zastavila lesklá limuzína. Nebylo to Marniino auto, ale možná v něm Marnie seděla.

„Podívejte, třeba zrovna dorazila,“ řekla Sam. Zapomněla na Phila a protáhla se kolem něho. Přešla malou předzahrádku, jak nejrychleji jí to vysoké podpatky dovolily.

Z auta právě vystupoval jakýsi muž. Byl štíhlý a pohyboval se s lehkou grácií. Vlnité tmavé vlasy měl sestřižené způsobem obvyklým u obchodníků. Hezký účes ještě podtrhoval dokonale padnoucí oblek, který měl na sobě. Když vystoupil, pohlédl na dům a přitom si rukou uhladil vlasy.

„Dobrý večer!“ zvolala Sam.

Muž se k ní otočil. Poznal ji a usmál se. „Dobrý, Samantha. Jak se máte?“

Také ho znala. Vypadal dobře a uměl se vybraně chovat. Pracoval v Marniině firmě. S Marnií byli kolegové, ale zároveň mezi sebou soutěžili. Oba se ve firmě snažili získat větší moc.

Natáhl k ní ruku. „Jmenuju se Kevin, Sam. Kevin Madigan. Musím přiznat, že jste mne zranila. Nepamatujete si na mne.“

„Ale jistěže si pamatuju,“ odpověděla. Nemyslel svou poznámku vážně. Nejspíš se domníval, že na něho nemůže zapomenout žádná žena. „Jak se vám daří, Kevine?“

„Velmi dobře, díky. A co vám?“

„Taky dobře, děkuju. I když... abych se přiznala, doufala jsem, že vezete Marnii domů.“

„Došlo mi, že máte trochu strach.“

„Opravdu?“ zeptala se Sam překvapeně.

Usmál se. Další muž, který dal hodně peněz za zuby. „Dnes jste k nám volala. Pověděla mi to Loretta.“

„Loretta?“

„Marniina sekretářka. Jednou jste s ní mluvila.“

„Ach, ano, jistě. To byla určitě ona, kdo zvedl telefon, když jsem k vám volala.“

„Ano.“ Jenom se na ni s úsměvem podíval.

„No,“ zabručela, „ale Marnii jsem stejně zatím neviděla. Co vy?“

„Od té doby, co jste volala, ne. Ale v pátek jsme spolu byli u soudu. Nemyslíte, že je trochu předčasné strachovat se o dospělou ženu Marniina ražení?“

Mluvil opravdu skvěle. Nikoli blahosklonně, pouze logicky. Samozřejmě, je to přece advokát.

Usmála se na něho. „No, ale jste tady.“

„Když se pan Daly doslechl, že jste volala, chtěl se jen přesvědčit, jestli se Marnie vrátila domů.“

„Pan Daly?“

„Jistě, pan *Daly*.“

Ukázal na auto, kde na místě spolujezdce seděl starší muž s bělavými vlasy. Neobtěžoval se vystoupit, ale vážně na Sam kývl, když se na něho podívala. Také kývla. Pan Daly. Marniina firma se jmenovala Daly, Simpkins a Smith. Daly byl ředitelem společností.

„Vrátila se už?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Nevrátila.“

Sam se otočila. Stál za ní Phil. Zíral na Kevina Madigana. Ten zíral na něho.

Měla dojem, že vzduch je prosycený testosteronem. Oba muži byli velice rozdílní. Phil nedbale oblečený a Kevin Madigan elegantní, sebejistý. Každý z nich byl svým způsobem macho.

A Marnie s oběma spala. Sam si tím najednou byla jistá.

„Sam, Sam! Už se Marnie vrátila?“

Sam v duchu zaúpěla. Blížila se k nim Laura, která už už chtěla rozčileně přiskočit k limuzíně zaparkované před Marniíným domem.

„Nevrátila. Ale Phil s Kevinem se po ní také shánějí,“ odpověděla Sam.

„Ale, nazdar, Phile.“ Phila Laura viděla mnohokrát, když se motal kolem domu. K Marnii do kanceláře však příliš často nechodila, takže na Kevina Madigana se jen usmála. Ten jí úsměv oplatil.

Sam zachvátil podivný pocit, když si uvědomila, že Laura není sama. Někdo za ní vyšel z Rowanova domu. Rowan. „Rowane, to je Kevin Ma...“

„Ano, já Kevina znám,“ řekl Rowan a potrásl si s ním rukou. „Rowan si tady ten dům koupil přes naši firmu,“ vysvětlil jim Kevin.

„Jistě, to jsem věděla,“ řekla Laura. „V tom případě se seznam s Philem Jenkinsem, Rowane...“

„My dva jsme se vlastně taky už viděli,“ řekl Rowan a podal Philovi ruku.

Sam je pozorovala a měla pocit, jako by jí někdo provrtával díru do břicha. Jistě, všichni se už někdy setkali. Skrz Marnii. Napětí ve vzduchu se znásobilo.

Tvrďák stavitel, uhlažený advokát... a Rowan, který stál někde mezi nimi. S opálenou pletí a oduševnělými rysy, poznamenanými životem. Výraz jeho tváře ještě zdůrazňovaly vrásky kolem očí. Tmavé vlasy měl jen o něco delší než druzí dva. Nebyl oblečený tak neformálně jako Phil, ani elegantně nastrojený jako Kevin. Měl na sobě černou sportovní košili s krátkými rukávy, černé džínsy a sako. Voněl po mýdle a měl vlhké vlasy. Sam připadalo, že z něho přímo číší mužnost. Pouhá jeho přítomnost v ní probouzela všechny tělesné pudry.

V tu chvíli pan Daly vystoupil z auta. „Když tu Marnie není, tak se nedá nic dělat. Nechali jsme jí několik zpráv na záznamníku. Když se neukáže do pondělního rána, zavoláme policii.“

„Možná bychom se měli jít podívat dovnitř...“, navrhl Kevin.

„I kdybychom měli klíč, bylo by to nezákonné vniknutí do cizího domu,“ ozval se pan Daly pobouřeně.

„Ale vůbec ne! Sam i Rowan v domě už byli,“ oznámila mu Laura zvesela.

Sam s Rowanem se na ni zahleděli. Sam si uvědomila, že se v tu chvíli oba cítí stejně. Oba měli chuť Lauře jednu vytnout.

„Vy jste v tom domě byli?“ zeptal se Daly a přitom se díval z jednoho na druhého.

„Marnie je moje kamarádka. Mám klíč, abych se na ni mohla zajít podívat, kdyby se jí něco stalo.“

„A já jsem se bál, že se tam někdo vloupal,“ vysvětloval Rowan.

„Vy také máte klíč?“ zeptal se ho Daly.

Sam připadalo, že Rowan na okamžik zaváhal. Pak prostě odpověděl: „Ano.“

Sklonila hlavu a znovu se jí udělalo mdlo. Měla zpocené ruce a zvedl se jí žaludek. Hrozně, bolestivě žárlila.

Všichni s Marnií spali. Vlastně to vypadalo, jako by si tu Marniini milenci dali sraz.

Jistě se může mýlit, ale...

„Když už asi polovina z nás byla uvnitř, možná by někdo z těch, co mají klíče, mohl odemknout, abychom se přesvědčili, že tam Marnie někde neleží zraněná. Třeba se pokoušela něco opravit, vylezla na žebřík a spadla,“ řekl Kevin.

„Dívala jsem se. Marnie tam nikde nebyla,“ ozvala se Sam.

„Neměli bychom se ještě jednou přesvědčit?“ zeptal se Kevin jemně.

„Dobře. Mám klíč doma...,“ začala.

„Já mám ten svůj v kapse,“ řekl Rowan. Prošel kolem nich po cestičce k domu. Jeden po druhém ho následovali.

Vstoupili do sídla. Všichni se zastavili v hale a rozhlíželi se. „Marnie!“ zvolala Laura. „Marnie, jsi tu?“

Nikdo se neozýval. I teď, když všichni stáli v hale, se Lauřin hlas odrážel ode zdi a Sam jeho zvuk připadal hrozivý. Prošla se po hale.

„Podíváme se nahoru?“ zeptal se Kevin.

„Jasně,“ odpověděl Phil. Spolu s Kevinem a Rowanem se vydal po schodech. Kevin a Rowan se vypravili k pokojům pro hosty. Phil vešel do Marniiny ložnice. Sam ho následovala.

Když vycházel ven, vrazil do ní. „Nic,“ řekl.

„Hmm,“ zabručela, ale přesto do místnosti vstoupila. Už tam jednou byla. Vrátila se k toaletnímu stolku. Nic. Všechno na něm bylo dokonale srovnané. Většina lidí by si myslela, že úpravnější ani nemůže být.

Marnie však nebyla většina lidí. Přitom...

Dokáže vůbec někoho přesvědčit, že cosi není v pořádku? Jen proto, že u sebe nejsou stejné barvy líčidel...

Možná to nic neznamenal. Vůbec nic.

Najednou se rychle otočila, protože vycítila, že za ní někdo stojí. Rowan. Podíval se na ni, pak kolem sebe a zase na ni. „Co se ti nelíbí?“

„Nic, opravdu...“

„Nic?“ zeptal se a pronikavě na ni hleděl. Poznal, že jí něco vrtá v hlavě.

„Nemá srovnaná líčidla.“

Zamračil se a přistoupil blíž. „V životě jsem neviděl tak vzorný pořádek.“

„Nejdou k sobě barvy,“ řekla. Svrástil obočí.

„To nic,“ zamumlala. Stál příliš blízko. Nebylo jí to příjemné. „Už jsme tu jednou byli,“ připomněl jí tiše. „A žádné kaluže krve jsme nenašli.“

„Žádné kaluže krve,“ přitakala. Rychle se otočila a vykročila ze dveří.

Rázovala chodbou, ale Rowan za ní nešel. Napadlo ji, jak dobře asi Marniinu ložnici zná, a kousla se do rtu.

Slyšela, jak Phil s Kevinem prohlízejí šatny a koupelny. Seběhla dolů po schodech. Věděla určitě, že muži zjistí jen to, že první patro je dokonale uklizené.

Pod schody stál pan Daly, který se při chůzi opíral o hůl.

„Není tu, vidíte?“ zeptal se Sam a upřeně se na ni zadíval. *Je sice starý*, pomyslela si, *ale má pěkně pronikavé oči*. Byl vysoký, a i když měl hůl, až do pozdního věku si zachoval široká ramena a svalnaté tělo. Měl velké ruce, v nichž se jistě skrývala značná síla. Stále byl velmi pohledný a působil důstojně.

„Ne, myslím, že není,“ odpověděla Sam.

„A vy o ni máte strach.“

„Byla z tohoto domu tak nadšená, že by jej jistě všem předváděla. Protože to nedělá, mám strach.“

Daly přikývl. „I tak – je to neohrožená a impulzivní mladá žena. Jestli se rozhodla, že si někam vyrazí, udělala to a je jí úplně jedno, že se o ni někdo strachuje.“

Sam se zamračila. „Nezdá se, že jste s ní příliš zadobře, pane Daly.“

„Naopak. Je to žena přesně podle mého gusta. Abych byl upřímný, je dravá a já ji velice obdivuji.“ Usmál se. Sam se nedokázala ubránit a pomyslela si: *Bože, vypadá to, že tenhle Marnii také zná hodně dobře. Také opravdu, opravdu – důvěrně!*

Z kuchyně se vynořila Laura. Muži sešli ze schodů, nejprve Kevin, za ním Rowan a nakonec Phil.

„Nic jsme nenašli,“ řekl Kevin. „Po Marnii není ani vidu, ani slechu.“

„A nikde ani známky po nějaké výtržnosti,“ dodal Phil.

„Nemá tu auto, je to tak?“ zeptal se pomalu Rowan.

„Ne. Nikde tu nestojí,“ odpověděla Laura. Pak se otočila k Sam. „Vážně, Sammy, jenom někam odjela, a jestli se teď vrátí, pěkně se na nás rozzuří.“

V tu chvíli se rozlétly domovní dveře. Všichni se vylekaně, s pocitem provinění otočili.

Očekávali, že spatří Marnii.

Ve dveřích však nestála Marnie. Do domu pronikl zápach, jenž se linul z otrhaného starce, který vrazil dovnitř. Byl neoholený a měl šedé vlasy. Vypadal drsně a hrozivě. Na jeho uváleném obleku bylo vidět, že v něm mnoho nocí spal.

V ústech odhalil vykotlané, zažloutlé zuby. To byla ostuda, protože Sam věděla, že Marnie mu dává plno peněz na zubaře i ostatní doktory.

„Kde je zatraceně ta čubka, co si říká moje dcera? A co tu děláte vy, odporný pijavice?“

Sam ucítila, jak pan Daly vedle ní ztuhl. Uvědomila si, že většina z přítomných Marniina otce, Colina Newcastlea, zná.

„Však já si ji najdu sám. Co dělá, kurví se s někým ve své fajnový ložnici?“ zeptal se a chystal se vkročit na schody. Nebezpečně přitom zavrával, ale když k němu zezadu přiskočil Kevin, nasupeně se k němu otočil.

„Ruce pryč! Co to tu vůbec je za frontu? Kde je moje dcera?“

„Někdo by ho měl dostat dolů,“ řekl pan Daly. „Jinak spadne a zabije se.“

„Možná by nám Marnie všem poděkovala, kdyby se zabil,“ zabručel Kevin.

Proti jeho slovům se nikdo nestavěl. Rowan přistoupil ke schodišti. „Máte pravdu. Je úplně namol a na těch schodech se akorát zabije.“

Než se však mohl Rowan pohnout, Colin Newcastle seběhl zpátky. Jeden schod vynechal, ale neztratil rovnováhu. Sam napadlo, že Bůh nad hlupáky a opilci skutečně drží ochrannou ruku.

„Tak kde zatraceně je?“ vykřikl stařec a všechny přejel pohledem.

„Marnie tu není, pane Newcastle,“ řekl Kevin. Hlas se mu chvěl pohrdáním.

„Tak co tu teda děláte vy? Měl bych na vás zavolat policajty!“ vyštěkl Newcastle.

„Táto!“

Newcastle znehybněl.

Ve dveřích se objevil mladý muž. Může mu být tak kolem dvaceti, říkala si Sam. Uvědomila si, že ho dlouho neviděla, ale že ho zná. Byl to Thayer Newcastle, Marniin bratříček. Marnie často říkávala, že se mu pokoušela pomoci, ale on se odmítá snažit. Měl dlouhé tmavé vlasy a úzký, umělecký obličej. Bylo to zvláštní, ale hodně se podobal Marnii, byl krásný svým mužským způsobem. Mluvil velice tiše, úplně jinak než Marnie.

„Táto, jsi pod obraz.“ Mládenec se podíval na kolemstojící. Poznal Sam a usmál se na ni.

„Ahoj, Sam, rád tě vidím. Omlouvám se, že jsme vás vyrušili. Nějakou chvíli už za ním jdu... Odvedu ho. Je tu sestra?“

„Není,“ odpověděla Sam.

„Kde je?“

Zavrtěla hlavou. „To nikdo z nás neví. Není tu.“

Povytlhl obočí a podíval se na všechny kolem. „V tom případě by tu možná neměl být nikdo z nás,“ řekl klidně. „Táto, pojď dolů, než spadneš.“

„Má pravdu,“ pronesl Rowan pevně. „Měli bychom jít pryč.“ Thayer došel k otci, vzal ho za paži a vedl ho ven. Colin Newcastle synovu ruku seťrásl. „Nech mě být, chlapče.“

„To je Marniin šéf, tati.“

„K čertu, já vím, kdo to je! Myslíš, že je z nich nejlepší?“

„Chceš, aby ji vyhodili? To pak ale nedostaneš žádné peníze. Pojd’.“

Colin Newcastle napřímil ramena a otočil se ke shromážděné společnosti. Zvedl bradu, aby si dodal důstojnosti.

„Vypadněte z domu mé dcery!“ nařídil jim.

Sam nesmírně překvapilo, když mu za všechny znovu odpověděl Rowan.

„Pokud je mi známo,“ pravil a zpřímil se na Colina Newcastlea podíval zúženýma očima, „nemáte žádné právo potloukat se v blízkosti své dcery, tečka. Před lety jste se toho práva zřekl. Máte štěstí, že vás nenechala policejně stíhat.“

„Cože?“ Colin Newcastle se zatvářil, jako by se chtěl na Rowana vrhnout.

Rowan možná čekal, že přesně to udělá. Sam silně zatoužila nějak zmírnit situaci. Než padne první rána.

„Pane Newcastle, jsme v Marniině domě, protože o ni máme strach,“ řekla.

Colin Newcastle se zeptal: „Vy si myslíte, že se Marnii něco stalo?“

„Jen mám obavu. Neřekla mi, že jede pryč,“ vysvětlovala mu Sam. Snažila se mluvit trpělivě, i když se choval nepříjemně. Koneckonců to byl Marniin otec.

Newcastle se uculil. „Jestli se Marnii něco stalo, je to tady moje. Vypadněte z mého domu!“ vykřikl.

Sam se sevřelo srdce. Ti, kdo si o Marnii mysleli, že je tvrdá, vůbec nechápali, z jakého prostředí pochází. Sam po očku pohlédla na Lauru a viděla, že sestřenka je vyvedená z míry. Všichni přítomní, dokonce i pan Daly, se tvářili zděšeně.

Ticho nakonec přerušil Thayer Newcastle.

„Tak pojd’, táto. Marnii se nic nestalo.“

Sevřel otci paži a táhl ho ven z domu.

Ten se však otočil. „Na vašem místě bych tu s ničím moc nehýbal. S ničím. Nic nesmí chybět, jinak vás zažaluju. A je mi upřímně jedno, že jste advokáti. Zaplatím si lepší advokáty. Zažaluju vás a nechám vás jít sedět za vloupání do domu, až zčernáte...“

„Táto!“ okřikl ho Thayer.

Colin však nehodlal odejít v tichosti. Najednou se usmál a na všechny zakýval prstem. „Jestli se Marnii něco stalo, je to tady moje.“

Nezapomínejte na to. Moje. Sam, miláčku, budu tvým novým sousedem. To bude přece pěkné, ne?“

Sam nemusela odpovídat, protože Thayerovi se konečně podařilo otce odtáhnout. Zavřely se za nimi dveře.

Všichni dlouho mlčeli.

„Proboha,“ vydechla pak Laura. „Bože můj, Sam, až zas budu chtít o Marnii říkat něco hnusného, klidně mne prašti, ano?“

„Odvez mne domů, Kevine. Myslím, že dnes večer jsem si místního koloritu užil až dost,“ řekl pan Daly. „Sledujte to naše děvče, jestli se vrátí, slečno Millerová,“ obrátil se pak k Sam. Nesmírně ji tím překvapil. Nebylo jí známo, že by Daly věděl, že se kdy objevila u nich ve firmě, a už vůbec netušila, že zná její jméno.

„Nechám jí v kuchyni vzkaz, že o ni všichni máme strach,“ ujistila ho Sam.

Daly vyrazil ke dveřím. Kevin Madigan se na chvíli zastavil a vzal obě její ruce do svých. „Jestli se něco doslechnete, něco zjistíte, nebo budete mít pocit, že můžeme být vůbec nějak nápomocní..., klidně nám zavolejte.“

„Díky.“ Celá nesvá vymanila ruce z jeho sevření. Uvědomovala si, že se na ně všichni dívají. „Napíšu ten vzkaz.“

„Chcete, abych tu zůstal?“ zeptal se Phil.

„Ne, díky... Mám tady Lauru. Zamknu,“ odpověděla Sam.

Otočila se a rychle vyrazila do kuchyně. Měla dojem, že všichni upřeně sledují každý její krok. Zatímco prohrabovala Marniiny zásuvky, zaslechla, jak se otevřely a zavřely dveře domu. Našla papír a tužku a napsala: *Marnie! Zavolej mi, jakmile přijdeš, hned teď! Sam. P. S. Okamžitě. Nechod spát, nenechávej to na později, nechod si pro výhru v loterii. Zavolej mi!*

Marnie neměla magnetky na ledničku. Nesnášela krámy. Nikdy by si v kuchyni nepověsila obrázky od dítěte ze školky. Sam našla lepicí pásku a připevnila jí vzkaz na lednici.

Pak se otočila. V kuchyni s ní stáli Rowan s Laurou.

„Ostatní odešli,“ řekla Laura. Otřásla se. „Vůbec se mi v tomhle domě nelíbí. Je krásný, je moderně vybavený, ale děsí mne. Jako by tu působily nějaké zlé síly. Jako by ten dům sám Marnii ublížil.“

„Lauro!“ napomenula ji Sam a zavrtěla hlavou. „Marnie bude bčsnit, až zjistí, že jsem jí polepila celou lednici,“ poznamenala.

„Pojďte, zamkneme to tu,“ řekl Rowan. Bylo na něm vidět, že se nemůže dočkat, až bude pryč.

„Já to opravdu zvládnou...“ začala Sam, protože měla potřebu stavět se proti všemu, co on řekne.

„Tady už se toho nedá víc udělat. Leda že bys chtěla přilepit ještě jeden vzkaz na dveře, pro případ, že až přijde domů, nebude mít hlad,“ ozval se Rowan.

Zadívala se na něho a pak měla velkou chuť zaskřípat zuby. Proč se jí znovu plete do života?

„To je dobrý nápad,“ přitakala Laura.

Samozřejmě to byl dobrý nápad. Otočila se, našla další kus papíru a napsala na něj druhý vzkaz. Když s tím byla hotová, natáhla se pro lepicí pásku. Rowan ovšem také. Jejich prsty se dotkly. Proklínala vzrušení, které jí projelo tělem.

Byla dlouho bez toho, to byl ten důvod. Marnie jí jednou říkala, že není přirozené takhle abstinovat. Každý potřebuje sex, bez ohledu na to, jak je chytrý nebo kultivovaný. Jsme jen zvířata a sex je pud.

Možná měla Marnie pravdu.

Všechno se v ní bouřilo. Velice živě jí utkvěl v paměti. Co všechno dokázal vyvolat pouhý dotek! Jeho palec na jejích rtech, jeho prsty, jak se dotýkají její tváře. Byl vysoký, s pevným, štíhlým, šlachovitým tělem a šířil kolem sebe dojem majestátnosti. Kdyby se pohývala v jeho blízkosti. Ne, nikdy mu vlastně docela nablízku nebyla. Ukájela se pouhou iluzí. Ted jsou z nich dva cizí lidé, které svedla dohromady náhoda. Ustoupila. *Zatracená Laura!* Nebýt její mizerné sestřenky, zůstal by ve svém domě.

Rowan kráčet před ní. Pospíšila si za ním, jen aby se dostala pryč z domu. V patách měla Lauru, která žádné napětí nevycítila. Rozhodla se, že nebude čekat, až Rowan přilepí na dveře druhý vzkaz a Laura přestane postávat na elegantním zápraží. „Sammy!“

Člověk nepotřebuje pomocníka, aby přilepil vzkaz na dveře, Lauro,“ odpověděla. Pak se rozhodla, že si musí udržet všech pět pohromadě a chovat se jako normální, použitelná bytost. „Díky, Rowane. Dobrou noc.“

„Ale, Sam...“

Laura za ní vyběhla a dohnala ji venku na ulici mezi oběma domy. „Sam, Rowan s námi půjde do klubu. Nemůžu tomu uvěřit. Přejde se podívat na Aidana!“

Sam se cítila, jako by ji někdo udeřil do hrudi. Laura ale byla celá pryč. Tolik to pro ni znamenalo.

„Jistě, jde se podívat na Aidana. Určitě si sám dobře pamatuje, jaké to bylo, když začínal. Aidan hraje dobře. Bude na to pyšný.

Víš ty ale co? Nesnáším kluby a ponocování. Můžu z toho vycouvat, když jde Rowan?“

Laura se zamračila. „Ale měly jsme přece nejdřív jít nakupovat!“

„Ale ty i takhle vypadáš skvěle,“ ujišťovala ji Sam. Měla pravdu. Laura měla na sobě bílé letní šaty, v nichž krásně vynikala její opálená pleť, její vlasy a nohy. Byla nádherná.

„Zajděte si spolu nejdřív na večeři. Vážně.“

Vážně? Lhala, až se jí od úst prášilo. Najednou mocně zatoužila jít s nimi. Pamatovala si jen, jak dopadla na podlahu, jak si nad ní klekl, s odhaleným hrudníkem a silnými stehny, jak ji na těle lechtaly jeho chloupky.

Proboha, právě proto s nimi nikam nemůže! „Ale, Sam...“

„A pokud se tam objeví Teddy, bude si aspoň myslet, že máš fakt pěkného amanta,“ dodala s úsměvem.

„Jo, možná.“

„Jen jdi. Jdi do toho.“

Políbila sestřenici na tvář a utekla domů.

O čtvrt hodiny později seděla u bazénu, upíjela víno a spílala si za to, že se cítí ukřivděná.

Krásně se vyšvihla a vzala si ty boty, a teď nemá kam jít.

Co si vlastně představovala? Že se k ní oba připlazí a budou žadonit, aby šla s nimi? Že vejde Rowan a řekne: Pojď do klubu, chci být s tebou?

Došla k malému, prostému přístavišti na kraji svého pozemku. Měla tam přivázaný malý člun, vlastně pouhou pramici s vesly a slabým motorem. Když se zadívala na vodu, která v tom místě sahala asi jenom metr od domu, usmála se a cítila, jak se jí trochu ulehčilo u srdce.

„Mollie!“

Přímo u mola spatřila samici kapustňáka, která byla miláčkem celého sousedství. Mollie byla jedním z důvodů, proč nechtěla nikdy prodat svůj dům, i kdyby jí měl spadnout na hlavu. Mollie se kdysi dostala do přílišné blízkosti lodního šroubu a dodnes od něj měla na těle jizvu. Po zranění zůstávala v mělčinách u břehu, v blízkosti domů stojících na malinkém poloostrově. Nechala se krmit a rozmazlovat milovníky moře z blízkého okolí.

„Máme hlad?“ zeptala se jí Sam. „Určitě máš hlad, vid’.“

Vběhla do domu, prohrabala ledničku a našla v ní čerstvou hlávku salátu. Pak vyběhla zpátky ven, tentokrát bosa. Posadila se na molo, hlávku rozebrala a házela listy do vody. Na hladině se třpytilo měsíční světlo a na nebi nad její hlavou zářily hvězdy. Mollie spokojeně žvýkala salát a dovolila Sam, aby ji poškrábala na hlavě. Sam se usmála. Většina lidí si o kapustňácích myslela totéž, co o buldocích – že jsou tak oškliví, až jsou krásní. V Mollieině případě té krásy byly stovky kilogramů. Byla úžasná. Spřátelila se s člověkem. Někdy to pro zvířata jako ona dopadlo špatně. Většinu z nich zranili loďaři, protože nedávali pozor. Jindy však kapustňáci jen chtěli být nablízku svým lidským sousedům.

Mollie naštěstí zůstávala nedaleko obydlí, blízko těch, kdo se o ni starali. Sam si v duchu posteskla, že Mollie je opatrnější než leckterá žena.

Zatraceně, kde jen může být Marnie?

Postavila se a zadívala se na její dům.

Najednou si vzpomněla, co povídala Laura. Ze samotného domu jako by vyzařovalo zlo. Byl temný, zlověstný.

Podívala se zpátky na vodu. Mollie zmizela. Odplavala.

5.

Přezdívali jí Bohyně krásy.

Velice ráda tancovala.

Tanec milovala nadevšechno.

Zhoupla se, sklonila, vyzývavě nakročila, protáhla se a otočila. Tanec nebyl jen stav těla, ale i mysli. Byl to pocit i myšlenka. Tělo bylo nástrojem, který hudba podněcovala k pohybu. Věděla, že umí hudbu cítit, splývala s ní, vznášela se s ní do jiného časoprostoru. Byla dobrá. Tak dobrá, že její sny dostávaly křídla. Vznášela se do oblak. Byla na Broadwayi. Ve svých představách zrovna účinkovala v *Cats*. Nebo v obnovené repríze *West Side Story*. Uměla obstojně zpívat a skvěle tancovat. Milovala pocit, že jí hudba prostupuje celým tělem, že jí hýbá...

Vystoupení skončilo. Obecenstvo začalo jásat. Cítila na sobě světla, ovace, na chvíli jí připadalo, že se splnil její sen.

Pak otevřela oči.

A spatřila své publikum.

Samí muži. Byli odporní. Obstarožní, chlupatí chlapi. Takoví, co měli šedé obličej, řhali a koukali na fotbal v televizi a přitom popíjeli pivo a drbali se mezi nohama.

„Pojd, Bohyně, jen pojd!“ vykřikl jeden z nich.

„Ach, miláčku!“

„Blíž, pojd blíž!“

Blíž znamenalo, že jí za tanga nastrkají bankovky. Nic víc než kalhotky na sobě neměla, kromě dlouhé rusé paruky, pod níž skrývala vlasy. Tak se tu vydělávaly opravdové peníze. Jednou či dvakrát, když jí nepřipadali příliš odporní, se k tomu dokázala přimět.

Dnes večer však nechtěla. Natancovala se dost. Byla jednou z nejlepších tanečnic, které tu kdy pracovaly.

Sevřela prsty tyč a utekla za oponu.

* * *

O dvacet minut později Lacey Henleyová seděla u volného stolku u Jofferyho, v kavárně v Kokosovém hájku, a přemýšlela, jestli se objeví některý z jejích přátel. Přišla mnohem později, než si původně myslela. Vlastně ji překvapilo, když našla volný stůlek. Ačkoli bylo pozdě a davy lidí, kterými odpoledne kavárna obvykle přetékala, se rozprchly do barů a klubů, aby se bavily a pily, tady bylo stále plno. Kavárnu milovaly děti. Milovali to tu i dospělí. Člověk si tu mohl dát velice dobrou kávu anebo skvělý mléčný koktejl.

Z jednoho právě usrkávala. Bylo jí už dvacet, ale ve státě Florida si nemohla dát alkohol. Když žádala o práci ve striptýzovém baru, neudala jim skutečné jméno, ale věk ano. Bylo to ujeté. Ve dvaceti podle zákona mohla roznášet pití nebo dělat striptérku, ale sama si dát pivo nesměla. Máma by tomu možná rozuměla. Laura jí povídala, jaké to bylo vyrůstat v posledních dnech války ve Vietnamu. Tehdy povolili pití i osmnáctiletým. „Když mohly děti umírat ve válce, protože jim to velela jejich země, mohly i pít. Bylo to tak správně.“

„A pak už ne?“ ptala se jí tehdy Lacey.

„Už ti bylo osmnáct. To znamená, že jsi dost velká na to, abys samostatně uvažovala. Kdysi jsem ale zaslechla něco, co mi připadá opravdu důležité. Ke svobodě patří zodpovědnost. Když hodláš pít, musíš s sebou mít někoho, kdo za tebe bude řídit. Hodláš se toulat do noci venku? Musíš být opatrná – kde a s kým. Rozuměla jsi mi?“

Rozuměla, ale co má rozum společného se zákony?

Zákony všichni porušovali, samozřejmě. Studenti po skončení střední školy – i středoškoláci samotní – si alkohol dovedli snadno obstarat.

A svlékali se za peníze.

Zhluboka se napila koktejlu. Chtělo se jí brečet. Jistě, vydělala si. Ale necítila se příliš svobodná, ani příliš zodpovědná.

Otrásla se. Udělalo se jí trochu mdlo. Nic se přece neděje, protože o tom nikdo neví. Za tyhle peníze se nakonec dostane do New Yorku a tam bude moci jít na konkurz pro opravdové tanečnice.

Pokud ji nenachytá otec. Kdyby zjistil, co dělá, zabil by ji.

Nikdy se to nedozví, ujistovala se. Do klubu nechodil, ani jeho přátelé tam nevysedávali. Žádný z jeho známých by tam nevstoupil.

A i kdyby ano, nepoznali by ji. Ani náhodou – s parukou, kterou si pokaždé nasadila, a s vrstvou líčidel na obličeji.

„Ale, nazdar! Ty jsi Bohyně krásy, vid?“

Lacey vyděšeně vzhledla. Dívala se na ni vysoká žena s hezky vyvinutou postavou a načechranými dlouhými hnědými vlasy. V ruce držela šálek kouřící kávy. Je atraktivní, může jí být kolem třiceti a nemá na sobě ani špetku líčidla, říkala si Lacey. Byla oblečená do přiléhavých kalhot a nadměrně velké košile. Vypadala spokojeně a velmi mile.

„Bohyně krásy?“

Bruneta se usmála a posadila se naproti Lacey. „Hned jsem tě poznala, broučku, ale myslím, že ty mne ne. Jsem Tygrovaná lilie z klubu.“

„Ach bože!“ vydechla Lacey. Tygrovaná lilie, no samozřejmě. Měla skvělé vystoupení, v převlečení za Indiánku. Stejně jako Lacey si na tanec brala dlouhou paruku. V klubu její obličej nevypadal vůbec nevinně. Je neuvěřitelné, jak líčení dokáže změnit ženskou tvář.

Lacey se kolem sebe rychle rozhlédla. Cítila, jak jí hoří tváře. Nikdo nevěděl, co dělá. Nikdo, dokonce ani Aidan, kterému říkala skoro všechno. Bral velice vážně roli bratra ochránitele. Stáhl by ji z jeviště a zbil by každého muže, který by se na ni jenom podíval.

„Já... já... já...“, vykoktala.

„Omlouvám se, broučku,“ řekla jí jemně Lilie. Pak se zvonivě zasmála. „Neboj se. Já tě neprozradím. Dokonce vím, jak se jmenuješ – Lacey Henleyová. Připadá mi to neuvěřitelné, ale ty mne opravdu nepoznáváš, vid?“

Lacey na ni upřeně hleděla a zavrtěla přitom hlavou.

Žena se usmála. Měla v sobě cosi roztomile uličnického. A uměla se upřímně přátelsky usmát, úplně jinak než na jevišti.

„Jmenuju se Loretta.“

„Loretta?“

Žena znovu ztišila hlas. „Má milá, několikrát jsi s mámou a Sam přišla do advokátní kanceláře vyzvednout Marnii, když jste šly na oběd. Jsem Marniina asistentka.“

„Ach bože,“ vydechla znovu Lacey a nespouštěla z ženy oči. Jistě. Je to Loretta Andersonová. Marniina schopná, zdvořilá, okouzlující asistentka. Nosila dokonale střižené kostýmy, lesklý

drdol a měla kolem sebe auru klidu a pozoruhodně vážné profesionality, která se blížila... asexuálnosti!

„Ne, nepoznala jsem vás, ani ve snu by mne...,“ ztratila řeč. Olízlá si rty a naklonila se kupředu. „Prosím vás, Loretto, nesmíte nikomu povědět, že mne znáte. Totiž, kdyby se to dozvěděla moje rodina...“

„Nikdo se to nedozví,“ ujistila ji spěšně Loretta. Natáhla se přes stůl, vzala Lacey za obě ruce a stiskla je. „Myslíš snad, že jsem jim udala své skutečné jméno?“ zeptala se a uvelebila se na židli. Najednou vypadala trochu pobaveně.

„Ne..., asi... ne,“ odpověděla Lacey. Potřásla hlavou. „Ale jste stará.“

„Díky, kotě,“ opáčila Loretta suše.

„Bože, promiňte, tak jsem to nemyslela. Mně ještě není jedenadvacet. Vy máte skvělou práci. Můžete si dělat, co chcete. A určitě vás hrozně dobře platí...“

„Jo, hrozně dobře,“ přitakala Loretta a znovu se usmála. Pak pokrčila rameny. „Kdysi jsem ale chtěla být tanečnicí, opravdovou tanečnicí. Byla jsem v baletním souboru, který cestoval po Cincinnati a taky po Ohio. Byl to skvělý soubor a mně to fakt šlo.“

„To věřím. Proč tam už nejste?“

„Zlomila jsem si kotník. Nehojil se, jak měl. K tanci jsem se už vrátit nemohla, takže jsem začala chodit do kurzů práva, na počítač... a našla jsem si práci tady u té firmy.“

Lacey zavrtěla hlavou. „Dobře, ale...“

„Proč tancuju ve striptýzovém baru? Na to se chceš zeptat?“

Lacey se zakabonila a pak se usmála. „Jo. Jak se člověk dostane od *Labutího jezera* k Tygrováné lilii?“

„Jak myslíš? Stejně jako ty.“

„Kdepak, já jsem to ještě nevzdala!“

Loretta se usmála, ale tvářila se smutně. „Nevzdala jsem to, broučku. Prostě to jen skončilo. To jsem ale nemyslela. Jsem si jistá, že jsem tu práci v klubu dostala přes stejného člověka jako ty.“

Lacey se zhluboka nadechla. „Přes Marnii?“

„Jo, přes Marnii.“

„Myslela jsem, že nikdo jiný neví, jak si vydělala většinu peněz, když studovala práva. Pověděla mi, že se svlékala v klubech v Gainesville, když tam se Sam studovaly, ale Sam vůbec netušila, čím se živí.“

Loretta se ušklíbla. „Víš, jednou z nejlepších Marniiných vlastností je její schopnost být neuvěřitelně upřímná. A můžeš mi věřit, že někdy dokáže být také pěknou čarodějnici, se kterou se skoro nedá pracovat. Ale je s ní i legrace. Jednou jsme si povídaly a já jí řekla, že bych si taky ráda dodělala práva. Tehdy mi Marnie pověděla o klubu – a že tam sama pracovala jako striptérka.“ Odmlčela se a pak chtěla ještě něco dodat, ale zarazila se. Potom pokračovala. „Je to jediná možnost, jak si vydělat, co potřebuješ, aniž bys musela zbytečně dřít celé hodiny. Marnie má vždycky všechno srovnané v hlavě, i když to navenek vypadá šíleně.“

Lacey se zasmála a zamíchala brčkem v koktejlu. „Přesně to mi řekla. Jednou jsem si stěžovala, že se do New Yorku nikdy nedostanu, že si prostě nebudu moci dovolit tam žít. Máma pořád omílala tu starou písničku – zkus to nejdřív tady, nauč se základy, pak se vydej za svým snem. Nechápe, jak je u tanečnic důležitý věk. Marnie mi pověděla o striptýzu. Říkala, že o tom nikomu nevykládá, protože by jí to uškodilo v práci, ale že se za to ani nestydí. Udržela se díky tomu na škole.“

„Stydíš se za to, že to děláš?“ zeptala se Loretta.

„Ne,“ odpověděla Lacey. Pak se začervenala. „Ano. Tedy, řeknu to takhle: Není mi z toho úplně nejlíp. Ale nechci toho nechat. Za rok se mi může povést vydělat dobré peníze. Víte, moje rodina mne podporuje, ale máma... no, většinu života strávila jako žena v domácnosti, nikdy moc nevydělávala a teprve teď se to učí a snaží se vyjít s penězi. No a táta, ten je policajt, a policajti nemají velké platy. Takže...“

Loretta usrkávala kávu. „Viděla jsem tě, broučku. Nemáš se za co stydět. Ty pro ně prostě jenom tancuješ, nic víc. Nejdeš k těm chlapům blízko.“

„Snažím se,“ připustila Lacey. Pak se smutně zasmála. „Tedy, někdy se k nim přiblížím. Když mi nepřipadají moc odpudiví.“ Povzddechla si a cítila, jak jí znovu rudnou tváře.

„Když je člověk nechá sáhnout, vydělá víc.“

„To je pravda,“ přitakala Loretta, pohodlně se usadila na židli a Lacey si prohlížela.

„Chápu, co chceš říct. Ale...“ zarazila se a váhavě se na Lacey zadívala. „Holčičko, většinou jsou na člověka příliš staří, oškliví a zkažení. I když...“

„I když co?“ zeptala se Lacey zvědavě.

„Někdy pracuju na soukromých večírcích. Dává mi o nich vědět jeden člověk – vždycky je to ze dne na den. Narozeninové oslavy, pánské jízdy a podobné věci. Neděje se tam nic intimnějšího, než co děláme teď, ale obvykle je tam klientela, kterou necháš sáhnout na podvazek... Zvlášť když ti za něj zastrčí trochu staré dobré americké zeleně s vysokou nominální hodnotou.“

„Pracujete často na takových soukromých večírcích?“ zeptala se Lacey.

„Hm... ano, soukromé akce mi vlastně vyhovují víc.“

„A nikdo po vás nechce... nic víc, než abyste se svlékla?“

Loretta zavrtěla hlavou. „Netvrdila jsem, že si o to neřeknou. Mužští se pokouší vždycky. Ale když je odmítneš, bez problémů to přijmou. Dobré polovině těch staroušů, co na tebe koukají, by se nepostavil, ani kdyby vyskočili z kůže, ale jsou to chlapi. Chtějí to, aby se mohli cítit jako samci. Takový už je asi život. Nikdy mne ale k ničemu nenutili. Já jsem...“

„Vy jste co?“ zeptala se Lacey nevinně.

Překvapilo ji, když se Loretta začervenala. „Jednou nebo dvakrát, když mne některý opravdu zaujal..., jsem, do háje, prostě jsem na to kývla. Ale vždycky to bylo podle mého. Ty všechny návrhy odmítej, broučku. Nezapomeň na to. Jsi ještě mladá. A nevinná. Klidně se natřásej na jevišti, ale zůstaň čistá jako lilie. Takhle si vydělávají stovky žen a některé z nich jsou dokonce vdané. Jsou věrné, oddané manželům a stejně roztomilé jako ty.“

Lacey jen přikývla.

„No, půjdu domů. Bydlím tady v té ulici. A neměj strach – přísahám, že tvé tajemství se ode mne nikdo nedozví.“

„Díky. A já o vás nikomu také nepovím,“ slíbila jí Lacey. Loretta se usmála, vstala a chystala se k odchodu. „Počkejte!“ zvolala najednou Lacey.

Loretta chvilku otálela a pak se vrátila ke stolku. „Copak, broučku?“

„Když se dozvíte o... dobrém soukromém večírku, dáte mi vědět?“

„Jasně, kočko. Určitě.“ Loretta se usmála a odešla.

Lacey zůstala sedět u stolku. Za chvíli jí kdosi poklepal na rameno. Zvedla hlavu a spatřila Jennii Allenovou, kamarádku ze školy.

„Ať žije Lacey!“

„Jennie!“ zvolala. Kamarádka měla krátce strižené vlasy, sportovní tříčtvrťové kalhoty a svetřík, z něhož jí vykukovalo břicho. Vypadala na méně než patnáct let. Když se na ni Lacey dívala, najednou se cítila podivně stará – a už vůbec ne nevinná nebo slušná.

„Hele,“ řekla Jennie, „Hugh Norman mi zrovna povídal, že tvůj brácha dnes hraje v Hot Patootie.“

„Jéžíš! To je pravda. Říkal mi to. Měla jsem tam taky jít, ale úplně jsem na to zapoměla.“

„Nic se neděje. Mysleli jsme, že bychom tam teď vyjeli.“

„Už je pozdě...“

„Hrají jako poslední,“ řekla Jennie. „Vlastně tam budeme hrozně brzy. Máš tu auto?“

„Jo, mám...“

„Fajn. Máš z nás nejlepší auto. Můžeš řídit, pak mě sem s Hughem odvezeš a my si tu vyzvedneme naše auta. Jo?“

„Bezva nápad.“

* * *

Aidan málem spadl z pódia.

Ze začátku to vypadalo, že koncert nebude k ničemu. Byli na řadě jako poslední. Další místní skupina s názvem Fousáci, která vystoupila před nimi, všechno zpozdlila. Nejdřív měli potíže s aparaturou a pak donekonečna hráli. I když byla sobota, obecnost se nakonec unavilo. Mladé manželské páry se musely vrátit domů k dětem, teenageři s falešnými občankami měli večeři a začalo *ubývat* dokonce i nezadaných.

Jeho otec na koncert přišel s jednou ze svých kamarádek od policie. Jmenovala se Sally Hewittová, byla velice milá a také pracovala na oddělení vražd. Měla drobnou, štíhlou postavu, platinově plavé vlasy a vypadala jako zatoulané dítě, příliš křehce na někoho, kdo se musí umět vypořádat s vrahy. Aidan však dobře věděl, že první zdání klame.

Třeba ten vysoký, štíhlý, opálený chlapík s delšími vlasy, který stál v rohu. Znal ho. Už ho někde viděl, dokonce s ním mluvil..., ale nedokázal si ho nikam zařadit.

Objevila se jeho sestra s kamarády a povzbudivě se na něho usmívala. Také se na ni usmál.

Největší potíží byla Nellie Greenová. „Nellie Večernice,“ jak si říkala v novinách, měla na starosti rubriku o místních hudebních talentech. Podivně se oblékala a pobíhala od jednoho klubu na pláži k druhému. Po klubech chodilo pár dalších místních novinářů, kteří také psali o nových objevech v hudbě. O jeho skupině Beowulf se většinou vyjadřovali dobře. Nellie nikoli.

Nellie kdysi chodila s jejich baskytaristou Hoganem Landonem. Ted' ho nenáviděla. Hogan tvrdil, že se nerozešli jeho vinou a také Nellii vášnivě nenáviděl. A tak měla skupina potíže, kdykoli se Nellie objevila, aby o nich psala.

Pak vešla jeho matka.

Málem se skácel z pódia.

Dorazila s Rowanem Dillonem.

Jednou se s ním setkal, bylo to kdysi dávno. To ještě chodil na střední školu, určitě. Jeli do Gainesville, kde Sam studovala na univerzitě, a šli spolu na večeři, protože Sam do něho byla zamilovaná. Rowan se pak samozřejmě vrátil ke své ženě.

A tak by Aidan v životě nečekal, že spatří Rowana Dillona z kdysi slavné skupiny Blackhawk, jak stojí v hledišti s *jeho matkou* a chystá se ho povzbuzovat.

Právě dohráli jednu písničku. Ozval se vlažný potlesk – jeho matka se sestrou tleskaly nejvíce, společně s notně opilým mužem u rohu baru.

A pak Rowan Dillon. Zvedl ruku na pozdrav, jako by mával starému příteli.

Alex Hernandez, který hrál na sólovou kytaru, do něho šťouchl. Probral se, chytil do ruky mikrofon a poděkoval obecenstvu. Chvilí si nevěděl rady. Má Rowana představit? To ne. Netušil, jak se sem ten člověk dostal, ale byl tu a on za to jen hodlal být vděčný a nepokoušet osud.

Ohlásil další písničku, Zbaven rozumu. Napsal ji spolu s Alexem. Patřila k jeho oblíbeným a doufal, že i k nejlepším.

Rozezněla se baskytara, k ní se přidaly bubny a rozječely se ostatní kytary, aby podkreslovaly jeho zpěv. Byl uprostřed druhého taktu, když se Nellie Večernice začala prodírat k Rowanu Dillonovi. Nevěděl, co jí Rowan povídá, ale hovořil rychle a pak jí naznačil, že se hodlá soustředit na skupinu. Ukázal Aidanovi oba palce vzhůru.

Aidan se usmál a najednou jako by se mu vrátila víra v Boha.

* * *

„Rowane, ani nevím, jak ti mám poděkovat,“ řekla Laura upřímně. Seděla vedle něho v autě, měla rozzářené oči a celý obličej jí svítil. Naklonila se k němu. „Myslím to vážně.“

Usmál se a nespouštěl zrak ze semaforu, zatímco jel podél chodníku. Nádhera. Noc byla krásná, se všemi mosty, ostrovy a vodou, v níž se třpytivě odrážela světla.

„Jsem velice rád, že jsem mohl přijít, Lauro, opravdu.“

Chvilí mlčela a pak řekla: „Byl jsi rád, protože sis myslel, že půjde i Sam.“

„Bylo by to příjemné,“ připustil.

„Mně je jedno, jestli jsi tam šel jen kvůli Sam – i tak jsem ti vděčná.“

Zasmál se. „Podívej, Lauro, rád bych si se Sam někdy promluvil, vážně, ale šel jsem s tebou, protože svého syna skvěle podporuješ – a já jsem ho opravdu chtěl slyšet hrát. Vzpomínám si, jaké to je, když člověk začíná. Občas mi někdo pomohl. Jestli můžu pro Aidana něco udělat, budu jedině rád.“

„Udělal jsi toho dost!“ odpověděla s doširoka otevřenýma očima. „Můžu ti být jedině vděčná. Teddy skoro žárlil.“

„No, nechtěl jsem dělat žádné potíže...“

„Potíže? Jsme rozvedení, Rowane.“

„Já vím, ale rozvod bohužel neznamená, že se vyřešily všechny city. Nechci, aby ses tvářila, že spolu něco máme, protože tím zraníš svého bývalého muže.“

„Nemluv nesmysly. Něco takového bych ti nikdy neprovedla.“
Usmála se. „Jen to bylo velice příjemné, vyjít si s někým, kdo je tak sexy a ještě k tomu slavný.“

„Nechvalně známý,“ zabručel.

„Jak tě jen ta moje bláznivá sestřenka mohla pustit k vodě? No jo, vlastně,“ řekla pak Laura a hodila po něm nevinný pohled, „ty jsi vlastně ještě byl ženatý. Vyhodil jsi ji.“

Podíval se na ni a zavrtěl hlavou. Byla přitažlivá a on ji měl opravdu velmi rád. Vždycky s ním jednala na rovinu.

„Nebylo to tak jednoduché, a ty to víš,“ řekl.

„Jistěže ne.“

Pohlédl na ni s povytaženým obočím.

„Ne, myslím to vážně. Nic na tomhle světě není jednoduché. A vy dva – byli jste jak párek tragických postav ze Shakespeara, které se za každou cenu snaží jednat správně. Nikdy ti to ale neodpustí. Protože i když jsi byl v těžké situaci, otočil ses k ní zády a udělal jsi z ní hlupačku. Opravdu tě milovala. Ponížení bolí tím víc, když někoho opravdu miluješ. Věř mi, já o tom něco vím.“

„Nemůžu vzít zpátky, co se stalo, Lauro.“

„To nemůžeš. Ale chápej, když jste se začali scházet, myslela si, že jsi rozvedený. Sammy vždycky byla velice...“

„Velice...?“

„Morální,“ dopověděla Laura po chvilce přemýšlení. „To, že v celé té záležitosti byla ona za špatnou, ji velice ponížilo.“

„Opravdu jsem jí nechtěl ublížit. Copak to nechápeš? Myslel jsem, že když se jí budu vyhýbat, vyhnou se jí i média. Snažil jsem se...“

„Snažil ses moc. Hodil jsi ji přes palubu.“ Zaťal zuby a mlčel.

„Navíc jsi byl ženatý. A vrátil ses ke své manželce.“

„Jistě.“

„Která pak stejně umřela.“

„Lauro...“

„Promiň. Nebudeme to dál rozebírat. Byl jsi dnes skvělý. Řekl jsi té hrozně Nellii, že Aidanova skupina je výborná. Teď konečně přestane čmárat ty své jedovaté nesmysly.“

„Pevně doufám.“

„Vážně věřím, že mají budoucnost. Jsou opravdu dobří, Rowane?“

„Myslím, že ano. Mají kvalitní texty a řekl bych, že umí i hrát. Dávají do toho srdce. Není na nich nic umělého. Jen potřebují nějakou opravdu chytlavou písničku, která se dostane do rádií, a můžou být v hitparádách.“

Dorazili k jeho domu. Zajel k němu, vystoupil a obešel auto, aby mohl Lauře otevřít dveře. Došel s ní k jejímu autu, které stálo před Saminým domem.

Laura ho políbila na tvář a zašeptala: „Doufám, že bude šílená žárlivostí.“

„Kdo, Sam?“

„Jistěže Sam. Měla jít s námi.“

„Ale ty jsi říkala, že mi nikdy neodpustíš,“ zašeptal v odpověď.

„Nevím. Jak dobře se umíš před někým plazit?“

„Neplazím se. Nemůžu nic změnit. Je mi strašně líto, že jsem Sam ublížil, ale když se podívám zpátky, copak to nechápeš? Nic jiného nezbývalo. Myslel jsem si, že mám možná v rukou Dinin život. Vůbec jsem netušil, že nad ní nemám žádnou moc,“ řekl. „Nemůžu Sam prosit, aby chápala, jak jsem tehdy celou situaci vnímal.“

„Kdyby sis s ní o všem promluvil...“

„Lauro, zapomínáš na všechno, co se tehdy dělo.“

„Pamatuju si, jak tě tehdy zavřeli...“

„Jenom mne vyslýchali,“ přerušil ji.

„Strašně ses popral s policajty.“

Cítil, že má tik v čelisti. „Jeden z nich je pořád mým dobrým přítelem. Se dvěma jsem se popral, protože to byli pitomci, ale opravdu jsem to původně neměl v úmyslu. Hodně jsem se bál a oni tvrdili, že určitě vím, co se stalo s Dinou. Můžeš mi věřit, že když se pak vrátila, nikdo se mi neomluvil.“

Laura se kousla do spodního rtu. „Vzpomínáš, jak Sam ráda bubnovala? Jak byla přirozená, jak dobře hrála?“

„Jo.“

„Co odešla z Gainesville, nevzala paličky do ruky.“

„To je tedy špatné. Člověk by neměl ztrácet lásku k hudbě.“

„Ztratila toho dost. Tebe, otce, pak i ty bubny.“

„O jejím otci jsem slyšel. Moc mne to mrzelo. A pokud jde o hudbu, třeba ji jen na chvíli nechala a zas se k ní vrátí.“

„Rowane, myslím, že co teď povím, bude znít sobecky, ale ráda bych tě měla za příbuzného. Jak se ti podařilo se s tím vším vyrovnat?“

Pokrčil rameny a pak odpověděl: „Řekl bych, že jsem si asi myslel, že dokážu změnit svět.“

„Ale místo toho jsi přišel na to, že to nedovedeš.“

„Ne. Zjistil jsem, že člověk *může* změnit svět. Jenom lidi se nedají změnit.“

Laura pomalu přikývla a s náhlým pochopením se usmála.

Rowan se podíval směrem k Saminu domu. Bylo tam ticho a tma, stejně jako u Marnie.

Došel ke svému domu a strčil klíč do zámku. Otočil se, protože měl najednou podivný pocit, že ho někdo pozoruje.

Noc byla velice klidná. Tak temná... a hrozivě tichá.

Vešel dovnitř.

* * *

Sledoval je z vodní hladiny.

Pozorovat lidi bylo... úchvatné. A z vody toho tolik viděl. Lidé, kteří žili v zálivu, vodu milovali. Chránili se sice zdmi kolem domů a branami, ale nikdy by je nenapadlo chránit se před živlem, který mají tolik rádi.

A tak se mohl dívat...

Ano.

Mohl se jim dívat do oken.

Cítil se nesmírně mocný. Všemohoucí, jako nějaký bůh. Má moc. Už to všem dokázal. Moc je schopnost přinutit druhé k poslušnosti.

Moc znamená život... I smrt.

Vál něžný větřík a měsíc zářivým světlem líbal vodní hladinu. Když se podíval na pevninu, spatřil...

Sam. Siluetu v jejím okně, pružnou, štíhlou. Così vyhlížela. Samozřejmě jí nemohl vidět do tváře. Pozoroval jen její štíhlou, pěkně tvarovanou postavu, která zírala do noci.

Dělá si starosti o Marnii?

Nebo čeká, až se vrátí...

Její milenec.

Zamířil dalekohledem na dům Rowana Dillona. Byla v něm tma. Nic tam neviděl, a to ho rozzlobilo. Cítil se podivně rozčilený.

Musel odejít. Čekala ho nějaká práce, velice příjemná práce. Ale i tak...

Otálel.

A pozoroval ji.

Vypadala opuštěně. Takhle pozdě ještě byla vzhůru. Jako by něco vycítila. Dokonce to vypadalo, jako by se otočila... Aby se na něho podívala.

Nemohla si ho však v žádném případě všimnout. Sledoval ji ze tmy. Miloval tmu, naučil se dívat i skrz černé stíny. Vždycky věděl, že jemu bude patřit království stínů.

Nepřestávala pátrat. Viděl, jak naklání hlavu na stranu, v jaké pozici stojí. Byla krásná. Intuitivní, inteligentní, pozorná. Sledovala okolí.

Stejně jako on.

Ach, Sam! pomyslel si. Vidím tě! Sleduju tě... Dávej si pozor, Sam. Dávej si pozor!

Původně se domníval, že toho večera bude sledovat dům Marnie Newcastleové. Aby zjistil, jestli se kolem něj něco děje. Ale bylo to jinak...

Najednou si uvědomil, že vůbec neměl v úmyslu dívat se na Marniin dům. Přišel pozorovat Sam.

6.

Na celém výjevu bylo cosi podivného.

Rowan vyšel na předzahrádku pro noviny a uviděl tam jakéhosi chlapce. Mohlo mu být mezi osmi a deseti lety. Byl hezký, měl tmavé vlasy a výrazný obličej. Stál před Marniiným domem na straně blíže k Sam. Upřeně hleděl na dům a pohupoval se dopředu a dozadu. Rowana jala zvědavost. Zapomněl na noviny a chlapce pozoroval. Přitom upíjel kávu. Připadalo mu, že chlapec nevnímá. Jen stál na místě a koukal.

„Hej, není ti nic, mládenče?“ zavolal na něho.

Stejně dobře mohl mluvit do dubu. Chlapec dál stál na místě a pohupoval se ze strany na stranu.

„Hej, potřebuješ něco?“ zvolal Rowan znovu.

Opět nepřicházela žádná odpověď. Dítě dál hledělo na Marniin dům.

Vrátila se? O tom Rowan pochyboval. Aniž by chlapce spustil z očí, přistoupil k Marniiným dveřím a zabušil na ně. „Marnie! Haló, Marnie, už jsi doma?“ Vnitřně však cítil, že mu nikdo neodpoví. Na co se ten klučina jenom dívá?

Čí je to dítě? Sam nebyla vdaná, takže chlapec u ní musel být na návštěvě – pokud sem nezabloudil z některého z domů dále na břehu kanálu. Pro dítě by to byl velký kus cesty.

Totíž nebyl, ale jenom kdyby se chlapec jevil jako normální dítě jeho věku. Něco na něm však nebylo úplně v pořádku. Rowana najednou zaplavila vlna sympatií. Jeho bratr Ewan netrpěl nervovými obtížemi, jež zjevně postihly toto dítě. Měl postižené tělo. Přesto, když Rowan pozoroval tohohle chlapce, cítil něco podobného, co kdysi k bratrovi. Vypadal ztraceně, jakoby z jiného světa. Potřeboval přítele.

Dítě nepřestávalo upírat oči před sebe.

Rowan k němu vykročil. „Nazdar, jak se máš?“

Chlapec se na něho ani nepodíval. Nepřestával zírat na Marniin dům. Jako by viděl něco, co ostatním zůstávalo skryto, jako by něco věděl...

„Nazdar.“

Rowan přistoupil až těsně k němu. Chlapec mu nevěnoval pozornost. Rowan mu mávl rukou před nosem. Ani to s ním nepohnulo.

V tu chvíli však závan větru rozrazil dokořán dveře Rowanova domu, které jeho majitel nechal otevřené, když vyšel ven. Na ulici dolétly zvuky jeho sterea. Když chlapec zaslechl bušení bubnu a brnkání kytary, konečně se otočil.

Rozběhl se k Rowanovu domu.

„Hudba. Máš rád hudbu. Dobře, tím pádem jsi u mne vítaný, chlapče. Pojd dál, mám tam plno muziky. Zavoláme Sam a povíme jí, že jsi tady. Ať jsi kdokoli.“

* * *

Sam si trpce povzdechla a zavěsila telefon. Její telefonát přijal strážník Aldridge. Chtěla nahlásit Marniino zmizení. Aldridgea zjevně zlobilo, že volá. Pověděl jí, že nemůže sepsat protokol, dokud se hlášená osoba nebude pohřešovat osmačtyřicet hodin. Ať se ozve zítra.

To jí nestačilo. Rozhodla se, že zkusí štěstí a zeptala se, jestli tam náhodou není detektiv Ted Henley.

Byl tam. Teddy jí řekl, ať se tolik nebojí, že sám předem připraví papíry a zařídí, aby se jejími požadavky druhý den vážně zabývali. Poděkovala mu, položila sluchátko, kopla do nohy stolu a povzdechla si. Nepřestávala se zlobit na Aldridgea.

„Povím ti, že je to tedy děsné, Gregory.“

Měla svého malého přítele zase u sebe, protože jeho matka – která se za to tisíckrát omlouvala – musela podstoupit akutní operaci slepého střeva. Zavolala v jedenáct, což nebylo nijak brzy, ale protože Sam nemohla do časných ranních hodin usnout, připadalo jí takové probuzení kruté. O patnáct minut později už u ní byl Gregory. Nevadilo jí to. Sice nemluvil, ale jinak byl dobrým společníkem. Měla pocit, že má v těle časovanou bombu, která co nevidět vybuchne. Marnie zmizela, nikoho to zjevně nezajímalo a do

sousedství se přistěhoval Rowan, který si klidně vyrazil do klubu s její sestřenicí. Měla takovou zlost, že by nejraději něčím po někom hodila. „Gregory?“

Podívala se směrem k televizi. Křeslo před ní bylo prázdné. Najednou jí srdce vyskočilo až do krku. „Gregory?“

Celá zděšená proběhla domem, prohledala horní patro i přízemí. Teprve pak si uvědomila, že jsou otevřené dveře. Strachem celá ztuhla. Voda!

Umí plavat, vždyt umí plavat, opakovala si. Gregory miloval vodní terapii. Někdy bylo těžké ho dostat ven. Na chlapce svého věku měl obrovskou sílu, a když se rozhodl, že zůstane v bazénu, nechal se jen velmi těžko přesvědčit, že má vylézt.

Měla před sebou celý záliv, nekonečnou vodní plochu, v níž se takový chlapec mohl snadno utopit...

Vyrazila zpátky. Podívala se do bazénu a strachem přitom ani nedýchala. Nikde po něm nebylo ani stopy. Rozběhla se ke břehu zálivu s hrůzou, že na hladině spatří jeho tělo plovoucí obličejem dolů. Nebyl tam. Letěla před dům. „Gregory!“

Vyděšeně volala jeho jméno. Gregory se lišil od druhých dětí. Byl zranitelnější než ostatní.

„Gregory!“ zaječela znovu.

Najednou měla dojem, jako by se začínalo dít cosi nadpřirozeného. Nejprve zmizela Marnie, teď Gregory...

Znovu se podívala na Marniin dům. Přitom si vzpomněla na starý díl seriálu *Za soumraku*, v němž jakési dítě spadlo za postel a odtud se dostalo do pátého rozměru. Rodiče slyšeli, jak křičí, ale neviděli je a nemohli je najít. Navždy zmizelo.

„Hej!“

Otočila se. Zvolání k ní nezáleželo od Marniina domu, ale od toho sousedního.

Ve dveřích tam stál Rowan. Měl na sobě zase šortky, vlasy rozčuchané a v ruce držel hrnek s kávou. „Je u mne.“

„Cože?“ zeptala se rozpačitě.

„Ten chlapec – sháníš se po chlapci, vid’? Přišel ke mně.“

Zuřivě kráčela k jeho domu. „Co si to dovoluješ? Co to proboha provádíš, když si k sobě bereš autistické dítě...“

„Jo ták!“ vyštěkl na ni. „Abys věděla, ten tvůj autista se tu potuloval úplně sám. Kde jsi byla ty? Jestli se nemýlím, nejspíš jsi ho měla hlídat.“

Před takovým útokem ustoupila vzad a zatajila dech. „Telefonovala jsem. Na policii,“ dodala na svou obranu.

Zkrabatil čelo. „Nějaké změny?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Strážník, s kterým jsem mluvila, mi řekl, že ji můžu nahlásit jako neznámou až po osmačtyřiceti hodinách.“ Rowan neodpovídal, takže se vrátila k původnímu tématu hovoru.

„Promiň, že tě obtěžu. Gregory nejspíš vyšel ven z domu. Obvykle to nedělá. Tedy, ještě nikdy to neudělal. Člověk se mu musí naučit rozumět. Když se dívá na video, nehýbá se. Tedy, zatím to tak vždycky bylo. Až...“

„Až do dneška,“ dořekl za ni Rowan. Stál ve dveřích a prohlížel si ji. Cítila se v nevýhodě a velice jí to vadilo. Právě se probudil, napadlo ji. Osprchoval se, natáhl si šortky a hřebenem si prohrábl vlhké vlasy. Byl uvolněný a klidně upíjel kávu. Vypadala hrozně. Osprchovala se, to ano. Ale měla na sobě pohodlné staré úpletové šaty se stojákem, které se do toho vedra skvěle hodily. Byly skoro prošoupané. Tvář vůbec neměla nalíčenou. Nechtěla, aby ji Rowan Dillon takhle viděl.

„Nerozumíš mi,“ řekla umíněně. Sama si v tu chvíli připadala trochu jako uražené dítě. Zatřásla rukou v pěst. „Omlouvám se. Mám ho na starost, takže teď si ho odvedu...“

Rowan pokrčil rameny. „Dobře. Pojď si pro něj.“

Hleděla na něho. Ustoupil ode dveří a usmál se.

„Myšičko, myš, pojď ke mně blíž,“ škádlil ji lehce. Pak se zeptal vážnějším tónem: „Bojíš se mne, Sam?“

„Nebojím, samozřejmě že ne!“ odsekla. Potom však zavrtěla hlavou. „Vlastně možná ano. Stačí, abych s tebou strávila chvilíčku pohromadě, a hned se moje jméno vláčí bahnem. A k tomu před celým světem.“

„Promiň. Opravdu jsem se tomu snažil zabránit.“

„Vážně?“ zabručela. Okamžitě zalitovala, že vůbec něco řekla, protože se s ním neměla chuť dohadovat. „Zdá se, že jakmile jsem měla pošpiněné jméno, jenom sis to bláto otřel z bot.“

„To vůbec není pravda, Sam, kruci! Já...“

„Prosím tě, promiň, neměla jsem o tom začínat. Už na tom nezáleží, je to minulost. Jenom si vyzvednu Gregoryho a půjdu.“

„Zůstaň tady a dej si se mnou kafe,“ navrhl.

„Ne, děkuju.“

„Proč ne? Vždyt’ jsme sousedé.“

„To je pravda, ale ty jsi zdůrazňoval, že ti nemusím ani zamávat, pokud nebudu chtít.“

„Ale Gregory se dobře baví. Dej si aspoň trochu.“

„Podívej, já...“

„Jen to zkus,“ utahoval si. „Čeho se bojíš? Že nedokážeš odolat mé živočišné sexualitě a znovu si spolu začneme?“

„To ne!“

„Fajn,“ řekl a zašklebil se. „Mám v domě dítě.“

„Ty jsi neskutečný. Hrubý a nafoukaný...“

„V tom případě ti nebude zatěžko odolávat a dáš si se mnou šálek kávy.“

Podrážděně si vydechla a vstoupila do haly.

Dům byl pěkný. Obložený dřevem v teplých tónech a vymalovaný odstíny hnědé a okrové. Byl mnohem větší než její, ale v něčem se mu velice podobal. Její rodiče dům považovali za domov, ne za výstavní síň. U nich si děti mohly klidně hrát. Rowanův příbytek byl velmi pěkně upravený – mnohem líp, než ten její – a člověk se v něm cítil příjemně. Nebydlel v něm dlouho, ale už mu dokázal vtisknout svou osobnost.

„Chceš smetanu, cukr...,“ začal.

„Nechci!“ Skoro na něho vyjela. Nechtěla si myslet, že má příjemný dům, že je to tam vůbec nějak hezké. Bála se ho, měla strach z toho, jak přirozené jí připadá, že jsou spolu.

„Promiň,“ řekl, aniž by si všímal jejího tónu. „Zapomněl jsem, co máš ráda v kafi...“

„To je jediné dobré,“ ujistila ho. Snažila se mluvit klidně, třebaže cítila, jak v ní vzrůstá napětí. „Vážně tu nechci zůstat, nepřeji si s tebou mluvit. Chci vyzvednout Gregoryho a jít domů.“

Abych ti pravdu řekla, Rowane, nevím, jak ti to povědět, aniž bych přitom nebyla hrubá, takže hrubá budu. Udělal jsi mi ze života peklo. Opravdu už se s tebou nechci znát, vážně bych byla nejradši, kdyby ses usadil někde jinde.“

Stál bez hnutí na místě a prohlížel si ji. V očích měl jakýsi stín. Takhle ho už předtím viděla. „Promiň. Netušil jsem, že kazím sousedské vztahy. Nikdo mi nesdělil, že tu bydlíš, dokud jsem se nenastěhoval.“ Tón jeho hlasu měl do omluvného hodně daleko.

„No, třeba objevíš dům svých snů někde jinde.“

„Myslím, že ne. Můj dům mi vyhovuje akorát.“ Usmál se. „Třeba se odstěhuješ ty,“ řekl zdvořile.

Zaťala zuby. „Možná bys mne měl dovést za Gregorym.“

„Samozřejmě,“ odpověděl klidně. „Tudy, prosím.“

Sešel po schodech dolů do suterénu, z něhož bylo vidět na bazén. Ve velké místnosti tam měl bicí soupravu a klávesy. K tomu nejrůznější zesilovače, kytary, nahrávací zařízení a klavír. S bodnutím u srdce si vzpomněla, že Rowan umí hrát na cokoli, i když nejradši má klavír. Skládal u něj hudbu. Byl starý, kdysi patřil jeho matce a Rowan si jej přivezl ze Skotska.

U klavíru seděl Gregory. Když ho tam Sam spatřila, okamžitě ji zalil pocit provinění. Byl to Rowanův milovaný nástroj, jedna z mála věcí, na nichž opravdu lpěl. A dovolil Gregorymu, aby na něj hrál.

Chlapec láskyplně přejížděl prsty po klávesách. Hrál jednu z Aidanových písniček. Jako obvykle ji ohromila skutečnost, že mu stačí jednou si něco poslechnout a okamžitě to dokáže zahrát. Častokrát nereagoval, ani když ho volali jménem. Jeho rodiče si říkali, že mají obrovské štěstí. Autismus zahrnoval tak široké spektrum problémů v chování, že Lacatovi byli vděční, že Gregory místo jazyka používá k vyjadřování hudbu. Byl nesmírně krásný, když hrál. Věděla, že jeho rodiče si s ním dost užili. Když se mu podařilo naučit několik slov, rychle je zapomněl. Chutnalo mu nějaké jídlo, a pak ho najednou odmítal sníst. Byly dny, kdy fungoval normálně, a pak dny, kdy vůbec ne. Hudbu však milovat nepřestával.

A teď se dobře bavil, přesně jak říkal Rowan. Mluvila s ním bez obalu a hrubě, na což měla samozřejmě právo, ale najednou jí to bylo líto. Zatoužila totiž, aby Rowan měl Gregoryho rád a dál se k němu choval vlídně.

„On... nijak tvým nástrojům neublíží,“ začala vysvětlovat. „Má velice rád hudbu. Opravdu, nic neprovede...“

„To vidím,“ přerušil ji Rowan pevně.

Ohromeně se znovu dala do vysvětlování. „Je autista, ale lidem s jeho poruchou se říká. „Učenci,“ odpověděl Rowan.

„Přesně tak,“ zamumlala. Gregory nijak nedával najevo, že by si všiml jejich příchodu. Jak tam seděl u klavíru, vypadal jako každé jiné dítě.

„Stává se to asi u jednoho z deseti tisíců,“ řekl Rowan.

„Cože?“

„Autistů. Lidé si obvykle myslí, že většina z nich je velice nadaná, protože díky svému postižení se umí lépe soustředit. Možná

to tak je u všech, to zatím nikdo neví. Ale ve statistikách se píše, že opravdu výjimečně nadané je jen jedno z deseti tisíc dětí postižených autismem. Tenhle hoch, jak se zdá, patří k těm výjimkám.“

Nesmírně ji překvapilo, že Rowan o Gregoryho potížích něco ví. Jen nerada si přiznala, že by se mu měla omluvit. Nechtěla, aby si myslel, že se snaží překročit meze pouhého přátelství, ale obyčejná lidská slušnost vyžadovala omluvu.

„Měl by sis dávat pozor na nástroje, když je máš tady. Jestli se přizene bouřka a stoupne hladina, může ti to tu zatopit voda.“

Přikývl, aniž by z ní spustil oči. „Slyšel jsem, že se to stává. Jakmile bude nějaká nepříznivá předpověď počasí, všechno odsud určitě vystěhuju. Díky.“

„Není zač.“

Nemotorně tam postávala a přemýšlela, jak dostane Gregoryho od nástroje, který si tolik oblíbil. Potřebovala mít situaci pod kontrolou.

„Může tady klidně chvíli zůstat.“

„Mám za něho zodpovědnost.“

„Jeho rodiče jsou tví příbuzní, nebo přátelé?“

„Přátelé. Jeho matka musela do nemocnice. Na akutní operaci.“

„Vím sice, že mne nemáš moc ráda, ale když mi svěříš dítě, můžeš se na mne spolehnout. Ať tu zůstane a hraje, dokud ho to neomrzí.“

Dlouze vydechla. Majetnický chtěla hlídat Gregoryho, ale rovným dílem se strchovala o Marnii. „Chci ohlásit Marniino zmizení.“

„Pořád se neukázala?“

„Ne.“

„Ale vždyť víkend ještě neskončil.“

„To je mi jedno. Znáám ji.“

Jak pozorovala Gregoryho, najednou zatoužila po stejné volnosti, jakou měl on. Chtěla si sednout za bubny a hrát. Úplně ji svědily prsty po paličkách. Chtěla se jich dotknout...

Chtěla, aby se jí někdo dotýkal.

Hádka byla lepší. Bezpečnější. Nutkání začít se vadit bylo nerozumné a dětinské, ale už ji popadlo. „Opravdu tu může chvíli zůstat? Je jiný...“

„Zvládneme to.“

„Nebude mi to trvat dlouho.“

„Klidně si dej na čas. V pohodě to zvládneme.“

„Přivedeš ho zpátky, jakmile ho to přestane bavit?“

„Jistě.“

„Tak dobře.“ Chvilku nejistě váhala. Oběma jim bylo jasné, že Rowanovi nechce zůstat nic dlužná. Výraz jeho tváře se nijak nezměnil. „Díky,“ řekla nakonec Sam, otočila se a vykročila ke svému domu.

Gregory si vůbec nevšiml, že přišla a zase odešla.

* * *

Ted Henley zabubnoval prsty na stůl. V celém těle cítil napětí. Sam byla strachem bez sebe, ale znala přece Marnii. Marnie patřila k ženám, které žily podle svých vlastních pravidel. Mohla být kdekoli, odjet kamkoli, s kýmkoli – jen z nepatrného rozmaru.

Řekl Sam, že se u ní osobně zastaví, aby s ní sepsal protokol a přiměl policii věnovat jejímu případu pozornost. Neměl to v popisu práce. Patřil do oddělení vražd. Než se tam však dostal, účastnil se různých druhů vyšetřování. Byl detektivem v týmu pracujícím na domácím násilí, pak vyšetřoval krádeže a také pohřešované osoby. U pohřešovaných někdy řešil úplné hlouposti. Častokrát se stalo, že ustaraní příbuzní nahlásili někoho, kdo si jen vyrazil za zábavou. Možná za to mohl současný svět. Nějaký bankér měl třeba už dost stresu, a tak všeho nechal a odjel na týden surfovat do Kalifornie, i když nikdy předtím na prkně nestál. Teenageři mizeli přímo po desítkách. Někdy utekli z domova. Jindy se vrátili. Také se stávalo, že se stali obětmi násilných činů a nikdy je nenašli. Jejich rodiče pak strávili zbytek života tím, že na ně neustále mysleli, modlili se, doufali a obávali se nejhoršího.

Na policejní stanici panoval klid. V neděli obvykle nepracoval, pokud se nevynořily nějaké nové informace o zvláštních případech, jimiž se jeho tým zabýval. Po včerejší noci, kdy v klubu uviděl Lauru s Rowanem Dillonem, však neměl stání a potřeboval se nějak zaměstnat.

A měl před sebou plno práce.

Zejména musel vyplnit nějaké papíry, které se týkaly posledního případu, jež předložili okresnímu státnímu zástupci. Jistý Simon Ridley zabil svou zákonnou manželku a nacpal ji do kontejneru na odpad. Domníval se, že je volný a zločin mu nikdo nedokáže. Na

kontejneru se však našly jeho otisky, i když na tom nebylo nic zvláštního, protože patřil k domu, kde Ridley bydlel. Zpočátku se jim nedařilo sejmout z černých igelitových pytlů, do nichž mrtvolu zabalil, žádné otisky. Sally naštěstí věděla o technice, kterou používala Královská jízdní policie v Kanadě. Kapitán pytle poslal to Kanady s žádostí o pomoc – a voilá! Kanadané jim poslali pěkné množství sotva znatelných otisků, takže státní zástupce teď měl dostatek důkazů, na jejichž podkladě mohl Simona Ridleyho postavit před soud.

Ridley se choval velice arogantně. Teddy Henley cítil, jak mu lehce přeběhl mráz po zádech. Pomyšlení na to, jak tvrdě policie pracuje a kolik darebáků se stejně vyhne vězení, bylo značně skličující. Díky právníkům jako Marnie.

Nezáleželo na tom, co se děje, byly s ní jen potíže.

Stejně jako s celou její advokátní kanceláří. V Marniině firmě na každou věc existoval odborník. Měla člověka na nemovitosti, na rozvody, daně, dopravní přestupky, ublížení na zdraví, znásilnění, krádeže i vraždy. Marnie osobně pracovala s těmi nejhoršími kriminálníky. Několikrát ji varoval, aby si na své klienty dávala pozor.

Ale domlouvat Marnii nikdy nemělo smysl. Byla právníčka. Věděla, jak má manévrovat, jak vyhrožovat. Také dovedla člověka přimět, aby pro ni udělal téměř cokoli.

Odstrčil židli, vstal, sáhl po bundě a obrnil se trpělivostí. Bude se muset Sam hodně vyptávat.

Bohužel se dost obával odpovědí – týkajících se Marnie Newcastleové –, které v hloubi duše znal.

7.

Když se Sam vrátila domů, s překvapením zjistila, že tam na ni čeká Laura. Opírala se o své auto, měla na sobě sluneční brýle, klobouk, sexy tričko a šortky.

„Ale!“ řekla Laura a vstala. Dobře si všimla, odkud Sam přichází, a usmála se. „Takže jsi konečně Rowana uvítala v sousedství.“

Sam otevřela dveře a vešla dovnitř. Laura ji následovala. „Kdepak,“ odpověděla Sam rázně a kráčela do kuchyně. Tam automaticky postavila vodu na kávu.

„Byla jsi u Rowana, ne?“

Sam odsypala trochu kávy. „Utekl mi Gregory, když jsem telefonovala. Nějakým nedopatřením skončil u Rowana.“

„To od něho určitě zaslechl hudbu,“ řekla Laura.

Sam pokrčila rameny. „Je to jejich společný zájem. Jo, mimochodem, jede sem tvůj exmanžel.“

„Proč?“ zeptala se Laura a zamračila se.

Sam se cítila trochu provinile. „Má se mnou sepsat protokol o Marniině zmizení.“

„Teddy to udělá?“ zeptala se Laura nevěřicně.

„Ano. Proč se ptáš? Je přece policajt. Kdysi se pohřešovanými zabýval.“

„No jo, ale takové podřadné záležitosti jsou teď už pod jeho úroveň. Pracuje totiž ve vraždách.“

„Tak už je tady,“ řekla Sam, když se ozval zvonek. Laura ztuhla. „Tak rychle?“ vyjekla. „Už je to tak.“

Laura se přinutila křečovitě usmát. Doplnula ke dveřím a otevřela je dokořán. „Teddy! To je od tebe ale hezké! Víš přece, jak se Sam o Marnii strachuje, i když nevím proč, abych pravdu řekla.“

„Nazdar, Lauro,“ řekl Teddy, vzal bývalou manželku za ruce a políbil ji na obě tváře. Kývl na Sam, která se s ním také přišla přivítat. „Ahoj, Sam.“

„Ahoj, Teddy,“ odpověděla. „Díky, že jsi přišel. Aldridge se choval jako pitomec.“

Teddy pokrčil rameny. „S tou jeho pitomostí to vlastně není až tak hrozné. Jde jen o pravidlo osmačtyřiceti hodin. Pověz mi, proč se tak strachuješ, a já to pak začnu sepisovat, jo?“

„Jasně. Dáš si kafe?“

„Rád. Policajtovi kafe vždycky přijde vhod, ne?“

„Hm. Ještě pár koblih a může mít pocit, že maká jako šroub,“ poznamenala Laura suše.

Teddy se zamračil a s hlavou lehce na stranu si ji prohlížel.

„A já zrovna chtěl říct, že vypadáš úplně skvěle.“

„Vážně?“ zeptala se Laura mile. „Taky vypadáš dobře. Ale nakonec – jsi chlap a vy nestárnete stejně jako my, že? Ty vaše vypouklé pupky se nedají vůbec srovnávat s celulitidou na stehnech.“

„Ale já nemám pupek,“ opáčil Teddy. „A moje stehna jsou hlad'oučká.“

„Povídal jsem, že jsem ti chtěl říct, jak dobře dneska vypadáš.“

„Jasně. Protože вчера jsem vypadala děsně.“

„Jako děti!“ Pošťuchovali se jako dvě děti. Možná se brali příliš mladí. „Děti...,“ opakovala Sam a naoko si povzddechla.

Pak si vzpomněla, jak se cítila, když byla u Rowana. Někdy bylo snazší se rvát než něco cítit. Když člověka někdo zraní, snaží se mu to vrátit. Je to jen přirozená reakce.

„Když je řeč o dětech, kde jsi byla вчера v noci?“ zeptal se Teddy Sam. „Obvykle naše ratolesti morálně podporuješ, ale вчера ses nepřišla podívat na Aidana.“

„Já...,“ začala Sam, ale pak zavřela ústa. Měla Teddyho ráda a on jí teď prokazoval službu, ale kdysi hrozně urazil svou ženu tím, že ji podvedl. Jen málokterý rozchod měl jediného viníka, ale tentokrát musela stát při Lauře. Sladce se usmála. „Víš, Laura šla s přítelem, který se vyzná v muzice a měl chuť vyrazit si večer na pláž. Nepotřebovala mne jako garde.“

„Spala jsi tady – u Sam?“ zeptal se Teddy Laury. Sam připadalo neuvěřitelné, jak na sebe ti dva stále dokáží žárlit.

„Ne. U Sam ne,“ odpověděla Laura a kráčela před Teddym do kuchyně. „Aidan byl skvělý, ne?“

„Jo. Náš syn byl skvělý,“ přitakal Teddy bezbarvě. Byl rozčilený. Laura si určitě skvěle užívá. „Tak jo, dáme se do toho, Sam. Kdy jsi naposledy mluvila s Marníí?“

„V pátek večer,“ odpověděla Sam a nalila kávu. Pak se zarazila a podívala se na sestřenici. „Vlastně je dobře, že tu jsi, Lauro, protože ty jsi s ní mluvila jako poslední.“

„Já?“

„Ano, po telefonu. Pamatuješ?“

„Ach, jistě!“

„Dobře, takže co říkala, Lauro? Dobře si to promysli. Naznačovalo něco, že se chystá někam odjet? Pověděla ti, co má v plánu – chtěla sem přijít, nebo hodlala jít ven?“

Laura mu pověděla, o čem mluvily, že Marnie nemůže přijít, protože má ten večer schůzku.

„Takže měla nějaké plány.“

„To mi řekla.“

„S kým se měla sejít?“ zeptal se Teddy a nespouštěl oči ze své bývalé ženy. Uvolnil si límec a kravatu.

„Nevím,“ odpověděla Laura. „Nic mi neprozradila. Myslím, že zatímco jsme spolu telefonovaly, dorazili nějakí dělníci..., já si už vlastně vůbec nejsem jistá, co přesně řekla. Myslím, že povídala, že jde někoho seřvat – jestli toho nápadníka, nebo dělníky, to nevím. Protože nakonec zavěsila.“

Teddy zvedl ruku a podíval se na Sam. „Všechno si napíšu, Sam, a pak si půjdu prohlídnout její dům, nechám udělat oběžníky a nasadím do pátrání dobré policajty. Ale po pravdě řečeno, nemáš pocit, že si třeba jen vyrazila s nějakým chlapíkem, zjistila, že přesně takového celý život hledala a chce s ním strávit víkend?“

Sam usrkla kávu a zavrtěla hlavou. „Teddy, ty Marnii neznáš.“

„Všichni ji známe, Sam.“

„Je až zarážející, kolik lidí Marnii zná,“ poznamenala Laura.

„Zbožňuje svůj dům. Je to přesně, jak říkáš. Všichni ji známe. Přinutila by svého přítele, i kdyby byl sebeúžasnější, aby se vrátili zpátky k ní.“

„Možná máš pravdu, Sam, možná taky ne,“ uvažoval Teddy. „Koukni, kde si můžu s těmi papíry sednout a chvíli pracovat?“

„Tady.“

Ukázala na psací stůl. Teddy vytáhl z bundy několik listů papíru a posadil se. Začal vyplňovat prosté údaje o pohřešované – jméno, věk, adresu, váhu, výšku, barvu očí a vlasů a tak dál.

„Tak, Lauro, pojd' mi to ještě jednou povědět,“ vyzval Teddy bývalou ženu.

„Proč?“

„Protože jsi třeba mohla na něco zapomenout.“

I když byla Laura mrzutá, přiměl ji znovu popsat její rozhovor s Marníí. „Když o tom teď uvažuju, tehdy jsem si myslela, že možná ječí na svého stavitele, Phila Jenkinse, nebo na jednoho z dělníků... Prostě na někoho. Nevím už, jestli se se mnou rozloučila, nebo mne jen nechala čekat, nebo na mne úplně zapomněla. Nakonec prostě zavěsila.“

„Určitě se spojení přerušilo?“ zeptal se Teddy.

„Ano.“

„Takže si myslíš, že s ní v domě byl někdo další?“ pokračoval Teddy ostře.

„No... asi ano. Jistě tam někoho měla. I kdyby chtěla jít ven, ten muž by pro ni zašel, ne? Možná tam bylo víc lidí. Jeden z dělníků... Několik dělníků a ten nápadník. Nevím,“ rozhodila Laura rukama. „Myslím, že za ní někdo přišel.“

„Nebo,“ doplnila Sam, „si pro ni někdo došel.“ Chvilí otálela. „Teddy, tohle možná bude znít mužskému hloupě, ale neměla správně poskládaná líčidla.“

„Chceš říct, že je někdo shodil a rozházel po místnosti?“ zeptal se Teddy.

„Ne... Byla, tedy... měla je v pořádku, ale ne v naprostém. Ďábelsky rudý lak nebyl na svém místě.“ Jenom na ni zíral. „Marnie si vždycky všechno dokonale skládá, Teddy.“

Nehnutě na ni hleděl. „Jasně. Ďábelsky rudý lak nebyl na svém místě.“

Zaťala zuby. Měla chuť praštit hlavou o zed. Choval se k ní blahosklonně. Mužští to prostě nedokáží pochopit.

„Někdo si tam pro ni došel,“ opakovala tiše. Když viděla, jak se na ni Teddy dívá, napadlo ji, jestli jí vůbec rozumí.

* * *

Gregory hrál celou hodinu, jednu písničku za druhou. Rowan seděl u bicích a udržoval rytmus. Jinak se nechával chlapcem vést.

Gregory každou skladbu dohrál až do konce, ale jinak nedodržoval žádný systém. V některých kouscích Rowan poznal Aidanovu hudbu z předešlého večera. Pak připomněl také několik starých hitů od Beach Boys a Queen. Potom pár typicky amerických skladeb například *Hvězdnatou vlajku* či oslavný hymnus na vznik Spojených států. Následovala vánoční koleda. Pak hraní nechal, stejně rychle jako s ním začal. Když přebíhal prsty po klávesách, jeho tvář neprozrazovala nejmenší známky jakéhokoli citového pohnutí. Prostě jen hrál písničku za písničkou – a pak s tím skončil.

„To bylo moc hezké,“ řekl mu Rowan. Nevěděl, jestli ho Gregory vůbec vnímá.

Chlapec vstal a vydal se do zadní části domu, k bazénu a pak zálivu za ním. Vykročil ven. Rowan ho následoval.

Došel k přístavišti a podíval se dolů. Rowana na chvíli popadla obava, že chce skočit do vody. Nic takového neudělal. Jenom čekal. Rowan stál vedle něho. Nedotýkal se ho, ale byl připravený ho zachytit, kdyby se chtěl pokusit dostat do vody. Nevěděl, jestli chlapec umí plavat, a nechtěl nic riskovat.

„Voda je prima, vid?“ zeptal se Rowan.

Velice ho překvapilo, když Gregory promluvil. Ukázal na vodu a řekl: „Mollie.“

Když se Rowan podíval dolů do vody, spatřil samičku kapustňáka. „Páni!“ ujelo mu směrem ke Gregorymu. Sehnul se a lehl si na malé dřevěné molo. Kapustňáčka byla pěkně velká a dlouhá. Mohla vážit několik stovek kilogramů. Byla šedá, nafouklá, měla kníry a obrovské tmavé oči. Působila trochu nemotorně. Plavala kolem a nijak nespěchala pryč.

„Mollie!“ řekl a převrátil se na záda, aby se mohl podívat na Gregoryho. „Je skvělá, prostě skvělá, opravdu krásná. Netušil jsem, že jsem koupil dům i s kapustňákem.“

Gregory se neusmál, ale zdálo se, že si uvědomuje, že Rowan je s ním a zvíře se mu také líbí. Podíval se mu do očí.

„Mollie,“ opakoval Gregory a zavřel oči.

„Ano, Mollie. Je to kapustňák, že jo?“

Gregory se podíval na záliv. „Marnie,“ hlesl. Téměř jméno zašeptal. Zaznělo tak tiše, jako by ho vlastně vůbec nevyslovil.

Rowan přesto cítil, jako by mu na okamžik přestalo bít srdce. „Marnie? Myslel jsem, že mi chceš ukázat kapustňačku. Říkal jsi jí Mollie.“

Gregory pomalu zvedl ruku a někam ukázal. Na záliv. Otevřel ústa, jako by chtěl něco dodat.

Nevypravil ze sebe ani slovo. Svěsil ruku a pak i hlavu. Podíval se na záliv. „Mollie!“ vyslovil zřetelně.

„Takže Mollie, ne Marnie,“ pravil Rowan. „Marnie bydlí vedle. V támhleto domě. Viděl jsi Marnii, Gregory?“

Gregory však už Rowanovi nevěnoval pozornost. Vydal se zpátky přes zahradu a kolem domu ke vchodovým dveřím. Rowan kráčel za ním.

„Budeš se muset vrátit k Sam,“ vybídl ho Rowan.

Gregory rychle prošel kolem jeho domu a pak prostranstvím před Marniiným obydlím. Když už se blížil k Sam, najednou se zarazil.

A podíval se na Marniin dům.

„Ne, k Marnii nepůjdeme, kdepak. Jdeme k Sam,“ řekl Rowan. Gregory se nehýbal z místa a nespouštěl z domu oči. „Tak pojď, musíme se vrátit k Sam.“ Dotkl se chlapcovy paže.

V tu chvíli Gregory ukázal na dům a rozkřičel se. Byl to hrozivý, pištivý zvuk podobný hlasu mimozemšťana z nějakého sci-fi filmu. Pořád ukazoval rukou a vířikal.

„Gregory, Gregory! Nic se neděje...“

Ze Samina domu vyletěli Sam, Laura a Teddy.

„Ježíšikriste!“ zaklel Teddy. „Co jste tomu klukovi provedl?“

„Cože?“ otázal se Rowan překvapeně a znechuceně. „Ani jsem se ho nedotkl. Najednou začal křičet.“

„Gregory, Gregory!“ zvolala Sam a přiskočila k němu. Objala ho. Divoce se s ní pral, s takovou silou, až si Rowan začínal myslet, že jí nějak ublíží. Sam ale byla silná, mnohem silnější, než napovídala její štíhlá postava. Držela Gregoryho pevně, dokud jí v náručí neochabl.

„Něco jste mu provést musel,“ tvrdil Teddy.

„Nic jsem mu neudělal. Nejdřív sám vyrazil k Saminu domu, pak se tu zastavil a začal vířkat. Pokusil jsem se ho vzít za ruku a odvést ho k Sam,“ vysvětloval Rowan a snažil se přitom ovládat. Teddy si ho podezíravě prohlížel. Laura stála opodál a do ničeho se radši nepletla.

„No tak, Gregory,“ chlácholila chlapce Sam. „Tak pojd, půjdeme dovnitř. Pustíme si *Lvího krále*, vytáhneme pastelky. Přinesu ti polštář.“

Sam se přes Gregoryho hlavu podívala na Rowana. Nedokázal z jejího pohledu nic vyčíst. Obviňovala ho snad také, že chlapci nějak ublížil? Ucítil bodavou bolest v břiše a přinutil se jí pohled vrátit. Měla naprosto výjimečné oči. Jejich barva se neustále měnila.

Chvilí byly žluté, pak zlaté, jantarové... a pak někdy také překvapivě zelené. I přes tyto změny se zdály neuvěřitelně jasné a upřímné. A upřímnost také požadovaly od ostatních. Měla na sobě náteřník a šortky. Vypadala mladě, nevinně a křehce.

Nechtěla od něho žádné ujištění, to mu dala jasně najevo.

Odvrátil se od ní.

„Stihl jste sepsat protokol o zmizení Marnie Newcastleové?“ zeptal se Teddyho.

„Jistě,“ odpověděl Teddy a pak kategoricky dodal: „Samozřejmě že já – nebo někdo jiný – budeme potřebovat i vaši výpověď.“

„Měl jsem za to, že pracujete na vraždách.“

„To taky ano.“

„Ale tady na tom případu máte výjimečný zájem, vidíte?“

„Marnie byla má kamarádka.“

„Byla?“

Teddy se začervenál. „Marnie je má kamarádka. Ano, na tomhle mám výjimečný zájem. Tady Sam má velkou starost a je členem rodiny...“

„Byla členem rodiny,“ připomněl mu Rowan.

„Každopádně si s vámi ještě budu chtít promluvit. To je jisté.“

„Vážně?“

„Samozřejmě. Potřebuju, abyste mi pověděl, jestli jste nepozoroval něco podezřelého, když jste se s ní viděl naposledy. Obvyklé otázky.“

„Jasně,“ odpověděl Rowan. „Žiju tu přece jen krátce.“

„Jistě. Ale Marnii jste znal, vidíte? Musel jste ji znát... docela dobře.“

Rowan se otočil. Ted už byl doopravdy našťvaný. Dlouhými, vzteklými kroky vyrazil přes Marniinu pozemek ke svému domu. „Ro-wan!“

Když zaslechl své jméno, zastavil se. Nebylo vyřknuto jasně, ale spíše táhle, a v uprostřed vynecháno. Otočil se zpátky, překvapený, že Gregory jeho jméno vůbec vyslovil.

K jeho nesmírnému překvapení k němu chlapec přiběhl a objal ho. Také ho sevřel v náručí. Po chvíli ho Gregory pustil.

Sam k nim přistoupila a vzala Gregoryho za ruku. Přitom se na Rowana podezíravě dívala. Pro jednou byla natolik překvapená, že se nestihla tvářit nepřátelsky. Oči měla otevřené dokořán. Byly zelené a zvědavé. „Mé jméno nikdy neřekl,“ přiznala posmutněle.

Pokrčil rameny. Cítil se nesmyslně potěšený. „No, zná se s kapustňačkou Mollií.“

Povytáhla obočí. „Ty jsi viděl Mollii? A Gregory – na ni volal jménem?“

„Ano. Copak on to nikdy předtím neudělal?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, párkrát už je řekl. Jeden čas dokonce trochu mluvil... a pak prostě přestal. Několikrát Molliino jméno vyslovil.“

„A Marniino?“

„Cože?“

„Řekl někdy Marnii jejím jménem? Musel ji přece znát, ne?“

„Ano, znal ji,“ odpověděla Sam. „Proč?“ zeptala se a zamračila se. „Volal ji dneska jménem?“

Co mám teď říct? napadlo Rowana. Zaslechl od Gregoryho opravdu „Marnie“, nebo se jen domníval, že její jméno vyslovil a chlapec přitom mluvil o kapustňačce?

Ale Gregory přece ukazoval na Marniin dům a přitom křičel.

„Sam,“ spustil Teddy a přistoupil k nim. „Hlavně si nezačínej vymýšlet kdovíjaké hrůzy jenom proto, že tenhle malý idiot zírá na její dům. Takhle kouká na leccos třeba celé hodiny.“

„Teddy, já opravdu doufám, že se nehodláš někdy dávat na politiku,“ odsekla Sam rozzlobeně. „Co jsi právě řekl, byla jedna z těch nejnečitelnějších věcí, jaké jsem kdy slyšela.“

„Sam...,“ začal Teddy schlíple.

„Vyslovil její jméno?“ zeptala se Sam Rowana.

Rowan v jejích očích spatřil záblesk naděje. Podvědomě Gregoryho hájila, ale zároveň doufala, že jim chlapec pomůže najít Marnii. Rowanovi se podivně sevřel žaludek. Bože, ten pohled si dobře pamatoval. Světlo, které planulo v jejích očích, nevinnost,

důvěra, prostá krása. Nechtěl, aby si začala myslet, že Gregory jim může dát nějakou magickou odpověď.

„Gregory je autista, Sam. Je jiný. Neřekl Marniino jméno.“

Sam sklopila oči. „Díky, žeš na něho dohlédl,“ vyhrkla.

„Bylo mi potěšením, opravdu. Jsem rád, že jsem ho mohl hlídat. Dokonce jsme spolu chvíli hráli. Skvěle se s ním improvizuje, je dobrý muzikant. Neměli jsme žádné potíže.“

„Tak pojďte, Gregory, Lauro.“ Zatímco mluvila na chlapce, podívala se nejdříve na Rowana a pak na Teddyho Henleyho. „Osobně si myslím, Gregory,“ dodala a pevně ho vzala za ruku, „že ty, malé autistické dítě, jsi mnohem chytřejší než kterýkoli z těch dospělých, takzvaně psychicky schopných mužů kolem.“

Pevným krokem vyrazila přes trávník a nepouštěla přitom Gregoryho ruku. Laura šla za nimi. Zmizeli v Samině domě. Laura se ještě otočila a omluvně se na ně usmála, než zavřela dveře.

Teddy se znovu zahleděl na Rowana. Rowan se podíval na něho. Najednou se usmál.

„Oba jsme se s Marnií znali, vidte?“ zeptal se klidně.

Ted Henley se začervenál. „Znali?“ otázal se. „Víte snad něco, co já ne?“

„To jistě ne.“

„Možná bych vám měl říct jednu věc – jsem policajt. Zatlačte mne moc do kouta a budu tlačit zpátky. Můžu vás předvolat k výslechu.“

„Vážně? To je skvělé. Jen tak dál. Do toho, klidně mne zatkněte.“

„Jestli se zjistí, že jde o vraždu, můžete se vsadit, že to taky udělám.“

„Chcete naznačit, že ji někdo zabil?“

„Je možné, že existuje dost lidí, kterým by se nehodilo, kdyby Marnie mluvila,“ odpověděl Ted.

„Patříte mezi ně?“ zeptal se Rowan pevně.

Ted Henley stál jako přikovaný na místě a zíral na Rowana.

„Jděte do háje,“ řekl nakonec.

„Serveme se tady, rovnou před Marniinými dveřmi?“

„To by bylo fyzické napadení veřejného činitele.“

Rowan se ušklíbl. „No, několikrát mne sebrali z mnohem nesmyslnějších důvodů.“

„Jsem policajt. Mám hodně dobrou fyzickou.“

„To já taky, i když jsem pouhý hudebník. Divil byste se. Nikdy jsem se vlastně do žádné rvačky nehnal, ale život člověku kříží plány. Už jsem se několikrát popral. Možná to my, Skoti, máme v krvi.“

Teddy směrem k němu mávl rukou. „Jděte do háje!“ Ještě chvíli na Rowana zle hleděl. Pak také odešel směrem k Saminu domu.

Vešel tam, kde Rowan nebyl vítaný, a práskl za sebou dveřmi.

8.

Sam toho večera zkoušela Marnii volat. Pak se pokoušela znova druhý den v šest hodin ráno. Jestli se Marnie vrátila z divokého, dlouhého víkendu, těžko by se jí z toho podařilo vymluvit. Nic by se však nedělo. Sam by to přežila. Jenže Marnie nezvedala telefon. Mohla přijet a rovnou usnout, ale Sam věděla, že to se nestalo. Marnie sice dokázala být pěkně nezdrovčilá, ale zcela jistě by Sam zavolala, jakmile by spatřila její vzkazy.

Teddy už bude zpracovávat informace, které mu poskytla. Nic víc udělat nemohla. Musela brzy do práce a byla tomu ráda. Měl k ní přijít Petr Hubert, který zahajoval první den terapie chůzí. Měl po operaci tlustého střeva. Byl to distinguovaně vyhlížející veselý pětasedesátník. Dával najevo radost, že mu rakovinu zjevně zastavili. Strávila s ním půl hodiny na chodícím pásu a učila ho kráčet klidně a bez přestávek. Šlo mu to dobře. V dalších dnech přidají vzdálenost.

Další na řadě byla Jodie Larsonová, krásná šestnáctiletá slečna, která si těžce pohmoždila nohu při autohavárii. Aby jí lékaři mohli končetinu zachránit, musela podstoupit desítky bolestivých operací. Teď se úporně snažila, aby s ní mohla zase normálně hýbat. Jodie na terapii už nějakou dobu chodila. Uběhly spolu dobrou míli, pak se přesunuly na rotoped a pak na schůdky.

Nenáviděla ten stroj. Nikdy jej nepoužívala, pokud její klienti nepotřebovali posílit svaly na nohou. Podle jejího názoru se k tomu mnohem více hodila chůze, jízda na rotopedu či některé z nových polyfunkčních strojů.

Ještě dlouho poté, co Jodie odešla, však na stroji šlapala. Vlastně si to ani neuvědomila, dokud ji z myšlenek nevyrušil čísi hlas.

„Brouku, když takhle budeš cvičit ještě hodinu, vytratíš se do vzduchu. Co to proboha děláš?“

Otočila se a spatřila Joea Taylora, s kterým spoluvlastnila Středisko sportu a fyzioterapie. Opíral se o jeden z posilovacích strojů. Vlastně ne, neopíral se. Pózoval. Tvářil se nenučeně, ale Sam

ho znala. Vypadal dobře s vlasy v barvě hnědi, jíž říkala *sobolí*. Oči měl nebesky modré, hranatou bradu ostře řezanou a tělo, nad nímž člověk slintal – pokud mu nevadilo, že je tak svalnatý, až téměř nemá žádný krk.

Je to nespravedlivé, říkala si. Milovala klinickou terapii. Tělo pro ni bylo úchvatným zařízením, jež mělo mnohem zajímavější součástky než jakýkoli stroj, který dokázal vyrobit člověk. Těšilo ji pozorovat proces uzdravování a vážně nemocné lidi, jak znovu sílí a nabývají sebevědomí. Zároveň také ráda dobře vydělávala a Joeův půvab do tělocvičny přitahoval stovky mladých žen, které ho chtěly za trenéra. Dokázal být pěkně tvrdý a své svěrenkyně nešetřil, když jim vykládal, jak shodit pár kilo a vytvarovat tělo. Ve fitness centru prodávali nejrůznější druhy energetických nápojů a potravinových doplňků, ale musela Joeovi přiznat ke cti, že prosazoval vodu. Čepoval *zadarmo* vodu z jejich stroje na pití. Na světě neexistuje tekutina, jíž se dá lépe pročistit tělo. Když člověk posiluje, musí neustále pít.

„To mi opravdu nehrozí,“ odpověděla, ale vzala z madel stroje ručník, přehodila si jej přes ramena a sestoupila.

„Tak nás všechny utopíš ve svém potu,“ řekl Joe a zašklebil se. „Máš vlasy úplně přilepené k hlavě. Co se děje? Ještě jsem neviděl, abys tak dlouho šlapala. Ještě nikdy.“

„Bojím se o Marnii.“

„Co?“

Všimla si, že neřekl „koho“, ale „co“. „Bojím se o Marnii.“

„Marnii Newcastleovou?“

„Jo.“

„A proč?“

„No, nemluvily jsme spolu od pátečního večera.“

„Tak? Od pátečního večera?“

Povzdechla si. Nikdo jí zjevně nerozuměl. „Marnie zbožňuje svůj nový dům. Je na něj strašlivě hrdá...“

„Je strašlivě hrdá na prostý fakt, že je Marnie Newcastleová.“

Sam povytáhla obočí, ale pak si řekla, že by nebylo příliš taktní, kdyby mu naznačila, že jsou jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet.

„Nejspíš si v pátek vyrazila s nějakým pěkným mužským,“ pokračoval Joe.

„Jak to můžeš vědět? Byla snad s tebou?“

Netrpělivě zavrtěl hlavou.

„Tak proč si myslíš, že měla nějaké úžasné rande?“

„Protože je to Marnie Newcastleová. A muži jsou nahraditelní. Mají se použít, pak odkopnout a spláchnout do záchodové mísy minulosti.“

„Joe, já myslela, že vy dva...“

„Jo, dobře jsme spolu vycházeli – dokud nezjistila, že pro tebe opravdu nic neznamení.“

„Ale, Joe!“ odporovala Sam.

Zvedl ruku, aby ji zarazil. „Poslyš, holka, jsme dobří obchodní partneři, dobří kamarádi a ty jsi opravdu krásná, ale nezafungovala mezi námi chemie, víd? A to je dobře, protože tohle místo chceme provozovat dlouho. Ale povídám ti, že si myslím, že tvá kamarádka ti chtěla něco sebrat. Taková žena to je.“

„Joe!“

„Promiň, ale já to tak cítím. Zavři pusu – nebo si toho začnou všimát zákazníci. Jo, mimochodem, někdo ti volal.“

„Kdo?“

„Představila se jako Loretta. Je to Marniina asistentka. Ta s těmi velkými kozami. A k tomu opravdickými.“

„Díky, Joe.“

Sam ohromeně zavrtěla hlavou a vyrazila do své kanceláře. Jakmile byla uvnitř, otřela si znovu ručníkem obličej, zvedla sluchátko a vytočila známé číslo.

„Dobrý den, tady Samantha Millerová.“

„Dobrý den, slečno Millerová. Tady Loretta Andersonová, asistentka Marnie Newcastleové, pamatujete?“

„Samozřejmě, dobrý den, Loretto. Už se Marnie vrátila?“

„Ne. Začínám o ni mít strach. Nikdy nezapomíná na schůzky s klienty. Dneska v deset ráno jednu měla mít s panem Chapmanem – víte, to je ten chlapík, který údajně zastřelil tři ze svých obchodních partnerů.“

„Ano,“ odpověděla Sam. „Viděla jsem to v televizních novinách.“

„Prostě vždycky přijde. Vy jste se s ní asi neviděla, ani jste o ní neslyšela, víd'te?“

„Bohužel nikoli. Ale včera jsem ji nahlásila na policii jako pohřešovanou. Protokol se mnou sepsal bývalý manžel mé

sestřenice, který pracuje u policie. Určitě se u vás někdo od nich brzy zastaví, aby se poptal, jak to vypadá.“

„Zavolám jim,“ vyhrkla Loretta rozhodně.

„Abych pravdu řekla,“ pravila Sam, „budu vám za to vděčná. Všichni mi tvrdí, že si Marnie nejspíš jenom někam vyrazila. Když jim zdůrazníte, že jsem se jim to pokoušela objasnit – že Marnie je příliš citlivá, aby si prostě jen tak vyjela –, třeba tomu začnou věnovat větší pozornost.“

„To samozřejmě udělám. Bože, chcete mi říct, že policie tuhle záležitost nebere vážně?“

„Ne, to netvrdím,“ zabručela Sam. „Promiňte, Loretto, vím, že vás asi obtěžuji..., ale mohly bychom si spolu zajít na oběd? Možná že když si o tom s vámi promluvíme, budu ve všem mít trochu víc jasno.“

„Ve všem?“ zeptala se Loretta.

„Ve všem... Třeba v tom, co se dělo minulý pátek,“ pravila Sam.

„Velice ráda s vámi někam zajdu. Kdy a kde?“

„U Montyho na pobřeží. Před podnikem? Asi tak za hodinu?“

„Dobře.“

„Nashle,“ řekla Sam.

Otevřela díř, aby se podívala, koho má objednaného na odpoledne. Jill Landersovou a Šandy Oakmenovou, obě jen na posilování. Ani jedna neměla žádné zdravotní problémy, nebylo to nic naléhavého. Přepojila se na recepční. „Didi, prosím vás, přesuňte mi odpolední sezení na jindy, ano?“

„Jistě,“ odpověděla Didi Sugarmanová. Podle jména by člověk řekl, že to nejspíš bude nedospělý žabec, který s oblibou hlasitě přezvykuje. Didi však bylo šedesát tři, měla štíhlou postavu a stříbrné vlasy a dalo se na ni spolehnout jako na švýcarské hodinky. Pro firmu představovala velký přínos a Sam se modlila, aby odešla do důchodu, teprve až bude opravdu velice stará. „Díky, Didi.“

Zavěsila. O chvíli později se osprchovala, oblékla a vyrazila. Fitness centrum stálo blízko jejího domova a podnik U Montyho odtud nebyl daleko. Z restaurace vlastně přes vodu viděla na zadní část svého domu.

Poměrně snadno našla místo na parkování. Když vystupovala z auta, podívala se na hodinky a zjistila, že jde téměř na minutu přesně.

Když vstoupila do restaurace, okamžitě spatřila Loretta, která seděla o samotě u stolku. Byla velká – vysoká a dobře stavěná. Oblá na všech správných místech. Měla postavu jako herečka Jayne Mansfieldová a hezkou tvář. Oblékala se však velmi střízlivě. Neměla nalíčený obličej a vlasy si stáhla do pevného uzlu vzadu na temeni. Sam napadlo, že je to dobrý tah. Kdyby si totiž rozpustila vlasy a oblékla se do trochu odvážnějších šatů, při své postavě by vypadala... velice sexy.

Když se Sam posadila, objevila se u jejích stolku mladá číšnice.

„Jeden ledový čaj, prosím,“ požádala ji Sam.

„Já jeden už mám,“ obrátila se na dívku Loretta.

„To vidím,“ odpověděla číšnice a snažila se zastřít nudu. „Dejte mi vědět, až si budete chtít objednat jídlo.“

„Já si dám sendvič s čerstvou rybou, brouku.“

„Já také,“ řekla Sam rychle. Bylo jí jedno, co bude jíst. Chtěla slyšet, co jí Loretta poví.

Číšnice se usmála, řekla jim, že hned přinese čaj a objedná jídlo, a odešla.

Obě ženy si chvíli jen povídaly a vyměňovaly si komplimenty, až Loretta řekla: „Tak co jste chtěla vědět?“

„Zajímá mne, co se dělo v pátek. Mluvila jsem s Marní – tedy, vlastně, mluvila s ní má sestřenice – asi tak kolem večere. Takže jestli se něco stalo...“

„Stalo se to až potom, jistě. Takže vy chcete vědět, co se přihodilo během dne? Vzpomínám si, že jsme měli velkou oslavu s obědem.“

„Co to bylo za oslavu?“

„Povedlo se nám prodat jednu nemovitost.“

„Jakou nemovitost? Marnie přece do nemovitostí nedělá.“

„Ten dům blízko vás, hned vedle Marniina. Všechnu práci samozřejmě odvedl Eddie Harlin, ale Marnie mu navrhla, aby dům ukázal Rowanu Dillonovi, když se doslechla, že tu hledá bydlo. Kdysi se s ním znala. Jsou starí přátelé. Věděla jste to?“

Loretta zjevně příliš nečetla bulvární tisk v dobách, kdy Samina fotografie zdobila spolu s Rowanovou titulní stránky.

„Věděla.“

„No, šlo o významný obchod. Na ten oběd přišel Eddie a také pan Daly, protože na něho byl velice hrdý. A pak také Kevin.

Samozřejmě myslím Kevina Madigana, protože ten s Marníí často spolupracuje.“

„Účastnila se toho oběda i Marnie?“

„Přesně tak. A taky Rowan Dillon a...“

„Rowan Dillon šel v pátek s Marníí na oběd?“

„No, jistě, spolu s ostatními, o kterých vám povídám – on přece tu nemovitost koupil.“

„A nestalo se něco zvláštního, nevšimla jste si něčeho?“

„Ne, všechno bylo v naprostém pořádku. Trocha pokrytectví, jak už to u pracovních obědů bývá, ale ničeho jsem si nevšimla.“

Sam pocítila zklamání. Takhle se nikam nedostane.

„Loretto, nevíte náhodou, jestli Marnie měla v plánu vyrazit si v pátek večer ven?“

„O víkendu ráda chodí na večírky, to přece víte.“

„Ale měla nějaké přesnější plány? Zejména s nějakým mužem?“

Loretta chvíli otálela a pak zavrtěla hlavou. „Omlouvám se, ale nic neříkala.“

„Ale, ale, co to nevidím! Takové dvě krásné dámy...“

Loretta hluboký hlas velice překvapil. Připomínal jí... Rychle se otočila, aby se podívala, kdo se to k nim blíží. Nebyl to tentýž hlas.

Sam se také otočila a spatřila Joea. Měl na sobě šortky a nátělník. V takovém oblečení vypadal jako manekýn, jehož budou právě fotografovat do módního časopisu na léto. Byl opálený, štíhlý a všude se mu rýsovaly svaly. „Joe,“ řekla bezbarvě.

„Takže se oba ulevjáme z práce, jak vidím,“ opáčil a zašklebil se. „Přiznávám, že jsem zaslechl, jak říkáš Didi, že půjdeš sem. Doufal jsem, že tě najdu a budu se k tobě moct přidat. Nechtělo se mi obědvat samotnému. Promiň, netušil jsem, že jdeš s kamarádkou.“

„Nic se neděje. Nijak nám nebudeš překážet,“ zalhala Sam. Hořely jí tváře. Napadlo ji, zda je také má tak rudé.

Joe se ale už otočil k Lorettě. „Slečno Andersonová, myslím, že jsem vás už někdy viděl, u vás v kanceláři.“

„Opravdu?“ otázala se Loretta, celá popletená. „Také jsem vás viděla, ale nenapadlo mne, že byste si mne mohl všimnout.“

„Jak bych si vás mohl nevšimnout?“

Joe se usmál. Snažil se být velice okouzlující. Sam nevěděla, jestli se má cítit pobaveně, nebo podrážděně.

„Naše tehdejší oficiální setkání mi přineslo nesmírné potěšení. Jsem velice rád, že jsem sem dnes vyrazil na oběd,“ řekl Joe.

„Ne, ne... Pro mne je to potěšení.“

„Díky.“

Jejich oči se střetly. Sam se trpělivě nadechla. „Posad'te se k nám přece,“ vyzvala ho Loretta. „Velmi rád,“ ujistil ji Joe. „Co tu mají dobrého?“

„Ryby.“

Naklonil se k ní blíže. „Které?“

„Delfína,“ informovala ho Loretta. Nepřestávali na sebe hledět.

„Tedy...,“ začala nenápadně Sam. Ani jeden si jí nevšímal. Snědla jen polovinu svého sendviče, ale hlad ji přešel. Vypadalo to, že Loretta pro ni už nemá žádné důležité informace. „Tedy...,“ zkusila to znova.

„Myslím, že je skvělé, jak oba,“ řekla Loretta, která si najednou vzpomněla, že se na oběd sešla se Sam, „pracujete v posilovně. Udržujete si těla ve výtečné formě.“

„Mně se zdá,“ opáčil Joe, „že to vaše je na tom ještě lépe.“

„Ach, to je roztomilé... No, je mě pěkný kus.“

„Na všech správných místech.“

To stačilo. Sam se zvedla k odchodu. „Myslím, že bych se měla vrátit. Nemusíš nikam spěchat, Joe.“

„Sam, počkejte,“ řekla Loretta a provinile k ní zvedla oči. „Chtěla, hm, chtěla jsem vám něco povědět. Víte, vlastně uvažuji, že k vám začnu chodit. Všichni u nás v práci k vám...“

„To je pravda, a já si toho vážím,“ odpověděla Sam. Přísně se zadívala na Joea. „Když jsme otevírali, Marnie všechny přesvědčila, aby chodili k nám.“

„Dokázala rozpoznat kvalitní podnik,“ poznamenal Joe s úsměvem.

Sam se přinutila usmát. „Tak až dojdíte, přijďte zpátky do posilovny a na něčem se dohodneme.“

„Můžu s vámi jít hned teď, Sam...,“ ozvala se Loretta.

„A necháte tu Joea samotného? To tedy ne. Ale může za nás zaplatit.“ Sam mávla rukou a pak rozhodně odešla.

Nechtělo se jí hned vracet do práce, ale nenapadlo ji, kam by místo toho zašla. Jela na jih, až se před ní vynořila fasáda Kokosové promenády. Z náhlého popudu zabočila vpravo do Hlavní ulice, pak do Virginské a směřovala ke garážím.

Jakmile zaparkovala, najednou si nebyla jistá, co tam vlastně dělá. Laura ji kdysi poučovala, že nákupy dokáží zcela bezpečně vyléčit každý problém. Byl tam obchod se sportovním oblečením. Další kousek do posilovny se jí vždycky hodí.

U stánku si koupila cappuccino a pak obcházela druhé patro nákupního střediska směrem ke sportovnímu obchodu. V polovině cesty se však zastavila.

Nad Hlavní ulicí se nacházela pavlač s kovovým zábradlím, jež lemovaly stolky otevřeného baru.

Seděl tam Rowan. Tmavé vlasy měl uhlazené dozadu, na očích sluneční brýle a hezkou opálenou tvář mu stínila kšiltovka. Seděl pohodlně rozvalený na židli a upíjel pivo. Společnost mu dělal Kevin Madigan s dalšími dvěma muži.

Rychle se schovala za stojan s jídelním lístkem jedné z restaurací, aby ji nepozorovali, a ona se v klidu mohla podívat, kdo to tam s nimi ještě je.

Prvního muže poznala rychle. Eddie Harlin, nepopsatelný advokát přes nemovitosti. Byl štíhlý a na nose mu seděly tlusté brýle s černými obroučkami. Vypadal velice mladě, až na chomáč řídnoucích vlasů na hlavě. Působil dojmem vzorného studentka, který na konci studií pronáší děkovnou řeč k rodičům a akademické obci. Druhý muž...

Znala ho. Už ho někdy viděla, ale nemohla se rozpomenout, kde nebo kdy. Rozhodně to byl neobyčejně nápadný člověk, kterého si každý hned všiml. Neměl vlasy, ale nikoli řízením osudu – hlavu si nechal dokonale vyholit u kadeřníka. Měl velké, tmavě modré oči. Byl velký a robustní – vypadal vysoký, i když seděl.

Pak jí to naráz došlo. Vždyť je to Lee Chapman! Tisíckrát jeho tvář viděla v novinách. Říkalo se o něm, že má styky s podsvětím, ačkoli při střelbě, za niž ho obvinili, prý oběti zabil on sám. Neměl by běhat na svobodě, ale jeho právníci ho dostali z vězení na kauci.

„Ale, támhle je Sam!“ zvolal zničehonic Kevin. Jako obvykle byl dokonale upravený, zdvořilý, ve značkovém obleku. Horko mu nijak nevadilo – ten člověk se snad vůbec nepotí! Vstal a zamával na ni. Uvědomila si, že když poznala Chapmana, vystoupila z úkrytu. Ted tam před nimi stála s otevřenými ústy. Nebylo úniku.

„Kevine!“ řekla a ze všech sil se snažila, aby její hlas zněl nevzrušeně. Znovu vstal a odstrčil jí židli. „Pojďte, dejte si s námi něco k pití.“

„Díky, ale...“

Všichni čtyři si zdvořile stoupli. Neviděla Rowanovi do očí, protože je měl skryté za tmavými brýlemi. Ani se nepohnul. Kevin k ní přistoupil, vzal ji za loket a dovedl ji ke stolu. „Sam, Eddieho znáte, vidíte? Eddie, jistě ses už setkal se Sam Millerovou...“

„Samozřejmě,“ odpověděl Eddie a potřásl jí rukou. „Dobrý den, Sam, rád vás vidím. Posadíte se k nám?“

„A tohle je Lee Chapman. Lee, naše kamarádka Sam Millerová.“

Jenom přikývla. Neodvažovala se promluvit, aby jí neselhal hlas. Usmála se. Znala jeho pověst – nijak se jí nelíbila.

„Ráda vás všechny vidím, ale...“

„Posadte se, slečno Millerová,“ vybídl ji Rowan. „Ne, děkuju. Nechci vás vyrušovat, jistě máte nějaké důležité jednání...“

„Vůbec nás nevyrušujete,“ opáčil Rowan stroze a za tmavými brýlemi se tvářil neproniknutelně. „Hovořili jsme s Eddiem o nemovitostech – sama jste mi přece říkala, že by se tu daly najít další úžasné domy, vzpomínáte si?“

„Ano,“ odpověděla.

Usmál se. Neviděla mu do očí, ale věděla, že úsměv by v nich hledala těžko.

„To, o čem se teď bavíme, vás ostatně bude jistě zajímat,“ pokračoval. „Právě jsme mluvili o naší společné sousedce. Ještě se neukázala?“

„Ne, ale policie...“

„Jistě, už na jejím případu pracují,“ dořekl Rowan za ni. „Co si dáte, slečno Millerová?“

„Prosím?“

„K pití, slečno Millerová.“

„Nic, opravdu. Musím se vrátit do práce.“

„Vy přece máte vlastní živnost, nebo ne?“ zeptal se Lee Chapman a naklonil se kupředu. „Ano.“ Jak jen to mohl vědět?

„Takže... klidně můžete přijít pozdě, kdy se vám zachce,“ řekl.

„A může z vás táhnout pivo, když budete chtít,“ ozval se Kevin zvesela. „Je to skvělá posilovna, Lee. Nejlepší ve městě.“

„Díky,“ zamumlala a odhodlaně zůstávala stát. „Je to skvělá posilovna, protože Joe i já chodíme včas do práce – a netáhne z nás pivo.“ Pokoušela se mluvit s nadhledem, aby nezněla jako upjatá puritánka. Nebylo to nic platné. Chapmanovi po tváři přelétl nenápadný úsměv. Dokonce i Eddie Harlin se uculoval.

„Ráda jsem vás všechny viděla,“ dodala chabě. Všichni muži se zvedli. Kevin se sklonil a políbil ji na tvář.

Líbání na tvář. V Miami to bylo veledůležité, možná díky latinskoamerickým vlivům. Doufala, že Chapman se k ní nepřiblíží. Nepřiblížil. Rowan také ne.

„Přeji vám hezký den, slečno Millerová,“ řekl.

Přikývla a měla se k odchodu. Připadala si směšně nemotorná. Málem přepadla přes židli, která jí stála za zády. Vzpamatovala se a rychle kráčela pryč směrem k výtahům do garáží. Dojela do nesprávného podlaží, chvíli jím bloudila, pak si uvědomila svůj omyl a znovu nastoupila do výtahu.

Když vyšla do šera garáží, okamžitě své auto spatřila. Jak se k němu blížila, zaslechl za sebou něčí kroky.

Otočila se na podpatku.

Chapman. Naskočila jí husí kůže.

„Slečno Millerová,“ řekl nenučeně, „to jsem rád, že jsem na vás zase narazil.“

„Já... nemohla jsem najít auto.“

„Nemohla jste je najít?“

„Na chvíli jsem zapomněla kde jsem zaparkovala.“

„Ale teď už je máte.“

Najednou se jí vůbec nechtělo ukázat, které auto je její.

Chapman se křivě usmál. Byl opravdu nápadně hezký – poněkud hrozivě, pomyslela si.

„Vůbec nijak vás neohrožuju,“ řekl klidně. Přistoupil k ní blíže. Měla chuť otočit se a utéci.

„Sam! Táhle jsi!“

Překvapilo ji, že slyší Rowanův hlas. Pak ho spatřila, jak k ní klidně kráčí. Když ji jednou rukou objal, vyrazilo jí to dech. Kdyby tam nebyl Chapman, odtáhla by se.

Neudělala to. Rowan, který byl o něco vyšší než Chapman, se za svými brýlemi tajuplně usmál. „Snažil jsem se tě dohonit, láska.“

„Aha...“ zabručel Chapman. „Slyšel jsem, že mezi vámi něco je...“

„Jak vidíte,“ odsekl Rowan.

„V tom případě ji musíte přesvědčit, že nejsem démonem, za kterého mne všichni považují,“ pravil Chapman. „Jsem jen takový dobrák z jihu, lovec, rybář – mám dokonce povolení lovit aligátory, broučku. Jen jsem vám chtěl říct, že kdykoli budete potřebovat

pomoc, můžete se na mne obrátit. Potřebuju, aby se vaše kamarádka vrátila. Víc než kdokoli jiný.“

Usmál se. Také se na něho usmáli. Čekali, až odejde.

Zůstával.

Pak zvedl ruku a ukázal na jaguára za jejich zády. „To je moje auto,“ objasnil jim zdvořile. „Pardon!“

Sam uhnula a Rowan také. Nepouštěl ji z objetí. Chapman nasedl do auta, prudce šlápl na plyn a odjel.

Vdechovala Rowanovu vůni. Cítila ho vedle sebe celého. Bylo to na ni trochu moc. Rychle se od něho odtáhla. „Co to mělo znamenat?“ zeptala se. Snažila se, aby její slova vyzněla pobouřeně, ale místo toho je sotva vydechla.

Rowan lehce ustoupil. V šeru garáží jeho obličej nabyl ještě neproniknutelnějšího výrazu než předtím.

„Jen jsem měl za to, že bude dobré, když si bude myslet, že máš ochránce.“

„Proč?“ zeptala se. „Myslíš, že...“

„Nic si nemyslím. Táhle máš auto. Počkám, až vyjedeš ven.“

„Jezdím sem hodně často. Zvládnou to...“

„Dobře.“

Vykročila směrem ke svému autu a nesmírně ji mrzelo, že se cítí tak divně. Ztracená. Pokaždé, když s ním mluvila, se začala zajíkat.

Otevřela dveře vozu a nastoupila. Stál hned vedle, ruku měl položenou na střeše auta a skláněl se k ní. „Všiml jsem si, že jsi nijak neprotestovala, když jsme tu mluvili s Chapmanem.“

„Nechtěla jsem, abys vypadal jako lhář,“ odpověděla.

„Pročpak?“

Neurčitě mávla rukou. „Dobře, tak příště řeknu, že lžeš.“ Připadalo jí, že se neznatelně usmál. „Jed' opatrně,“ dodal.

Zabouchl dveře auta a odešel.

9.

Loretta na Sam čekala v její kanceláři. S nesmírným potěšením poobědvala s Joem – bylo to velice zábavné. Myslela si, že ji někam pozve, ale možná se jen ostýchal a vyčkával. Navíc mu řekla, že bude jediné dobře, když jí Sam ukáže posilovnu. Třeba ji chce pozvat, až skončí s prohlídkou. Napadlo ji, že ho možná měla nechat, aby jí vykládal sám, ale od oběda ji hnětlo svědomí a bylo jí jasné, že si musí znova promluvit se Sam. Netušila, proč jí návrat trvá tak dlouho, ale věděla, že bude muset počkat.

Také potřebovala jít zpátky do práce. Z firmy byla nejspíš jediná, kdo Saminu posilovnu nenavštěvoval. Marnie opravdu dokázala lidi nadchnout, když se k tomu rozhodla. Jakmile Sam tělocvičnu koupila a otevřela, Marnie všechny nutila, aby tam začali chodit. Pokud Loretta nebude opatrná, značně překročí přestávku na oběd a narazí tu na některého ze svých nadřízených.

Začala být neklidná a vstala. Samina kancelář byla malá a moc pěkná. Okna a jednu stěnu měla ze zrcadlového skla. Uprostřed prostoru stál jednoduchý stůl z borového dřeva a kartotéční skříňky ve stejném provedení. Dále pohodlná otočná křesla a všude fotografie. Na jedné z nich viděla pěkný postarší manželský pár. Nejspíš máma s tátou, napadlo Lorettu. Její rodiče byli milí, slušní a pracovití farmáři z Georgie, kteří měli devět dětí. Jakmile každé z nich dosáhlo osmnácti let, odešlo z domova a začalo žít samostatně. Její rodiče se na žádné fotografii neusmívali tak jako ti Samini. Další fotografie na zdi zachycovala všechny tři pohromadě. Visely tam obrázky dalšího páru a obrázky dětí.

Lacey. Lacey Henleyová s rodiči a bratrem, když jí byly asi dva roky. Pak s bratrem a Santa Clausem o několik let později. Laceyina maturitní fotka. Její bratr při hře se svou skupinou. Čtyři Henleyovi

pohromadě. Všude po stěnách, na stole i skříňkách visely rodinné fotografie. Krásný chlapec s modrýma očima a plavými vlasy.

Pak zase Lacey Henleyová.

Loretta se kousla do spodního rtu. Co jsem to jen provedla? napadlo ji. Nic špatného. Opravdu nic.

Najednou se zarazila, protože přes prosklenou stěnu kohosi spatřila. Stál tam pan Daly. Pan Lawrence T. Daly, který teď vedl jejich právnickou firmu poté, co jeho společníci odešli do důchodu. Byl už starší, ale měl oči jako ostříž a sršel energií. Urputně běžel na chodícím pásu. Jako by se ze sebe snažil vydupat všechny své potíže.

Zvedl oči k oknu. Loretta se na okamžik domnívala, že se dívá přímo na ni. Pak si vzpomněla, že přes sklo nemůže nic vidět.

Otevřely se dveře. Rychle se otočila a málem nadskočila leknutím. Byla to konečně Sam, která sebou taky trhla, když Loretta spatřila. Tvářila se trochu zmateně, krásné vlasy měla rozčuchané a oči temně zelené. Zračilo se v nich trápení.

„Loretto!“

„Velice se omlouvám, že jsem vás vyděsila.“

„Netušila jsem, že tu na mne budete čekat.“

„Potřebovala jsem vás ještě jednou vidět.“

„Co se děje?“ zeptala se Sam a hodila kabelku do šuplíku. Přestala se tvářit ustaraně a začala se usmívat. Bylo jí trapně, že se nechala tak vyděsit.

Loretta otálela. Mrzelo ji, že se k tomu nedostala u oběda. Bylo by to snazší, jakmile by se spolu začaly bavit o jiných věcech. Takhle měla příliš málo času.

„Čekala jsem na vás, abyste mi mohla ukázat tělocvičnu...“

„Ale jistě. Jen pojdte.“

Sam znovu otevřela dveře. Přímo za nimi byl Daly. Teď nemohla nic říkat. „Já...“

Sam si všimla Dalyho. „Promiňte, tudy.“

Táhla Loretta chodbou. „Tady jsou pásy a stroje na chůzi, támhle tím směrem rotopedy. Na schůdcích vašeho pana Dalyho nikdo nepřekoná.“

„To vám věřím.“

„A tady máme činky...“, začala Sam, ale hlas jí odumřel. Loretta brzy zjistila proč. V místnosti byli Phil Jenkins s Teddym Henleyem a jeden druhého sledovali, zatímco posilovali své pozoruhodně vyvinuté bicepsy a tricepsy.

Phil právě pozoroval Teddyho. Vzhlédl a spatřil obě ženy.

„Ale, nazdar, Samantha, Loretto,“ pravil s vážnou tváří.

Ted Henley rychle vrátil činku na vzpěry, otočil se a vstal z lavice, na níž při posilování ležel. Vzal ručník a zadíval se na ně.

Loretta měla dojem, jako by oba čekali přesně na okamžik, kdy se ukáže Sam.

„Nazdar, holky,“ zahlaholil Ted.

„Strašně dlouho jsem tě tu neviděla přes den,“ ozvala se Sam.

Ted pokrčil rameny. Odpověděl za něho Phil. „Je tady kvůli informacím. Ptal se mě, kdo měl v pátek večer pracovat u Marnie, ale zjistilo se, že nikdo. I tak jsem mu dal čísla na všechny své dodavatele.“

„Jen se snažím zjistit, jestli Marnii někdo náhodou neviděl. Neobjevila se někde?“

„Ne,“ odpověděla Sam. „Zařídil jsi to, začal na jejím případu někdo pracovat?“

„Samozřejmě. A sám na něm pracuju ve svém volném čase,“ ujistil ji Teddy. Pak se usmál na Lorettu. „Vám se taky neozvala, vidíte? Máte představu, kde by mohla být?“

Loretta zavrtěla hlavou. Napadlo ji, jestli je na ní vidět, jak se celá červená. Nemohla Tedu Henleymu povědět, co hodlala světit Sam.

„Hm... víte, dnes ráno k nám do kanceláře přišel policista v civilu, detektive Henleyi. Povídal, že má ten případ na starost, protože jde o pohřešovanou osobu.“

„Já se do toho pletu jen proto, že tady Sam na tom hodně záleží.“

„A protože jste s Marníí jistě dobří přátelé,“ pravila Loretta nevinně.

Teddy měl na nose tmavé brýle, ale ty nedokázaly skrýt, jak mu škubla žíla na krku. Najednou se cítila velice nesvá. Nikdy nesmí Lacey prozradit otci!

„Samozřejmě,“ odpověděl.

„Mám dojem, že mne těmi otázkami úplně umoří,“ ozval se Phil Jenkins. Byl polonahý, zpocený a vypadal statně, až trochu hrozivě. Hleděl na ni, jako by toho věděl až příliš. *O čem?* pomyslela si Loretta. Začínala být vůči všem paranoidní.

„Otázky, otázky, samé otázky,“ řekl Phil. „Tenhle chlapík si opravdu zaslouží výplatu.“

„A vy mu jistě ochotně pomáháte,“ ozvala se Sam.

„To tedy máte pravdu.“

„To jsem ráda.“

Phil se usmál koutkem úst. „Marnie Newcastleová mi dluží peníze.“

„Ach tak,“ zabručela Sam. Samanthu Phil příliš nezajímá, napadlo Loretta, která je pozorovala. Pak sebou trhla, protože si uvědomila, že detektiv Ted Henley ji sleduje.

„Netušil jsem, že vy dvě jste kamarádky,“ řekl.

„Sešly jsme se u oběda a zjistily jsme, že Loretta nechodí do naší posilovny a ráda by začala. Ale teď musíme jít – Loretta se potřebuje vrátit do práce,“ odpověděla Sam. „Díky za zájem a námahu, Teddy.“

Loretta ucítila na rameni Saminu ruku. Rychle ji postrkovala kupředu. „Opravdu se musím vrátit, ale nejdřív vám potřebuju něco rychle říct.“

„Copak?“

„Ale ne tady.“

„V kanceláři...“

„Hned za dveřmi je pan Daly.“

„Doprovodím vás na parkoviště.“

Když však došly k Lorettinu autu, znovu měla svázaný jazyk. To, co hodlala udělat, se značně blížilo vyrazování důvěrných informací. Nehledě na to, že teď, když se na všechno dívala s odstupem, začínala se děsit některých vlastních činů. Co se ale týkalo Lacey Henleyové, už uvedla věci do pohybu.

Sam se opřela o Loretтино auto, podívala se na ni jantarově zbarvenýma očima a trpělivě vyčkávala.

„Já jen... tedy, věděla jste, že... Znáte přece Marnii. Ona si myslí, že jste o tom nevěděla, ale když studovala...“

„Dělala striptérku. To jsem věděla.“

Loretta se odmlčela. „Myslí si, že o tom nemáte tušení.“

Sam pokrčila rameny. „Nechtěla, abych o tom věděla. Proč bych o tom tedy mluvila?“

„Když tady začínala, také pracovala v jednom klubu. U dálnice.“

„Pracovala tam někdy v poslední době?“ zeptala se Sam a zamračila se.

Loretta váhala. „Má v něm finanční podíl.“ Ještě chvíli otálela a pak spustila: „Víte, dělala jsem tam, pod jiným jménem, jen na půl úvazku po práci. Pak se mi Marnie jednou odpoledne podívala do

tašky, protože si myslela, že ji v kanceláři někdo zapomněl, a našla v ní můj kostým. Strašně jsem se bála, že mne vyhodí. Ale ona se místo toho začala smát. A jednou odpoledne se do klubu vrátila. Myslím, že od té doby v něm má podíl.“

„Ještě pořád tam pracujete?“

Loretta se začervenala. „Jsou to poctivě vydělané peníze...“

„Neřekla jsem, že nejsou, Loretto.“

„Je to tam velice příjemné.“

„Velice, jistě. Proč mi o tom vykládáte?“

„Protože... kdysi tam pracovala nějaká Eva Larsonová.“

„No a?“

„No, povídalo se, že s někým utekla. Ale její rodina tomu nikdy nevěřila.“

Sam se v tu chvíli zachmuřila. „Nebyla Eva ta sekretářka, co zmizela?“

Loretta s vážnou tváří přikývla. „Pravda, byla zamilovaná. Hrozně. Nikdy mi neřekla do koho, ale pořád vykládala, jak by udělala cokoli, jen aby mohla být s ním.“

Sam se dotkla jejího ramene. „V tom případě je nejspíš někde s ním, Loretto.“

Loretta přikývla. „Asi jsem opravdu trochu paranoidní...“

„Proč o tom místě nepovíte policii, když vám dělá starost?“

„To je na tom divné. Vlastně nedělá. Pracuju tam jen pár nocí do měsíce a všechno je tam skvělé. Manažer, Steven Doran, je opravdu výborný člověk. Má tam vyhazovače, aby chránili holky. Někdy jsou zákazníci oplzlí, někdy jsou to mladí studentíci, jindy pěkně oblečení obchodníci. Chodí tam všechny sorty lidí, i doktoři a právníci.“ Najednou se uchichtla. „I právníci od nás. Nepoznávají mne. A taky policajti. Těch tam chodí! Dělníci, úředníci, bohatí, plno mužských. Ženatí i svobodní. Většina zákazníků jsou chlapi, ale někdy přijdou i páry. A ženské. Ty, které... mají rády ženské. Což je skvělé. Některé z tanečnic také dávají přednost stejnému pohlaví. Ale nemyslete si, že je to nějaký hampejz. Mají tam dobré pití a pořádají se tam jazzové večery, swingové dýchánky...“ odmlčela se. Bylo vůbec možné, aby striptýzový bar vypadal v něčích očích důstojně?

„A...?“ zeptala se Sam a zamračila se. Přirozeně. Jestliže bylo všechno v pořádku, proč o tom tolik toužila Sam povědět? Loretta se cítila trochu směšně. Sam – solidní, krásná, rozumná, laskavá a starostlivá – se pokoušela pochopit její obavy.

„Víte, netuším, jestli to nejsou jen klepy, ale mezi děvčaty se šuškal, že Chloe Lowensteinová se ráda převlékala za tanečnici a pracovala v klubu. Ona tedy měla dost skandálů, ale aby ze sebe žena jako ona dělala striptérku... Samozřejmě to muselo být velice tajné. A já vlastně nevím, jestli to je pravda, nebo ne.“

„Povězte to policii, Loretto. Promluví si se všemi děvčaty z klubu.“

„Nemůžu jít na policii.“

„Proč ne?“

„Většina z nás to dělá tajně.“

„Proč jste mi to tedy řekla?“ zeptala se Sam.

„Jen jsem si myslela... Nevím.“

„Měla bych tam zajít,“ zauvažovala Sam nahlas, „a podívat se, jak to tam vypadá.“

„To by bylo fajn. Jste taková...“

„Prudérní?“ zeptala se Sam suše.

Loretta se zasmála. „Ne, chtěla jsem říct ‚na úrovni‘. Dokázala byste odhadnout, jestli se tam děje něco nenormálního.“

Sam se tvářila pobaveně. Vůbec ji neodsuzovala. „Nevím, jestli mám dostatek zkušeností se striptýzovými bary, abych věděla, co je a co není v pořádku. Ale myslím, že bych se tam měla vypravit. Jestli v tom Marnie byla nějak zapletená... Ale když tam uvidím něco, co se mi nebude líbit, zajdu na policii, Loretto.“

„Ujednáno. Rozhodněte se sama, jestli je tam třeba jít, či ne. Totiž, co já můžu povídat?“ Pak se zarazila a pokrčila rameny. „Dobře, tedy... myslím, že Marnie má slovo ve vedení a financování podniku a také, že... tam občas – velice zřídka – dělá striptýz.“

„Opravdu?“

„Jo. Ne moc často. Ale nějak ji to baví – to svlékání. V práci se ráda tváří jako mocná, důstojná žena..., ale také se jí líbí mít moc nad mužskými. Takže, jak jsem říkala, výjimečně, jednou za čas, tam předvede číslo. Ale nemyslím, že to o klubu něco vypovídá. Třeba byly povídačky o tom, že se Chloe Lowensteinová svléká, opravdu jenom pomluvy. A co se týče Evy, tak ta byla zamilovaná a všichni až na její mámu si myslí, že utekla. Všechny, které v klubu pracují, se tam objevují jen několikrát do týdne a skoro všechny se nějak maskují. Žádná neužívá své skutečné jméno. Nemohla bych dokázat vůbec nic. Policajti by se mi vysmáli a vyhodili by mne, kdybych šla hlásit nějaké potíže, a kromě toho... já...“

„Vy co?“

Loretta svésila hlavu. „Nechci klubu dělat problémy. Já se...“

„Co, Loretto, prosím?“

Podívala se na Sam. „Já se bojím. Ne kvůli té práci – jen toho, že bych to mohla někomu zavařit. Nevím, kdo další kromě Marnie podnik vede.“ Sam se v očích zračilo takové pochopení, že se Loretta cítila uvolněnější. Sam ji impulzivně objala a políbila na tvář. „Už musím opravdu jít.“

Loretta se vsoukala do auta, podívala se na hodiny na palubní desce a trhla sebou. Zamávala na Sam a šlápla na plyn.

Musela se vrátit do práce.

Jenom Sam Millerové pověděla o klubu. Nikoho nezhradila. Lacey byla v bezpečí.

Přesto jí něco najednou přišlo líto...

Dala Laceyino jméno muži se zastřeným hlasem, který organizuje soukromé večírky. Možná to neměla dělat. Třeba měla Sam povědět právě *tohle*. Kdepak...

Nemohla přece zradit dívčinu důvěru. Hlavou jí však nepřestávala vířit jedna otázka. *Měla mlčet, i když se to možná stává.....otázkou života či smrti?*

* * *

„Takže si to ujasníme,“ řekla Laura do telefonu hlasem, v němž byly zřejmé stopy údivu. „Chceš po mně, abych s tebou šla do striptýzového baru.“

„Ano,“ odpověděla Sam prostě a zabubnovala prsty na stolek v obýváku. Celou noc a během následujícího dne přemýšlela o tom, co jí řekla Loretta. Bylo úterý večer a nic se nezměnilo. Marnie se neobjevila, policie pouze dál pokračovala ve výsleších a Sam měla pocit, že musí něco udělat.

„S tebou.“

„Ano.“

„Ty chceš jít do striptýzového baru.“

„Je to tam hezké,“ bránila se Sam. „Je to pánský striptýz?“

„Ne.“

Laura dlouho mlčela. Sam se nadechovala, aby se jí svou pohnutku nějak pokusila vysvětlit, ale Laura mezitím zase promluvila.

„Víš, tohle už jsem někde slyšela. Ženské si začnou s ženskýma, protože s chlapy to nikdy za nic nestálo. Ale, Sam...“

„Nedala jsem se na ženské. Jenom se potřebuju na to místo jít podívat a nechci jít sama. Půjdeš se mnou, nebo ne?“

„Do striptýzového baru?“

„Lauro, já jsem s tebou chodila po zaplivaných klubech a nechala se obtěžovat bezzubými otrapy, z kterých táhlo pivo, jen abych si poslechla, jak hraje tvůj Aidan. Takže půjdeš se mnou, nebo ne?“

„No... tak asi ano.“

„Proč to říkáš tak, jako bys to nemyslela vážně?“

„Myslím to vážně! Jen si trochu připadám, jako by mne jeptiška zvala někam na orgie, nic víc.“

„Vážně?“

Laura si povzdechla. „Kde to je? Třeba ti to prospěje.“ Sam zaťala zuby. „Je to ten klub s červenými neony u dálnice.“

„Dobře. Budeme se ale muset sejít až tam. Mám dobrovolnické sezení se skupinou, co se stará o duchodce.“

„Lauro! Nechci tam jít sama!“ vyhrkla Sam vyděšeně.

„Neboj. Jde přece o duchodce. Musí být v posteli před osmou večer. V devět budu na parkovišti.“

„Ale ani o vteřinu později!“ varovala ji Sam.

Laura souhlasila. Sam s obavami zavěsila. Bude to stačit, když půjde s Laurou? Proč se tolik bojí? Loretta pracuje na pódiu a nebojí se. Mohla o doprovod požádat Joea, ale cítila by se nepříjemně. Napadlo ji, že by mohla zavolat Teddymu, ale Loretta do toho nechtěla zatahovat policii. Dokonce přemýšlela o tom, že zavolá Kevinu Madiganovi, ale pokud by mu to nijak nevysvětlila, mohl by se domnívat, že si s ním chce něco začít.

Pak tu ještě samozřejmě byl Rowan...

Ne, to nikdy, nikdy. Ve striptýzovém klubu s ním by asi umřela.

Takže zbývá dámská jízda, rozhodla se. Bude muset jít jen s Laurou.

Pospíchala do patra a přitom se podívala na hodinky. Měla hodně času, a tak se rozhodla, že si dopřeje dlouhou koupel. Když napustila vanu, lehla si do ní a doufala, že si trochu odpočine. Nefungovalo to. Chvilí seděla ve vodě a pak se rozhodla, že si dá skleničku vína. Celé to bylo bláznivé. Musela si přiznat, že ten večer

pro ni bude úplně výjimečný – i když Lauřina poznámka o jeptišce se jí značně dotkla.

Co si člověk měl vzít na sebe do striptýzového baru? Nikdy v žádném nebyla. Jak to tam vypadá, věděla jen z kabelové televize. Když však měla být upřímná sama k sobě, musela si přiznat, že ji to láká. Znovu ji to úplně vyplašilo. Dala si ještě jednu sklenku vína. Zůstala ve vaně, dokud voda nevychladla.

V půl deváté si prohlížela šatník. Jaký oděv si má heterosexuální mladá žena vzít do striptýzového baru? Při troše štěstí se tam třeba zrovna bude pořádat jazzový večer. Skvělá muzika a plno párů.

Černé.

Znovu se rozhodla pro černé šaty. Zavrhla všechno, co vypadalo příliš elegantně i všechno moc nenápadné. Nesmí vypadat příliš sexy, ani příliš upjatě. Nakonec vytáhla pouzdrové šaty s dlouhými rukávy od Donny Karanové.

„To je ono,“ řekla svému odrazu v zrcadle. Šaty vybrala dobře. Ted ještě boty...

„Jaké? ‚Přefikni mne‘, nebo ‚přefiknu tě‘?“ zeptala se svého odrazu. „Bože, co to povídám? Nízké lodičky. *Asexuální* nízké botky.“

Když si konečně vykartáčovala vlasy a byla připravená k odchodu, řekla si, že raději pojede taxíkem, než aby sama řídila. Ve vaně vypila trochu moc vína.

Ve tři čtvrtě na devět stála na parkovišti. Vystoupila z taxíku a zoufale se rozhlížela, jestli neuvidí Lauru.

„Nazdar, krásko, jdeš dovnitř?“ zeptal se jí obchodníček s kalnými očima a vázankou nakřivo, který k ní přiklopýtal. Prohlédl si ji od hlavy až k patě. „Budeš se svlékat? Jestli ano, tak si sednu hodně blízko.“

„Ne, já se nesvlékám,“ odpověděla. Přiblížil se k ní. Nevěnoval pozornost tomu, že pohledem pátrá po parkovišti.

„Můžeš se pro mě svléknout tady, mezi auty. Policajti tě nesbalí – podplatíme je,“ pravil s nadějí v hlase.

Podívala se na něho. Nebála se. Byl opilý a Sam dobře uměla chvat pravou rukou, dokonce jednou absolvovala několik hodin kickboxu. „To rozhodně ne. Zcela určitě se kvůli vám tady nebudu svlékat. Když dovolíte...“

„Jsi na ženské, co?“

„Prosím?“

„Máš radši ženské?“

„Já... ne, já...“

Zarazila se. Skoro se na ni lepil. Mohla ho srazit k zemi, ale nijak se jí do toho nechtělo. Hodlala být diskrétní.

Měla dojem, že na druhé straně parkoviště zastavilo auto, z něhož se na místě spolujezdce vyhoupla Laura. Podívala se na malého, zavalitého, rozdychtěného opilce. „Ano, je to tak. Promiňte, ale mám radši ženské. Když dovolíte...“

Nechala ho tam stát a vyrazila na druhou stranu. Byla to Laura. Když však Sam k sestřenici přistoupila, zarazila se na místě a zírала. V tu chvíli si vyčítala, že není střízlivější.

Laura nepřijela sama. Vzala s sebou Rowana.

Právě k ní zezadu přicházel. Vypadal skvěle. Měl na sobě černý oblek a elegantní černou košili bez kravaty. Když se přiblížil, Sam ucítila slabou vůni jeho vody po holení. Rozechvěla se – částečně vztekem na Lauru.

„Co ten tady dělá?“ zasyčela na sestřenici.

Laura na ni hleděla nevinnýma, doširoka otevřenýma očima. „Tedy, abych byla upřímná, Sam, nemohla jsem tě odmítnout, ale trochu jsem se bála, víš, toho, že sem půjdeme samy dvě. Dokonce mne napadlo, že poprosím Aidana, aby šel s námi, ale pak mi to připadlo trochu nechutné.“

„A co Teddy?“ rýpla si, i když sama Teddyho jako společníka zavrhl.

„Volala jsem mu. Slíbil, že se pokusí, ale nakonec měl moc práce. Zastřelili nějakého drogového magnáta. Povídal, že se bude snažit dorazit, ale...“

„Promiň, Sam,“ řekl Rowan sladce, „ale nakonec jsem zbyl jen já.“ Měl zlatavé oči. Dábelské oči, pomyslela si. Ne, to jen víno, které vypila, je proměnilo v démonické plamínky. Nevěnovala mu pozornost, otočila se a vykročila ke dveřím podniku. Laura šla kousek před ní.

Rowan jí najednou sevřel paži. Přitáhl si ji k sobě, trochu se sklonil a zašeptal jí do ucha: „Co tady vlastně děláme?“

Odtáhla se od něho. „Jen jsem najednou zatoužila zajít si na striptýz, nic víc.“

„Tady ale Chippendales pánský striptýz nepředvádějí.“

„Třeba jsem se rozhodla dát na ženské.“

Jejich pohledy se střetly. „Ty? Nevěřím.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

Povytlál obočí a rty se mu rozšířily v podivném, nenápadném úsměvu. „Vím to,“ řekl jemně. „Tak ven s tím – proč tam jdeme?“

„Co kdybychom šli dovnitř?“ zeptala se netrpělivě.

Pokrčil rameny. „Však ty mi to povíš,“ dodal. Nepouštěl její paži a postrkoval ji kupředu. Laura na ně čekala u dveří.

„Určitě tam nevstoupím sama,“ prohlásila. Pak se zahihňala. „Nemůžu uvěřit, že sem vůbec jdu. A ještě k tomu se Sam!“

Sam zaťala zuby. Alespoň že o ní znovu neprohlásila, že je jeptiška.

Rowan otevřel dveře. Stál tam vyhazovač a sledoval všechny, kdo vešli dovnitř. Nijak ho nepřekvapilo, že vidí muže v doprovodu dvou žen. Nicméně si je trochu zvědavě prohlížel a Sam cítila, jak jí hoří tváře. Připadalo jí, že se muž uculuje. Jako by tam chtěli chvíli pobýt, opít se, dostat se do ráže – a pak někam odjet a pořádně si to rozdat ve třech.

„Dvacet dolarů za osobu,“ řekl jim vyhazovač.

Rowan sáhl pro peněženku. Zatímco v ní hledal, zašeptal Sam: „Chceš jít blízko k pódiu, abys dobře viděla?“

„Ne!“ vydechla zprudka a zděšeně se na něho podívala. „Kdepak, rozhodně někam do zadu.“

„Dobře, dobře. Já jen, abych věděl, kolik mám tomuhle chlapíkovi dát jako spropitné, nic víc,“ objasnil jí tiše.

„Předpokládám, že už jsi v takovémhle podniku byl,“ zašeptala.

„Jako většina Američanů, kteří mají v žilách krev,“ opáčil suše. Vyhazovač se podíval na peníze, které mu dal do ruky. „Kam to bude...“

„Někam do zadu. K támhleтому stolu v tmavém koutě.“

Vyhazovač se zasmál a znovu si je prohlédl. „Jistě, pane.“

O několik minut později už seděli vzadu v klubu. Sam si nechala nalít sklenici dobrého vína. Rychle z ní začala upíjet. Nejradši by se schoulila někam do kouta.

Laura úplně klidně zírala na pódium.

„Jéžiš, koukej na to!“ vydechla. Sam se podívala. Tanečnice měla kolem hrudi nejméně 110 centimetrů. Prsa měla obnažená, až na stužky, které jí částečně zakrývaly bradavky zvýrazněné červenou rtěnkou. Dívka byla mladá a velice dobrá. Štíhlá a hbitá. Kroutila se jako gymnastka kolem velké stříbrné tyče. Pohodila hlavou dozadu, vyskočila na tyč a s rozkročenýma nohama se kolem ní otočila...

„Bože, ještě nikdy jsem nikoho neviděla mít orgasmus s tyčí,“ vyhrkla Laura.

„Lauro,“ zavrčela Sam.

Rowan se pohodlně uvelebil na své židli a založil si ruce přes prsa. Sam vycítila, že pozoruje spíše ji než to, co se děje na pódiu.

Tanečnice se najednou svezla na zem. Prohnula se dozadu, až se hlavou dotýkala chodidel, a prsa vystrčila směrem k pánům usazeným těsně u pódia.

„To jsou tedy torpéda,“ poznamenala Laura.

Rowan mlčel.

Tanečnice rychle zakroužila tělem a lehla si na záda. Zvedla nohy a roztáhla je. Pomalu. Měla tanga kalhotky, které připomínaly tkaničku do bot. Byla to jen tenká hedvábná stužka. Podobné v různých barvách měla dívka obtočené kolem různých částí těla.

„Ach bože,“ řekla Laura.

Sam se domnívala, že poznámka znovu patří tanečnici. Mýlila se. U dveří stál vedle vyhazovače Teddy.

„Stihl to,“ pravila Laura a zvedla ruku.

Teddy je uviděl a vykročil přes místnost směrem k nim.

Nejprve políbil na tvář bývalou manželku a pak i Sam. Podíval se na Rowana a potřásl si s ním rukou. Posadil se a objednal si pivo. Pak s povytaženým obočím pohlédl na pódium a znovu na Sam. „Tohle je určitě zajímavá schůzka, ale... proč zrovna tady?“

Sam s odpovědí otálela. Teddy byl policista a Loretta nechtěla, aby se zatím s čímkoli svěřovala policii.

„Myslela jsem, že tu dnes hrají jazz,“ vypravila ze sebe neurčitě.

Laura ji však prozradila. „Cože?“

Sam nebyla zvyklá lhát, a tak ji překvapilo, jak rychle jí na jazyk přišla lepší nepravda.

„Já... dneska jsem četla děsně zajímavý článek o striptérkách. Něco o tom, že ve Státech se takhle živí několik stovek tisíc žen a většina z nich má neuvěřitelnou kondičku. Byla jsem hrozně zvědavá. Totiž...“ Naklonila se kupředu a namáhavě hledala vhodná slova. Pak rychle pokračovala se svou smyšlenkou. „Nemohla jsem uvěřit, že by opravdu trénovaná a krásná mladá holka chtěla dělat něco takového. Chci říct, že by nebylo nic divného, kdyby dělala tanečnici nebo modelku nebo to zkusila u filmu. Ale...“

Tanečnice se zvedla na kolena. Dobře jí viděli skoro na celé tělo. Byla to krásná mladá holka. „Myslím, že jsem se mýlila. Něco je na tom přitahuje, láká...“

„Prachy,“ přerušila ji Laura vědoucně.

Teddy pokrčil rameny. Zdálo se, že Sam na její povídačku skočil.

Rowan ji pozoroval. Nevěřil jí jediné slovo. Pozvedl skleničku s vínem, kývl na ni a napil se. Rychle odvrátila oči.

„Je nádherná,“ řekla Laura na adresu tanečnice.

Teddy se na bývalou manželku podíval. Najednou se usmál.

„Prachy, nebezpečí a zvrhlost. Je to docela legranda, sedět s tebou na takovémhle místě.“

„Vážně?“

„Vždycky jsi bývala hrozně upjatá.“

„Opravdu?“ Objednala si kolu s rumem. Strčila si brčko do úst a olízla je. „To víš, co teď courám po nocích se svou zvrhlou sestřenkou, stala se ze mne pěkná divoška.“

„Divoška a zpusťlice,“ přitakala Sam. Dopila. Nevěděla proč, ale zabloudila pohledem k Rowanovi. Chvilku ještě počkal a pak jí dolil z láhve víno. Naklonil se k ní.

„Radši bys tu měla nechat auto a s někým se svézt.“

Odvrátila pohled. „Nepřijela jsem autem.“

„Teddy, Teddy!“ vyjekla najednou Laura. „Podívej! Není to... ten zločinec?“

Teddy se otočil. „*Domnělý* zločinec,“ opravil ji.

Sam ztuhla. Laura měla pravdu. U stolu téměř uprostřed sálu před pódiem seděl Lee Chapman. Holá hlava se mu leskla. Tanečnice se v tu chvíli předváděla publiku, kroutila se a svíjela... a znovu roztáhla nohy. Předváděla se také před Chapmanem.

„Co myslíš, že tady pohledává?“ zašeptala Laura, jako by ji mohl slyšet.

Teddy se na ni podíval. „Že by vzrušení?“ navrhl.

„To jsem neměla na mysli, Teddy,“ řekla Laura.

Teddy se zlehka usmál. „Propustili ho na kauci – zařídili mu to jeho právníci. A když už je o nich řeč...“

Sam se naklonila kupředu a hned pochopila, kam Teddy míří. Chapman u stolu neseděl sám. Byli tam s ním Kevin Madigan a Eddie Harlin.

„Vzali svého klienta za zábavou?“ zeptala se Sam tiše Rowana.
„Asi ano,“ odpověděl a pokrčil rameny.

„Ty se s nimi přece hodně přátelíš, ne?“ dorážela.

Upřel na ni nesmlouvavý pohled, kterým pak sklouzl k její sklenici. Byla prázdná. Vzdorně se mu podívala do očí. Vzala láhev a dolila si. Teddy ani Laura si toho nevšimli.

Zato Rowan ano.

Na pódiu se objevila další žena. Byla zahalená do pláště z peří. První dívka se stočila do klubíčka. Žena s peřím se zatočila a sehnula se. Sam obdivovala její účes.

Pak ze sebe shodila plášť. Měla na sobě jen proužky s peřím.

Kráčela po pódiu, na jehož konci se jí druhá dívka zvedla v ústřety. Začaly spolu tančit, krásná těla, ladná a smyslná. Obě si klekly, převalovaly se, kroutily a pak se k sobě posadily zády a natáhly nohy.

Z obecenstva občas někdo zahalekal. Ted' se v sále rozhostilo ticho. Ženy se pohybovaly neuvěřitelně souměrně a naprosto chlípně. Společně vstaly. První tanečnice druhé svlékla peří. Ta z ní na oplátku stáhla stužky. Se zvláštním půvabem se objaly a pak se otočily. Ve stejném okamžiku prošly po pódiu k stříbrným tyčím a začaly se o ně třít. Obě byly úplně nahé.

Sam si uvědomila, že tanečnice hltá očima. Nechtěla je vlastně příliš sledovat, ale zároveň se neměla chuť dívat na nikoho jiného.

„Tak tohle je dost erotické,“ zabručela Laura.

„To tedy jo,“ přitakal Teddy.

„Obě jsou opravdu hezké,“ řekla Laura.

„Jo, dal bych si říct,“ pravil Teddy nenuceně.

Sam se nedokázala otočit. Rozhodně byly vzrušující. Měla pocit, jako by někoho nechtěně překvapila ve sprše. Dívat se byla jedna věc, být při tom viděn druhá. Z nějakého důvodu jí to vadilo a ze všeho nejradši by zalezla pod stůl.

„Říct?“ zamumlala Laura.

„No, je na nich něco...,“ začal Teddy.

„Něco dráždivého..., abych tak řekla.“

„Vážně ti to tak připadá?“ zeptal se Teddy. Přisedl si k Lauře mnohem blíž. Sam si všimla, jak k ní naklání hlavu a nenápadně jí šeptá: „Nechceš jít pryč?“

„Možná,“ pohodila Laura hlavou. „I když... víš, nechci si nic začínat...“

„Já také ne. Ale...“

„No, nechceme se k sobě vracet. Opravdu ne.“

„Jistě.“

„Ale nakonec jsme kdysi byli svoji.“

„To je pravda. Jdeme?“

„Se vsad’“, přitakala Laura. Oba se najednou zvedli.

Sam zachvátila šílená panika. „Vy odcházíte?“ zeptala se s hrůzou.

Teddy se na ni zamračil. „Ano.“

„Ale...“

Namlouvala si, že její pocity se týkají výhradně Laury. Jistě, věřila Teddymu, volala mu, když potřebovala pomoc, ale... Měla by s ním Laura teď odejít?

Bála se o sestřenici, nebo se děsila sama sebe? Vůbec by ji nenapadlo, že tu zůstane sama s Rowanem – mezi nahými ženskými.

„Tak dobrou. Díky, Rowane. Sam, zavolej mi,“ řekla Laura. Pak oba odešli.

Sam hmátla po lahvi vína. Rowan ji měl v ruce. „Chtěla jsi pít rovnou z láhve? Klidně ti objednáám něco tvrdšího. Anebo můžeme jít, protože ti tu zjevně není příjemně.“ Upíral na ni jantarové oči. Rychle sklopila zrak. Nepotřebovala víc vína. Točila se jí hlava. Najednou se začala nesmyslně usmívat. Podívala se na něho. „Co ty... Taký by sis dal říct?“

„To by záleželo na okolnostech,“ opáčil.

„Jo?“

„Dneska ne. Jsi spokojená? Jestli ano, půjdeme. Jestli budeš ještě pít, nejspíš mi pozvracíš celé auto.“

„To tedy nikdy!“ ohradila se.

Když jí však pomáhal vstát, celá místnost se s ní točila. Divoce. S údivem zjistila, že panika ji opustila. Nedoprovázel ji ven, spíše ji podpíral. Opřela se o něho a chichotala se. Dotýkala se jeho šatů, cítila příjemnou vůni jeho vody po holení.

„Proč lidi chodí do takovýchhle podniků?“ zeptala se.

„Hm, to by mne také zajímalo,“ zabručel a usadil ji na sedadlo spolujezdce. Zabouchl dveře a šel na stranu řidiče.

„Vážně, vzrušuje to chlapy?“ vyrukovala s další otázkou. Zařadil a podíval se na ni. „A vzrušuje to ženské?“

„Teddymu s Laurou zjevně ano.“ Zamračila se. „Myslíš, že je to dobře?“

„Kdysi spolu žili.“

„To ano, ale teď...“

„Co teď?“

„Nevím.“

„Když odešli, bylo u toho plno svědků. Sestřence se určitě nic nestane.“

Vnímala jeho pronikavý pohled a cítila, jak se červená. „Nemyslela jsem... Teddy by nikdy... Nevím, co vlastně plácám.“

Znovu ucítila, jak se na ni dívá. Mlčel. Zvrátila hlavu do opěradla a zavřela oči, aby se s ní všechno tak netočilo.

O chvílku později ucítila, jak do ní šťouchá. Trhla sebou. Uvědomila si, že usnula.

„Sam!“

Vyskočila, vystoupila z auta a zavrávala. Rychle k ní přiskočil a zachytil ji, dříve než mohla upadnout. „Jsem v pořádku.“

„Dovedu tě ke dveřím.“ Chytil ji a šel s ní pár kroků k domu.

„Máš klíče?“

„Jistě.“

Zašmátrala v kabelce a našla klíče. Vzal si je. „Opravdu jsem v pořádku, tohle je tak...“

„Bud zticha, Sam.“ Otočil klíčem v zámku a oba vešli do domu. „Uložím tě do postele.“

„Ne...“

„Neřekl jsem, že s tebou *půjdu* do postele. Povídal jsem, že tě tam *uložím*.“

Chytila ho rukama kolem krku. Rychle vyběhl nahoru po schodech. Hleděla na něho. Dělal se jí špatně od žaludku, ale přitom si uvědomovala blízkost jeho tváře, jeho ústa i vlasy, do nichž zajela prsty.

O chvílku později ji položil na postel a zul jí boty. Dotek jeho rukou na chodidlech jí připadal nesmírně vzrušující.

Přehodil přes ni příkrývky. Chytila ho za ruku.

„Rowane...“

„Hm.“

„Necítíš jsi tam... něco zvláštního? Bylo to... cosi. Teddy sebral Lauru a vyběhli odtamtud...“

„Jestli mne to vzrušovalo?“

„Já...“

„Sam, chceš, abych zneužil tvého stavu?“

„Vůbec ne!“

„Fajn. Ale dnes ne.“

„Cože?“

„Dnes ne. A vůbec, proč jsme tam vlastně šli?“

„Ty myslíš, že mne nemůže popadnout chuť zajít do striptýzového baru?“

„Ne.“

„Jsem velice rafinovaná a je se mnou děsná švanda.“

„Netvrdím, že to není pravda. Ale kvůli něčemu jsme tam šli.“

„Jen jsme si chtěly užít divoký, ztřeštěný večer, nic víc. Jen tak.“

„Ty s Laurou?“

„No, bylo tam přece plno nezadaných mužských.“

„Jistě. Tak ty jsi chtěla jít na striptýz s Laurou, jen abyste někoho sbalily?“

„Možná.“

„Teddy po jedné ženské opravdu hodně rychle skočil.“ Usmál se. „Nakonec mi to povíš.“

„Žiju si po svém.“

„To jsem rád. Dobrou noc, Sam.“

„Jdeš... někam jinam?“

„Myslíš, jestli se jdu vyspat s nějakou jinou?“

„Ne, to rozhodně ne,“ zalhala.

Chvilku bez hnutí stál na místě a díval se na ni. Ústa se mu roztáhla do slabého úsměvu. Pak se vedle ní posadil a uhladil jí vlasy. „Sam, ani ve snu by mne nenapadlo se tě dnes večer dotýkat, aby ses pak jen ještě víc rozčilovala. Jdu domů. Jestli mě ty tanečnice vzrušovaly? Ano. Měl jsem erekci? Celkem ano. Chtěl bych je... nebo někoho jiného? Jistě – kdybys ovšem neexistovala ty. Vzrušuješ mě? To víš nejlíp sama.“ Vstal a chystal se k odchodu. Svět se s ní nepřestával točit a k tomu celá podivně hořela. Za chvíli se vrátil se sklenicí vody a aspirinem. „Vezmi si tohle. Pomůže ti to.“ Poslechla ho.

„Musím ti do alarmu naťukat kód. Pamatuješ si jej?“ Nejdřív se na něho zamračila, ale pak se usmála. Dnes večer to tedy pěkně přehnala. „Opravdu jdeš pryč?“

„Ano. Proč? Chceš snad, abych zůstal?“

„Ne, vůbec ne.“

„Protože teď nemáš dost sil si to se mnou vyříkat.“

„Ty si fandíš.“

„Vždyť sotva udržíš otevřené oči.“

„Vážně?“ zeptala se. Měl pravdu, byla velice unavená. Chtěla zavřít oči a zapomenout na celý svět.

„Bud hodná holka, řekni mi ten kód a pak spi.“

Zamumlala několik čísel.

Zavřela oči a rázem o ničem nevěděla.

10.

Lacey vůbec neočekávala, že zavolají tak brzy.

Sotva se ve středu odpoledne vrátila ze školy, matka jí pověděla, že jí volá nějaký pan Snowden.

Žádného pana Snowdena neznala, ale s úšklebkem si od mámy vzala sluchátko a zvědavě do něj řekla: „Prosím?“

„Nazdar, kočko. Doslechl jsem se, že tancuješ na večírcích.“

„Cože?“

„Jsi sama?“

„Ne.“

„Tak poslouchej. V pátek se naskýtá skvělá příležitost pro novou tanečnici. Když bude chytrá a dokáže se dobře hýbat. Jedna naše společná přítelkyně mi řekla, že jsi dívka, kterou hledám, a že bych ti to měl nabídnout.“

Pak jí to došlo. Tohle přece byla práce, o níž jí povídala Loretta. Už jí zařídila striptýzové představení bokem. Vyschlo jí v hrdle. Bála se. Così ji však přimělo poslouchat dál. Možná ji přitahovalo právě nebezpečí celé akce.

„Povězte mi o ní.“

Pan Snowden jí přečetl adresu v Gables Estates, což byla velice drahá čtvrť. Vyzval Lacey, aby přijela poměrně brzy. Šlo o narozeniny jakéhosi reklamního agenta. Měla jenom vyskočit z dortu a trochu se předvést.

„To zní velice slibně,“ odpověděla Lacey a rychle s úsměvem pohlédla na matku. Prsty pevně sevřela šňůru telefonu. „Za kolik to bude?“

„Pět set plus spropitné, pokud ti nějaké dají.“ Málem otevřela ústa. Pět set dolarů. Dvojnásobek – ne, čtyřnásobek toho, co si obvykle vydělala za jednu noc.

„Chceš tu práci? Bude to pro tebe na zkoušku – a pro agenturu samozřejmě také. Svěřujeme ti důležitou zakázku, protože máš velice dobré doporučení.“

„Skvělé. Samozřejmě to беру. Určitě přijdu.“

Pan Snowden jí zopakoval adresu. Když Lacey zavěsila, všimla si, že se na ni matka dívá velikýma, smutnýma očima. Slyšela to? Lacey se rozbušilo srdce.

„Mami...“

„Je mi to hrozně líto, miláčku – Vidím, že jsi celá nažhavená jít někam nakupovat, ale já se obávám, že mi nezbyly skoro žádné peníze. Ještě štěstí, že jsem tuhle nakonec do žádného obchodu nešla. Vůbec jsem netušila, jak málo peněz mi může zůstat na běžném účtě. Nechápu to. Nevypsala jsem přece tolik šeků.“

Lacey se rozesmála čirou úlevou. Objala matku. „Za to může ta věc, které se říká bankomat, mami. Peníze, které z něj vytáhneš, nejsou zadarmo. Abys mohla nějaké dostat, musíš zase nějaké vložit na účet. Připadá mi, jako by sis myslela, že když na ně nevypíšeš nějaký papírek, vlastně ti nebudou.“

„Je to hrozně nepřijemné,“ přitakala Laura s povzdechem. „Nezvládám se o vás moc dobře postarat, víd?“

Lacey matku z náhlého popudu pevně objala. „Jsi skvělá. S penězi si nedělej starosti. Táta mi minulý týden nějaké dal.“

Lauře potemněly oči a Lacey najednou bylo líto, že se o otci zmínila.

„Mami...“

Matka však otce nezačala nijak shazovat. „Táta na vás nechce šetřit. Policajti prostě jenom moc nevydělávají. Víš velice dobře, že kdyby si mohl dovolit zaplatit ti jednu z těch nóbl škol v New Yorku, určitě by to udělal.“

Proč jen se cítím tak provinile? napadlo Lacey.

„Já vím, mami.“ Znovu matku objala. Možná ji stiskla trochu více, než měla v úmyslu.

Zdálo se, že Lauře to nevadí. „Mám tě ráda, děťátko moje. Velice ráda.“

„Já tebe taky, mami. Vážně.“

Zatímco se objímaly, znovu zazvonil telefon. Lacey málem proskočila stropem.

„Vždyť je to jen telefon!“ zvolala Laura se smíchem. „Jasně. Jasně, telefon. Zvednu to,“ řekla Lacey a skočila po sluchátku. „Lacey!“

„Ano?“ Nesmírně se jí ulevilo. Byla to jen její dobrá kamarádka Janet. Znaly se celé roky a měly stejné sny. „Hádej, co se děje?“

„Co?“

„V New Yorku dělají casting na celostátní turné *When the Wind Blows*. Tenhle víkend. Přihlásit se může každá, nejen ty, co mají známého agenta.“

Lacey se zamračila. „No to musí být skvělé pro všechny holky z New Yorku, co chtějí tancovat.“

„Chceme tam vyrazit ve skupince. Ty, já, Sára a Kasey. Skočíme na noční letadlo – až Kasey skončí představení pro veřejnost, ve kterém účinkuje. A v pátek poletíme tou novou levnou linkou z Mezinárodního letiště v Miami. O půlnoci. Stojí to jen sto padesát dolarů – a je to zpátečka. Za pokoj zaplatíme každá stovku. Jídlo přijde na další a je to. Jdeš do toho?“

„Ráda bych, ale...“

Zarazila se. Neměla potřebný obnos a nechtěla si o něj říkat matce.

Ale vždyť peníze dostane. V pátek pozdě v noci jich bude mít víc než dost.

„O půlnoci říkáš? Netušila jsem, že se o půlnoci létá do New Yorku.“

„Ale jo, je to nová letecká společnost. Nebojíš se, vid’? Když fungovali pod starým jménem, měli jednu opravdu velkou havárku, ale teď jsou prý nejbezpečnější ze všech. Hned po nich skočila Federální letecká správa, samozřejmě.“

„To ne, nebojím se,“ odpověděla Lacey rychle. „O půlnoci. Myslím, že to stihnu.“

„Takže letíš s námi,“ vydechla Janet úlevně. „Díkybohu! Když se o výdaje na ubytování a taxíky budeme dělit čtyři, snáz vyjdeme s penězi.“ Uchichla se. „Musela jsem mámě přísahat na bibli, že v New York City nepojedu podzemkou. Žijeme přece v Miami, ne? Jako kdyby se tu nikdy neděly žádné špatnosti a neexistovala ta doupata neřesti.“

„Poletím, jo poletím...“ Ztratila řeč, protože si uvědomila, že na ni matka ustaraně hledí. „Ještě ti zavolám.“

Zavěsila. „Mami, v pátek večer s holkama poletím do New Yorku, ano?“

„Počkej...“

„Vůbec nic se nám nestane. Budeme se pořád držet pohromadě. Kasey město zná. Její rodina se sem odtamtud přestěhovala teprve před pár lety. Opravdu se nám nic nestane, mami, budeme se chovat slušně. Dám ti číslo do hotelu...“

„Broučku, nerada bych tě kontrolovala, ale...“

„Obsazují koncertní šňůru. Je to opravdu dobrý muzikál.“

Lacey viděla, jak se matce do očí derou slzy. Laura jí vždycky říkala, že by měla dělat, co je pro ni nejlepší. Dokonce ji podporovala, aby odešla studovat mimo domov, pokud bude chtít. Také však věděla, že matka má strach. Teď, když se ocitla sama, by pro ni ztráta dětí byla velice těžká.

Laura se zamračila. „Budeme si muset o peníze říct tvému otci. Já teď žádné opravdu nemám a pořád chci po Sam, aby mi půjčila, a to je hrozný. Pokaždě jí to splatím hrozně pomalu, strašně špatně zacházím s penězi...“

„Už to mám, mami. Říkala jsem ti, že si šetřím.“ Olízla si rty a rozhodla se trochu zalhat. „Letenka stojí jen devadesát devět dolarů a můžeme si dohromady vzít pokoj v hotelu asi za sto padesát. A i když budeme jezdit taxíkem, budeme na to čtyři, a tak cestování vyjde dolar a něco málo navíc na osobu.“

Laura ji znovu objala. „Broučku, jsem z toho celá paf. To bude, panečku, víkend!“

„Díky.“ Najednou se zamračila a znovu matku objala. „Vypadáš hrozně unaveně. Není ti něco? Mám dojem, že jsem tu ráno zaslechla tátu.“

„Mnooo... jo, stávil se tu,“ odpověděla Laura.

„Zase se hádáte?“

„Ne, jsem jen unavená. Nebudeš tomu věřit, ale Sam si včera vzala do hlavy, že musíme jít do striptýzového klubu.“ Lacey cítila, jak se jí z tváře vytrácí krev. „Cože?“

„Z ničeho nic! Vždycky se mnou jde, kamkoli ji zatáhnu, podívat se na Aidana, nebo na tebe, když tancuješ v nějakém představení. Takže... šly jsme pozdě spát.“

„Kam... kam jste šly?“

„Do toho klubu u dálnice.“

„Proboha.“

„Nebylo to až tak hrozné, broučku. Bylo to... zajímavé. Netvař se tak vyplašeně – jedenadvacet nám už bylo.“ Lacey měla dojem, že umře. „Táta tam byl také.“

„Táta?“ Měla takový strach, až málem úplně ztratila hlas.

„Nevěděla jsem přesně, co má Sam za lubem... Trochu mne vyděsila. Zavolala jsem tvému otci. Nejdřív myslel, že to nestihne, ale nakonec se mu to povedlo a...“

„A?“ vydechla Lacey.

„Nic. Prostě to stihl.“

„Bože můj! On tu spal! Šel sem!“

Laura se začervenala. Lacey bylo jasné, že se strefila. Málem padla na kolena a děkovala Bohu, že předešlé noci nebyla v práci.

Její rodiče si vyšli do klubu – a pak se sem spolu vrátili! Měla pocit, že omdlí, nebo se pozvrací. Bylo to nechutné, naprosto nechutné...

Její otec v klubu.

A máma...

„Že tam už nikdy nepůjdete, vid’?“

„Není ti něco, broučku? Vypadáš trochu, jako bys měla horečku,“ řekla Laura starostlivě.

„Mami!“

„Ano, miláčku?“

„Ale nic, nic. Já... no, mám tě ráda, mami. Musím jít dělat úkoly.“

Lacey matku znovu políbila na tvář a utekla do svého pokoje. Předklonila se a zhluboka se nadechovala. Potřebovala papírový pytlík. Chtěla se nějak uklidnit.

Musí zavolat do klubu a povědět jim, že tam končí. Ne, potřebuje přece peníze. Kdepak, odejde. Hned. Bože, co kdyby včera tancovala? Její rodina by se na ni dívala a ani jeden z nich by netušil, že koukají na vlastní dceru. Přitom by se pěkně rozežráli a...

Hned teď jim zavolá a dá výpověď. Zvládne to. Koneckonců, může přece pracovat na soukromých večírcích. Dostane za ně mnohem víc peněz.

A bude tam v *mnohem* větším bezpečí.

* * *

Mollie se vrátila. Byla zábleskem naděje, díky němuž se Sam cítila lépe.

Měla štěstí, že se neprobudila se šílenou bolestí hlavy. Do středečního odpoledne si už však stihla dělat velké starosti a trápily ji pocity naprosté marnosti.

Co vlastně dokázala tím, že šla do klubu? Nic kromě toho, že je zbabělá a dokáže vypít příliš mnoho vína. A ještě ze sebe před Rowanem udělala blázna. Ta myšlenka ji pronásledovala celý den, takže se snažila soustředit na práci.

Na Marniině případu pracovali dva policisté, vyšetřovatelé Lawrence a Ostermann, kteří mu věnovali stále větší pozornost, třebaže Sam pořád tvrdil, že na to, aby ji prohlásili za nezvěstnou, je pryč příliš krátce. Také se objevili ve fitness centru. Sam připomínali Laurela a Hardyho, protože jeden z nich byl vysoký a štíhlý a druhý měl břicho kulaté jako Santa Claus z výlohy obchodního domu. Oba se přátelili s Teddym, který ji ujistil, že se postaral, aby na případu pracovali ti nejlepší lidé. Vyšetřovatelé svou pozornost právě věnovali právnícké firmě a propírali lidi, které Marnie obhajovala.

Napadlo ji, jestli se jim nemá zmínit o striptýzovém baru, ale nevěděla, co by vlastně měla říci. Slíbila Lorettě, že bude mlčet, a hodlala to dodržet, pokud se neobjeví důvod vše vyzradit. Zatím žádný neměla. Možná policie dělala dobře, když se soustředila na Marniiny klienty.

Právě zapadalo slunce. Vyšla ven, spatřila Mollii, jak si pluje po vodě, a vrátila se do domu pro hlávku salátu. Když znovu byla venku, posadila se a zvíře krmila. Přilákala ji blízko k sobě, drbala ji na hlavě a povídala si s ní.

Noc byla tichá. Obloha nad zátokou měla krásné barvy. Všechno se zdálo klidné a krásné.

Vycítila Rowanovu přítomnost ještě dříve, než se stihla otočit, aby ho spatřila. Vlastně přesně nevycítila *jeho* přítomnost, ale věděla, že za ní někdo stojí, a pak viděla, že je to on.

Podívala se zpátky na vodu. „Mohl jsi snad zaklepat, ne? Neměl by ses jen tak objevit v něčí zahradě.“

„Klepal jsem. Nikdo se neozýval.“

„Možná to tedy znamenalo, že nechci, aby mne někdo vyrušoval.“

„Myslel jsem, že se zkusím podívat sem.“

Snažila se najít vhodná slova, jimiž by ho požádala, aby odešel. Jenomže ona nechtěla, aby šel pryč. Hleděla přímo před sebe přes zátoku a máčela si nohy ve vodě. Posadil se vedle ní. Měl na sobě šortky a tričko a byl bos. Chvilí také máchal nohama v moři, ale pak se sklonil a poplácal kapustňačku. Sam doufala, že Mollii bude cizí a že zvíře s nosem zvednutým do vzduchu odplave. Mollie však nic takového neudělala. Plavala sem a tam kolem Rowana a vděčně přijímala každý jeho dotek.

„Je úžasná,“ řekl.

„Jistě,“ přitakala chladně tlumeným hlasem. „Přátelská.“

„Možná až moc. Takhle jednoho dne zase dostane lodním šroubem. Asi bychom ji měli všichni přestat krmit.“

„Ale já myslím, že odsud plave pryč jen výjimečně. Řekl bych, že o lodích už ví své.“

„Každý někdy dokáže být pěkně tupý a nepoučí se.“

„Tím myslíš mne, nebo sebe?“

„Možná oba.“

Napřímil se a oklepal si vodu z rukou. „Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“

„To je možné, ale děsně dobře se ti to povedlo.“

„Třeba bys mohla uvažovat o tom, že mi to odpustíš.“

„Třeba,“ odpověděla a konečně se na něho podívala. „Ale nějak... se mi to nedaří.“ Pak se začervenala, protože si uvědomila, že její slova asi zní hrozně – a že on se předchozí noci zachoval velice slušně. „Já... si jenom myslím, že... by se k sobě lidi neměli vracet. Že bychom se sotva mohli znovu mít rádi nebo jeden druhému důvěřovat.“

„V tom případě toho asi příliš nezmůžu,“ pravil, ale nehýbal se. Právě nastala nejkrásnější část dne. Nebe i zátoka se načervenale leskly a oblohu protínaly oranžové pruhy. Budovy na protějším břehu, na Key Biscayne, připomínaly světlé starověké paláce.

Nepřestávala hledět na zátoku. „Včera jsi odešel. Mohl jsi tu zůstat. Nebyla jsem schopná jakkoli vzdorovat.“

„Přesně proto jsem nezůstal. Ale mohl jsem, to je pravda.“

„Jsem ti za včerejší noc vděčná, opravdu.“

„Dobře. Přísahám, že co ti teď řeknu, je pravda. Nemám ve zvyku prosit lidi, aby mi věřili, i když o to velice stojím. Dina měla sebedestruktivní povahu a já to věděl. Když se tehdy vrátila, byla

hrozně zubožená. Byla to moje žena. Nedokázal bych se sám sobě podívat do očí, kdybych jí nepomohl.“

„Mohl jsi mi to říct.“

„V té době? Co bych asi tak měl říct? ,Promiň, díky, byla jsi skvělá milenka, ale našli moji ženu; jak vidíš, přece jen jsem ji nezabil, ale je závislá na drogách a potřebuje mne?‘“

Rychle se k němu otočila. „Ano!“

Zavrtěl hlavou. „Už jsem ji nemiloval. Měl jsem o ni starost, to ano. Ale nemiloval jsem ji. Když utekla – samozřejmě, než mne obvinili, že jsem jí něco udělal –, vlastně se mi ulevilo. Ona... Bože, jak ta na mně visela. Nevím, jestli vůbec tušila, jak si ubližuje, ale potřebovala pomoc. Když poprvé utekla, myslel jsem jen na to, že jsem jí vděčný – mohl jsem volně dýchat. Pak jsem potkal tebe. Zamiloval jsem se. Měla jsi všechny vlastnosti, které Dině chyběly – byla jsi silná, nezávislá, znala jsi svou cenu. Nepotřebovala jsi prášky, abys mohla spát, prášky na probuzení, ani alkohol, abys dokázala přežít čtyřicet hodin. Byla jsi jako svěží vánek a hvězdy. Smáli jsme se, poslouchala jsi, jak hraju, a všechno jsi dělala tak opravdově. Takže měla pravdu. Nemiloval jsem ji. Ale musel jsem se o to alespoň pokusit. Věřil jsem, že jí můžu dodat sílu. Že se s mou pomocí sebere a bude schopná žít vlastní život. Mýlil jsem se. Ale i tak jsem nemohl jednat jinak. Nevím, jestli jsem se choval správně, ale jinak to nešlo.“

Přitáhla si kolena k bradě. „Nevím, co očekáváš, že řeknu. Když jsme se poprvé setkali, myslela jsem, že jsi rozvedený...“

„Řekl jsem ti, že spolu nežijeme,“ přerušil ji klidně. „Nelhal jsem. Netvrdil jsem, že jsem podle zákona rozvedený.“

Pokrčila rameny. „Dobře, možná jsem jen věřila nějaké vlastní domněnce. Ale milovala jsem tě. Když tě zatkli...“

„Vlastně mne jen zadrželi.“

„To je jedno. Prostě ti policajti nasadili železka a odvedli tě. Mě to nijak nerozčílovalo, protože jsem věděla, že jsi nevinný, a milovala jsem tě. Vlastně víc. Zbožňovala jsem tě. Byla jsem jako ujetá fanyнка. Když se na to teď dívám, musela jsem působit vážně dojemně. Ale... ale odešla jsem. Co jiného jsem mohla udělat? Vrátil ses ke své ženě a... mí rodiče měli bouračku, táta se zabil a máma byla vážně zraněná. Bylo mi strašně zle. Už jsem se z toho dostala a nechci se vracet do minulosti. Nechci se do tebe znovu zamilovat.“

Otočil se k ní. Na rtech se mu objevil smutný úsměv. Natáhl ruku, pohladil ji po vlasech a přejel jí hřbetem ruky po tváři. „Tak se do mne tedy nezamilovávej. Jen mi dovol být tvým sousedem – a přítelem.“

„Přítelem?“

Úsměv na jeho tváři se rozšířil. Podíval se na moře. „Fajn, tak sex je instinkt. Totiž, všichni si obvykle chceme s někým užít... a už v tom máme praxi. Když víš, co tě čeká, je to určitým způsobem vzrušující a zároveň to uklidňuje...“

„Ty máš tedy nervy.“

„Vážně? Včera večer jsem tě mohl úplně jednoduše dostat.“

„Ach bože...“

Zasmál se. „Co kdybychom si dnes zase vyrazili do klubu? Uvidíme, jak na tom budeš s náladou.“

„Jsi opravdu děsný.“

„Jsem jen nervózní. No... co tomu říkáš?“

„Že by sis měl skočit do vody,“ odpověděla.

„To vlastně není vůbec špatný nápad. Skáčeš někdy do zátoky? Mám doma plno potápěčské výstroje.“

Chvilí neodpovídala a pak jen pokrčila rameny, protože úplně změnil téma hovoru. „Jo, někdy si tam zaplavu, hlavně když se kolem plácá Mollie. Hrozně ráda je ve vodě s lidmi.“

„Opravdu?“

Sam se na něho podívala. Tvářil se klidně a uvolněně. Věděla, že ačkoli je vůči němu zatrpklá, pořád ji nesmírně přitahuje – a že se mu v životě také nedařilo vždycky skvěle. Nejdřív potíže s Dinou, pak s Billym. Myslela na to, jak bolestná pro ni byla ztráta otce, a pak ji napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby po ní také policie a novináři pořád chtěli vysvětlení pro všechno, co po tu dobu dělala.

Ted už však vystřízlivěla a netoužila po další zkušenosti, která se podobá jízdě na toboganu. Přesto bylo příjemné sedět vedle něho a povídat si s ním.

„Sam,“ řekl tiše, „proč jsi šla do toho klubu?“

„Kdysi tam pracovala Marnie,“ odpověděla a podívala se po něm. „Myslela jsem si, že se třeba něco dozvím..., ale pěkně jsem pohořela.“

Rowan se tvářil velice vážně. „Nezaplétej se s nějakou bandou darebáků jenom proto, že chceš pomoci kamarádce. Zavolala jsi policii. Víc udělat nemůžeš. Jenom se vystaviš nebezpečí.“

„Musí existovat nějaká možnost...“

„Žádná neexistuje. Jestli se jí opravdu něco stalo, možná se vystavuješ stejnému nebezpečí jako ona.“

Sam se na něho podívala. „Ty se kamarádíš s její firmou. Měl by ses pokusit zjistit, co se tam děje.“

„Možná to zkusím.“

Než mohla Sam odpovědět, vyrušil je čísi starostlivý hlas. „Pane Rowane, seňore Rowane...“

Oba se otočili. Sam viděla, jak se k nim blíží lehce zakulacená hispánská žena středního věku v úboru služebné. Šaty měla obalené listy krotónu a květy ibišku. Zjevně se prodrala keři mezi domy, aby se k nim dostala.

„Adelie!“ vyhrkl Rowan překvapeně a zvedl se ze země. „Co se stalo? Jste v pořádku? Co je?“

Rychle k ní přistoupil, vzal ji za ruce a celou si ji prohlédl.

Žena energicky zavrtěla hlavou. „Ne, o mne se nemusíte vůbec bát, pane Rowane, ale ona se vrátila! Zas je tu ta hrozná ženská.“

„Marnie?“ zeptala se Sam a vyskočila na nohy.

Adelie se na ni zamračeně podívala. „Ne, ta reportérka,“ objasnila jí spěšně. „Přišla ke dveřím, zazvonila a pak na ně bušila. Neotevřela jsem jí a víte, co udělala? Opovážila se jít přímo dozadu – obešla dům. Šla vás hledat k bazénu, anebo se chtěla dostat do suterénu, kde máte nástroje.“

Rowan se podíval na Sam. „V tomhle sousedství asi řádí nějaká epidemie, při které se lidé dobývají do domů těch, s kterými chtějí mluvit.“

„Teď jde po vás, pane Rowane,“ varovala ho Adelie. „Myslím, že mne viděla a jde za mnou skrz ty keře.“

Rowan mlčel.

Sam se podívala na své ruce – třásl se jí. Do háje, nechť se jí do toho. Zvedla k němu oči. „Chceš jít ke mně?“

„Ano,“ odpověděl prostě.

Vstala, oprášila si ruce a vykročila k domu. Vešla dovnitř suterénním vchodem a Rowan i Adelie ji následovali. Zavřela dveře a vyhlédla ven. Z keřů se právě s praskotem vynořila mladá žena v elegantním kalhotovém kostýmu.

Křoviny byly blízko bazénu. Málem do něj spadla. Byla atraktivní, ve věku mezi pětadvaceti a třiceti lety. Obličej jí lemovaly

krátké, pečlivě ostříhané tmavé vlasy. Udržela rovnováhu a podezíravě se kolem sebe rozhlédla.

„Kde je ta stará mrcha?“ řekla dost nahlas, aby to bylo slyšet i za zavřenými dveřmi.

Adelie španělsky zaklela.

„Vážně bych jí měl jít říct, co si o ní myslím...“, začal Rowan.

„Jistě. A ona to hned někam napíše, vid’“, namítla Sam. „Tiše!“ Dívala se, jak žena obchází její zahradu a kráčí dolů k přístavišti. Chvilí hleděla na vodu a pak se kolem bazénu vrátila.

„To je neskutečné...“, zabručel Rowan.

„Mlč, Rowane, nebo tě uslyší.“

Žena se nakonec obrátila a vykročila k východu ze Saminy zahrady. Možná si uvědomila, že kořist jí unikla a nemá smysl se znovu nořit mezi vysoké keře.

„Podíváme se, kam půjde.“

Sam je odvedla po schodech do přízemí a opatrně odhrnula závěs na okně v obývací místnosti. Reportérka došla ke svému červenému jeepu, otevřela dveře a sedla si dovnitř. Sam čekala, až nastartuje.

Nenastartovala. Místo toho se otočila dozadu. Sam si všimla, že tam sedí nějaký muž. Vystoupil a vyrazil k Rowanovu domu.

Adelie začala cosi výhružně vrčet španělsky.

„Ta tě opravdu chce dostat, co?“ zabručela Sam.

„Už to tak vypadá.“

„Proč?“

„Pořád stejná písnička. Člověk by řekl, že už ji to omrzelo. Vrátime se, kudy jsme přišli, Adelie“, řekl své hospodyni.

Ta přikývla a pak se obrátila k Sam. „Děkujeme vám, *gracias*. Bylo od vás velice laskavé, že jste nás vzala dovnitř.“

„Velmi milostivě“, dodal Rowan.

Pak se otočil a vydal se ke schodům vedoucím do suterénu. Odtud pokračoval francouzským oknem ven. Adelie ho následovala. Sam šla za nimi.

„Do háje!“ zaklel Rowan a zastavil se. Keře se znovu rozhýbaly.

„No, chtěl jsi přece zkusit, jaká je ta voda“, navrhla mu Sam. „Cože?“

„Voda. Břeh je tady sice trochu víc zaneřáděný naftou a benzínem, ale není to tak zlé. Nikde to není tak hrozné jako u doků.“

„Dobrý nápad.“

„Ne, to ne! Já do vody nepůjdu!“ ohradila se Adelie.

„Kdepak, vy tu se mnou chvíli zůstaňte,“ řekla Sam. „Měl by sis pospíšet, Rowane...“

Rowan už byl pryč. Běžel s tichou ladností atleta, přeletěl zahradu a skočil z mola do vody.

O chvíličku později se objevil muž z auta. Zastavil se hned vedle Marniiných keřů. Adelie začala znovu nadávat španělsky – a přitom neustále hrozila slovem *polizia*. Muž zacouval zpátky mezi keře.

Sam si nemohla pomoci a rozesmála se. Vzala Adelii kolem ramen. „Pojďte dovnitř. Dáme si skleničku vína.“ Víno. Možná by neměla pít. Ale kdepak, nic jí nebude. Večer nebude zírat na nahatě lidi a nebude mít nutkání nasávat.

„Ne, ne, děkuju, ale jsem v práci. Pracuju pro seňora Rowana...“

„Pracujete pro něho celou noc?“

„Ježíši, to ne!“ odpověděla Adelie s očima dokořán. „Kdepak, on mne nijak nedře, ještě jsem nepracovala pro nikoho milejšího.“ Zakoulela očima. „Nejdřív jsem se bála. Když jsem se seznámila se slečnou Newcastleovou, říkala jsem si, kdepak, Adelie, to radši budeš čistit chodníky, než abys pracovala pro takovou ženskou. Pracovala jsem u ní v kanceláři, ale pak si najali jinou firmu a všechny tyhle firmy...“ zarazila se a pohrdavě si odfrkla, „mne pěkně dřou, chápete?“

„Myslím, že ano.“

„Ale pan Rowan... říká mi, ať jdu brzy domů, děkuje mi za to, co dělám – a dokonce mi dává něco navíc, říká tomu bonus. Mám ho moc ráda. Pracuju, když mne potřebuje. Příště tu ženskou přetáhnu válečkem na nudle!“

Sam se znovu zasmála. Byla si jistá, že Rowan je v dobrých rukou. Představovala si Adelii, jak se sápe na elegantní brunetku a z tmavých očí jí přitom létají blesky.

„Příště ji hodíme do bazénu, ano? Ať se umácí ona.“

„Tak to si opravdu zaslouží sklenici vína.“

Adelii to mátló. Znovu odmítla, ale Sam ji přiměla vejít dovnitř. Oběma nalila sklenici vína a dala se do vaření těstovin.

Adelie se jí líbila. Připadalo jí, že usrkávání vína jí vlastně pomáhá.

Adelie jí pověděla o neteřích a synovcích, které má na Kubě. Snaží se vydělat dost peněz, aby pomohla sestře, která se chce s celou rodinou přestěhovat do Států.

„Můžou přijet legálně?“ zeptala se Sam.

„Je vidět, že o Kubě nic nevíte. Zákony se dají koupit. Možná se mi je odtamtud povede dostat legálně, možná budu potřebovat víc peněz, aby pár lidí přivřelo oči. Peníze přece mluví jasně i tady, ne? Víím, že pan Rowan mi pomůže.“

„Ale vy jste pracovala v právnické firmě...“

„Ano, mají tam člověka, který dělá imigraci. Slečna Newcastleová mi ale povídala, že si musím pomoci sama a pak mi pomůže i pánbůh a ostatní.“ Při těch slovech se pokřižovala.

Sam na chvíli sklonila hlavu. Marnie Adelii jistě pomůže. Dokázala být chladná, strašlivě sebestředná a cílevědomá, ale také uměla být tvrdohlavá a rozhodná. Adelii obdivovala pro její pracovní morálku a odhodlání.

Naservírovala sobě a Rowanově odmlouvajícím hospodyním jednoduché těstoviny s mořskými plody v omáčce. Přiměla Adelii, aby zůstala sedět, vyndala talíře a nalila víno. Adelie se rozveselila a popisovala jí, jaká byla Kuba, když byla ještě malá. Kdysi měla manžela, ale před mnoha lety ho zavřeli do vězení a ona už nevěděla, jestli je vůbec naživu a jestli je ještě manželka, nebo už vdova.

„A nedá se s tím vůbec nic udělat?“

„Možná. Možná teď, když pan Rowan zašel za panem Dalym. Pan Daly umí dát věci do pohybu. Zná politiky a někdy...“

„Váš manžel je možná mrtvý, Adelie.“

„Já vím.“

„Ale měla byste vědět, že pokud se budete chtít znovu vdát...“

„Nebudu,“ odpověděla Adelie a zakroutila snubním prstenem, který měla na ruce. „Hluboce jsme se s Juliem milovali. Ted už by mne asi nepoznal – jsem baculatá, si? Ale kdysi jsem byla štíhlá a velice hezká. A on byl hezký. A hrdý – pořád musel říkat, co si myslí. Tak ho odvedli, ale já ho budu pořád milovat. Budu se za něj pořád modlit. Jsem hloupá? Hloupá stará, oplácaná ženská?“

„Vůbec ne, Adelie, jste krásná a máte krásné myšlenky,“ odpověděla Sam. Chvilí váhala a myslela na Adeliina slova, která říkala o muži, jehož si vzala – a který teď byl celé roky zavřený – jestli ještě vůbec žil.

Když však člověk něčemu věřil, většinou se mu to splnilo, i když ostatní lidé tvrdili nebo si mysleli něco jiného.

„Omluvte mne na chvíli, Adelie. Potřebuju si zavolat.“

„Si, já zatím sklídím ze stolu.“

„Ne!“

„Bud teď sklídím ze stolu, nebo už nikdy nepřijdu.“ Sam si podrážděně povzdychla. „Tak dobře, dejte nádobí na linku. Nejste tu, abyste pracovala. Vy se tu... skrýváte.“

„Si, slečno Sam,“ přitakala Adelie.

Když Sam kráčela nahoru po schodech k telefonu, zaslechla, jak Adelie seškrábává zbytky z talířů. Zavrtěla hlavou. Než se vrátí do kuchyně, Adelie bude mít nádobí dávno umyté, utřené a nejspíš i uklizené v kredenci.

Najednou ji však přepadlo nutkání zavolat Teddymu. Mohla by zkusit policisty z oddělení pro pohřešované osoby, ale i kdyby se u Marnie v práci něco dozvěděli, nejspíš by jí stejně nic neřekli.

Byl už večer, ale ona věděla, že Teddy má ve zvyku pracovat dlouho do noci, a tak nejdřív vytočila číslo jeho kanceláře. Jakmile telefon začal vyzvánět, vyhlédla ven a všimla si, že na Marniině trávníku někdo stojí. Že by reportérka?

Ne, ta to nebyla. Tenhle člověk se téměř skrýval mezi keři.

Telefon nepřestával vyzvánět. Teddy jej nezvedal. Zapnul se jeho záznamník. Nejprve si vyslechla jeho ostatní čísla, číslo jeho služebního operátora pro naléhavé případy a teprve pak mohla zanechat zprávu. „Teddy,“ řekla a nepřestávala hledět na postavu mezi keři. „Tady je Sam. Prosím tě, zavolej mi. Co nejdříve.“

Zavěsila a pak přistoupila k oknu, aby se podívala ven, jestli se tam ještě potloukají ti dva novináři s červeným autem.

Vozidlo však zmizelo.

Chvilí se nehýbala a pak sebou trhla, když začal zvonit telefon. Rychle po něm skočila.

Že by jí Teddy tak rychle odpovídal? „Prosím?“

„Držíš mou hospodyni v zajetí?“

„Ne, daly jsme si večeři.“

„Opravdu?“ Rowanův hlas zněl zamyšleně.

„Copak? Komplikuje ti to nějak život?“

„Bože můj, ty jsi ale kousavá ženská. Ne, Adelie si s tebou úplně v klidu může dát večeři. Je to vřelé, skvělé stvoření a já doufám, žeš jí uvařila něco opravdu dobrého. Já jen, že když na to pomyslím, dostanu hlad. Vlastně jsem se jen chtěl zeptat, jestli je všechno v pořádku.“

„Všechno je v pohodě, jenom...,“ zarazila se.

„Jenom co?“

„Myslím, že ti reportéři odjeli. Ten červený jeep je pryč. Žádné jiné auto nevidím – ale vedle toho velkého keře před Marniiným domem někdo stojí.“

„Někdo? Je to muž, nebo žena?“

„Nevím.“

„Půjdu se tam podívat.“

„Ne, Rowane, počkej. Měli bychom zavolat policii. Rowane...“

„Nemůžeš na lidi volat policii jen proto, že stojí u nějakého keře.“

„Třeba je to zrovna ten, kdo unesl Marnii.“

„Nevíme jistě, jestli ji někdo unesl.“

„Myslím, že ji někdo donutil odejít z domu,“ trvala Sam tvrdohlavě na svém. „Přece ji znám.“

Slyšela, jak si povzdechl. Pak řekl: „Jestli Marnii někdo unesl, proč by se vracel?“

„Protože pachatel... se vždycky vrací na místo činu, ne?“

„Očekáváš, že na to odpovím ze své vlastní zkušenosti?“ zeptal se suše.

„Ne, já jen...“

„Jdu ven. Zjistíme to.“

„Ne...“

„Nic se mi nestane, Sam. Budu opatrný.“

„Ne, Rowane, nechod ven!“ Rowan však zavěsil.

11.

Rowan tiše a pomalu vyšel přes suterén z domu. To je tedy povedený večer, napadlo ho. Skočil do zátoky, aby unikl jediné reportérce. A teď se plíží tmou, aby zjistil, kdo se to potlouká kolem Marniina domu.

Tiše prošel podél svého domu a skrýval se za keři, které k němu byly nejbližší. Sam měla pravdu. Někdo tam bez pohnutí stál a civěl na dům. Byl skoro celý skrytý za keři.

Rowan se připlížil blíž, pak se zastavil a zamračil. Dostal se k nočnímu návštěvníkovi na vzdálenost, z níž ho poměrně jasně viděl. Chlapík na sobě měl černé džíny a čokoládově hnědou sportovní košili, které dobře splývaly s tmou. Zdál se dost vysoký, ale nepřilíší statný. Skrz stíny však nebylo jednoduché rozpoznat, jak je skutečně velký.

Rowan se rozhodl nic neriskovat.

Dokázal se rvát. Když chodil do školy, ostatní děti se posmívaly jeho bratrovi Ewanovi a on žádnou takovou urážku nenechal bez odezvy. Když mu bylo asi deset, po jedné rvačce si ho vzal do parády jejich nedůtklivý starý učitel a řekl mu, že když má chuť se prát, ať se nechá zapsat do školního družstva boxerů nebo zápasníků.

Teď se snažil co nejlépe odhadnout protivníkovu vzdálenost, jeho velikost a váhu. Musí jednat rychle a použít sílu. Jestli ten člověk u sebe má zbraň, musí ho srazit k zemi dřív, než ji použije.

Rowan se zezadu prosmekl kolem domů i keřů a dostal se na Saminu stranu Marniina domu. Teď měl kořist na dosah. Když se přiblíží ještě víc, riskuje, že ho muž uslyší. Co nejrychleji se vymrštil z místa, kde stál.

Podářilo se mu protivníka překvapit. Chytil vetřelce a srazil ho k zemi. Muž zhluboka vydechl. Pak zalapal po vzduchu a ohradil se: „Hele, nechte toho!“

Rowan hlas znal. Převrátil muže na záda. Byl to Marniin bratr. „To jsi ty, Thayere?“

„Jo, to jsem já... Prosím tě, nic jsem neprovedl. Můžu vstát?“

Rowan se zvedl a natáhl k mládenci ruku. Thayer ji chytil a vstal. Zašklebil se na Rowana a začal si oprašovat šaty. „Díky. Na muzikanta umíš dobře útočit.“

„Promiň, Thayer. Ale proč se schováváš tady v tom křoví?“ Thayer se podíval přes Marniin pozemek a polkl. Provinile, pomyslel si Rowan. Nespouštěl z mládence, který před ním rozpačitě stál, oči. Pak se ho znovu zeptal: „Co tady takhle děláš, Thayer?“

„Přišel jsem se podívat, jestli už se Marnie vrátila, ale když jsem zaklepal, neotevírala. Vím, že klíč od jejího domu má polovina lidstva, ale obávám se, že já k ní nepatřím.“

„Myslím, že se nevrátila. Přiznávám, že se o ni také už začínám bát.“

„Také o ni mám starost.“

„Tak proč ses schovával v tom křoví?“

„Neschovával jsem se.“

Rowan povytáhl obočí.

„Vážně...“ Rozhlédl se a začal se smát. Opravdu se Marnii hodně podobal. Byl to zajímavý mladý muž. Měl téměř dívčí půvab. Přestože vypadal dobře a byl štíhlý, nepůsobil zženštile. „Asi to vypadá divně,“ řekl. „Když ale nikdo neotevíral, zašel jsem sem, abych se podíval na dům. Jenom jsem se díval, jak je architektonicky zpracovaný.“

„Máš rád architekturu?“

„Umění. Mám hrozně rád umění. Sestra mne má za hlupáka, protože maluju a prodávám své obrazy na chodníku v Hájku nebo na pláži. Ale jsem šťastný. Myslím, že ona to nechce přijmout. Slušně se tím živím.“

„Jestli jsi tak šťastný a vyžiješ, tak je to skvělé.“

„Jasně. Žiju si opravdu dobře, ale vážně mám o Marnii starost.“

„Myslím, že se o ni všichni začínáme víc bát. Člověk si dokáže jen těžko představit, jak Marnie schválně nechodí do práce, vid?“

„Ano,“ přitakal rázně Thayer. „A otec...“

„Co?“

Thayer potřásl hlavou. Pak se s pokrčením ramen podíval na Rowana.

„Otec je pitomý ožrala. Chce s Marnií mluvit, nebo ji nechat oficiálně prohlásit za mrtvou.“

„Cože?“

„Hnusné, vid?“

„No, naštěstí to bude trvat dost dlouho, než ji bude moct prohlásit za mrtvou.“

„Jo. Prosím tě, nikde to neříkej. Snažím se o něho nějak postarat... Je to můj táta. Ale je to mizerný alkoholik. Marnie ho nenávidí. A on nenávidí ji. Vzal si do hlavy, že Marnie si zařídila pohodlný život díky němu a že mu dluží všechno, co vydělá. Marnie si myslí, že to někam dotáhla, přestože má takového otce, a že by pro nás oba měl udělat jednu věc – zaklepat bačkorami. Je to hrozné, když má člověk mluvit o své nefunkční rodině.“

Rowan nestihl odpovědět. Najednou se mu v hlavě vynořila myšlenka, že i když zažil nejednu tragédii, jeho rodina vřdycky fungovala. O Colinu Newcastleovi už něco věděl. Pověděla mu o něm Marnie.

„Rowane?“

Když zaslechl své jméno, uvědomil si, že Sam vyšla ven. Trhl sebou a připomněl si, že jí musí zdůraznit, aby kvůli bezpečí zůstávala uvnitř. Vyjít hned ven, když se jí nijak neozval, nebyl zrovna dobrý nápad.

„Jo, Sam, jsem tady – u Marnie. S Thayerem.“

„S Thayerem?“

Obešla svou předzahrádku a oba je našla u živého plotu. „Ahoj, Thayer! Co tady děláš?“

„Hledám sestru.“

„Ještě se nevrátila,“ řekla Sam jemně. Zjevně nechtěla mládence vystrašit.

„Já vím. Rowan mi to pověděl.“

„Už na tom pracuje policie.“ Snažila se, aby její hlas zněl vesele.

„Jistě, já vím. Donekonečna mne vyslychali. Jako kdybych dokázal ublížit vlastní sestře.“

Rowan si odkašlal. „Říkal jsi přece, že vaše rodina není zrovna funkční.“

Thayer se na něho zamračil a v očích se mu objevil zuřivý a zároveň zraněný výraz. „Marnii miluju!“ vyhrkl zarputile. „Nerozumíš tomu. Možná nesouhlasí s tím, jak se živím, ale když jsme vyrůstali, měli jsme jen jeden druhého. Copak to nechápeš? Možná že ne,“ dodal a podíval se do země. „Žili jsme v divné rodině,“ řekl mrzutě.

„Thayere, zajdi na chvíli ke mně. Zrovna jsme s Adelií měly těstoviny. Ještě nám jich plno zbylo.“

„Nepřišel jsem nikoho otravovat...“

„Nikoho neotravuješ. Jsi bráška jedné z mých nejlepších kamarádek. Pojď dovnitř.“

Rowan se na Sam zahleděl. Chystala se mládence vzít do náruče a zahrnout ho ženskou starostlivostí. Znovu se na Thayera podíval. Rozhodně to byl umělecký typ. Štíhlý, šlachovitý, možná až moc vytáhlý, s pěknými vlasy a velkýma očima.

Dokázal ho však přemoci. Chlapec byl sice hubený, ale měl sílu. Možná se jen rval s trýznivou minulostí o identitu – jinak by z něho minulé prožitky udělaly psychotika.

„Pojď dovnitř, Thayere, prosím,“ naléhala Sam. Hnědé oči měla rozjasněné až do zeleně zlatavého odstínu. Vypadala jako zatoulané dítě. Byla bosa a dlouhé dokonalé nohy jí částečně halily šortky. Vlasy měla na temeni sepnuté sponkou a kolem jemného obličejce jí povlávaly tenké pramínky.

Rowan si odkašlal. „Strašně rád bych si dal trochu těstovin. Pozveš mne také?“ Zadíval se na Sam a přinutil se k úsměvu. „Konečně, držíš uvnitř v zajetí mou hospodyni.“

Podívala se na něho, jako by ji vyděsila skutečnost, že tam opravdu je s nimi. „Držím v zajetí tvou hospodyni?“

„Adelií přece,“ připomněl jí.

„Ach, jistě. No, já... hmm... samozřejmě, určitě.“

Bylo by od ní opravdu nezdvořilé, kdyby ho ignorovala poté, co mu předtím povídala o neznámém nočním návštěvníkovi.

„Díky.“

To se mohlo stát jen v Americe. Dostal se dovnitř jen díky své hospodyni.

Když kráčeli přes trávník, spatřili světlá auta, které se blížilo k třem domům na kraji jejich malého poloostrova. Sam si zastínila oči. „Kdo to jen může...“

Marnie. Všem bylo jasné, že doufá, že je to Marnie.

Auto však nepatřilo Marnii. Měla čemé BMW. Tenhle vůz byl světlý.

„Možná se vrací ta reportérka, Rowane,“ ozvala se Sam.

„Asi bychom sebou měli hodit,“ odpověděl. Cítil, jak mu napětím tuhnou všechny svaly v těle. Položil Sam ruku na rameno, aby ji trochu popohnal. Ona se však nenechala.

„Počkej, nic se neděje. To je jen dcera mé sestřenice.“

„Kdo?“

Sam už však vykročila kupředu. Před domy zastavila malá žlutá honda a Rowan uviděl, jak z ní vystupuje Lacey Henleyová. Sam ji objala.

„To je dcera Laury Henleyové?“ zeptal se Thayer Rowana šeptem. „Jo.“

„Pěkná.“

Děvče bylo opravdu pěkné. Mladé, ladné, jako laň. Laura mu povídala, že je tanečnice. A dobrá. Věřil tomu. Viděl, jak se pohybovala na bratrově koncertě na pláži.

Thayer Newcastle se kolem Rowana protáhl a šel k autu. Rowan pokrčil rameny a následoval ho.

„Mám úplně strnulý krk,“ povídala právě Lacey. „Chtěla jsem ti zavolat, ale máma říkala, ať skočím do auta a rovnou k tobě zajedu. Povídala, že určitě budeš doma. A já... jsem dneska nějaká roztěkaná. Jen jsem potřebovala na chvíli vypadnout ven. Máma povídala, že kvůli žádné divoké akci jsi jí nevolala, takže určitě budeš doma.“

Rowan sklonil hlavu a pokoušel se neusmívat. Viděl, jak Sam rudne jako pivoňka.

„Takže ty o té jízdě v klubu víš, vid’?“ zeptal se Rowan. Sam po něm varovně loupla očima.

„Jo,“ odpověděla Lacey. Kdo ví, proč vypadala, že se cítí mnohem méně příjemně než Sam.

„Hm. Velice ráda se ti na ten krk podívám,“ řekla Sam. „Pojď dovnitř.“

Lacey ji ale neposlouchala. Zírala na Rowana. Usmála se a v tu chvíli působila méně zaskočeně. „Pane Dillone, velice ráda vás znovu vidím. Máma o vás tvrdí, že když člověk potřebuje pomoc, vždycky jste po ruce. A tehdy od vás bylo moc milé, že jste přišel na bratrův koncert. Pro něho hrozně moc znamenalo, že jste se na něho přišel podívat, jak hraje, a pak jste o něm i o skupině říkal jenom pěkné věci.“

„Jsou dobří. Netvrdil bych to, kdyby to nebyla pravda.“

„Ale i tak... to, že jste tady...“

Mluvila tak vděčně a obdivně, až cítil, že se také červená. Měl dobrou paměť. Žijí v drsném světě. Dokud se člověk nedostal k

nějakému známému vydavatelství, nehráli ho v rádiích a na MTV, byl jen jedním z mnoha. Muzikanti kráčeli po trnité cestě.

„Dobře jsem se bavil,“ pravil prostě.

Sam si odkašlala. „Fajn, Lacey, je skvělý a všichni ho zbožňujeme. Ale možná bychom teď měli jít dovnitř, co říkáš? A ještě se seznam s...“

Mládence, který postával Rowanovi přímo za zády, však nemusela představovat.

„Ahoj. Ty jsi Lacey, vid?“ zeptal se Thayer a přistoupil blíž.

Lacey se rozšířily oči a zvědavě se usmála, když ji Thayer vzal za ruku. „Jo, ahoj, jsem Lacey. My už jsme se ale někde viděli, ne...?“

„Jsem Thayer, Marniin bratr.“

„Jasně! Často chodíš na bráchovy koncerty. To je skvělé. Víš, když člověk začíná, tak je strašně důležité, aby měl v místních klubech obecnstvo.“

„Já vím. Jsem umělec. Když se člověk snaží upoutat pozornost galerií, je to hodně podobné.“

„Některé moje kamarádky odletěly do New Yorku nebo L. A., jen aby se tam nechaly najmout pro představení, které se pak hrálo tady,“ řekla Lacey. „Vlastně hádej, Sam, co budu dělat tenhle víkend?“

„Copak?“

„Přesně to co ony. Jedna kamarádka zjistila, že hledají tanečnice do nějakého představení. Daly jsme dohromady takovou partičku. Složíme se na to, vyrazíme tam a zkusíme to. Jen si to představ! Musíme letět do New Yorku, aby nás vzali do programu, který pak poputuje sem.“

„Tak to ti držím palce, Lacey. Všichni víme, že jsi dobrá.“

„To bych tedy řekl,“ přerušil ji Thayer. „Jsi dobrá, opravdu dobrá. Nejlepší.“

„Jak to můžeš vědět?“

Laceyin nevinný úsměv v tu chvíli patřil pouze Thayerovi. „Viděl jsem, jak se hýbeš,“ pověděl jí. Usmál se. „Čistá poezie.“

Lacey se nepřestávala usmívat. Zdálo se, že oba zapomněli, že nejsou sami.

Rowan se podíval na Sam a ona na něho. Pokrčil rameny. „Pořád ještě máš chuť na ty těstoviny? Můžu tě někam pozvat, jestli chceš.“

Ty dva tu necháme stát. Stejně si nejspíš všimnou, že jsme odešli, teprve až se zas vrátíme.“

Kysele se usmála. „Zapomněl jsi, že se musím podívat na ten strnulý krk.“

Zašklebil se. Sam se začervenala a rychle sklopila oči, jako by před ním chtěla skrýt nějaké citové pohnutí. Opravdu se s ním nechce znovu za nic na světě zaplést? Jistě, dala mu to přece jasně najevo.

Možná také ne. Minulou noc...

Dnes působila vyděšenějším dojmem, jako by zjistila, že se mezi nimi nic nezměnilo. Vždycky si spolu velmi příjemně povídali. Cítil, jak se mu sevřelo srdce, když si vzpomněl na jejich první setkání. Stalo se to v kavárničce v Gainesville. Toho večera nehrál se svou skupinou. Nějací přátelé ho přemluvili, aby jen tak zazpíval a zahrál na jednu z majitelových kytar. Potom za ním přišla a povídala, jak moc se jí líbil jeho silný hlas. Když vystupoval s kapelou, bylo to skvělé, ale jednou ho viděla na koncertě a musela přiznat, že měli špatné zesilovače a všechno přehlušovaly bubny. „To se stane velice snadno. Mám hrozně ráda bubny,“ řekla mu.

O něco později ji toho večera slyšel hrát. U sebe doma. Nespala tam, ani nespala s ním. Na rozloučenou ji políbil. Hleděla na něho svýma krásnýma, nevinnýma očima, v nichž se zračila zvláštní moudrost. „Jsi ženatý...“

„Už ne,“ ujistil ji. „Ted už ne.“

Nelhal, ale ani jí nepověděl pravdu. A nakonec ho to začalo pronásledovat.

Uvědomil si, že Sam se vydala k domu. Rychle se v duchu vrátil do přítomnosti a následoval ji. Lacey s Thayerem si museli všimnout, že Sam s Rowanem existují, protože vykročili za nimi.

Ve dveřích narazili na ustaranou Adelii. „Je všechno v pořádku, pane Rowane?“

„Ano, Adelie, v naprostém pořádku. Tohle je Thayer, bratr Marnie Newcastleové, a tohle dcera Saminy sestřenice, Lacey Henleyová. Thayer, Lacey, tohle je Adelie Gardová.“

„A kdo to tedy byl v tom křoví?“ zeptala se Adelie.

„Přiznávám se,“ řekl Thayer. „Nechtěl jsem se motat v keřích – jen jsem se díval na sestřin dům a přemýšlel jsem, kam se asi mohla podít.“

„Dříve či později se objeví,“ řekla Lacey s předstíraným veselím.

„Jo, všichni Marnii známe, je to divoška,“ přitakal Thayer.

„Nemá tady auto, nemá tady ani kabelku, že? Takže někam odjela. To říkal táta,“ dodala Lacey povzbudivě.

„Když mluvíme o autech...,“ zabručela najednou Sam. „Kde máš to své, Thayere? Jak ses sem dostal?“

„Nepřijel jsem autem.“

„Přišel jsi pěšky?“ zeptala se Sam a zamračila se. „Ne, jel jsem loďkou.“

„Loďkou?“ ozval se Rowan ostře. Znovu se podíval na Sam a ona na něho. Najednou jim oběma došlo, že sem někdo mohl doplout, vzít Marnii, její kabelku i auto a odjet a pak se vrátit přes vodu – nebo dokonce pěšky – pro loďku.

A Thayer na loďce připlul.

„Máš rád loďky?“ zeptala se Lacey Thayera.

„Loďky, vodu, potápění, mořské potvory, všechno kolem toho.“

„To je skvělé.“

„A ty?“ zeptal se jí Thayer.

„Miluju vodu. Hned po tancování je to ta nejbáječnější věc na světě.“

Zavěšení do sebe kráčeli k zadní části domu. Adelie se na ně podívala a pak zrakem sklouzla k Rowanovi se Sam.

„Bylo by to možné, nebo ne?“ otázala se Sam.

„Jistě, skoro všechno je možné,“ odpověděl Rowan.

„Dám vařit vodu na další těstoviny,“ řekla Adelie.

„Kdepak, jen se posadte, odpočívajte...,“ otočila se k ní rychle Sam.

„Ne, ne, vy si sedněte a odpočívajte,“ opáčila Adelie. Vykročila směrem ke kuchyni.

Rowan byl rád, že se na něho Sam dívá trochu méně podezíravě a chová se přátelštěji. Jenom se cítil stejně nesvůj jako ona. Malý výběžek poloostrova, na němž žili, se až do této chvíle zdál zcela soukromý a bezpečný. Bylo snadné zahlédnout přijíždějící či odjíždějící auto. Dál se však rozkládala zátoka, která v temné noci byla mnohem méně proniknutelná než za dne.

„Sam,“ řekl Rowan a podíval se na ni, „nemáme žádnou možnost dozvědět se, jestli odsud Marnie zmizela.“

„Myslela jsem, že jsi přesvědčený, že si někam vyrazila na víkend.“

„To jsem také byl.“

„A teď?“

„Víkend skončil,“ pravil klidně.

Otočila se a vyrazila do kuchyně. Věděla, že jde za ní. Ani se nepokusila odehnat Adelii od sporáku, kde míchala omáčku, zatímco v hrnci vedle bublala voda. V ratanových křeslech u dveří seděli Lacey s Thayerem, zcela zabráněni do rozhovoru. Našli láhev červeného vína, kterou teď Sam vzala do ruky, aby nalila Rowanovi.

„Zase červené?“ zeptal se mile.

„Bud zticha a neutahuj si ze mne, když jsem střízlivá a logicky uvažuji,“ odpověděla a podala mu sklenici vína.

Napil se a přitom ji pozoroval. Měla opravdovou starost. On přirozeně také, ale jestli se Marnii něco stalo, jeho život to neovlivní tak jako její. Jediní lidé, kteří se o Marnii zajímali jako o člověka, byli Sam a možná její bratr.

Pokud se nějak nepodílel na jejím zmizení.

„Policie se určitě tím víc snaží něco vypátrat, jak běží čas,“ řekl Rowan. Příliš ji neuklidnil. „Musíš důvěřovat jejich metodám.“

Najednou polkla doušek vína, jako by to byl panák tequily. Dnes jí do hlavy nestoupalo. „Všichni byli přesvědčení, že si vyrazila na nějaký divoký víkend.“

Zakroužil vínem ve sklenici. „Policie na tom pracuje, Sam.“

„Ale možná policie nevidí, co všechno se mohlo přihodit. Třeba sem někdo připlul na loďce, unesl ji a pak...“

Položil svou ruku na její. Zadívala se na ni. Chvilí se obával, že se mu bude chtít vytrhnout. „Nemůžeš se z toho přece zbláznit.“

Nepřestávala hledět na jeho ruku. Chtěl ji stisknout pevněji, ale neměl k tomu odvalu. Bouřlivě v ní tepal život, měla v sobě obrovskou vřelost. Když se jí jen tak dotýkal, cítil, jak mu tělem projíždí palčivá bolest, pocit, že tohle už zažil. Toužil ji zahrnout pohodlím a jistotou. Také celou bytostí toužil vrátit se fyzicky do minulosti, na všechno se rozpomenout, ležet vedle ní, být s ní. Děsilo ho, jak přesně si pamatuje její vůni, dotek jejího těla, její pohyby, všechno, co dělala. Bylo by nesmírně snadné zapomenout, že mezitím uběhly celé roky, dotýkat se její tváře, hladit palcem její rty, zapomenout na přítomnost, schovat se do noční tmy přede vším, co je oba souží.

A prožít čiré zapomnění, které s sebou přináší sexuální uspokojení.

Kdyby jen...

Bože, pořád ji miluje.

„Já, hm, večeře,“ ozvala se.

Vymanila ruku z jeho sevření, otočila se a vyndala ze skříňky talíře. Zavolala na Lacey s Thayerem, aby si přišli vzít jídlo.

Alespoň na něho nezapomněla. Naložila bohatě – možná až příliš bohatě – těstovin na talíř a přinesla mu je k pultu.

„Ty nebudeš jíst?“

„Jedla jsem předtím s Adelií.“

Těstoviny byly výborné. Hovor se naštěstí stočil od Marnie. Lacey byla v povznesené náladě, protože se chystala s kamarádkami na výlet do New Yorku. Thayer vykládal o některých ze svých děl a pak oba začali Rowana mučit otázkami, kdy zase bude hrát.

„Jsem na umělecké penzi,“ pravil a s údivem zjistil, že Sam si ho pozorně prohlíží.

„Nemůžete si jen tak odejít na penzi,“ řekla Lacey. Byla to úžasná dívka. Její krása pramenila z jejího zápalu a lásky k životu. „Žádný umělec jen tak neodchází do důchodu! Musíte zemřít při tvorbě díla, to určitě dobře víte. Máma povídala, že máte dům plný hudebních nástrojů.“

„Píšu. Nechci se znovu vracet do bláznince, do kterého se právě hrne tvůj bratr. Je to o tom, že člověk se někam dostane, užije si – a pak zmizí.“

„Měl jsi opravdu skvělou skupinu. Skvělou. Blackhawk!“ řekl Thayer zaníceně.

„*Skupinu*. Byli jsme skvělá skupina. Ale nemůžeme už dál existovat.“

„Umřel vám bubeník,“ ozvala se Lacey. „Na světě jsou určitě jiní výborní bubeníci. Sam, vzpomínám si, jak jsi hrávala na bubny. Všem se nám to strašně líbilo. Brácha si myslel, že jsi ta nejúžasnější příbuzná, jakou člověk vůbec může mít. Vypadala jsi za bicími hrozně maličká a přitom jsi vzbuzovala děsnou úctu!“

Sam měla kamennou tvář. Nenuceně prohodila: „Já jsem ale také odešla do důchodu. Já můžu. Nikdy jsem se nepovažovala za žádnou velkou umělkyni. Baví mne to, co teď dělám... Jéžiš, podívejte, kolik je hodin! Připozdívá se. Žádné mytí nádobí, Adeliie, já to udělám sama. Ty máš zítra školu, Lacey, víd’?“

„Jo, už musím jít,“ odpověděla lítostivě Lacey a podívala se přitom na Thayera. „Díky za večeři, Sam. Ráda jsem tě poznala, Thayer.“

„Já tebe taky, Lacey.“

„Rowane... Díky,“ řekla Lacey a políbila ho na tvář. „Ale, Lacey! Co tvůj krk?“ zeptala se Sam. „Už je...“ S úsměvem pokrčila rameny. „Už je to lepší.“ Vykročili ke dveřím. Adelie se snažila umýt nádobí, ale Sam jí v tom rázně zabránila. „Přestaňte už s tou prací a jděte domů.“

A pokud vám můžu být s čímkoli nějak nápomocná, s vaším manželem, s čímkoli, dejte mi vědět.“

„*Gracias, muchas gracias!*“ odpověděla Adelie. „Ještě to tu domyju...“

„Ani nápad! Copak ten hudebník v důchodu, pro kterého pracujete, neumyje ani pár talířů?“

Rowan se usmál. Umínil si, že se neurazí. Takže Sam je háklivá na to, když se začne mluvit o tom, že už nehraje na bubny. Když jí to tak vadí, proč toho nechala?

„Nedá se nic dělat, nebohá Adelie. Pojdte zpátky na své hrozné pracoviště, seberte své věci a jděte spát domů,“ řekl Rowan.

Adelie se zasmála a tváře jí zrudly. Zdálo se, že se celou dobu dobře bavila.

Lacey už byla venku. Thayer ji doprovázel k autu. „Jen si dojdu pro věci a půjdu,“ prohlásila Adelie.

„Přijďte mne zas někdy navštívit. Kdykoli!“ zavolala na ni Sam.

„Si. Třeba přijdu do tělocvičny a vy ze mne uděláte zase hubenou dívku, co?“

„Když budete chtít, můžeme na tom zapracovat.“

Laceyino auto couvalo do ulice. Thayer jim všem zamával a vydal se k sestřině zahradě.

„Za chvíli jsem zpátky,“ řekl Rowan, rozhodnutý jít za Thayerem a podívat se na jeho loďku.

„To nemusíš. Jdu dovnitř a zamknu si,“ odpověděla rychle Sam. „Díky, že jsi prohlédl ty keře. Dobrou noc...“

„To ne. Zamkni se, ale počkej na mne,“ řekl rozhodně.

Nečekal na odpověď a rychle se vydal za Thayerem. Pohyboval se pomalu a tiše. Thayer kráčet kolem keřů na hranici Marniina pozemku. V přístavišti odvázal od mola malý motorový člun.

Motor zavyl a Thayer jako střela vyrazil do zátoky.

Rowan došel k molu. Bylo větší než Samino. Při odlivu pod něj člověk mohl zasunout několik loďek a nikdo si jich ani nevšiml.

Jakmile jste se však dostali ven, do zátoky...

V zátoce ale většinou, dokonce i v noci, pluly lodě. Když svítlo slunce, byly jich tam neustále desítky. V pátek v noci...

I v pátek v noci mohl člověk snadno bez povšimnutí připlout a odplout kamkoli v této oblasti.

Dobře. Mohla sem připlout a zase odplout nějaká loď. Skvělé. Co to znamenalo? Zmizela Marnie ze svého domu? Nebo s někým měla schůzku a pak zmizela? Jestli to tak bylo a někdo jí něco provedl, proč se nenašlo její auto? Nebo její kabelka? Nebo...

Její tělo?

* * *

Adelie obešla dům a s broukáním vstoupila dovnitř. Dnešní večer se jí líbil. Kdysi snila o tom, že také bude mít hezký dům, kolem nohou se jí budou batolit děti a ona bude uklízet a vařit svému manželovi Juliovi. Brzy po svatbě však Julia zatklí za otevřené projevy nesouhlasu s režimem. Když pak kolem roku 1981 měla možnost dostat se na loď, naléhal, ať odpluje, a přísahal, že za ní brzy přijede.

Ted' už však nikdo na Kubě netušil, kde je. Lidé ze Spojených států, kteří se jí pokoušeli pomoci, zjistili jen velmi málo. Nebyla ještě tak stará, nebylo jí ani čtyřicet. Pamatovala časy, kdy by si mohla vyjít s nějakým jiným mužem. Ted' už na to ani nemyslela. Milovala svého Julia a možná bylo nejlepší jen vzpomínat na staré dobré časy.

Prošla kuchyní a vzala do ruky svou starou koženou kabelku. Byla veliká a pěkná. Koupila si ji na jedné církevní charitativní burze. Taková byla Amerika. Milovala tu zemi.

V kabelce měla pudřenku. Vytáhla ji, otevřela a podívala se do zrcátka ve víčku na nos. Leskl se jí. Trochu se zakulatila. Možná vezme slečnu Sam za slovo a zajde do té její tělocvičny. Třeba se Julio jednoho dne vrátí.

Najednou, zničehonic, měla pocit, jako by jí na záda někdo vychrstl ledovou vodu. Nedopadl na zrcátko stín? Chvilková temnota, někdo tam stál...

Instinktivně se otočila.

Nic.

Dům se zdál prázdný. Tichý, klidný. Mrtvolně klidný. A přesto...

Bála se. Vyschlo jí v hrdle a dlaně měla celé zpocené.

Musí pryč z domu. Mysl jí začala horečně pracovat. I tady, na soukromém kousku poloostrova, si vždycky zamykali dveře. Ale pan Rowan se jenom šel podívat ven, kdo je ve vedlejší domě. Určitě nechal odemčeno.

Zachvátila ji panika. Nechtěla vědět, jestli v domě někdo je či nikoli. Zaklapla pudřenku, strčila ji do kabelky a vrhla se k domovním dveřím. Rychle odsunula zástrčku a spěšně vyšla ven.

Jakmile byla venku, intenzivní pocit strachu ji začal opouštět. Už ji nespoutávaly stíny, které možná existovaly a možná ne. Když vykročila ke svému autu, myslela na to, že panu Rowanovi poví, jak si představovala, že mu někdo vlezl do domu, když byli oba pryč. Pak si začala připadat hloupě, jako zbabělec. Bačkora, jak se říkalo. Nechtěla, aby si myslel, že je hloupá a bojácná. Navíc už se rozloučila. Rozhodně kráčela ke své malé červené hondě.

V listech stromů a keřů začal šeptat noční vánek. Podívala se nahoru a kolem sebe. Znovu se začala bát stínů.

Měla pocit, že ji někdo sleduje.

Jenom se na ni dívá...

Vyčkává.

Dýchá...

Noc měla oči.

„Pane Rowane? Pane Rowane?“ vykřikla. Nikdo jí neodpovídal.

Posadila se za volant a udělala něco, co matronovité hispánské dámy zásadně nedělaly – prudce zařadila a dupla na plyn, až zakvílely pneumatiky.

* * *

Rowan vyšel podél živého plotu z Marniiny zahrady. Došel ke dveřím Samina domu a zlehka na ně zaklepal. Nikdo neotevřel. Zaklepal hlasitěji. Zase nic.

Váhal.

Mohl ještě chvíli počkat. Zabušit na dveře a ztropit trochu povyku. Řekl jí přece, že se vrátí.

A proto jsou dveře nejspíš zamčené na devět západů, pomyslel si. Dnes večer, zjevně proto, že je střízlivá a nic jí nedodalo inspiraci, necítí stejný nepopíratelný záblesk magické přitažlivosti, touhu znovu se ho dotknout, cítit ho, vdechovat jeho vůni...

Jdi domů, nakázal si.

Až bude připravená, jestli vůbec, ozve se sama. Zvedl ruku, aby ještě naposledy zaklepal. Sevřel dlaň v pěst, ale nepohnul jí.

Otočil se, přešel Marniinu zahradu a kráčet ke dveřím vlastního domu.

Opustil jej zadem.

Když vzal za kliku, všiml si, že Adeliino autíčko je pryč. Ke svému překvapení zjistil, že nechala odemčené dveře. Opatrně je otevřel s pomyšlením, že tohle se jí vůbec nepodobá. Ale vždyť vlastně oba odešli zadem. Když tam bylo otevřeno, proč zamykat vchod?

Přesto do domu vstoupil s nejistotou. Měl pocit, že všechno není zcela v pořádku. Jak to mám zjistit? ptal se sám sebe. Větší dům měl tu nevýhodu, že člověk nemohl prohlédnout všechny kouty najednou. Začnu nahoře a pak budu pokračovat dole, rozhodl se.

Opatrně našlapoval po schodech nahoru. Nejprve šel do svého pokoje. Zase byl jednou rád, že má pytel golfových holí. V šatníku měl strčených několik pingovek. S pořádnou holí v ruce se bude cítit bezpečnější.

Pokoje v patře prošel potmě. Přivykal jí oči a pátral ve stínech. Nikde nic, nikde nikdo. Pak vykročil do kuchyně a ke společenským místnostem. Také nic.

Nakonec se vydal do suterénu. Tam ve stínu stály všechny jeho nástroje zahalené do podivného ticha.

Na světě neexistovalo nic tiššího než nástroj bez hráče.

A nic klidnějšího než stíny, které pouze naznačovaly zvuk, jenž nezazněl.

Nic však nenašel. V tichých stínech se nikdo neschovával. Prošel celým prostorem a přitom se ujišťoval, že tam nikdo nečeká ve skrytu noční tmy.

Dům byl prázdný.

Ovšem až teprve teď.

* * * *

Když naposledy hrál na bubny, nechal paličky ležet na stoličce.
Ted je našel na bubínku.

Jak si vlastně mohl být jistý, že ví, kam je položil?

Jenomže on to prostě věděl.

Zatímco o tom přemýšlel, začal zvonit telefon.

* * *

Byla si jistá, že je to Rowan, a zvedla sluchátko. Zpočátku se jí do toho vůbec nechťelo. Nehodlala s ním mluvit, ani slyšet jeho hlas, nechťela se nechat unést...

Zase se do něčeho zaplést.

Když však přístroj několikrát zazvonil, řekla si, že jej musí zvednout. Nebylo by správné, aby ho klidně nechala, ať se o ni strachuje.

A tak Sam zvedla sluchátko po čtvrtém zazvonění, těsně před tím, než se zapnul záznamník. „Prosím?“

Nic. Málem zavěsila. Pak uslyšela... Něčí dech. A tichou výstrahu: „Vidím tě.“

„To jsi ty, Rowane?“

„Vidím tě.“

„Kdo je to?“

„Nech to být, slyšíš mne? Nestrkej do toho nos.“

„Do čeho nemám strkat nos? Kdo je tam?“

„Vykašli se na to. Prostě to nech plavat.“ Hlas zněl zastřeně, ochraptěle, pouhé zaskřehotání. Volající jej schválně pozměnil. Nějaký rošťák? To ne.

Obešel ji strach. Takový pocit by obyčejný uličník vyvolat nedokázal. Jako by jí někdo přejel kusem ledu po zádech. Bylo to pronikavé, studené, až mrazivé...

Ted hlas přešel v naprostý šepot, sotva zřetelný. „Vidím tě. Nech to na pokoji. Vidím tě.“

„Kdo je to? O čem to mluvíte?“

„Jenom si pamatuj, že vím, co děláš a kam chodíš. Nech to být.“

„Kdo jste?“

„Nespustím tě z očí.“

„Vy zatracený...“ Telefon se odmlčel.

Chvíli se děsivě bála. Po zádech jí nepřestával přebíhat mráz. Pak jej ucítila ve všech končetinách. Hrdlo se jí stáhlo a začala dýchat hvízdavě jako meluzína.

Potom se najednou hrozivě rozčílila. Napadlo ji, že to docela klidně mohl být nějaký uličník, nebo že se někdo potlouká kolem domů. Pokouší se ji vystrašit. Nesnášela strach, nesnášela lidi, kteří dělali takové věci...

Rozčilení ji rozvášnilo. Posílilo ji. Pobouřilo.

Ne nadlouho.

Vzteky i vášně byly nestálé. Začínaly ji opouštět.

Znovu ji zamrazilo. Jako by se jí dotýkaly ledové prsty, přejížděly jí po krku, po klíční kosti, rozpínaly jí po zádech chapadla strachu.

Vtom začal telefon zase zvonit...

12.

Nezvedala jej a místo toho čekala, až se zapne záznamník.

To nebude znovu on, říkala si. Teddy jí jednou vykládal, že obscénní nebo výhružné telefonáty mají denně stovky lidí. Policie s tím moc nadělat nemůže, pokud se telefonáty neopakují, pokud...

Záznamník se spustil. Zaslechla Rowanův hlas.

„Sam, jsi v pořádku? Volala jsi sem? Zatraceně, Sam, odpověz, nestalo se ti nic? Do háje, celou noc budu šilet strachem.“

Nakonec ji zvuk jeho hlasu a jeho naléhavá slova přiměla zvednout telefon.

„Prosím?“ Věděla, že je ji sotva slyšet.

„Sam, jsi tam?“

„Jistě, jistě. Co se děje?“

„Nic. Jen jsem si myslel, že... nevolala jsi mi před chvílí?“

„Jestli jsem ti volala?“ zeptala se Sam. „Ne. A tys mi nevolal?“

„Ne. Vlastně ano. Totiž, teď ti volám, ale předtím ne. Proč? Co se děje?“

Když s ním mluvila, necítila takový strach. Vlastně se jí do mysli vracela vášeň a vztek. Stačilo jen slyšet jeho hlas.

Někdo jí volal jen tak. Jen aby ji vystrašil. Někdo, kdo na ni měl zlost? Nebo jen našel její číslo v seznamu?

„Nic. Vůbec nic. Jen mne někdo otravoval. Nějaký úchylák. Proč ses o mne bál?“

„Nevím. Jen... nevím.“ Chvilku mlčel. „Uvažovala jsi někdy, že by sis koupila vlčáka nebo rotvajlera?“

Zasmála se. „Ne. Mám psy ráda – ale moc pracuju.“

„Vážně? Lacey o tobě mluvila, jako bys byla kvočna, která neustále opatruje teplo rodinného krbu. Tedy kromě nocí, kdy to rozjíždíš po striptýzových barech.“

„To je děsná legrace. Lacey se mýlí. A vůbec neměla nic takového říkat. Její vlastní matka mne každou chvíli tahá do nějakého klubu,“ odpověděla bez rozmyšlení. Pak se zachvěla.

Nejspíš bylo až bolestně jasné, že nevede příliš vzrušující život, tedy alespoň podle názoru společnosti, která chodí poskakovat do klubů.

„Myslím, že bych k tobě měl zajít.“

„Radši ne. Nebylo by to zrovna nejmoudřejší.“

„Moudrost mě právě teď moc nezajímá.“

„Nejsi ode mne daleko.“

„To Marnie nebyla také.“

Ani jeden z nich neopravil minulý čas, který Rowan použil.

„Prostě si představ, že jsem velký roťvajler,“ řekl.

Váhala. Měla chuť zavěsit. Chtěla mu poděkovat, že je milý, ale že už nepatří do jejího života. Ona pokračuje dál a už ho nikdy nechce vidět.

Nebyla to ale pravda.

Kdyby teď zavěsila, celou noc by nespala. Ležela by vzhůru v posteli a bála by se. A pak by mu třeba šla zavolat. To by bylo horší.

Zhluboka si povzdechla a snažila se neznít příliš dramaticky.

„Tak dobře, ale nechápu, proč se tak strachuješ.“ Zaváhala.

„Opravdu máš obavy? Není to jen...“

„Vyhladovění?“ otázal se jemně.

„Rowane...“

„Opravdu mám obavy.“

„Proč?“

„To ti povím až u tebe.“

„Dobře.“

* * *

Během pěti minut byl u ní. V ruce držel klíče. Zdál se napjatý. Jakmile vešel do domu, otočil se a zamkl dveře. „Zapni alarm.“

„Co se děje?“ zajímalo ji.

Pokrčil rameny. „Vlastně... přesně nevím. Já jen...“

„Co?“

„Jen jsem měl takový divný pocit, jako by se mi někdo potloukal po domě, když jsem byl u tebe.“

„Cože?“

„Myslím, že mi někdo vlezl do domu.“

„Ukradl něco? Nebo zničil...“

„Ne.“

Váhavě se na něho zadívala. Vymyslel si to, aby k ní mohl přijít? Kdepak, zdál se napjatý jako struna z houslí. A...

Měla stejně stísněné pocity. Že je někdo sleduje. Že někdo je blízko, že někdo...

Vidím tě, řekl jí hlas.

„Existuje kromě těch divných pocitů ještě nějaký další důvod k domněnkám, že ti někdo vlezl do domu?“ zeptala se. Přitom se snažila působit velice klidně a rozumně.

„Paličky od bubnů.“

„Prosím?“

„Moje paličky. Někdo jimi hýbal. Položil jsem je na stoličku, ale pak jsem je našel na bubínku.“

„Třeba jsi jen zapomněl, kam jsi je položil.“

„To ne.“

„Možná ano.“

Zvedl ruku. „Možná, ale je to velice nepravděpodobné. I tak to nelze vyloučit. Ted mi ale řekni jednu věc – co mám povědět policajtům? Myslím, že mi opravdu někdo vlezl do domu. Sebral něco? Ne. Zničil něco? Také ne. Nechal nějaký obscenní vzkaz? Ne. Jenom se tam dostal a pohnul mými paličkami.“

Chvilí na něho hleděla, pak se otočila a vykročila do zadní části domu. Šel přímo za ní. „Právě jsem uvařila čaj,“ řekla.

„Dám si skleničku bourbonu.“

„Já také.“

„Ty přece bourbon nepiješ.“

„Třeba mi najednou zachutnal.“

„Rozhodně ti chutná víno.“

„To je pěkné kruté! Dneska večer už žádné víno nechci.“

„Promiň – potřebuju se něčeho napít. Dej si se mnou. Gin a tonik? Nebo se to změnilo?“

„A na černé kafe jsi zapomněl, co?“

„Začínám mít dojem, že tě mám nejradši, když máš trošku v hlavě.“

„Děsná legrace.“

Prošel kolem ní do kuchyně. Až neskutečně dobře se vyznal v jejích skříňkách. Vždyť už tu přece předtím byl. Jedl tu těstoviny. Viděl, kam se všechno ukládá. Našel bar, nalil si do sklenice bourbon a přichystal ingredience na gin s tonikem pro ni.

„Opravdu chceš, abych se namazala?“ Upřeně se na ni zadíval. Začervenala se.

„To sotva,“ odpověděl. „Protože dnes večer možná nehodlám tolik spěchat s odchodem.“ Postavil před ni nápoj a pak tam jen stál a vyzývavě pravil: „Abys měla jen trochu v hlavě, ať trošku zjihneš. Máš jazyk ostrý jako břitvu. Opít tě nechci. Svádění musí mít určitou úroveň. Jestli opravdu tolik chceš, abych odešel, proč jsi mne vůbec nechala přijít?“

Vzala pití a pomalu se ušklíbala. „Říkala jsem si, že zápornou odpověď prostě nepřijmeš.“

„No ne, ty jsi najednou povolná.“

„Nenechal ses za žádnou cenu odbýt.“

Zavrtěl hlavou. „Nevěřím ti. Jenom proto jsi mne dovnitř nepustila.“

„Vážně?“

„Máš strach,“ obvinil ji.

„Opravdu?“

„Něco tě znervózňuje.“

„Ty jsi přesvědčený, že se ti někdo dostal do domu, protože jsi nenašel paličky tam, kam jsi je prý odložil.“

„Proč jsi přestala bubnovat?“ zeptal se. Změna tématu byla tak náhlá, až ji to zaskočilo.

Já... já...“

„Šlo ti to dobře.“

„Ale! Ty si myslíš, že jsem přestala hrát kvůli tobě? Ty si tedy věříš! Pleteš se. Táta byl bubeník, to jsem ti přece říkala. Hrál na škole a pak i na univerzitě. Měl kapelu, ale kromě toho také hrozně rád učil, takže muziku měl jen bokem. Naučil mne to. Přestala jsem bubnovat, když umřel. S tebou to nemělo vůbec nic společného, to mi můžeš věřit.“

Trochu sklonil hlavu a zamíchal kostkami ledu ve sklenici. Pak se na ni znovu pronikavě podíval. „Otec by chtěl, abys přestala hrát?“

„To je jedno – tobě do toho vůbec nic není,“ odsekla. Sklouzla ze stoličky, vzala sklenici a zhluboka se napila ginu s tonikem. To byla chyba. Potichu si pro sebe zaklela, ale bylo pozdě.

Neudržela rovnováhu a ke svému zděšení zavravorala. Okamžitě se k ní natáhl, aby ji zachytil.

Byla by se mu vyškubla, ale bála se, že opravdu spadne. „Nic se neděje.“

„To doufám.“

„Ty jsi to namíchal.“

„Víc než jednu skleničku si nedávej.“

„Brzdi, jo?“

„Slyšela jsi, co jsem říkal.“

Slyšela. To, jak se na ni díval, jí nedělalo dobře. Na mysli jí vytanuly útržky předešlé noci.

Zavrtěla hlavou. „Jsem opravdu unavená. Asi bych měla jít do postele.“

Zařazeně se na ni zadíval. „Chceš, abych odešel?“

„Hodlal jsi snad zůstat? Přes noc? Totiž... včera... ses nemohl dočkat, až odsud vypadneš.“

„Včera bylo včera. Jo, vlastně jsem měl v úmyslu tady dneska přespát.“

„A... jak?“

Pomaloučku se usmál. „Jak bys ráda?“

„Rowane...“

„Sam! Co se děje? Vůbec nejsi opilá. Za střízлива jsi pichlavá jak ježek, tak...?“

Váhala. Upřeně na ni hleděl. Nepřestával ji držet za paži. Podívala se na něho a sklopila oči. „Dobře. Bojím se, no.“

Zahleděl se na desku pultu. Spatřila, jak se mu neznatelně zachvělo hrdlo. Pak se na ni znovu podíval a nevzrušeně řekl: „Věděl jsem, že se bojíš, ale bylo by docela milé, kdybys mi trochu upřesnila – proč vlastně.“

Olízla si rty. „Tak jo. Vyděsil mne ten telefonát.“

„Jaký telefonát?“

Pokrčila rameny. Stiskl jí paži pevněji, až ji to skoro zabolelo. Jeho hlas zněl ostře. Věděl snad něco, co ona ne? Podezíral někoho?

Potřásla hlavou. Jeho napětí jí trochu nahánělo strach. „Něco jsem ti pověděla už předtím. Někdo mi volal. Určitě to byla... jenom taková... hloupost. Možná se tím jen bavilo nějaké znuděné dítě. Někdo šeptal do sluchátka. Někdy blbec.“

Sevrhel ji ještě pevněji. „Někdo šeptal? A co?“

„Vlastně... nic moc.“

„Co říkal, Sam?“

„Že...“ Podívala se mu do očí a hlas jí odumřel. „Že mne vidí.“

„A ty sis myslela, že to jsem já?“ zeptal se nevěřicně.

„Já... ne. Já...“

„Skvělé.“

Pustil ji.

Najednou se vzpamatovala a vzplála. „Podívej, ty pitomče, nemyslela jsem si, že to jsi ty. Jinak bych tě sem asi nepouštěla, nemyslíš?“

Došel k telefonu. „Zavolám policii, abys jim to mohla nahlásit. A nemusíš se děsit toho, že tu přespím. Jestli nechceš, nemusíš se chovat přátelsky, ani přívětivě. Nemusíš se mne vůbec všímat. Prostě si jen představuj, že jsem velký rotvajler.“

Sam mu dala Teddyho číslo.

„Je tam jen záznamník,“ řekl po chvíli.

„Tak to zkus k němu domů,“ vybídla ho a vyhledala jiné číslo.

O pár minut později už hovořila s Teddym a pokoušela se mu podivný telefonát slovo od slova přeříkat. Kupodivu si skutečně dobře vybavovala jenom zastřený šepot. Když na něj pomyslela, znovu ji zamrazilo.

„Povídal, že tě vidí?“ zeptal se Teddy znova.

„Ano... Jsem si docela jistá, že přesně to řekl. Že mne vidí.“

„Vyhrožoval ti?“

„Ano. Pořád opakoval, ať to nechám být. Myslím, že si to pamatuju celkem dobře.“

„Ale nezmiňoval se o tom, co se stalo s Marníí, ani že se ti může stát totéž co tvé sousedce?“

„Ne.“

„Tak to mohl být jen nějaký úchylák.“

„Jistě, já vím.“

Rowan, který stál jen kousek od ní, zjevně slyšel, co Teddy povídá.

„Anebo to taky nemusel být úchylák,“ pravil hlasitě.

Na druhém konci bylo chvíli ticho. Pak se ozvalo: „Vyříd té hvězdě, že to vím taky.“

Sam se zhluboka nadechla. Nepotřebovala Rowanovi nic povídat. Všechno slyšel. Vzal jí sluchátko z ruky. „Nemá policie náhodou sloužit lidem a chránit je?“

Sam si nebyla jistá proč, ale Teddy se nejspíš trochu zklidnil. Neslyšela, jak reaguje, ale po chvíli viděla, jak se Rowan smutně usmívá. „Mám se tě zeptat, jestli máš zařízenou tu službu s

hvězdičkou, šestkou a devítkou. S tou bys snadno zjistila, odkud ten člověk volal.“

„Já ji mám,“ přiznala. „Jenom... mne nenapadlo ji použít.“

„Stejně to asi bylo nějaké tajné číslo,“ pokrčil rameny Rowan. Ještě chvíli pak s Teddym hovořil, i když většinou naslouchal. Na tváři se mu zračil údiv. Pak přitakal: „Jo, jasně.“

A zavěsil.

„Tak co je?“

„No, všichni víme, že existuje mnohem víc úchylných telefonátů, než policie stíhá řešit. A tenhle člověk ti vlastně nevyhrazoval, že ti podřízne hrdlo, nebo tě unese, ani nic podobného. Teddy nám radí, ať vyčkáme. Jestli ti zase zavolá, dohodnete se na nějakém postupu.“

„Nemyslí si, že by to mohlo mít něco společného s Marniiným zmizením?“

„Nevím. Ale je pravda, že s jedním neurčitým výhružným telefonátem toho moc nenadělá.“

„Co povídal nakonec? Proč ses tvářil tak překvapeně?“

„Protože se mne zeptal, jestli s ním zítra půjdu na ryby.“

„Teddy po tobě chtěl, abys s ním šel na ryby?“

„Jo. Vlastně jsme se včera večer sešli. Předtím, než jste nás s Laurou tak rychle opustily.“ Usmíval se, ale pak vystřízlivěl. „Omlouval se, jak se tuhle otřel o to, že jsem rocková hvězda. Poděkoval mi za pomoc synovi a prý že jde zítra na ryby do Mokřin a rád by, abych šel s ním.“

„A půjdeš?“

„Proč ne? Mokřiny mám rád. A také bych rád lépe poznal Teda Henleyho.“

„Proč?“

„Proč? Ty jsi ale zvědavá.“

„Nepodezíráš ho z ničeho, že ne?“

„Proč? Ty ano?“

Důrazně zavrtěla hlavou. „Samozřejmě že ne! Byl to Laurin muž. Je Laceyin a Aidanův otec. Policajt.“

„Přesně tak. Policajt.“

Z tónu jeho hlasu poznala, že si nemyslí, že policisté jsou za každých okolností bezúhonní. Možná mu to ani nemohla mít za zlé.

„No, dobře,“ zabručela a sklopila hlavu. „Já... jsem hrozně unavená. Abych pravdu řekla, bála jsem se, znejistěla jsem a jsem ráda, že tu jsi, ale...“

„Ale?“

„Jsem střízlivá. Hezky si spolu povídáme, ale po pravdě řečeno – pořád jsem zatrpklá. Nejsem připravená s tebou spát.“

Usmál se. „Nic takového po tobě přece nechci.“

„Asi bych ti vážně měla jednu vrazit, ty darebáku. Naznačoval jsi...“

„Protože bych s tebou rád spal.“

Vybavila se jí předchozí noc. Touha dotknout se ho, nechat ho, aby se jí dotýkal, cítit teplo...“ Vzrušení. „Ale...“, začala.

„Ale ty chceš jít spát. Dobře. Jen jdi. Nejdřív ti ale prohlédnu všechna okna a dveře, ano?“

„Klidně. Nahoře nalevo od schodů je pokoj pro návštěvy. Ve skříni v koupelně najdeš čisté ručníky a další věci. Vezmi si, co potřebuješ.“

„Díky.“

S rukama v bok se díval, jak kráčí ke schodům. Jen sledoval, jak odchází. Děly se podivné věci. Zase byl v jejím domě a jen koukal, jak jde nahoru po schodech.

* * *

Ano, děly se podivné věci a ona ho chtěla mít u sebe. Čistě kvůli bezpečí.

Dnes večer však bylo v ohrožení její srdce.

Správné by samozřejmě bylo, kdyby si lehla a oblékla si to nejsošklivější, nejodrbanější pyžamo, které má. A ona několikero hrozných pyžam opravdu měla – skvěle se hodila, když jezdila v zimě na návštěvu k matce. Měla si jedno obléct a rovnou vlézt do postele. To měla udělat.

Ale neudělala to.

Svlékla se a vstoupila do horké sprchy. V duchu si zakazovala mýt vlasy či holit nohy. Proč by se měla obtěžovat? Neměla v plánu žádné důvěrnosti.

Byl v jejím domě. Včera odešel, protože moc pila.

Dnes ne.

Umyla se svým oblíbeným voňavým mýdlem, pečlivě se oholila, vydrhla si vlasy a vetřela do nich kondicionér. Když vystoupila ze sprchy, energicky si osušila hlavu a přitom přemýšlela, jakým tělovým mlékem se namaže. Jenom aby se jí nevysušovala pokožka, samozřejmě.

Zatímco však prohlížela své oblíbené lahvičky s pudry a mléky, začal zvonit telefon. Zavázala si froté župan, rychle si zavinula hlavu do ručníku a spěchala k telefonu v ložnici. Už už sahala po sluchátku.

Počkat!

Nejdřív si musí poslechnout, kdo volá. Seběhla dolů po schodech k záznamníku. Už tam stál Rowan a čekal, co se ozve. Záznamník se zapnul. Uslyšela svůj vlastní hlas. Pak ticho.

Nepřerušované ticho. Dlouhé ticho. A pak... Někdo...

Opatrně položil sluchátko.

13.

Sam zírala na Rowana. Pokrčila rameny, aby před ním skryla strach, který ji zase zachvátil. Sotva mohla uvěřit, jak moc ji dokáže vyděsit okamžik ticha.

Měla ho však nablízku. Dívali se na sebe a najednou se oba usmáli.

„Hvězdička šedesát devět!“ vykřikli oba současně. Sam se vrhla k telefonu a vytiskla číslo. Po chvilce jim hlas operátora sdělil, že číslo, které požadují, není dostupné.

„To jsem si myslel,“ řekl jí Rowan.

„Myslíš, že...?“

„Že to byl znovu tentýž člověk? Proč by zavěšoval?“

„Předtím jsem to zvedla. Teď se dostal jen na záznamník. Třeba nechce, aby se nahrál jeho hlas.“

„Možná to byl nějaký obchodník po telefonu.“

„Takhle pozdě?“

Usmál se. „Někdy jsou pěkně zoufalí. Každopádně si myslím, že už na tebe nevidí – tedy jestli tě v první řadě vůbec někdy viděl.“

Otočila se a uvědomila si, že má pravdu. Zatáhl všechny záclony a závěsy v celém domě. Dokonce i na francouzské okno, které mělo vrchní část nezakrytou, navěšel utěrky.

„Díky,“ zamumlala. Se zaklapnutím sluchátka měl pravdu. Plno lidí nerado nechávalo vzkazy. Jen při té myšlence se jí ulevilo.

„Není zač.“

Uvědomila si, že se k ní při řeči blíží. Uvažovala o rychlém ústupu, o útěku nahoru po schodech. Měla však nohy jako z olova. K tomu se jí třásla kolena. Nechtěla se hýbat, nechtěla nikam chodit. V hloubi duše si marně spílala. Je hloupá. Tělo je tak trapně slabé. Opravdu se s ním nechtěla znovu zaplést. Na to ji příliš hluboce ranil. Hlavou se jí divoce honily myšlenky, zatímco se k ní blížil. Mělo by to být jinak. V jiné době, za jiných okolností... Přitom...

Neměla žádnou záruku. A tak se bála.

Jenže po něm toužila. Stravoval ji sladký hlad, který byl silnější než strach. Nechtěla, aby něco říkal, nechtěla, aby žádal o svolení. Chtěla jenom předstírat, že všechno zahalila temnota, že neexistují žádné otázky, ani odpovědi, nic...

Dotkl se jí. Nejprve na obličej. Prsty jí přešel po tvářích, klouby přelétl po čele, palcem lehce stiskl spodní ret. Na tom..., jak ji hladil..., něco bylo. Samozřejmě, uměl se jí dotýkat i jinak, mnohem důvěrněji. Někdy to byl jen letmý záchvěv prstů, špičky jazyka... Velice něžné pohlazení. Dokázal se jí dotýkat tak, že ji během chvilky přivedl k vyvrcholení. Vždycky se jí to moc líbilo. A přitom tohle...

Cítila konečky jeho prstů, něhu, s níž ji hladil po tváři... Od chvíle, kdy ho viděla naposled, cítila jen bezútěšnou prázdnotu. Stala se z ní vyprahlá poušť, protože ten dotek, ten pocit kdysi znala a už nikdy nedokázala přijmout žádný jiný. Radši chtěla spát sama. Ale teď...

Usmál se na ni. „Víš, že jsi vždycky byla ohromně sexy?“

„Hm, no, snažím se,“ odpověděla uštěpačně. Sexy s mokrou hlavou... v ručníku. „Nejsem zrovna tanečnice... Striptérka...“

„Díkybohu.“

„Ale byly krásné. Sám jsi dokonce říkal, že za jiných okolností bys je možná i chtěl...“

„Kdybys v mém životě nebyla ty. Když můžu být s tebou, nechci žádnou jinou.“

„No, s ženskýma jsi to vždycky skvěle uměl.“

„Neuměl, prostě to tak bylo. Dovedu dost dobře z ženské stáhnout šaty. Naštěstí toho na sobě moc nemáš.“

Neměla se usmát.

Usmála se.

„Neznám jedinou ženu, která by bez šatů vypadala lip než ty. Vlastně jsem ještě neviděl žádnou, která by vypadala lip než ty. Žádnou. Ani striptérku. I když musím přiznat, že mne přivedly na určité myšlenky. Na tebe. Nahou.“

Políbil ji. Nikdy nic nedělal váhavě nebo polovičatě. Přikryl její ústa svými. Neptal se na svolení, prostě se rozhodl jednat. Rychle, instinktivně otevřela rty, aby odpověděla na jeho vášnivou touhu. Celá rozpálená vnímala prosté potěšení, jež jí skýtal jeho jazyk – vlhký, horký, pronikající hluboko do jejích úst. Chtěla se na to dívat analyticky – *sex, jistě, jde jen o sex, základní instinkt, něco, co*

všichni potřebujeme nebo po tom toužíme. Prostý jako dýchání, nemusím do toho rychle padnout, zaplést se, vložit do toho city...

Ano, šlo o instinkt. Dlouho čekala. Uměl si s ní správně pohrávat, *věděl*, co má dělat, jak a kde se má dotknout, kdy ji má poškádlit, kdy si ji má vzít...

Dlouze ji líbal. Nedokázala nic analyzovat. Musela do toho okamžiku vložit city, musela se mu poddat. Jeho polibky jí projížděly celým tělem, podněcoval v ní sladký oheň, až se v ní bouřila krev. Každá část těla, jíž se dotkl, hořela touhou, a ty, jichž se nedotýkal, se nemohly dočkat, až to udělá.

A tak ho také políbila.

Ochutnala jeho rty, ponořila se do jeho úst, objala ho a držela ho stejně pevně jako on ji. Cítila, jak se k ní tiskne jeho svalnaté tělo. Svět jako by vybuchl v gejzíru sladké, vlhké krásy. Najednou ožila.

Jemně a smyslně se prsty dotkl její tváře. Zlehka jí přejel po hrdle. Župan se jí rozevřel.

Příliš pevně si jej nepřevázala.

Velkou rukou ji pohladil po řadru a celé je zakryl. Sevřel je prsty a palcem si pohrával s její bradavkou. Cítila, jak jí podklesávají kolena, celé tělo jí zkapalnělo, krev se v ní vařila. Župan měla stále rozevřený. Podíval se na ni, pak ji k sobě přitiskl blíž, stáhl jí župan z ramen a hodil jej na zem. Potom ustoupil. Nejradši by se zahalila, protože jí bylo trapně a obávala se ho. Najednou se však nemohla pohnout, jako by měla údy z oceli.

„Vypadáš tak... báječně,“ zamumlal.

„Je mi zima,“ zašeptala.

Roztáhl ústa do neznatelného úsměvu. „V tak horkém městě? S tím musíme něco udělat.“

Škádlil ji, ale ona se chvěla. Najednou se rozhlédla. „Všechno jsem pozavíral,“ řekl Rowan rychle. „Já i tak...“ *Vidím tě!*

Možná si Rowan v tutéž chvíli také vzpomněl na telefonát. Přistoupil k ní a objal ji. Cítila silné, rozněcující horko, když ji hladil po zádech a zadku. Přitahoval si ji k sobě blíž. Přes oblečení ji tlačila jeho erekce. „Věř mi, naučil jsem se schovávat před světem. Podívej se kolem. Všechno jsem pevně zavřel. Nikdo nic neuvidí. Jsi v bezpečí.“

„V bezpečí?“ otázala se.

„Ano... Před vším a přede všemi,“ ujistil ji. Lehce jí prsty projel vlasy. Netoužila po ničem, než aby se o něho směla třít jako kočka.

„Před vším a přede všemi – kromě tebe,“ řekla a přitom pevně doufala, že jí v hlase nezaznívá zranitelnost, kterou pociťuje. Nemohla ustoupit. Museli si toho tolik říci. Chtěla nějakou záruku a přitom věděla, že ji nemůže dostat. V životě to tak chodilo.

Co tedy chce?

Tu jedinou chvíli?

Ano a nejen ji...

Lehce od ní poodstoupil a zadíval se jí do očí. Přejel jí prsty po bradě a dotkl se její tváře. Nespouštěl z ní oči. Velice pomalu se usmál. „Možná máš pravdu. To, co ti chci nabídnout, možná není zrovna bezpečí. Ale copak ty po něm opravdu toužíš?“

„To by mne samotnou zajímalo.“

Stále na ni hleděl a zlatavé oči mu vyzývavě blýskaly. Nehodlal jí dál nic vysvětlovat. Už tak učinil.

Jednou již rukavicí, kterou jí hodil, sebrala. Milovala ho a prohrála.

„Měla bych toužit po bezpečí,“ řekla mu vážně. Měla by. Ale chtěla jen jediné – aby se také svlékl. Co se to s ní stalo? Neumí zachovat dekorum, nemá žádnou sebeúctu. Mohl za to ten děsný klub!

„Myslím, že na bezpečí je už příliš pozdě,“ namítl. „A také si myslím, že neříkáš pravdu.“

„Cože?“

Šklebil se. „Ty totiž chceš sex.“

„Jak to, že tak jasně víš, co já chci?“

„No, včera ses chovala dost otevřeně,“ odpověděl.

„Opravdu?“

„A pobíháš tu jen tak v županu.“

„Včera večer...“

„Jsem se choval jako dokonalý džentlmen. Ale teď... myslím, že umíráš touhou po sexu. A máš ho mít.“

„A to v novinách vždycky psali, že nejsi sobec! Třeba se ale mýlíš. Možná jsem ti jen chtěla připomenout, čeho všeho ses vzdal. Mě. Teď bych se k tobě mohla otočit zády. Třeba pro mne vůbec nic neznamenáš a já si tu opravdu denně vykračuju jen tak, nahá. Klidně se můžeš vrátit zase domů.“

„To můžu.“ Vyčkával. „Možná bych to vlastně měl udělat. Tak se ke mně otoč. Nebudu mít na vybranou.“ Vyčkával. Měla pocit,

jako by ji noc spoutala a vzduch ji držel na místě. Přikovaly mne tu jeho oči, napadlo ji. Po chvíli klidně řekl: „Neotáčíš se.“

„Dávám si načas. Rozhoduju se,“ odpověděla.

„Naznačoval jsem, že záleží jen na tobě.“

„Kdyby to bylo tak jednoduché. Tobě se to mluví, když už tu stojím... takhle.“

„Odejít by pro mne teď bylo mnohem těžší, to mi věř.“ Tón jeho hlasu se změnil, najednou chraptěl. „Bože, ublížil jsem ti, ale nedokážeš si představit, jaké to pro mne bylo...“

„Kdepak, ty si neumíš představit, jaké to bylo pro mne!“ obvinila ho prudce.

„Tedy. V minulosti. Ale teď jsme v přítomnosti a... ty jsi tak... neuvěřitelně úžasná,“ zašeptal jí zastřeně, svůdnicky do ucha. „Krásnější než kdy jindy, alespoň pokud si pamatuju. A v mých vzpomínkách jsi vždycky byla nadpozemsky krásná.“

„To není pravda,“ obvinila ho.

„Nelhal bych ti.“

„Tak jak ses ode mne mohl tak úplně odvrátit?“ zeptala se a ucítila, jak jí v krku uvízl podivný vzlyk.

Neodpovídal. Políbil ji na hrdlo a rukama jí přešel po celém těle. Klekl si a přitiskl hlavu na její břicho. Zajela mu prsty do vlasů. Byla si jistá, že upadne. Tím skončil rozhovor, vzájemné obviňování a vzpomínky na minulost. Teď tu byl a horkými, otevřenými ústy se dotýkal jejího zranitelného břicha, prsty jí svíral boky a zadeček. Tiskl se k ní, dotýkal se jí, škádlil ji a mámil. Sevřela mu vlasy pevněji. Così šeptala, vzdorovala, lapala po dechu, povzbuzovala ho. Přešel jí klouby po vnitřní straně stehen, dotkl se jí tam rty, nejprve lehce jako pírkem, pak silněji. Prsty ji hladil stále výše. Jako by v sobě měla kruh, který se teď stále těsněji stahoval, hladový a mučivý. Rowan znal její touhu a věděl, že ji umocní žhavými polibky a dotyky...

Doteků a uchvácení. Zprvu ji jemně zkoumal prsty a pak začal být drsnější. Jeho hlazení ji dráždilo a vyvolávalo v ní bouřlivou odezvu. Jazykem pak našel střed její touhy. Nesnesitelně ji vzrušoval. Così nesrozumitelně vykřikla. Pořád se ho ze všech sil snažila přesvědčit, že ho nechce. Nejradši by ho poslala pryč, ale přitom si byla jistá, že pokud odejde, ona zemře...

„Prosím tě, přestaň,“ hlesla a prsty v jeho temných vlasech jí ztuhly. Celá se třásla, tělo jí hořelo, i když okolní vzduch byl chladný. Chvilí sálala a pak se zas chvěla chladem.

„Prosím...“

Touha v ní narůstala. Bylo to opojné až k nevydržení, jako stoupající sloupec rtuť. Tváře jí zčervenaly, přerývaně oddechovala, potřebovala se od něho odtáhnout. Místo toho se k němu však jen víc přitiskla. Vnímala ho, čekala, chvěla se a prosila ho, aby se jí přestal dotýkat. Přitom však vycházela jeho doteku vstříc, dokud...

Když pocítila teplo silné rozkoše, která ji naplnila, vykřikla. Přitom si uvědomila, že se jí nelíbí světlo, že se chce schoulit někam do tmy, aby si všechno mohla pamatovat. Extázi a pocit trapnosti zároveň. Chvilku jí připadalo, že vůbec nechápe Marnii, která tohle dokázala dělat nesmírně snadno. Uměla přijímat důvěrnosti od mnoha různých lidí ve chvíli, kdy je člověk neskutečně zranitelný. Jakmile se zvedl, zavřela oči a sklonila hlavu. Vzal ji za bradu, zvedl jí hlavu a znovu ji políbil na rty. Když se na něho podívala, usmíval se. Jeho oči, které teď byly velice blízko, měly zlatě zelenou barvu. Jeho pohled jí připadal mnohem důvěrnější než to, co se mezi nimi právě odehrávalo. „Pořád jsi tak plachá. Nejupjatější necuda, jakou jsem kdy potkal. Bože, vždyť mě znáš, a hodně dobře, a přitom se ke mně snažíš otočit zády.“

„Třeba je to všechno jen přetvářka,“ zabručela a přinutila se mu podívat do očí. „Znáš tě, ale ty mne možná neznáš tak dobře...“

Přitiskl jí prsty na rty. „Tiše,“ přikázal jí jemně. Vyzývavě zavrtěla hlavou. „Tak ty si myslíš, že na tebe celou dobu čekám? Umírám touhou, abys přišel a vyhledal mne?“

„A není to tak?“ zeptal se jí s úsměvem. „Nebud blázen!“

Neurazil se. Nepřestával se usmívat. „Proč? Pořád jsem tě hledal.“

„To si dovedu představit,“ zašeptala. „Hledal jsi jistě důkladně a přitom sis dobře prohlédl každou ženskou, na kterou jsi narazil.“

„Netvrdím, že jsem žil v celibátu.“

„Moc mluvíš.“

Úsměv na jeho tváři se ještě rozšířil. Jednou rukou ji vzadu objal a zvedl ji do vzduchu. Šlo to velice snadno. Byl velký a ona malá. „Vidím na schody. Nebo ses pořád ještě nerozhodla?“

„Že tě praším!“

Kdyby jen nebylo tak krásné znovu být s ním. Cítila, jak si jsou blízcí. Jak ji uchvacuje... jeho síla, nenucenost a jeho obvyklá upřímnost. Předtím to však také bylo krásné.

Báječné...

Do ložnice dopadalo světlo z předsíně a jemně ji osvětlovalo. Položil ji na postel. Ve stínu viděla jeho obličej, a když si svlékl košili, i jeho opálená ramena a hrudník. Shodil ze sebe boty, šortky i slipy a vlezl si k ní. *Báječné*. Cítila, jak se jejich nahá těla vzájemně dotýkají. *Oheň!* Teplo uvnitř, které už nesmírně dlouho nepocítila. Chtěla k němu natáhnout ruku, dotknout se ho, zapomenout na všechny řeči, jimiž se snažila zapřít samu sebe. Neskutečně po něm toužila. Pokusila se ho k sobě přitáhnout, ale odstrčil ji a odtáhl se od ní. Jeho hlas pak zněl podivně drsně, když jí řekl: „Nikdy úplně, víš.“

„Cože?“ Celého ho vnímala, jeho dech, tlukot jeho srdce. Cítila blízko sebe jeho bradu, jeho kůži, jeho vůni a každícké zachvění svalů, vzrušující tlak jeho erekce na svém těle. Tam se také soustřeďoval prudký puls jeho srdce. Toužila jen po čarovné moci tmy a noci.

„Nikdy jsem na tebe nedokázal úplně zapomenout.“

„To je jedno. Teď... tady nejde – o nic závazného,“ zašeptala trochu zoufale. „Jenom si dva sousedé užívají trochy sexu.“

„Není to jedno,“ odpověděl naléhavě. „Není. Vždycky jsi byla se mnou. I když jsem měl vedle sebe Dinu, kohokoli jiného, vždycky jsi tam byla ty, v mé paměti, vždycky. Věděla to. Vůbec nevěřila, že ji miluju, i když jsem se jí snažil pomáhat. Bože, třeba to všechno byla chyba. Ale měla bys vědět, že kdybych mohl vrátit čas, stejně bych se musel snažit.“

„Dobře,“ odpověděla. „Přestaň, prosím tě, přestaň, jen...“

Objala ho rukama kolem krku a znovu ho k sobě přitáhla. Našla jeho ústa a políbila ho. Škádčila ho na rtech jazykem a přitiskla se k němu. Cítila, jak se mu napjaly všechny svaly v těle. Zkroutila se, aby mu byla blíž. Dotýkala se jeho obličeje, zatímco ho horečně, vášnivě líbala. Prsty mu přejela přes ramena a záda až k zadku. Hladila ho a škádčila nehty, hnětla ho, lechtala, tiskla. Vsunula mezi ně ruku, přejela mu jí po hrudi, po pevně stažených břišních svalech, až se dotkla jeho pohlaví, sevřela je a hladila. Slyšela, jak se mu v hrudi sbírají zvuky, jak sténá. Pak na něho přestala útočit, protože vzal její ruku, přitiskl ji vedle těla a celou vahou se přenesl mezi její

stehna. Cítila, jak se jí dotýká palcem a krouží jím. Zvlhčoval ji a připravoval. Našel přesně místo, v němž se hromadila její šílená touha. Così mu zajíkově zamumlala do ramene, když v sobě najednou ucítila jeho plné mužství. Nejprve se dovnitř ponořil pomalu, mučivě pomalu. Potom hlouběji, dále... Začala mu prsty do zad, celá se prohnula, hodila sebou. Odtáhl se... a pak se znovu pohnul, hlouběji, hlouběji..., bože..., hlouběji. Pevně mu sevřela ramena a pohodila hlavou...

Cítila na sobě jeho oči. Věděla, že se na ni dívá. Nedokázala na něho pohlédnout. Così mu šeptala, horečně po něčem toužila. A pak... to dostala. Mocně se pohyboval, pevně ji tiskl rukama, přejížděl jí po zádech, svíral jí zadeček a tiskl si ji stále víc k sobě. Cítila ho celým svým tělem, měla ho v krvi, ve všech údech a v samém středu svého bytí, tam, kde se stupňující slast měnila v záchvat zoufalé extáze. Celá zalitá potem se k němu tiskla. Trásla se a zmítala, když ji zachvátilo další mohutné vyvrcholení. Vykřikla, vrhla se do samého nitra temnot a celým tělem jí projížděly záchvěvy libosti.

O chvíličku později ucítila jeho stahy a pak... výbuch tepla. Několik okamžiků je oba halil magický plášť uspokojení. Pak zase nastala noc. Temná noc, která s sebou opět přinesla útržky minulostí. Bylo to příliš rychlé. Toužila po něm, stejně jako předtím. Milovala na něm všechno. Jeho výšku, stavbu těla, jeho opálená ramena, ochlupení hrudi, jeho vůni, oči, hlas, jeho doteky...

Ted' ji prsty hladil po tváři. Chtěla ho, velice ho chtěla. Kdysi ho milovala, pořád ho milovala a její touha byla sobecká. Z nějakého důvodu sama sobě nechtěla dovolit, aby se mu zcela oddala. Minulost přetrvávala. A tak se zeptala: „Bylo těžké mne úplně vytěsnit..., i když jsi byl s Marníí?“

Sotva to vyslovila, kousla se do rtu. Neměla to říkat.

Vstal. nahý, ladný, nepokojný. Přistoupil k oknu a lehce odhrnul závěs. Bylo odtud vidět na zátoku.

A také na Marniini dům.

Neodpovídal. Hleděla na jeho záda. Rovná a vypracovaná. Měl pěkný, svalnatý zadek a dlouhé, robustní nohy. Byl hezký dokonce i zezadu. Přitáhla si k bradě prošívanou příkrývku a prostěradlo a zachumlala se do nich. Pak se posadila a rukama si objala kolena.

„Spal jsi přece s Marníí, nebo ne?“ naléhala jemně.

Otočil se a zadíval se na ni. Ve hře tmy a stínů mu neviděla do očí. On do těch svých také nevidí, pomyslela si.

Nejradši by svá slova vzala zpátky. Chtěla předstírat, že nic neřekla. Toužila po záporné odpovědi.

„Ano,“ řekl prostě.

„Aha, rozumím.“

„Nerozumíš. Vůbec ničemu nerozumíš.“

„A měla bych?“ zeptala se. Pokoušela se hovořit, jako by o nic nešlo.

„Hledal jsem tě. Pořád jsem se tě snažil najít. Chtěl jsem tě se vším všudy – s klady i zápory. Jenže jsi měla pravdu. Vystrnadil jsem tě ze svého života. Neočekával jsem, že na mne budeš někde ve světě čekat. Nepřestal jsem žít.“

„Marnie je krásná ženská,“ řekla Sam a pokrčila rameny.

„Ne. Mamie byla...“

„Je! Marnie je!“ přerušila ho vášnivým výkřikem.

Tvářil se trochu rozpačitě. Sam došlo, že si neuvědomil, že o kamarádce promluvil v minulém čase. „Marnie je zraněná, má v duši hluboké jizvy, které se nikdy nezahojí.“

Sam škusbla příkrývkami. „Vím, že Marnii ublížili. Myslela jsem si to...“

„Asi od deseti let zakoušela pohlavní zneužívání. Jako každé dítě toužila po lásce. Místo toho se dočkala té nejhorší, nejhnusnější zrady, jaká existuje. S jejím otcem ses ostatně setkala. Dokážeš si představit její život?“

Sam zavřela oči. Udivilo ji, že se stydí. „Je to moje kamarádka,“ hlesla. „Ano, představovala jsem si, jaký asi měla život.“

„Měla tě ráda,“ řekl jí.

„Proboha, nech toho! Nemluv o ní, jako by se po ní navždy slehla zem...“

„Ale ona se po ní slehla.“

Sam si olízla rty. „Nevěřím tomu, nechci tomu věřit. Určitě někde je a potřebuje pomoc.“

„Nech to plavat,“ nařizoval jí ten hlas.

Proč? Mohl snad někdo Marnii najít? Anebo je už mrtvá a hlas Sam jen varoval, že by mohla dopadnout stejně jako ona?

Rowan k ní zase přistoupil. Tmavé vlasy měl nad čelem rozčuchané a na krku mu tepala žíla. Zastavil se vedle postele, sevřel ruce v pěst a pak je zase rozevřel. „Nech to být, Sam.“

Nech to být, říkal hlas.

Rozhodila oběma rukama. „Co můžu vlastně udělat?“

„Zabývá se tím policie, a i když tomu možná nevěříš, ti chlapíci vědí, co dělají.“

Zavrtěla hlavou a přitáhla si kolena blíž k hrudníku.

„Víš, ke kolika vraždám ročně v tomhle městě dojde? Desítkám. Každou chvíli se někdo pohřešuje. Nemyslím si, že policie je neschopná, vůbec ne. Víím, že většina z nich dře, já jen...“ zarazila se a podívala se na něho. „Já jen, že kolikrát musí řešit desítky vražd, aniž by měli nějaké vodítko. Marnie prostě zmizela...“

„Stopy existují. Někaké se vždycky najdou. Dej jim šanci.“ Ted se zarazil on. „Jestli nedůvěřuješ policii, dej šanci mně. Nedovolím, aby se zapomnělo, že se ztratila. Dokud ji nenajdou.“

„Živou nebo mrtvou, ano?“ zeptala se trpce.

„Přesně tak.“

Chvíli oba mlčeli.

„Můžu si vlézt zpátky k tobě?“ zeptal se za okamžik. „Co kdybych řekla, že ne?“

„Tak to bych se asi zachoval jako hrubý násilník. Měl jsem dlouhý den, jsem unavený a poněkud podrážděný.“

„Rozhodně bych ti nebránila.“

„Budou to považovat za báječně vášnivou výzvu.“

Nadzvedl příkrývku a vklouzl vedle Sam. Natáhl k ní silné, mocné ruce. Instinktivně se odtáhla. Nenáviděla se za to, jak se mu brání.

„Sam!“ zabručel.

Lehce se o něho opřela. Pak si povzddechla, otočila se a přitulila se k jeho hrudi.

„Tak je to lepší,“ zabručel a uhladil jí vlasy. „Začínal jsem uvažovat, jak dál.“

„Ještě než cokoli uděláme, musíme najít Marnii.“

„Najdeme ji.“ Jeho hlas zněl tak, jako by tomu opravdu věřil. „Ale pak, samozřejmě...“

„Co pak?“

„No, co když tě Marnie bude chtít zpátky?“

Jemně ji od sebe odstrčil, přiměl ji lehnout si zpátky na polštář a přitiskl se k ní. Oříškové oči měl jasné a ostré, zlatavé. Podíval se na ni. „Takže ty to ze mne chceš mermomocí vypáčit, jo? Chceš, abych ti všechno dopodrobna popsal? Tak dobrá. Když jsem koupil tenhle

dům, neměl jsem nejmenší tušení, že tu žiješ. Jednoho dne jsem zůstal u Marnie a povídali jsme si. Něco jsme přitom vypili. Začali jsme mluvit o vážných věcech. Pověděla mi, jaké to bylo, když dospívala. Já jí pověděl, jaké to je, když vidíš umírat druhé lidi. Poslouchal jsem její příšerné vyprávění o pohlavním zneužívání. Ona naslouchala mně, jak se cítím provinilý, že nedokážu doopravdy pomoci nikomu, koho mám rád. Nakonec jsme jeden druhého chlácholili. Oba jsme měli trochu moc alkoholu v krvi. Což samo o sobě nebylo zrovna příšerné. Oba jsme plnoletí, svobodní a určitě jsme si toho v životě dost užili.“

Mluvil tak procítěně, že ji svými slovy hluboce zasáhl. Přestože se spolu zase zapletli, přestože jí ublížila minulost, uvědomila si, že se vydala na zakázané území. Najednou měla bolestný pocit, že se plete do věcí, do nichž jí nic není. „Už nic neříkej,“ zaprosila. „Nic mi do toho není, promiň...“

„Neomlouvěj se. Tehdy jsem se totiž dozvěděl o tobě. Že bydlíš hned vedle, jsi má sousedka a znovu se s tebou uvidím. Sotva jsem si pak uvědomoval, že tam se mnou Marnie ještě je. Ušchl jsem jako strom v zimě a dokonce jsme se trochu pohádali – povídala mi, že nejsem k ničemu, což byla pravda, alespoň v tu chvíli. Takže, jak vidíš, upřímně pochybuju, že by o mě Marnie mohla mít nějaký zájem. Spokojená?“

„Já... ne, samozřejmě, že nejsem, nechtěla jsem se v tom šourat...“

„Nesmysly!“

Pokoušela se vykroutit zpod jeho těla. Nehodlal jí to však dovolit. Znovu ji pevně přidržel a přitiskl k posteli. Obličej sklonil blízko k její tváři.

„Chceš vědět ještě něco jiného?“

„Ne, ztraceně, pusť mne, přestaň...“

Políbil ji. Stehny jí stiskl nohy, doléhal na ni celou vahou svých boků a hrudi. Drsnými chlupy ji škrábal na jemné pokožce. Prudce na ni zaútočil jazykem, vzrušil ji. Rukama ji držel za obě zápěstí. Váha jeho těla ji omamovala. Odtrhl rty od jejích úst. „Ptám se znovu – zajímá tě ještě něco jiného?“

Olízla si rty a usmála se. „Opravdu ti to s Marnii nešlo? Kvůli mně?“

„Na mou duši,“ odpověděl s vážnou tváří. „Teď je to ale jiné!“

„Já vím. To kvůli tobě. Vidíš, jakou máš moc?“

Úsměv na tváři se jí rozšířil. „Opravdu jsem tak mocná?“
„Jistě. Chceš se přesvědčit?“

* * *

Leželi vedle sebe.

Zahříval ji mohutným, svalnatým tělem. Paže, jíž ji objímal, jí dodávala pocit bezpečí, na jaký se neodvažovala vzpomínat. Jemně jí oddechoval na krk. Myslela, že spí.

Tohle... tohle bylo báječné. Pomyslela si, že na celém světě neexistuje nic tak pěkného, jako tenhle pocit, že... že...

Vlastně si nebyla úplně jistá, co cítí. Sex sám o sobě byl skvělý. Úžasný. To by všem mohla dobře dosvědčit Marnie. Ale existovalo ještě něco víc. I když Marniinou náručí prošlo mnoho mužů, Sam měla pocit, že kamarádka nikdy doopravdy nevěděla, jaké to je, cítit něco víc. Tohle bylo víc. Vědomí, že si člověka někdo váží a chrání ho – aniž by ho starostlivost nějak urážela. Možná právě tohle byla jedna z vlastností, která ji na Rowanovi od samého počátku přitahovala. Nikdy nepotřeboval, aby ho někdo zbožňoval či obdivoval. Miloval hudbu, rád hrál. Těšila ho ale všechna hudba, s oblibou poslouchal jiné muzikanty a tleskal jim. Podporoval ji. Říkal, že by se bubnováním mohla dobře uživit. Po bubenicích, a zvláště těch dobrých, byla velká poptávka. Pověděla mu o svém otci a jak miloval bubny, ale také, že radši učil.

Měli toho hodně společného.

A pak přišly titulky v novinách.

Začali pohřešovat Dinu Dillonovou. Rowan byl nevrlý na policisty a povídal jim, že už dlouho žijí v odloučení. Odvedli ho do vězení.

Pokoušel se ji ochránit, ale pak se vrátil k manželce. Přesto měla pocit, že jí nelhal. Domníval se, že může Dinu zachránit. Ale je možné všechnu předešlou bolest smýt jednou promilovanou nocí?

Vůbec ne.

Sex byl příjemný, skvělý. Ale bylo mezi nimi i něco víc.

Možná je právě to víc jednou vyléčí. To, co nikdy nepoznala Marnie. Třeba zrovna možnost takového prožitku Marnii vzali v dětství.

Sam se prsty dotkla Rowanovy ruky, kterou měl položenou na jejím těle. Sevřela je.

Zavřela oči. V životě neexistují žádné jistoty. Marnie zmizela.
Každým dnem se o kamarádku bála pořád víc.

Zastřený, děsivý hlas šeptal výhrůžky. *Vidím tě, vidím tě...Sleduju tě... vidím...*

Za zdmi jejího domu se děly děsivé věci. Hrůzostrašné.

A přesto se toho večera cítila v teple. V noci bylo teplo příjemné.

14.

Když se ráno probudila, Rowan byl pryč.

Nechal jí však vzkaz. „Díky za krásný večer. V kuchyni máš kafe. Zapnul jsem ti alarm. Ted vyrazím s Teddym do džungle. Uvidíme se večer? Rowan.“

Přečetla si jej, chvíli podržela v ruce a pak lístek zmačkala do kuličky. Slova byla lehká, nenucená, milá. Tolik jí celou dobu chyběl.

A přesto...

Bylo to příliš snadné a příliš rychlé. Za daných okolností. Lidé spolu spali běžně. Na první schůzce. Žijí přece v liberálním světě. Nikdy ho nepřestala milovat, a to pro ni bylo důležité. Protože právě city dokázaly člověku ublížit a ona neměla odvahu znovu tolik riskovat. Musí si dávat dobrý pozor, aby se nezapletla.

Fajn. Jako by se v noci právě nezapletla až nad hlavu.

Musí trochu přibrzdit.

Osprchovala se a oblékla. Pak sešla dolů, aby si dala kávu. Předchozí noci byla ráda, že Rowan zatáhl závěsy. Bála se, telefonát ji vyděsil. Nesmírně ocenila bezpečí, které jí Rowan poskytl. Nemluvě o tom, co všechno si pak mohli dovolit dělat. Ve dne však chtěla, aby jí do domu zase svítilo slunce. Navíc už se nebála tolik jako předtím.

Ted měla roztažené závěsy. Slunce teplými paprsky hladilo okno a před Sam se znovu otevřel úchvatný pohled na trpytivou zátoku. Nalila si šálek kávy, chvíli se dívala do krásného dne venku a pak vyšla zpátky po schodech do ložnice, aby dokončila své ranní přípravy. Kávu postavila na toaletní stolek a řekla si, že se jen trošku nalíčí, než dorazí Teddy.

Nehodlala jít a zírat na Marniin dům. To dělala dost často.

Své předsevzetí však okamžitě porušila. Stejně jako každého rána a každého večera, přistoupila k oknu a zadívala se ven. Dům byl

prázdný a tichý, skrýval svá tajemství. Jak však upíjela kávu a sledovala okolí, uviděla, že někdo kráčí nahoru po schodech.

Zrychlil se jí tep. Slyšela klepání na dveře a pak kdosi zvolal Marniino jméno. Protože si nebyla jistá, že toho člověka zná, postavila kávu na stůl a seběhla schody po dvou, aby pak vyrazila ze svého domu a hnala se k Marniinu.

U dveří nikdo nestál. Otočila se. Nikde neviděla ani žádné auto. Připlul snad návštěvník na lodi?

Rozhlédla se kolem sebe a zmocnil se jí podivný pocit. Povíval lehký větřík. Stromy šuměly a ohýbaly se. Listoví jako by šeptalo.

Vidím tě!

Chvilku cítila, jak ji znovu mrazí v zádech. Otrásla se. Vždyť je denní světlo.

Na polostrůvku nikdo nebyl. Ani noha. Její dům byl prázdný.

V to alespoň doufala. Když vyběhla ven, aby se podívala, kdo to shání Marnil, nechala vlastní dveře otevřené.

Proboha, uklidni se! přikázala si. Na své dveře přece vidíš. Jistě, ale na chvíli ses k nim otočila zády, vid?

Tak rychle by se nikdo dovnitř nevplížil, říkala si. A nikde nestojí jedině auto.

Kromě toho je čtvrtek. Je brzy. Teddy možná pro Rowana ještě nepřišel. Třeba je ještě doma, a pokud ne, tak k němu přišla uklízet Adalie.

Není úplně sama.

Přesto cítila ten známý chlad.

Vidím tě...

Rozzlobeně se štípla. Někdo sem přišel a volal Marniino jméno. Hlasitě. Nebylo na tom nic záludného.

Narovnala ramena a obešla dům. „Haló? Můžu vám nějak pomoci? Kdo je tam?“

Nikdo neodpovídal.

Vstoupila do Marniiny krásně udržované zadní zahrady. Větřík čeřil křišťálovou hladinu vody v bazénu. Ibišky kolem jemně ševelily. V zátocě se převalovalo a lesklo modře zelené moře.

Vidím tě...

Tiše si povzddechla. Nikdo tam nebyl. A přitom samotné keře a stromy jako by měly oči. Sledovaly ji. *Vždyť je plné denní světlo*, připomněla si. „Hej! Je tu někdo? Potřebujete něco?“ Nepřicházela žádná odpověď.

Uvědomila si, že ji nepřestává mrazit v zádech. Nechtěla se vrátit do vlastního domu. Měla strach.

Začala zuby. Musela se vrátit domů. Byla to jediná možnost, jak si vzít kabelku a klíče, vyjet autem z garáže a vydat se do práce.

„Marnie,“ zabručela, „jestli si jen někde užíváš, zbiju tě, až budeš modrá.“

Vyrazila kolem keřů ke svému domu. Mrzelo ji, že se nedokáže zbavit pocitu, že ji keře pozorují. Přidala do kroku a kráčela čím dál rychleji.

Stále rychleji.

Nakonec se rozběhla.

Obrovské krotony, které dělily Marniin pozemek od jejího, oběhla v záchvatu naprosté paniky. Vlasý se jí lepily na obličej.

Vší silou do někoho vrazila.

Byla tak rozběhnutá, že málem padla k zemi.

Kdosi k ní natáhl ruce a zachytil ji. Zaječela a začala se s ním rvát. Šílená vztekem do něho bušila pěstmi. Sevření povolilo. Upadla a stáhla s sebou i toho, do něhož narazila.

„Sam, Sam, Sam!“

Dopadl částečně na ni. Slabě zaskučel bolestí, jak se při pádu na tvrdou zem zkroutil, aby ji nerozmačkal svou vahou.

Zamrkala. Pokoušel se jí odhrnout prameny vlasů z očí.

Podívala se nad sebe a spatřila Rowana. Na rtech mu pohrával lehký úsměv a v zářivých zlatých očích se mu zračila starost.

„Rowane,“ zašeptala.

Pak mu sevřenými pěstmi zabušila do hrudi.

„Do háje! K smrti jsi mne vyděsil.“

„Vyděsil jsem tě k smrti? Vždyť jsi do mne vrazila.“

„Co tu děláš v tom křoví?“

„Právě se vracím od tebe.“

Zamračila se. „Co jsi dělal u mne?“

„No, hledal jsem tě. Pak jsem zaslechl, jak na někoho voláš, a šel jsem se podívat, co se děje.“

Vstal, podal jí ruku a pomohl jí na nohy. Přijala to a přitom si z úpletových šortek otrásala listí.

„Neviděl jsi, kdo to byl u Marnie?“ zeptala se.

„U Marnie někdo byl?“

„Zaslechla jsem, jak na ni někdo volá od jejích dveří. Jestli jsi zrovna šel ke mně, musel jsi ho slyšet. Nebo ji. Vlastně ne, jsem si úplně jistá, že šlo o muže.“

„Nikoho jsem neviděl, Sam.“

„Musel jsi ho vidět!“

„Vůbec ne. Slyšel jsem tebe, přišel jsem sem a tys do mne vrazila.“

Mračil se. Bojí se o mne, pomyslela si. Kvůli tomu, že v Marniině zahradě možná někdo je, nebo protože mu připadá, že jsem zešilela?

Nejprve na něho chvíli zírala a pak rozhodila rukama. „Někdo tu je. Proč by se měl najednou schovávat? Hlasitě na ni volal. Oba jsme byli blízko. Chci říct, že si těžko mohl myslet, že ho ani jeden z nás neuslyší.“

„A pokud na Marnii volal a snažil se ji najít, nejspíš nebude mít nic společného s jejím zmizením.“

„Ale vždyť se právě někam vytratil!“ vykřikla zničeně. Pak tiše dodala: „Můj dům!“

„Cože?“ zeptal se a zamračil se ještě víc.

„Nechala jsem otevřené dveře...“

„Co jsi?“

Jeho hlas zněl káravě. Typická situace – inteligentní muž právě peskuje hloupou ženu.

„Tak počkat! Takhle se neptej. Jenom jsem vyběhla z domu...“, začala, ale on už k ní byl zády a pospíchal k jejím dveřím.

„Rowane, počkej ještě. Jestli tam někdo je, někdo nebezpečný... Tak bychom možná měli radši počkat na Teddyho.“

Rowan už stál u domu. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Sam ho následovala.

* * *

Loretta ráda chodila do práce brzy. Nezáleželo na tom, jestli předešlého večera měla vyučování, nebo se věnovala svému druhému, velmi výnosnému zaměstnání. Byla energická a měla štěstí. Nepotřebovala moc spát.

Navíc, když teď Marnie zmizela...

Jako obvykle uvařila kávu.

Postavila šálek horké černé tekutiny na Marniin pracovní stůl, jako to dělávala vždycky. Možná to bylo hloupé. Ona však s každým novým dnem doufala, že se Marnie znovu objeví.

Kevinu Madiganovi kávu na stůl nepřinesla. Musel ji mít horkou, a když tomu tak nebylo, nadával. V podstatě jí to bylo jedno, ale neměla ráda, když na ni někdo křičel před ostatními.

Ušklíbala se, když si pomyslela, že Kevin by udělal dobře, kdyby už zvedl svůj vypracovaný, pěkný zadek a dorazil do práce – dopoledne měl znovu přijít Lee Chapman. Začínal být netrpělivý kvůli Marniinmu zmizení a vyhrožoval, že si najde jiného právníka. Samozřejmě tvrdil, že je nevinný. A mohl si dovolit zaplatit těm nejlepším advokátům, aby jeho nevinu dokázali.

Loretta pokaždé nosila kávu i panu Dalymu. Měl své vlastní sekretářky, které si ovšem říkaly asistentky, ale také měl rád její kávu. A ona měla ráda pana Dalyho. Uměl se chovat jako starý jankovitý kozel, ale obvykle byl čestný a spravedlivý.

Pan Daly však také ještě nedorazil.

Když Loretta znovu dosedla za svůj stůl, ustaraně zavrtěla hlavou. Co se to tu děje? Nikdo se neobjevuje na příslušných místech v příslušnou dobu.

Zazvonil telefon. Rychle jej zvedla a promluvila do něj svým nejprofesionálnějším hlasem. Volající ji přirozeně poznal.

„Můžeš pracovat v pátek na jednom večírku?“ Byl to hlas muže, který si rád říkal „zprostředkovatel“. „Zprostředkovával“ zábavu. Nicméně zněl podivně. Navíc jí obvykle nevolal do práce. Samozřejmě nikdy nenechával vzkazy na záznamníku. „V pátek? Jo, ano.“

„Můžu s tebou počítat?“ zeptal se ostře. „Ano,“ odpověděla přesvědčivěji.

„Dobře, ale koukej přijít určitě. Nesnaž se mne oblafnout. Zavolal jsem kvůli práci také té tvé mladé kamarádce. Tenhle pátek jsou dva důležité večírky. Ať se kouká objevit, jinak budeš mít problémy.“

Její mladá kamarádka? Ale jistě, Lacey. „Kamarádka se ukáže.“

„To by tedy měla. A mimochodem, nedávno do klubu přišli zajímaví hosté.“

„Zajímaví hosté?“ opakovala po něm.

„Dávej si pozor na pusy, Loretto. Moc mluvíš.“

„Já... nevím, co máte na mysli...“, odpověděla zajímavě.
Prozradila snad příliš?

Šla tam Sam?

„Ale víš. Pozoruju, jak si všude pouštíš pusu na špacír. Celou dobu tě pozoruju.“

„Nemůžete mne dost dobře vidět...“

„Ale můžu. Vidím tě, takže si dávej pozor. Ted si zapiš adresu, kterou ti řeknu, a ne abys to znovu podělala. Víš přece, co se stává lidem, kteří to zvorají.“

„Zmizí?“ zašeptala.

Odpověděl medově: „Dostanou padáka. Napiš si tu zatracenou adresu.“

Loretta si poznamenala, co jí nadiktoval, a pak položila sluchátko. Byla rozzlobená a nervní.

Vykašli se na něho. Ale... kdo se to jen objevil v klubu? Sam by tam ani za nic nešla sama.

Vzala do ruky šálek s kávou a usrkla z něj. Kafe uměla udělat opravdu dobré.

Bylo to zvláštní. Chtěla se chovat jako její vzor Marnie Newcastleová. Chtěla být silnou, odhodlanou ženou, která bourá všechny konvence a jde vlastní cestou.

A přesto...

Na chvíli si pomyslela, že je to všechno špatně, i když se našli tací, kteří tvrdili, že účel světi prostředky. Trhla sebou při představě, že pomohla další ženě jít stejnou cestou jako ona. Velice hezké, okaté slečně Lacey Henleyové. Pomyslela si, že to neměla vůbec dělat.

Vůbec. Ted' už je však příliš pozdě.

* * *

V Samině domě opravdu někdo byl. Rowanovi to došlo, jakmile vešel dovnitř.

Někde vzadu v domě. V proskleném obývacím pokoji za kuchyní. V místnosti, z níž se dalo vyjít k bazénu a dál k molu za ním. Zaslechl tichý zvuk... Pohyb... Jako pošoupnutí. Nedaleko někdo zlehka, tiše našlapoval... Velice tiše. Jako když se bačkora dotýká podlahy, jednou, podruhé, v téměř pravidelném rytmu.

Rowan stál mezi dveřmi a naslouchal. Sam přišla po něm, a třebaže se ho nedotýkala, byla tak blízko, že za sebou slyšel její dech.

Pohybem ruky jí naznačil, že má zůstat za ním. Cítil, jak zavrtěla hlavou.

Rázně jí ukázal, aby se držela trochu dál. Pak se přikrčil a zůstal těsně u zdi, zatímco se blížil k obývacímu. Napětí v jeho nitru vzrůstalo. Podél stěny se vplížil do kuchyně, v níž bylo od pultu vidět do vedlejší prosklené místnosti.

Vtom spatřil osobu, která téměř neslyšně šramotila.

Vstal a přitáhl Sam k sobě.

Byl to Gregory. Měl na sobě džíny a pěknou košili s krátkým rukávem. Stál v pokoji před televizí s videem, ale na potměšlou obrazovku se ne díval. Zíral ven.

Sam předtím rozhrnula závěsy vzadu a do místnosti okny proudilo světlo. Slunce osvětlovalo chlapcovy havraní vlasy a hezké rysy jeho mladé tváře. Rowana najednou zabořilo srdce při vzpomínce na vzdálenou minulost. Jeho bratrovi pánbůh také milostivě nadělil půvabné rysy. Měl tmavé vlasy, ale deformace štítné žlázy mu poškodila srdce a plíce, takže měl stále dětský výraz v obličeji, jako by nerostl. Gregory měl silné tělo. Špatně mu fungoval mozek. Rowan i tak vycítil, že má stejnou duši jako jeho bratr – je v něm jakási vědovnost, výjimečnost a krása. Ewan miloval obrazy. Gregory hudbu. I teď se pohupoval v neslyšném rytmu. Cítil její v srdci a hýbal se podle něj, když se díval na svět a přitom cosi hledal...

Co to asi bylo?

„Gregory!“ vyhrkla nakonec Sam. Chlapec se neotáčel. Dál hleděl ven. Na Marniin dům. „Gregory,“ opakovala. Nechala Rowana stát v kuchyni a přistoupila k chlapci. Postavila se přímo před něho a prsty mu naznačila, že se jí má podívat do očí. Konečně udělal, co po něm chtěla. „Jak ses sem dostal? Kde máš rodiče?“

Neodpověděl, ale díval se jí do očí. Sam se k němu natáhla a jemně ho pohladila po tváři. Vzal ji za ruku. Sam se podívala na Rowana. „Nevím, jak se sem dostal. Dnes jsem ho nečekala.“

„Mohl to být on, koho jsi slyšela u Marnie?“

Sam chvíli váhala a dívala se na Gregoryho. Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Jsi si jistá?“

„Nemluví,“ odpověděla tiše.

„Slyšel jsem ho říkat jména,“ připomněl jí Rowan.

S úšklebkem se na něho podívala. „Nezapomínej, že je autista. Říká jména, to je pravda, to oba víme. Ale ne tak, jak jsem to před chvílí slyšela. Docela často ze sebe dokonce vypraví i několik slov za sebou. Větu. Někdy reaguje na dotek nebo na své jméno. Ale nikdy by nedokázal na někoho zavolat. Navíc si vůbec neumím představit, že by šel přímo k Marniiným dveřím a začal by ji volat jménem.“

„Ale proč tedy,“ připomněl jí Rowan, „pořád kouká na Marniin dům?“

Má pravdu, napadlo Sam. Najednou si vzpomněla na společnou večeři toho dne, kdy Laura mluvila s Marní – těsně před tím, než zmizela.

„Co je?“ zeptal se Rowan ostře.

„No... toho večera, kdy jsme naposled mluvily s Marní po telefonu... Gregory také zíral na její dům.“

Rowan se na Gregoryho zamyšleně podíval. „Pojďte, půjdeme se k Marnii podívat. Všichni tři.“

„Rowane, myslíš, že je správné, abychom...“

„Ano.“

Sam si však nebyla jistá. Bála se, aby křehkému dítěti nějak neuškodili.

„Nikdy bych mu neublížil, Sam,“ ujistil ji Rowan. „Ale nevíme, jestli to není psychologicky...“

„Nejsi to náhodou zrovna ty, kdo mi pořád tvrdí, že nevidím naprosto jasné věci?“

Povídala mu někdy něco takového? Možná když ji zdrtilo, že stejně jako ostatní odmítá chápat význam takové maličkosti, jakou byla skutečnost, že Marniina líčidla nejsou na svém místě.

„Jdeme,“ řekla.

Zavěsila se do Gregoryho a podívala se na Rowana. Vedl je přes trávník k domu.

Odemkl vlastním klíčem.

Když vstoupili dovnitř, oba Gregoryho bedlivě sledovali. Nejprve vykročil k zadní části domu. Následovali ho tam a přitom se dívali jeden na druhého. Pak se najednou otočil a vyrazil nahoru po schodech do Marniiny ložnice.

Dovnitř dopadalo světlo okny, z nichž byl úžasný výhled. Gregory bez hnutí stál uprostřed místnosti, pak přistoupil k Marniinu toaletnímu stolku a zadíval se na něj. Sam cítila, jak se jí zrychlil tep. Marnie z dětí zrovna nešilela a Gregory ji někdy dost vyváděl z míry. Když ho však měla Sam na starost, Marnie se k němu chovala hezky. Ukázala mu dům se stejným zaujetím, jako jej předváděla ostatním.

Uvědomila si, že Gregory ví o nepořádku v lícidlech.

„Ty víš, že je to jinak,“ zašeptala a objala ho, zatímco chlapec nespouštěl oči z tácu. Natáhl ruku, jako by chtěl věci urovnat.

Zastavila jeho ruku. „Kdepak, miláčku, možná tu brzy budeme pátrat po otiscích prstů.“

Otočila se a spatřila Rowana, jak zírá na postel. Slunce, které dopadalo do pokoje, ozařovalo tmavý mahagonový nábytek. Najednou se sehnul. Chtěl se něčeho dotknout, ale rychle rukou ucukl.

„Co je, Rowane?“

Sedla si vedle něho na bobek. Ukázal na jakousi lesklou šmouhu... na noze postele. „Co je to?“ zeptala se. „Možná krev,“ odpověděl. „Bože můj.“

„Uklidni se, Sam, je to jen kapka, nic víc, jestli je to vůbec krev. Marnie se mohla pořezat, když si holila nohy...“

„Holí si je v koupelně.“

„Je to jen trocha krve.“

„Policie se na ni bude chtít podívat.“

„Jistě. Ostatně už sem jede Teddy.“

Sam vstala. Najednou ji zamrazilo. „Pojd, měli bychom Gregoryho odvést.“

Sotva se vrátili do jejího domu, někdo zazvonil u dveří.

Když otevřeli, spatřili na prahu Teddyho.

Mračil se. „Myslel jsem, že budete u sebe,“ řekl poněkud rozmrzele Rowanovi.

„Musíte se na něco podívat,“ pravil Rowan břitce a vyvedl ho znovu ze dveří. Sam zůstala o samotě s Gregorym.

Muži na nějakou dobu zmizeli. Celá rozčilená čekala, až se vrátí. Pustila Gregorymu film. Trochu krve. To přece neznamená, že Marnie je...

Znovu se ozval zvonek. Přispěchala ke dveřím a oba muži opět stáli před ní. „Pošlu sem daktyloskopy. Vlastně tady asi už byli,“ řekl.

„Tak...“

„Tak nic!“ dořekl za Sam rázně Teddy. „Hlavně nezačni panikařit. Mimochodem, prý jdeš s námi.“

„Cože?“ zeptala se Sam. „Jdeš s námi na ryby.“

„To slyším poprvé,“ odpověděla Sam a podívala se na Rowana. „Mám nějaké pracoviště a také nějakou práci.“

„To pracoviště ti patří, a právě proto tam klidně můžeš zavolat a říct jim, že si bereš den volna,“ řekl Rowan.

„Poslední dobou jsem si toho volna brala až trochu moc,“ připomněla mu.

„Takže jeden den navíc tě nezabije,“ uzavřel rozhovor Teddy.

Napadlo ji, že jeho tón zní trochu sarkasticky. Jistě, celá záležitost byla trochu podivná. Proč chtěl Teddy za každou cenu vzít Rowana do Mokřin? Zatím se tvářil, že mu není ani trochu sympatický. Měla své podezření, ale bylo naprosto směšné. Že by Teddy hodlal Rowana vylákat do Mokřin, praštit ho přes hlavu a hodit ho do bažiny? Kdepak, Teddy je přece policista.

V Mokřinách by se jedno tělo krásně ztratilo. Mrtvoly mizely i v mnohem obyvatelnějších místech, než byly neproniknutelné floridské bažiny.

Jenomže Teddy byl policista. Měl rád svou práci. Věděl, že pachatele často dokáží usvědčit nejrůznější zkažky.

A co víc, Teddy nebyl žádný zabiják! Možná se s Rowanem poprali, ale...

„Ano. Myslím, že s vámi pojedu,“ řekla najednou.

„Opravdu?“ otočil se k ní překvapeně Rowan.

„No, přišli jste mne přece pozvat, ne?“

„To ano, ale...“

„Gregory!“ vykřikla najednou.

„Gregory,“ přitakal Rowan.

„O čem to vy dva, ksakru, mluvíte?“ zeptal se Teddy.

„Mám tu Gregoryho. Byla jsem venku a on se sem zjevně odněkud zatoulal.“ Mávla na ně. „Jedte sami. Počkám tu s ním a pokusím se sehnat jeho rodiče,“ řekla Sam.

„Ale vždyť máme čas. Bažina nám neuteče,“ namítl Rowan.

„Abych pravdu řekl,“ ozval se Teddy poněkud sklíčeně, „vlastně nám už utíká. Díky pokroku, víte. Nedávno vysušili mokřinu na západ od Browardu a zastavěli ji. Dobrá polovina domů v tom místě stojí na bývalém močálu.“

„Půlka celé téhle oblasti je postavená na uměle zpevněné bažině, Teddy.“

„Jistě, ale močál mizí!“ Teddy považoval otázku životního prostředí za velmi důležitou. Ne že by tolik miloval zvířata. Byl lovec. Měl rybářský průkaz, který platil i na lov aligátorů. Každou sezónu do Mokřin vyrážel mezi prvními. „Bažinu ničí útlakářství. Stavitelé pěkně podmazávají úřady, aby tu mohli kupovat pozemky. Je jim úplně jedno, jestli tu zbude nějaký život. Neuvědomují si, že si sami ničíme vodu a celý ekosystém. Je tam krásně. Nádherně. Však uvidíte.“

„Už jsem tam byl,“ řekl mu Rowan. „V bažinách?“

Rowan pokrčil rameny. „Vznášedlem. Chytat ryby.“

„Dneska ale zajedeme hluboko do močálů,“ pravil Teddy. Zašklebil se. „Do staré části, pryč od ostatních lidí.“

„Celá bažina je stará, Teddy,“ připomněla mu Sam.

Teddy se zasmál. „Máš pravdu, ale já měl na mysli oblast, o které se dnes už moc neví. Před lety to byla taková oáza. Je tam plno slepých ramen a vysokých ostrůvků. Jezdívají tam mužští a stavěli si tam víkendová doupata...“

„Jen ti největší nebojsové, jak jinak. Víkendoví zálesáci,“ vpadla jim do řeči Sam.

Teddy se na ni zašklebil. „Častokrát jsem tě bral s sebou.“

„Vlastnil jste tam kus pozemku?“ zeptal se Rowan.

„Kdepak. Patřilo to vládě, takže naše ,nebojsovské‘ chajdy nakonec zbourali. Strhli je a nechali zarůst trávou. Děsná škoda. Ale před lety to tu všechno bylo menší, víte? Miami nebývalo kosmopolitní místo. Teď tu žijí stovky lidí a přitom plno z nich do Mokřin nikdy nezavítalo. Za starých dobrých časů měl každý pořádný jihofloridský buran nákladák, pitbula, loď – a víkendovou chajdu v Mokřinách.“

„Jo, jistě, Teddy,“ přitakala Sam.

„Její táta měl nákladák, loď i chajdu.“

„Chyběl nám už jenom ten pitbul. Táta to všechno pokazil. Měl totiž čivavu, kterou hrozně miloval,“ objasnila Rowanovi Sam.

„Neposmívej se chlapské vášni pro zálesáctví,“ napomenul ji Teddy.

„Možná bude nejlepší, když vyrazíte...,“ začala Sam. „Klidně počkáme,“ řekl Rowan rozhodně. Povzdechla si. „Nenamítáš proti tomu nic, Teddy?“

„Jasně. Máš kafe?“

„Jistě, posluž si. Teď mne oba omluvte, potřebuju si zavolat.“

Sam šla dozadu do domu k ratanovému stolku v obývacímu, na němž ležel telefon.

Měla by zavolat Lacatovým a alespoň jim nechat vzkaz, že Gregory je u ní. Domnívala se, že nikoho nezastihne doma – jestliže k ní Gregory přišel, jeden nebo oba rodiče musí být někde poblíž.

Přesto k nim zavolala, aby je informovala. Sotva zavěsila, ozval se zvonek. Proběhla domem s Rowanem a Teddym v těsném závěsu. Dorazila ke dveřím a prudce je otevřela dokořán.

Stál tam Harry Lacata a tvářil se velice ustaraně. „Promiň, že tě ruším, Sam, ale měl jsem tady v ulici obchodní jednání a vzal jsem s sebou Gregoryho. Stál přímo vedle mne a pak najednou zmizel...“

„Je tady,“ řekla Sam. „Zrovna jsem se vám pokoušela volat.“ Harry si s úlevou oddechl a z tváře mu zmizel ustaraný výraz. „Annie je doma, ale leží. To jednání nebylo nijak významné, tak jsem si řekl, že můžu Gregoryho klidně vzít s sebou. Pak jsem se otočil a on byl najednou pryč.“

„Nic se nestalo, přišel sem a je v naprostém pořádku. Pojd dovnitř,“ řekla Sam.

Harry vešel do domu. Měl na sobě oblek, v němž mu to velice slušelo. Pozdravil se s Teddym a pak se se zdvořilým očekáváním zadíval na Rowana. Sam si uvědomila, že se neznají, a představila je. „Doufal jsem, že se s vámi setkám,“ pravil Harry. „Musím přiznat, že vaši hudbu jsem moc neznal, ale pak jednou v noci přišel syn domů a říkal vaše jméno.“

„Opravdu? To je hezké. Mám dům plný hudebních nástrojů. Myslím, že se mu líbí.“

„Choval jste se k němu skvěle. Jsme vám nesmírně vděční.“ Rowan pokrčil rameny. „Jsem rád, když je se mnou. Připomíná mi někoho, kdo mi kdysi byl velice blízký. A navíc má talent od pánaboha. Třeba se mu jej jednou povede dobře zúčtovat.“

„Já nevím,“ rozhodl Harry rukama. „Kdysi trochu mluvil. Pak začal stagnovat a od té doby ze sebe skoro nevypraví slovo. Je to

hrozně náročné. Sotva postoupíme o pár kroků dopředu, okamžitě jich uděláme několik vzad. Možná nikdy nebude dost silný, aby se mohl postavit před posluchače, ale to je vlastně jedno. Moje žena i já ho zbožňujeme. Pro nás je nejdůležitější, aby se mu za této situace dařilo co nejlépe. Ještě jednou díky. Asi bych měl chlapce vzít a dál vás nevyrušovat.“

Šel do obývacího pokoje a za chvíli se odtud vynořil i se synem. Když vycházeli ven, Gregory se najednou zastavil. Zadíval se na Rowana a usmál se. „Ro-wan,“ řekl.

„Nazdárek. Zase si brzy přijď zahrát na klavír, jo?“ Gregory neodpověděl. „Ro-wan,“ opakoval. „Ještě jednou díky,“ řekl Harry.

„To je v pořádku, opravdu. Moc rád jsem s ním strávil trochu času.“

„Gregory?“ řekl Harry Lacata a vzal syna za paži. Gregory sklopil své krásné oči. Otočil se spolu s otcem a oba vyšli ven.

„Tak půjdeme?“ zeptala se Sam. „Mám s sebou něco vzít? Nějaké pití, brambůrky, sendviče? Uděláme si piknik...?“

„Jo, měli bychom vyrazit. Hned. S jídlem a pitím si nedělej starosti, Sam, jinak se odsud nevyhrabeme. Zastavíme se v obchůdku,“ řekl Teddy. „Můžeme, Rowane?“

„Jasně, můžeme.“

Teddy se otočil na podpatku a vyrazil ven. Otevřel dveře a vzápětí překvapením uskočil. Někdo tam stál. Phil Jenkins.

Phil na sobě měl tričko a džíny a vypadal jako typický macho. Ošlehaná kůže, kterou celá léta vystavoval slunci, se bronzově leskla. Modré džíny i bílé triko svítily čistotou. Ve vyhrnutém rukávu košile měl zastrčenou krabičku marlborek.

„A, to jsou věci, detektiv Henley!“

Ve Philově hlase jako by zazníval posměch.

Teddy odsekl: „Jo, já osobně. Co pro vás můžu udělat?“

„Jen jsem se přišel pozeptat, jestli někdo náhodou nemáte zprávy o Marn... o slečně Newcastlové.“

„Pořád se neobjevila, Phile, je mi líto,“ odpověděl Teddy. Zavrtěl hlavou a podíval se směrem k Marniinovu domu.

„Potřebuju dodělat ještě pár věcí. Nemůžu je provést bez jejího svolení.“ Phil se podíval na Marniinův dům, pak zpátky na trojici před sebou. „Nemluvě o tom, že mi ještě dluží nějaké peníze.“

„Phile, nehledal jste ji náhodou před nějakou dobou – u ní doma?“ zeptala se Sam.

Podíval se na ni mírnýma modrýma očima a pomalu se usmál. Vzpomněla si, jak o něm Marnie mluvívala. *Ano, Marnie s ním spala. Bylo mezi nimi ještě něco víc? Možná něco... trochu zvráceného? Už z toho začíná jančit. Každému slovu přikládá větší význam, než doopravdy má.*

Přesto se najednou cítila nesvá. Jako by si ji poměřoval pohledem a zvažoval každou její přednost. Marnie byla pryč, ale Sam zůstávala.

„Ne,“ odpověděl konečně. Založil si svalnaté, vypracované ruce na prsou. „Nehledal jsem ji.“

„Opravdu?“ zeptal se Rowan úsečně.

Phil se k němu otočil. Výraz jeho očí se změnil. „Právě jsem přijel. Mám auto před domem,“ odpověděl vyzývavě.

Sam si nemohla pomoci a vykoukla ven. Nelhal.

„Nemáme žádné nové zprávy o tom, kde je,“ oznámil mu Teddy.

„Až ji najdete – nebo aspoň budete vědět, co se s ní stalo –, dáte mi hned vědět, vidíte?“

„Oznámíme to všem,“ slíbil Teddy.

„Jo, dobře. Fajn,“ řekl Phil. Znovu se na trojici zadíval, pak z krabičky v rukávu vytáhl cigaretu a otočil se.

Potom se ještě jednou podíval na Teddyho a palcem odklepl popel z cigarety. „Co myslíte, že se s ní stalo, poručíku Henleyi?“

V otázce zazníval jakýsi podtón, jako by Phil chtěl cosi naznačit.

„Já nevím, co se s ní stalo,“ odpověděl Teddy.

„Ale jste policajt. Takže něco byste už vědět měl,“ opáčil Phil.

Teddy se opřel o stěnu a také si založil ruce na prsou, aby působil stejně mužně jako Phil. „Dobře, jo, možná něco opravdu vím. Ještě jsem neměl možnost to vám dvěma říct, ale teď už to můžu udělat, protože začíná jít do tuhého,“ řekl Teddy Rowanovi se Sam. Podíval se zpátky na Phila. „Té noci, co Marnie zmizela, jí někdo několikrát volal. Na její domácí telefon. Některé hovory byly ze Samina aparátu. A víte, odkud přišly ty ostatní?“

Sam zavrtěla hlavou. Oba muži jen zírali na Teddyho.

„Z Marniina mobilu. Někdo jí volal na domácí telefon z jejího vlastního mobilu. A hádejte, co dalšího? Ten mobil zmizel stejně rychle jako Marnie.“

15.

Na Loretčině stole zabzučel intercom. Stiskla blikající tlačítko. „Loretto, tady Kevin. Přines mi kafe. Hned teď.“ Po chvilce trochu nazlobeně dodal: „Prosím tě.“

„Hned to bude, Kevine.“

Nalila kávu do šálku a vešla do jeho kanceláře. Byla velká a hezky zařízená. Z oken byl pěkný pohled. Kanceláře se nacházely na Brickell Avenue, jednom z míst s nejkrásnějším výhledem. Z Kevinových oken v zadním traktu bylo vidět na vodu. Když se přidělovaly kanceláře, hrozivě se o ně pohádali. Kevin chtěl Marniinu, ale ona se jí nehodlala vzdát.

Marnie vyhrála.

Když si na hádku vzpomněla, hned jí připadalo snazší k němu s kávou vejít. Proboha, není přece jeho služka.

„Tady je kafe, pěkně horké,“ řekla a postavila před něho šálek.

Klidně si kávu mohl udělat sám. Neměl příliš mnoho práce. Vlastně si pohodlně hověl v otočném koženém kancelářském křesle, které bylo nesmírně drahé. Ruce měl založené za hlavou a díval se ven na krásný den za okny.

„Díky, Loretto. Děláš skvělé kafe, víš to?“

„Díky. Nějaké další přání?“ zeptala se trochu úsečně.

Pokrčil rameny. „Vlastně jo. Bude kolovat další oběžník a vsadím se, že se tu zas objeví policajti a znovu nás budou vyslýchat.“

„Kvůli čemu?“

Před chvílí vypadal uvolněně. Ted' si ji najednou prohlížel ostřížima očima. „Kvůli Marniinu mobilnímu telefonu.“

Loretta na něho zaraženě hleděla. „Co je s jejím mobilem?“

Podíval se na ni zúženými očima. „Zmizel.“

„No a co? Zmizela i její kabelka. Telefon nejspíš bude v ní.“

Pomalů zavrtěl hlavou. „No a co?“ opakoval po ní. Dal ruce dolů, vstal a stoupl si za ni. Nepřestával hledět z okna, ale Loretta

měla nepříjemný pocit, že se na ni každou chvíli vrhne. Zvláštní. Nikdy předtím se ho nebála.

„V pátek večer Marnii někdo několikrát volal.“

„Vím, že její kamarádka Sam se ji pokoušela pozvat na...“

„Někdo jí volal *domů*, z *jejího* mobilu.“

„Cože? To je směšné...“

„Bylo by. Jenom kdyby policie byla ochotná si myslet, že Marnie volala sama sobě.“

Loretiny rty se zakulatily do velkého O. Kevin znechuceně potřásl hlavou. „No tak, Loretto, trvalo ti to dost dlouho.“

„No, tedy...“ Rozčilovalo ji, že koktá. Nejradši by ho poslala k čertu.

Ovládla se.

„Doufala jsem, že se Marnii nestalo nic zlého. Po tom, co jsi mi právě řekl, je mi jasné, že s ní někdo byl v jejím domě, volal jí – z jejího mobilu –, než ji unesl nebo co. Prosím tě, promiň, ale já odmítám uvěřit, že je v nějakém opravdovém srabu nebo, nebo...“

„Že je mrtvá?“ zeptal se tiše.

„Ty si to přeješ, vid? Aby byla mrtvá. Dostala kancelář, kterou jsi chtěl. Povýšila, když sis myslel, že povýšíš ty!“

Loretta si uvědomila, že neskutečně zvýšila hlas, až teprve když ji najednou chytil za ramena a zatřásl s ní. „Bud zticha!“ zasyčel. Měl velkou sílu a nehodlal ji pustit. Prsty jí zaryl do masa a hezký obličej stáhl do napjaté grimasy. „Zatraceně, mlč! Ne, nechci, aby byla mrtvá. Bože, jo, je to mrcha, je to podělaná ježibaba! Ale jsi její sekretářka...“

„Asistentka,“ objasnila mu Loretta chladně, i když se celá třásla. „A tobě asistuju také.“

„Jo, jistě, asistentka,“ přitakal.

„A jsem dobrá!“

„Jasně.“

„Hodně dobrá.“

Najednou se křivě usmál a uvolnil sevření. Jeho oči dostaly jiný výraz. Svítily zvláštním světlem. „Vlastně jo. Tak si vzpomínám, že jsem se vlastně doslechl, že jsi dobrá. Fakt dobrá.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se.

Nepřestával se usmívat. „Já jen, že jsem slyšel, že – jsi dobrá. Ve všem, co děláš.“

O krok ustoupila a ostražitě se na něho podívala. „Co ode mne vlastně chceš, Kevine?“

„Chci vědět, jestli tušíš, kde může být Marniin mobil.“

„Já jej nemám. A jestli si s ní někdo pohrával a volal jí z jejího vlastního telefonu, tak ten mužský...“

„Nebo ženská.“

„Dobře. Tak ten mužský, nebo ženská také má Marniin telefon.“

„Ale přesně o to tady jde, chápeš? *Jak* se ten člověk dostal k Marniinu telefonu?“

„Nemám tušení.“

„Protože jsi o tom nepřemýšlela. Ale teď to zkus. Rozpomeň se na to, co bylo. Projdi si celý den. Když to uděláš, možná tě napadne, kdy jsi Marnii naposledy viděla s telefonem v ruce. Kdo s ní v té chvíli byl, kdo s ní byl potom? Policajti to budou chtít vědět, to jistě chápeš.“

„Tak to řeknu jim.“

„Chci vědět, jestli si to pamatuješ, Loretto.“

Celá se uvnitř třásla, ale hodlala krýt Marniinu čest. „Pokusím se o tom popřemýšlet...“, usmála se a vykročila ke dveřím.

Když vyšla z jeho kanceláře, překvapeně se otočila, protože za jejími zády znovu otevřel a tiše na ni zavolal. „Loretto, drahoušku, vsadím se, že máš velké úspěchy i ve své vedlejší kariéře. Obrovské. Člověk nikdy neví. Třeba si to jednou zjistím sám.“

Úplně ji mrazilo. Jak může někdo s tak pěknou tváří být takový hajzl? Chtě nechtě ji napadlo, co všechno o ní asi ví? A jak s tím hodlá naložit?

Zeptal se: „Baví tě to večer v klubu, Loretto?“

„Vůbec nechápu, co tím...“

„Ale chápeš.“

„Ne...“

„Zatraceně, Loretto, mám v tom klubu podíl.“ Překvapením jenom zažírала.

Usmál se. „Všechno je to legální, miláčku. V naprostém pořádku. Jsi jediná, kdo... tedy, kdo by se tady nemusel jevit v tak dobrém světle, kdyby celá pravda vyšla najevo. No... vrať se k sobě. Určitě máš před sebou pěkně nabitý den, vid’?“

S přídušeným smíchem zašel do kanceláře.

Vrátila se ke svému stolu. Celá se třásla. Jak má teď pracovat? Hodí se marod. Přesně to udělá.

Pak si vzpomněla na telefonát, který měla před chvílí. Volal jí Kevin, byl to jeho hlas? Zavřela oči a pevně stiskla víčka, aby mohla přemýšlet.

Dostala strach.

* * *

„Teddy, když víš, že Marnii někdo volal z jejího vlastního domu, a pak najdeme stopy krve...“

„Hlavně mne nezačni poučovat o tom, jak mám vést vyšetřování, Sam.“

Zastavili se v loveckém obchodě U velkého Ala přímo u Tamiamské stezky. Poté, co objevili krvavou šmouhu, Teddy na místo činu povolal specialisty. Sám na případu pracovat nemohl, protože Marnii osobně znal. Nemělo tedy smysl se tam zdržovat, jak chtěla Sam. Jakmile bude mít policejní laboratoř výsledky rozboru krve, okamžitě Teddymu dají vědět.

I tak byl Teddy špatně naladěný. Měl volno a chtěl celý den jenom rybařit, nic víc.

Sam ztichla. Měla na sobě džíny a košili s dlouhými rukávy a kolem pasu uvázanou koženou bundu. Vlasy si sepnula do drdůlku na temeni hlavy. Působila křehce, až zranitelně, a zároveň schopně. V obchodě si vybrala vlastní návnadu. Uměla chytat ryby stejně dobře jako kterýkoli mužský. Když byli Teddy s Laurou ještě svoji, Sam s nimi často jezdila do Mokřin rybařit.

Dala Rowanovi mazlavý repelent proti hmyzu. Nemohl se chlubit, že se v bažině vyzná stejně dobře jako Teddy, ale v Mokřinách už několikrát byl. Jezdával na jih do Miccosukee na vznášedla. Několikrát zavítal i severně odsud, do oblasti Velkých cypřišů, kde vyjednával spolupráci se skupinou vynikajících seminolských hudebníků.

Sam koupila, co potřebovala, a chystala se jít ven k autu. Když se za ní zavřely dveře obchodu, Teddy se obrátil k Rowanovi.

„Co vlastně máte s tím divným klukem?“ zeptal se Teddy.

„Cože?“

„No přece s Gregorym. Skoro vůbec nemluví, ale najednou se objevíte vy a on začne říkat vaše jméno. Jak je to možné?“

„Tak za prvé bych o něm nemluvil jako o ‚divném klukovi‘!“ odsekl Rowan. Teddy na něho zíral, jako by mu chtěl jednu vrazit – nebo ho zastřelit –, aby od něho měl pokoj.

„Fajn, Henleyi,“ řekl přidušeně. „Nelíbím se vám, nedůvěřujete mi. Tak proč jste se mnou chtěl jít na ryby, kruci?“

Teddy se podíval na druhou stranu a rukou si uhladil hnědé vlasy. „Něco vám dlužím.“

„Co prosím?“

„Dlužím vám... za svého kluka.“

„Vůbec nic mi nedlužíte,“ ujistil ho Rowan. „Váš syn hraje dobře. Nechválil jsem ho kvůli vám.“

„No tak fajn. Nedůvěřuju vám, máte pravdu. Podívejte – objevíte se tu... a najednou zmizí Marnie. A ten prostáček – Gregory – se pokaždé, když vás vidí, chová vystrašeně. Vypadá to, jako by něco viděl. Proč pořád opakuje ‚Rowan, Rowan‘?“

„Máte pravdu. Jako by něco viděl. Nenapadlo vás náhodou, že se mne nebojí, ale že mi spíš důvěřuje?“

„Snažíte se ho hypnotizovat, nebo co?“

„Ježíšikriste!“

„Jenže Marnie zmizela. Přistěhoval jste se do sousedství – a ona je pryč. Vaše žena kdysi také zmizela, ne?“

„Znovu se našla,“ připomněl mu Rowan. Cítil, jak se v něm zvedá vztek. Začínaly mu vlnout dlaně a napjaly se mu svaly na krku.

„Jo, vlastně máte pravdu,“ odpověděl Teddy trochu mírněji. „Krucí, jde jen o to, že jste s Marníí spal a ona opravdu zmizela.“

Rowan na něho zíral. Překvapilo ho, že se stáhl. Zavrtěl hlavou. Tak si to můžou rovnou vyříkat. „Jasně, ale vy jste s ní spal také.“

Teddy zvedl oběma rukama tašku s jídlem. „Vlastně ani ne,“ řekl mírně. „Spala se mnou jen proto, aby se tím později mohla pochlubit před Laurou.“ Dlouze, trpce si povzdechl. „Posmívala se mi. Nic extra v tom neviděla. Pro Marnii byl sex druhá přirozenost, nic významného. Ale i tak...“

„No? Co i tak?“

„Cítil jsem se špatně. Využila mne. Děsně mne to nasralo, chápete?“

„Jo,“ přitakal Rowan.

Teddy pokrčil rameny a podíval se kamsi za Rowana. „Možná. Kdo ví, možná máte pravdu.“ Zaváhal. „Myslím, že jak Sam, tak

Laura měly podezření, že s někým něco mám, když nám to nevyšlo na druhý pokus. Ale netušily, kdo to je. Pokud vím, Marnie jim nic neprozradila. Řekl bych, že nejdřív to chtěla udělat. Totiž, připadalo jí to legrační. Ale nakonec byla dost chytrá, aby neztratila Samino přátelství. Myslím, že nikomu nic nepověděla.“

„A to je všechno? Já tedy nikdy neměl chuť někomu cokoli vykládat,“ řekl Rowan a pak dodal: „Nemám na to právo, Tede. Jestli si to budete někdy chtít vyříkat, možná to bude to nejlepší, co můžete udělat. Ale musíte se rozhodnout sám.“

Teddy zamyšleně přikývl. „Díky. Pojedeme. Sam si určitě myslí, že se bavíme o ní. Koukněte, jak tam stojí a zírá na nás a myslí si, že se hádáme, nebo co.“

„Kruci, proč by si něco takového měla myslet?“ zabrblal Rowan. Teddy však jeho sarkastickou poznámku nepochopil.

* * *

Úderem poledne už měla Loretta všeho dost. Neustále volali od policie – ale přitom nikdo z kolegů nebyl v práci. S policisty tedy mohla mluvit jediňe ona. Donekonečna s nimi probírala události osudného pátku. Kdy naposledy viděla Marnii s mobilem v ruce?

Kevin Madigan odešel brzy a pan Daly do práce vůbec nedorazil. Rozhodla se, že si dá delší pauzu na oběd a vyrazí si někam na jídlo. Nikdo se to nedozví.

Nasedla do auta a vyjela směrem k jedné ze svých oblíbených restaurací. Pak ji však napadlo, že by tam možná radši neměla chodit. V poslední době trochu moc přibírala. Místo oběda si půjde zacvičit.

Začala chodit do posilovny a ted jí připadalo, že bude lepší, když nějaký čas stráví shazováním kilogramů spíš než jejich přibíráním. Kromě toho by se velice ráda zase viděla se Samanthou Millerovou.

Když však dojela na místo, zjistila, že Sam v práci není. Byla sice zklamaná, ale přesto se rozhodla, že si zacvičí. Stoupla si na běžecký pás a dala se do rychlé chůze.

Po chvíli za sebou zaslechla tiché hvízdnutí a čísi hlas řekl: „Nazdárek! Těší mne, že sem opravdu chodíte.“

Trochu se natočila a spatřila Joea Taylora. Nedokázala přemoci úsměv. Byla si jistá, že toho dne, kdy se k ní a Samantě přidal na oběd, ji chtěl požádat o schůzku. Byl to pěkný kus chlapa. Vysoký a

svalnatý. Ten tedy měl svaly! Vypracované bicepsy, svalnaté břicho, jaké by se vyjímal v reklamě, a nohy jako z oceli.

Měla chuť se zachichotat. Marnie jí kdysi povídala, že je pěkně velký všude. Pro Marnii nebylo nic svaté – ochotně se s druhými podělila o všechno. Škoda, že to mužští netušili, když propadli jejímu kouzlu. Loretta najednou přepadl pocit provinilosti nad svou neloajálností a její úsměv pohasl.

„Nazdar, Joe. Díky. Chtěla jsem mluvit se Sam, ale asi jsem se s ní minula.“

„Na dnešek neměla nic domluveného, takže jela do Mokřin na ryby.“

Loretta se při té představě otřásla. „Tak tam bych tedy nikdy nevyrazila.“

Joe se usmál. „To si myslím. Já už tam také nejezdím.“

Zasmála se a zrudla. Cítila, jak se jí lehce, příjemně zrychluje tep. Rozhovor ji bavil. „Chcete říct, že jste bažiny míval rád?“

„No... než se změnily zákony, to jsem ještě byl kluk, tam plno chlapů lovalo a rybařilo a my jsme si tam stavěli přístřešky a chatrče. Ale dneska už je to všechno pryč, zbourali je.“ Zašklebil se. „To víte, pokrok.“

„Jo, jasně... Mně pokrok nevádí. Nemám ráda brouky a hady a takové ty věci, co vás v noci pokoušou.“

Přiblížil se k ní. „Nerada ani jemné oždibování?“ zeptal se zlehka. V hlase mu zaznívalo cosi velice svůdného.

Znovu se zasmála. Hodlá ji pozvat na rande? „Záleží, kdo člověka oždibuje,“ odpověděla.

Za jejich zády kdosi vstoupil dovnitř. Viděla jeho tělo v zrcadle před sebou, ale hlava jí zůstala skrytá.

„Čau, Joe!“

„Čau!“ odpověděl Joe, ale netvářil se nijak nadšeně. „Uvidíme se, Loretto. Třeba bychom mohli...“

„Ano?“

„Hm, no. Někdy. Brzy. Třeba bychom se mohli sejít.“

„To by bylo skvělé.“

„Joe, pojd sem!“

Loretta v zrcadle spatřila bezhlavé tělo a dlouhé mužné nohy, které bezpřestání kráčely vpřed.

Když o tom pak přemýšlela, napadlo ji, jak je to zvláštní. Takovou smůlu má jen ona. Za Joem musel přijít zákazník, zrovna když...

Hlas poznávala. Nejprve si nedokázala přesně vybavit odkud, ale pak jí to došlo.

Jasně. *Další z Marniiných milenců. Copak se její šéfová vyspala s polovinou mužských na světě?*

Najednou ji znovu zamrazilo, stejně jako předtím za dveřmi Kevinovy kanceláře.

Za jasného denního světla v tělocvičně plné lidí. Začíná bláznit.

A co se týkalo Kevina... Je to pitomec, ale nic víc. Rád druhé buzeruje, ale vždycky jenom tak plácá.

I tak je Marnie všechny pokořila, udělala z nich hlupáky. *A nakonec za to zaplatila... nejvyšší cenu?* Loretta se zastavila. Tekly z ní potůčky potu. Zachvěla se zimou.

Odpřísáhla si, že bude opatrná. Velice opatrná.

16.

„Míval jsem to tady vážně hrozně rád,“ prohlásil Teddy zaníceně. „Před lety. Když tu ještě byla divočina a vládla tu svoboda.“

Rowan měl také rád divočinu. Hory, divoké útesy na pobřeží, rozbouřené moře, krajinu, kde člověk daleko široko viděl jen zemi, vodu a nebe.

Přes Mokřiny vedlo několik významných dálnic. Dál na sever, v Browardu, se nacházela Aligátoří cestička, z které se teď stala část silnice 1-75. Tady byla Tamiamská stezka. Silnici teď směrem do města lemovaly domy. Když však člověk jel pořád dál na sever, civilizace povolna řídla.

Začaly se objevovat rozsáhlé pásy trávy. Nad vodou a bahnem ševalily traviny, vynořovala se slepá ramena a sem tam se daly zahlédnout kusy pevniny. Bylo to obrovské území nikoho. Některým lidem připadalo jako strašlivé místo plné ohavných tvorů. Pro jiné, jako byli indiáni z kmenů Seminolů a Miccosukeeů, kteří sem utekli během vojenských vyhlazovacích akcí v devatenáctém století, se stalo útočištěm.

Všichni, kteří toto místo navštívili, je museli dobře znát a chovat se opatrně.

U velkého Ala nasedli do malého motorového člunu a velmi obezřetně projížděli slepými rameny. Když člověk nevěděl, kam s lodí pluje, číhalo na něho nebezpečí. Lekniny s tlustými stonky volně ve vodě, mělčiny nad zkroucenými kořeny, nečekané pásy pevniny blízko hladině v zátočinách, které vypadaly hluboké. Teddy je však ujistil, že ví, co dělá. Sam se v oblasti také vyznala. „Za tu dobu, co se známe, jsme sem od Ala vyjížděli častokrát,“ řekla Rowanovi.

„Musím říct, Tede, že mi to tu připadá jako pěkná divočina,“ ozval se Rowan. Sam, která seděla naproti němu, se usmála.

„K Alovi to není moc daleko,“ ujistil ho Teddy. „A vy víte, kde jsme?“ zakřičel Rowan na Sam přes hluk motoru.

Souhlasně přikývla. „Vidíš ten kus břehu přímo před námi?“

Otočil se, aby se podíval, čemu říká přímo před námi. Jistě, ten kus břehu viděl. Tedy trochu. Vypadal stejně jako všechno okolo.

„Zůstaly tam nějaké staré, ztrouchnivělé stoly. Naobědváme se tam?“

„Jistě, proč by ne?“

Sam nevadilo, že si zmáčí tenisky. Připadalo jí, že mazlavý repelent opravdu funguje. „To je řada Skin So Soft od Avonu,“ sdělila mu, když společně vystoupili ze člunu a každý vzal do ruky jednu tašku s jídlem. „Pomoz mi rozložit tuhle deku. Vypadá to, že stoly nikdo hodně dlouho nepoužíval.“

Rozložili na zem deku, kterou vzala s sebou. Byla silnější než prostěradlo, ale protože neměla chlupy, nemohly se na ni nalepit větvičky ani tráva. „Musíme být opatrní. Jsou tu hadi,“ připomněla mu.

Přikývl a pomohl jí. Pak se na deku natáhl. Navzdory hadům tam bylo krásně. Utábořili se na kousíčku suché země obklopeném borovicemi. Stromy šuměly a občas se ozval výkřik osamělého ptáka. Obloha nad jeho hlavou měla světle modrou barvu a plynuly po ní obláčky. Sam začala vybalovat jídlo a pití. Přišel k nim Teddy, vzal si pivo a zase odešel, aby si zkontroloval pruty. Po chvíli se Sam natáhla vedle něho. Vlasy měla vyčesané nahoru a obličej neměla skoro vůbec nalíčený. Toho odpoledne vypadala stejně přirozeně jako celé okolí.

„Když jsem byla malá holka, táta sem rád jezdil,“ řekla. „Teddyho rodinu, která tu žila, tehdy všichni opravdu považovali za farmáře.“

Rowan se domníval, že bude pokračovat, ale místo toho umlkla. Kolem obličeje mu probzučel velký brouk, kterému Skin So Soft příliš nevoněl, a tak zase odletěl. Rowan líně pozoroval, jak si Teddy hraje s rybářským prutem, když vtom mu Sam zaclonila výhled. Zvedla se na lokti a s vážnou tváří si ho prohlížela. „Marnie mi o tobě vůbec nepověděla. Nějakou dobu musela vědět, že ten dům chceš koupit. Ale ani jednou ji nenapadlo mne varovat...“

„Třeba si nemyslela, že je to nutné.“

Začervenala se. „Jsi velice nebezpečný. Zjevně si tě chtěla nechat pro sebe. Co na tobě je? Jsi snad takový pokušitel? Marnie

měla plno milenců a k tomu chtěla ještě tebe. Moje vlastní sestřenice mne byla ochotná hodit přes palubu, jen aby mohla být s tebou. Dokonce i místní kapustňačka se na nás všechny vykašlala, aby se dostala do tvé blízkosti a... a Gregory říká tvé jméno, a přitom tě sotva zná. Čím to asi je, co myslíš?“

Rozhodil rukama do vzduchu. „Jsem proklatě přitažlivý, nic víc,“ odpověděl ironicky.

Zavrtěla hlavou. „Nevím, co si mám myslet. Mé jméno Gregory neříkává.“

„Ty si myslíš, že mám něco společného s Marniínm...“

„Ne, jen by mne zajímalo, proč Gregory pořád opakoval tvoje jméno.“

Překulil se, aby na ni viděl. Rozčílila a pobavila ho zároveň. Když však spatřil výraz jejích očí, zarazil se. Tvářila se vážně, velice vážně. „Co ti mám říct? Že jsem démon a mám výjimečné schopnosti?“

„To samozřejmě ne.“

„Ten kluk se mne nejspíš drží, protože máme něco společného. Jen si poslechni někoho, jako je bývalý muž tvé sestřenice, náš skvělý průvodce bažinami, a zjistíš, že podle takových lidí jsou děti jako Gregory pomalé. Nevidí je jako ostatní lidi, nechápu...“

„A ty ano?“

„Ano, já ano.“

„Jak to?“

„To je snad jedno, ne?“

„Vůbec ne.“

„Dobře, tak možná...“

„Možná co?“

Odevzdaně si povzdechla. „Před dlouhou dobou jsem ti povídal, že jsem kdysi měl bratra, který umřel.“

„Jistě, ještě jako dítě, ale neřekl jsi mi...“

„Jednou jsem o něm pověděl Dině. Byla zděšená. Povídala, že jsem ji přesvědčil, že bychom nikdy neměli mít děti.“

„Bože, to je děsné, co se...“

„Mysleli si, že Ewan je autista – tehdy to pro nás bylo neznámé slovo – protože mu hrozně dlouho trvalo, než začal mluvit. Pak šel na operaci. Mluvil. Byl velice chytrý. Ale vada, která mu poničila hlasivky, poničila i ostatní orgány. Měl moc malé srdce a nefunkční štítnou žlázu. Vyrostl z něho hrbáček. Než umřel, musel přetrpět

roky mučení od spolužáků. Ale já jsem byl jeho bratr. Vždycky jsem mu rozuměl, i když nemluvil. Takže tohle dítě možná vycítilo, že mám nějakou zkušenost s koukáním dovnitř lidí, kdo ví. Vím, že můj bratr byl zvenku deformovaný, ale uvnitř měl lepší duši než kdokoli jiný, s kým jsem se setkal.“

Najednou se zarazil. Napadlo ho, co ho vlastně přimělo k tak dlouhému projevu. Měl říci něco jednoduchého. *Měl jsem blízkého příbuzného s podobnými problémy, takže jsem možná vnímavější k potížím dětí, jako je tohle.*

Sklopila oči. „Myslím, že na tom je hodně pravdy. Co ti řekla Dina, bylo kruté. Nikdo pořádně neví, co je příčinou autismu. Možná je to dané geneticky, možná také ne. Třeba je to špatnou kombinací genů. Je pravda, že dítě jako Gregory znamená velkou odpovědnost, ale také je to úžasné stvořeníčko, které má veškeré právo na život.“ Otevřela oči a podívala se na něho. Pak se začervenala a posadila se. Překotně se snažila tvářit vesele. „Dneska je ale krásně. A to se pořád říká, že se tu nestřídají roční období. Je nádherný jarní...“

„Ted’ mi něco pověz,“ řekl a upřel na ni pátravý pohled. „Proč jsme tehdy šli do striptýzového baru?“

Potřásla hlavou. „Chtěla jsem vidět...“

„No tak, Sam. Chci slyšet pravdu.“

Zhluboka se nadechla. „Všechny ty zmizelé ženy – Marnie, Chloe Lowensteinová, ta mladá sekretářka – všechny s tím místem měly něco společného.“

„Řekla jsi to Teddymu?“

„Ještě ne. Mám to z tajných zdrojů. A s Chloe to vlastně ani nemusela být pravda. Povídalo se, že se ráda převléká a pak se, ehm, chová jako děvka, myslím.“

„Od toho místa se drž dál.“

„Prosím?“

„Myslím to vážně, Sam.“

„Rowane, já se tam nehodlám hlásit o práci, ale... hele, Teddy!“ vykřikla najednou. „Pojď si dát sendvič, ať můžeme začít chytat ryby. Nechci tu zůstat do tmy, jo?“

„Pročpak ne?“ zeptal se Ted a zašklebil se. Odložil prut, na který připevňoval vlasec, a vykročil směrem k nim.

„Bojíš se strašidelných žouželek?“

„Dáš si krutí, se salámem, nebo s tuňákem?“ zeptala se ho Sam, aniž by jeho poznámce věnovala pozornost.

„Od každého jeden. Umírám hladý,“ odpověděl. Působil odpočatě. Když ho Rowan pozoroval, napadlo ho, že Teddy má k Mokřinám skutečně vřelý vztah.

„Máte to tu opravdu rád, jak vidím,“ poznamenal nahlas a vzal si od Sam sendvič. Zvláštní, co všechno si člověk dokáže pamatovat. Měl rád krutí maso. Sendvič, který mu podala, byl s krutou, lehkou majonézou, salátem, rajčetem a tenkým plátkem švýcarského sýra.

Teddy se usmál. Nejprve dožvýkal a pak odpověděl. „Jo, to mám. Pořád mi připadá, že tady mám ode všeho pokoj. Před lety to tu vypadalo jinak, to se rozumí. Když jsme sem přijeli, ještě když jsem byl dítě, vypadalo to tu opravdu jak na konci světa. Bylo tu víc slepých ramen – a v nich aligátoři a kajmanky...“

„Aligátoři se do vody dostanou dost často i dnes,“ ozvala se Sam.

„Jsou svým založením dravci a pomáhají udržet rovnováhu v přírodě. Požírají slabé a pomalé.“

„A děti, psy a kočky, když se dostanou do obydlených oblastí,“ namítla Sam.

„Možná jsme ty oblasti neměli obydlet,“ odpověděl Teddy.

Sam si povzddechla a úkosem se na něho podívala. „A možná jsme o aligátory měli takovou starost, až jsme zašli trochu daleko a měli bychom je lovit mnohem častěji.“

Teddy se na ni usmál. Pře ho bavila. „Jsou to dokonalí dravci!“

„Člověk by si řekl, že s dravci máš dost co dělat v běžném životě,“ odsekla Sam.

Teddy se znovu usmál. „No jo, ale ti jsou trochu jiní.“

„Tihle jenom *vypadají* zle,“ ozval se Rowan.

„Že jo?“ přitakal překvapivě Teddy. „Mají takové černé oči, jako špendlíky. Těsně nad hladinou. A ty čelisti...“

„Když už je o nich řeč,“ poznamenala Sam rychle, „podívejte se támhle, na druhý břeh. Vyhřívá se jich tam nejmíň sedm.“ Otrásla se. „Asi bychom měli vyrazit, nemyslíte?“ Začala sbírat obaly od sendvičů a cpala všechny odpadky do papírových tašek, aby je mohli odvézt s sebou – v těch místech nebyly žádné koše.

„Jasně,“ souhlasil Teddy. „Hleďte, Rowane, chcete se podívat na trosky vyhořelé chajdy?“

„Proč ne?“ Zašklebil se na Sam, vstal a napřáhl k ní ruku.

„Už jsem jich viděla desítky – ještě funkční, napůl zbořené, úplně vyhořelé. Jdi s ním, ať se konečně hne. Já tady zatím posbírám ty zbytky.“

Rowan se přidal k Teddymu. Tam, kde stáli, toho k vidění už moc nezbyvalo. Příroda se dokázala se vším rychle vypořádat. Zůstaly tam jen základy, několik ohořelých trámů, po nichž se teď plazily popínavé rostliny a různé výhonky. „Dávejte pozor, kam šlapete – mohl byste narazit na pěkně nebezpečné chřestýše.“

Rowan si dával pozor. Napadlo ho, jestli ho Ted Henley nepozval na výlet s představou, že třeba šlápne na hada. Teddy se tu ale choval jinak, spíš jako velké dítě než jako městský policista z oddělení vražd.

„Tak co?! Jedeme na ryby, nebo ne?“ zavolala na ně Sam. Stála na samém kraji břehu u člunu, do něhož už hodila odpadky a chladicí tašku.

Za pět minut odrazili od pevniny. Sam nespouštěla oči z druhého břehu, na němž se povalovalo přinejmenším půl tuctu aligátorů. Rowan měl podivný pocit, jako by je zvířata pozorovala a černýma očima sledovala každíčký jejich pohyb.

„Nebojte se, mají tu dost přirozených zdrojů potravy,“ uklidňoval ho pobaveně Teddy.

„Nijak moc jsem se nebál. Nechtěl jste mne tam hodit, vidíte?“ zeptal se Rowan. Posadil se vedle Sam. Naklonil se kupředu a zašklebil se. „Stáhl bych vás tam s sebou, aby bylo jasno.“

Teddy se také zašklebil. „Fakt?“

„To si pište.“

„Pánové,“ zaúpěla Sam. „Tak jdeme na ty ryby, nebo ne? Co kdybychom zajeli do té malé laguny támhle, Teddy? Myslím, že jsme tam ještě nikdy nebyli.“

Teddy vytočil motor na co nejvyšší obrátky a otočil kormidlem.

„Vypadá to dobře.“

Doplul do laguny a vypnul motor. „Tady?“

„Tady,“ přitakala Sam.

Přikrčila se ve člunu, zručně nasadila návnadu na vlasec a spustila jej do vody. Muži následovali jejího příkladu. Zpočátku všichni bedlivě pozorovali, zda se chytila nějaká kořist, ale časem se v loďce začali pohodlně rozvalovat na polstrovaných sedadlech.

„Takže vy tu žijete celou dobu?“ zeptal se Rowan.

„Přesně tak.“ Teddy kývl směrem k Sam. „Stejně jako Sam. A Laura. A jejich rodiny. Byli jsme tak trochu průkopníci. Tedy, naši rodiče a jejich rodiče, ti každopádně.“

Mluvil přátelsky – ale i tak mu v hlase zazníval zvláště varovný tón. Jako by říkal: *My sem patříme. Ty ne.*

„Vy jste ze Skotska,“ řekl Teddy. „Tam je asi pěkná zima, ne?“

Rowan pokrčil rameny. „Jo, skoro pořád.“

„Tohle mi ale povězte – *opravdu* se vám líbí dudy? Totiž, nezačne člověk mít brzy pocit, že poslouchá tisíce kvílejících koček?“

Rowan si nasadil kšiltovku víc do čela, aby mu lépe stínila oči. „Docela se mi to líbí, i když na dudy hrát neumím.“

„Budete vy dva konečně zticha?“ zeptala se Sam. „Takhle vůbec nic nechytíme.“

V tu chvíli se však Rowanův vlasec pořádně zaškubal. Rowan za něj zatáhl a dostal rybu na háček. Pak ji nechal ještě chvíli bojovat o život, v čemž ho druzí dva rybáři povzbuzovali.

Za chvíli se ryba mrskala v lodi.

„Skvělý úlovek,“ zatleskala Sam.

„Trochu malý,“ poznamenal Teddy.

„Houby malý,“ odporoval Rowan. Teddy se jen zašklebil, ale nehádal se s ním.

Po pěti minutách se Sam rychle napřímila. „Máš něco?“ zeptal se Teddy.

„Něco...“

„Na háčku?“

„Jo..., ale nehýbe se to.“

„No tak to jsi chytila tak akorát dno,“ řekl Teddy. „Kdepak. Poznám, když se dotknu dna. Chodím na ryby od dětství. Vím, co dělám, Tede Henleyi.“

„No tak to vytáhni.“

Zpražila ho pohledem, pak se zamračila a začala vytahovat vlasce. Rowan se k ní naklonil, aby jí pomohl. Udělala grimasu. „Vypadá to, že jsem ulovila větev nebo něco plovoucího... Asi bych to měla přetřhnout a začít znova.“

„Počkej, ukaž mi ten prut.“

Rowan vzal prut a začal navíjet, aby zjistil, co se zaseklo na druhém konci vlasce. Nevedlo se mu háček vyprostit, protože se o něco pevně zachytil.

Vytáhl z vody další kus vlasce.

„Už to vidím. Ulovila jsem... pěknou hromadu větví s listím,“ řekla Sam. „Zkusím z toho vyndat návnadu.“ Vyklonila se z lodky a natáhla se po hromadě plující špíny. Vzala vlasce do ruky.

Pak najednou úplně ztuhla. „Sam...?“

Ucukla a rychle se pokoušela vstát, aby byla od hromady co nejdál. Přitom z ní nespouštěla oči. Člun se nebezpečně zakymácel.

„Kruci, Sam, co to...? Zbláznila ses?“ zahromoval Teddy. „Sam!“ řekl Rowan a přitáhl ji k sobě. Byla celá studená. Měla ztuhlé tělo a zároveň se klepala. „Sam, co...“

„Ježíšikriste!“ vyrazila ze sebe.

Přitlačil ji ke dnu lodky. Představil si, jak se na nedalekém břehu povalují aligátoři, a i když se jich nijak příliš nebál, neměl chuť pokoušet štěstí. Nikdy však nezažil, aby Sam na něco reagovala tak vyčerpávajícím způsobem.

Natáhl se přes okraj člunu.

Pak uviděl to, co ji vyděsilo.

Dotkl se toho.

Zarazil se a s hrůzou ucukl.

„Kruci, co je to s vámi?“ ozval se Teddy netrpělivě. „Co to proboha chytla?“

Rowan cítil, jak se mu dělá zle. K nosu mu stoupal podivný zápach. Cítil ten nejhorší odér bažiny. Tlení, rozklad a smrt.

„Nejde o to, co, ale... koho,“ řekl bezbarvě.

„Cože?“ opakoval Teddy. „Co chytla?“

Rowan zaťal zuby a pomalu se otočil k Teddymu. „Tělo.“

„Tělo?“

„Tedy, torzo... a něco k tomu,“ odpověděl Rowan. Přinutil se znovu podívat na pozůstatky pokryté červenými řasami a černým slizem. *Dýchej ústy*, připomínal si. „Je... je to tak, určitě. Je rozsekané na kusy... Nebo to, co zbylo. Je to jen... těžko říct. Torzo, kousek pánve, pahýl nohy...“

„Byl to muž, nebo žena?“

Musel se pořádně podívat. Na těle zůstaly cary zabláčeného oděvu. Kostí vypadaly jako... Rozkousané. Proboha.

Polkl. Viděl hrudník, a i když zbytky mrtvol byly v hrozném stavu, byl si jistý, že dokáže určit pohlaví.

Opravdu? *Mohly ty vybouleniny kdysi být ženskými ňadry? Na některých místech zbyly jen doběla ohlodané kosti. Ale... viděl tkáň. Svaly? Maso?*

Proletěla kolem něho moucha a usadila se na hromádce, která kdysi bývala živou bytostí.

„Myslím, že je to torzo ženy,“ vypravil ze sebe. „Ježíši...,“ vydechla znovu Sam. „Je to Marnie?“

17.

Sam se udělalo zle. Ze všeho nejvíc se jí chtělo skočit do vody a rychle co nejdál odplavat. Nechápala, jak se jí podařilo zůstat ve člunu.

V jednu chvíli se jí však do nosních dírek vloudil zápach, když se dívala na pozůstatky obalené bahnem a rostlinami. Začala zvracet.

Pak ještě dokázala Teddymu podat svůj mobilní telefon, když ji o něj požádal. Poslouchala, jak oficiálními kódy v profesním žargonu popisuje jejich hrůzný nález.

Cítila, jak ji Rowan vzal kolem pasu. Byla jí příšerná zima. Hrozivá. Nitro měla celé studené, ale z těla jí kapal pot.

Mohla to být Marnie?

Jako první se k nim přidal policista původem z kmene Miccosukee, Jimmy Puma. Hned za ním se na scéně objevil člověk, kterému říkali doktor Rick Mira. Byl asistentem soudního lékaře pro oblast Miami-Dade. Žili v malém světě. Toho odpoledne byl zrovna na rybách, stejně jako oni.

Prohlédl si zbytky těla ještě ve vodě a pak instruoval Jimmyho s Teddym, jak je mají vynést ven, aby nepřišli o žádné důkazy. Když pak tělo zabalili do pytle a odvezli k Alovi, kam si pro ně měli přijet funebráci, jak pravil Teddy, Mira jim oznámil: „Byla to žena, mezi sedmadvaceti a pětatřiceti lety. Zůstala z ní pánevní kost, takže o tom ještě zjistíme něco víc, ale co se týká toho, jak a kdy se tam dostala a kdo to byl... Nemáme žádné ruce, části obličeje, zuby. Jen torzo a boky...“

„No, já myslím, že můžeme bezpečně říct, že máme ženu, kterou někdo zavraždil a pak rozsekal,“ ozval se Jimmy Puma.

„S jistotou to tvrdit nemůžeme,“ opravil ho Mira.

„A co tedy víme na sto procent? Že je mrtvá?“ zeptal se Rowan.

„Nebud'te hned podrážděný,“ řekl Mira. „Ležela v tom hnoji hodně dlouho. Byla v něm pohřbená.“ Uvědomil si, že na něho všichni zírají. „Chápete, aligátoři své oběti často topí. Stáhnou je ke dnu a tam počkají, až se přestanou bránit. Tím se chrání před zraněním, i když ublížit aligátorovi není snadné. Takhle se chová plno dravců. Kosatky dravé to dělají také. Trochu si s obětí pohazují, omráčí ji, úplně zmatou a připraví ji o veškerou sílu se bránit. Nemůže s nimi pak bojovat. Je to instinkt, pud sebezáchovy.“

„Instinkt,“ opakoval Rowan pološeptem. Jistě si uvědomoval, že Sam mu postává přímo za zády, je celá zelená a znovu se jí dělá zle. „To je jedno, jak zemřela, ale můžete nám říct..., jak dlouho v té vodě ležela?“

„To zatím nelze s jistotou odhadnout,“ pravil Mira a přitom se snažil tvářit tak příjemně, jak jen dovedl. „Tenhle případ se bude řešit těžko, opravdu těžko. I když,“ dodal pak a obličej se mu rozjasnil, „žádný případ není neřešitelný. Tak třeba ten s červy.“

„S červy?“

„No jo. Tehdy červi úplně sežrali tělo jedné ženy. Vyšetřovatel, co na tom případu pracoval – ohromně chytrý chlapík –, si byl jistý, že ji její manžel pomalu trávil. Jeden specialista ty červy posbíral, umixoval je na kaši a tu pak testoval na přítomnost jedu. Vyšetřovatel měl pravdu. Ti žrouti byli plní kyanidu. Dokonalé, ne?“

Měla pocit, že se znovu pozvrací. Kaše z červů.

Plovoucí tělo, plné slizkého bahna, řas. Zelené... Bez hlavy...

Ne, to ne. Dýchej ústy, radil jí Rowan. Dýchej ústy.

Teddy sice tělo objevil, ale případ mu nesvěřili. Povolali na něj jiný tým, který měl právě službu, a hlavním vyšetřovatelem určili jednoho z nich, jakéhosi Rolfa Lundena. Teddyho to zprvu rozladilo. Našel tělo. Mohl se z toho vyklubat významný případ, podle toho, čí pozůstatky vylovil.

Sam chtěla jediné – odjet odtud pryč. Cítila se unavená a špinavá z horka a bažin – a z blízkosti mrtvého těla. Bylo jí lépe, než přímo po hrůzném objevu. Nálezem mrtvol by nebyl potěšen asi nikdo, ale když přešel první šok, necítila už potřebu nechat se konejšit či ochraňovat. Nicméně toužila jít domů.

U kormidla však byl Teddy. Právě stál u chladicího boxu. Viděla, jak se dohaduje s jedním z policistů, kteří přijeli k Alovi, a zaslechla, jak někdo říká, že o nálezu se už dozvěděli novináři a brzy se objeví na místě.

Rowan přistoupil k Teddymu. „Musíme odsud odvézt Sam.“

„Nic mi není,“ ozvala se Sam.

Zadíval se na ni. „Chceš se tu snad potulovat, až přijedou novináři?“

„To ne,“ připustila. „Ale...,“ začal Teddy.

„Už jsme tu s tím stejně skončili,“ řekl Rolf Lunden. Na vyšetřovatele vražd působil velmi bezstarostným dojmem. „Neboj se, Teddy, budu tě přesně informovat, jak postupujeme.“

„Bud tak hodný, Rolfe. Tenhle případ mne opravdu hodně zajímá.“

„Jo, já vím. Tohle místo pro tebe dost znamená,“ odpověděl Rolf.

Domlouvali se, že druhého dne na místo pošlou potápěče. Teď už byla v bažinách neproniknutelná tma a voda se hemžila nočními živočichy. V potemnělých Mokřinách by jen těžko něco hledali.

Konečně nechali Alův obchod za sebou. Sam byla jediné ráda.

„Co se bude dít teď?“ zeptal se Rowan, když už seděli v Teddyho jeepu, za autem měli pevně připoutanou loď a ujížděli po Tamiamské stezce zpátky na východ.

„No, co jsme našli, se odveze do márnice. Odeberou vzorky, které půjdou...,“ řekl a pak se zarazil. „Promiňte. Prostě rozpitvají to, co mají z těla k dispozici.“

„Budou z toho... z toho, co jsme našli, schopni vůbec něco zjistit?“ zeptala se Sam.

„Jistě. Slyšeli jste soudního. Připadá mi až neuvěřitelné, co všechno dokážou odhalit. Pravda, nemají moc materiálu, ale... dozvíme se, kolik jí asi bylo, jak byla vysoká, kolik vážila. Jestli najdou dost velké zbytky plic, možná nám budou schopni povědět, jestli se oběť utopila. Prozkoumají kosti, aby zjistili, jestli...“

Znovu se na chvilku zarazil a ve zpětném zrcátku se jeho oči střetly se Saminými.

„Pokračuj,“ vybídla ho bezbarvě.

„Jestli jí končetiny někdo uřezal...“

„Nebo jí je ukousali aligátoři?“ dodala Sam.

„Ano,“ přitakal Teddy tiše. „Zítra, za světla, tam vyrazí policejní potápěči. Uvidíme, jestli se nám podaří najít další čás... Nějaké další důkazy.“

„Ach bože,“ vydechla Sam.

„Budeš znovu zvracet?“ otázal se jí Teddy.

„Krucinál, Henleyi, jedte dál,“ zasáhl Rowan ochrannitelsky.

„Nebudu zvracet,“ odpověděla Sam. Doufala, že mluví pravdu. Rychle polkla a dýchala ústy.

„To bude jistě zajímavé potápění,“ řekl Rowan.

Tentokrát se Teddy podíval do očí Rowanovi. „Myslíte?“

„Ano. Nesmírně. Mám potápěčské zkoušky.“

„Opravdu?“

Po zbytek cesty už toho mnoho nenamluvili. Když Teddy dojel před Samin dům, uviděli před Marniiným sídlem zaparkovaná dvě policejní auta a staré běžové BMW. Teddy rychle vyskočil z vozu, podíval se přimhouřenýma očima k Marniinu obydlí a řekl: „To by mne zajímalo, co se tam děje. Jdu se na to podívat.“

Rowan také vystoupil a natáhl ruku dovnitř k Sam, aby jí pomohl. „To je dobré, nic mi není,“ řekla mu.

Nezdálo se, že by jí věnoval přílišnou pozornost. Také hleděl k Marniinu domu. Zatímco přihlíželi, ze dveří kdosi vyšel a kráčel k BMW.

„To je Thayer,“ hlesl Rowan.

„Marniin bratr. Bože můj, co když...“

„Přestaň si vymýšlet!“ nařídil jí Rowan nesmlouvavě.

Teddy Thayera na chvíli zastavil. Pak pokračoval směrem k domu. Thayer dál kráčel ke svému autu.

„Thayere!“ zavolal na něho Rowan.

„A, nazdárek!“ odpověděl Thayer zvesela.

Určitě by nemluvil tak lehce a bezstarostně, kdyby někde našli tělo jeho sestry, pomyslela si Sam.

„Co se děje?“

Thayer došel k autu. Vypadá hezky, štíhlý a přitažlivý, napadlo Sam. Měl na sobě plátěné kalhoty s puky a hedvábnou košili. „Nevím. Policajti mi nechtějí nic říct. Teddy povídal, že možná přivolají daktyloskopy... Sérology... Asi se snaží najít jakékoli stopy.“

Zjevně nic netušil o krvavé šmouze. „Konečně, že... začali něco dělat,“ řekla Sam.

„Jo, jasně,“ odpověděl Thayer. Pokoušel se znít povzbudivě. „Jak to, že jsi tady?“ zeptal se Rowan.

Thayer pokrčil rameny. „Už několik dní jsem neviděl otce. Myslel jsem si, že ho tu třeba najdu.“

„Opravdu ti to sluší,“ pravila Sam. „Na hledání otce ses tedy pěkně oblékl.“ Jakmile však dořekla, okamžitě svých slov zalitovala. Zněla tak podezíravě, jako by ho z něčeho obviňovala.

Neurazil se. „Mám schůzku s jedním galeristou. Chci mu ukázat některé ze svých obrazů. Má dvě galerie, jednu v Hájku a druhou v Aventuře.“

„To je skvělé,“ řekla Sam. „Tvá sestra by na tebe byla hrozně hrdá.“

Zasmál se. „Myslíš? Nejsem si tak jistý. Mám dojem, že Marnie na umění moc není.“

„Určitě ano...“

„Ale no tak, všichni přece Marnii známe. Mé obrazy by ji vůbec nezajímaly, pokud by se některý z nich neprodal za hříšné peníze. Chcete se na ně podívat?“

„Velice ráda,“ odpověděla Sam. „Jenom se potřebuju osprchovat...“

„Podíváme se,“ přerušil ji Rowan.

„Jasně.“

Thayer, potěšený jejich zájmem, otevřel kufr svého auta a vytáhl odtud velké desky. Sam následovala Rowana. Thayer otevřel zip koženého obalu. Světlo pouliční lampy dopadlo na první z obrazů. Sam málem nahlas vykřikla. Zaryla prsty Rowanovi do paže. Byla to olejomalba, krásná, strhující. Zobrazovala bažinu.

Možná právě místo, z něhož zrovna odjeli.

Byly na ní ostrůvky, voda..., krásní ptáci s pestrobarevným peřím. V temnotě se nad hladinou leskly oči aligátorů. Obloha hořela neskutečnou nádherou západu slunce.

„Bože můj,“ vydechla Sam. Pocítila slabost.

„A to není všechno,“ prohlásil Thayer, jehož její reakce potěšila. „Tehle patří mezi mé oblíbené.“ Opatrně od ostatních pláten oddělil obraz znázorňující volavku v paprscích slunce. Na dalším byl starý indián lovící ryby. Měl krásně propracovanou tvář. Dále panter v křoví. A pak další výjev u vody. Z bažiny na břeh vystupovala ženská postava, které po zádech stékala voda. Byla elegantní, ladná a nahá až na šperky, které ji zdobily. Zářila v nočních stínech a usmívala se. Měla zvláštní kouzlo, stejně jako bažina. Zosobňovala krásu a nebezpečí.

„Ty obrazy jsou vynikající,“ poznamenal Rowan.

„Opravdu? Díky. Mockrát díky.“

Bavili se spolu tak uvolněně, až se Sam chtělo křičet. Vždyť se z těch bažin právě vrátili! Našli v nich mrtvé tělo.

A Thayer je teď na to místo vrátil svým obrazem. Je na něm žena, která vystupuje z vody, řekla si. Nenamaloval žádnou mrtvolu. Jenom ženu.

„Stál ti někdo modelem, nahý v bažině?“ zeptala se Sam.

Thayer se zasmál. „Ne. Byl jsem tam sám. Párkrát jsem nějakou ženu do bažin vzal, ale pro tenhle obraz mi nikdo modelem nestál. Maloval jsem ji z paměti. Skutečný je jenom močál.“ Chlapecky se na ni usmál.

„Někoho mi připomíná...“, zabručel Rowan.

„Cože?“ zeptal se Thayer úsečně.

„Je opravdu úchvatná“, řekl Rowan. „Známe ji?“

„To bych vám ani za nic neprozradil. Teď musím jet,“ odvětil Thayer vesele. „Už tak přijdu pozdě.“ Podíval se na Sam a zamračil se. „Není ti nic? Jsi bleďá jako smrt.“

Křečovitě přikývla.

„Byli jsme celý den na rybách“, vysvětlil mu Rowan. „Vážně, a kde?“ zeptal se Thayer a zamračil se ještě víc. „V zátoce? Tam se člověk většinou pěkně spálí...“

„V Mokřinách“, odpověděl Rowan. „Podobá se to tam místu z tvých obrazů.“

„Opravdu? Mokřiny mám hrozně rád. Kdykoli můžu, jedu tam, i když si plno lidí myslí, že skutečná krása přírody je už zničená. Jsou tam místa, která civilizace určitě nikdy nedokáže úplně zasáhnout. Právě tam člověk může být sám, je v kontaktu s přírodou... Nic se tomu nevyrovná.“

Sam pevně stiskla zuby. „To opravdu ne.“

Thayer se zašklebil na Rowana. „Skvělé místo na rande, ne?“

„Jo, skvělé.“

„Našli jste tam něco? Proto se tváříte tak divně?“ zeptal se najednou.

„Našli něco...“, začala Sam.

„Tělo“, řekl Rowan rázně a přitom Thayera bedlivě pozoroval. *Myslel si snad...?*

Vždyť ani neví, čím tělo našli. Jistě není Marniino! Thayer nemůže s nálezem mít nic společného...

Tak proč se cítí tak nesvá, proč se tolik bojí?

Protože namaloval přesně ten ostrůvek, na němž předtím byli. Nebo to není on? Všechny se neskutečně podobaly jeden druhému. Temné, zarostlé, plné krásného ptactva...

A očí smrtonosných dravců.

„Tělo!“ vykřikl Thayer.

„Jo.“ Rowan si založil ruce na prsou, opřel se o Thayerovo auto a nespouštěl z něho oči. „Sam je ulovila, když jsme rybařili.“

„Proboha!“ Thayer na ně zíral. Vypadal naprosto zděšeně. „Není to... proboha, že to není Marnie?“

„Ne, není to Marnie.“

„Díky bohu.“

„Proč sis myslel, že by to mohla být tvá sestra?“ zeptala se Sam.
„Bažiny nenáviděla.“

„To je pravda, ale otec...“

„Otec co?“ zeptal se Rowan.

„Když jsme byli děti, někdy nás tam vlácel s sebou. Já jsem tam vždycky jezdil rád. Marnie to nenáviděla. Táta tam pořád jezdí. Když má opravdu velký hlad a nemůže se dovolat Marnie ani mne, abychom mu něco dali.“ Ušklíbl se. „Oba mu dáváme peníze. Všechny propije.“

„Ale ty mu dáváš víc, vid?“ zeptala se Sam.

„Je to můj otec.“

„Myslíš, že se mohl najednou naštvat a zatáhnout sestru někam do močálu?“ otázal se Rowan.

„Ježíši, to ne!“ vyrazil ze sebe Thayer zděšeně.

„Ale chtěl jsi vědět, jestli jsme nenašli Marnii.“

Thayer rozhodil rukama. „Jenom jsem rád, že to není ona. Opravdu jsi v pořádku, Sam?“

„Opravdu,“ odpověděla.

Podíval se na Rowana. „No, už musím vážně jít. Dobrou noc. Držte mi palce.“

Zapnul své desky a nasedl do auta. Sam s Rowanem ustoupili. Thayer jim zamával a odjel.

V té chvíli vyšel z Marniina domu Teddy. „Vážení, jestli je v pořádku a brzy se vrátí, bude pěkně namíchnutá,“ prohlásil. „Udělalí jsme jí doma hrozný svinčík.“

Sam si všimla, že se Rowan otočil. Z domu vycházel policista. Na rukou měl rukavice.

„Rowane, tohle je strážník Aldridge. Aldridgi...“

„Už se známe,“ oznámil mu Rowan chladně.

„Pravda, hm, myslím, že se vás budeme muset ještě na něco zeptat, pane Dillone...,“ začal Aldridge.

„Proč? Odpovím vám úplně stejně jako předtím.“

„No, víte, budeme vám vděční za spolupráci. Potřebujeme pár vzorků...“

„Hodlám spolupracovat. Dostanete všechny vzorky, jaké budete chtít, ale na všechno jsem vám už odpověděl. Ano, měl jsem se slečnou Newcastleovou vztah. Nemám na svědomí její zmizení. Nebylo to vážné. Šlo o pouhé přátelství.“

Aldridge se podíval na Sam, jako by jí chtěl povědět, že neuslyší nic pěkného. Pak se podíval znovu na Rowana. „Takže to bylo jen na jednu noc, co?“

„Bylo to přátelství.“

„Zaslechl jsem, že jste dnes byl s vyšetřovatelem Henleym – a našli jste tělo.“

„Já jsem je vylovila,“ ozvala se Sam.

„Dobrá, ještě si s vámi promluvíme,“ řekl Aldridge Rowanovi.

„Najdete mne snadno,“ odpověděl Rowan.

„Neopouštějte město.“

„To by mne ani ve snu nenapadlo.“

„Tak tedy... jo, tohle platí pro všechny přítomné – do domu teď nikdo nechodíte.“ Aldridge odešel. „Hovado,“ zasyčel Teddy.

„Tak... Teddy,“ řekla mu Sam. „Díky za příjemné rybaření. Byl to tedy děsný den.“

„Jo. Oběma se vám omlouvám. Myslel jsem, že si usmažíme sumce. Vůbec jsem vás nechtěl namočit do takovéhle bryndy.“

Sedl si za volant svého auta a vykoul ven na Sam. „Jsi v pořádku?“

Přikývla.

„S vámi si ještě promluví,“ řekl Rowanovi.

Zatímco Teddy odjížděl, stáli spolu na příjezdové cestě k jejímu domu. Když jim auto zmizelo z dohledu, Sam řekla: „Opravdu si musím dát sprchu.“

„Jo, já také.“

Otočila se a vyrazila ke svému domu. „Počkej chvíli,“ zadržel ji. „Jen s tebou na minutku půjdu dovnitř.“

„Všechno je v naprostém pořádku,“ odpověděla Sam, zastrčila klíč do zámku a vytukala kód alarmu.

„O tom rozhoduju já,“ pokoušel se Rowan o žertovný tón. Vešel s ní dovnitř, prošel domem a vyběhl do patra. Po chvíli se vrátil dolů.
„Nikdo tu není.“

„A co jsi čekal?“

„Nic. Ale je lepší mít jistotu než potom litovat.“ Nezdálo se, že hodlá odejít.

„Rowane, já se vážně musím osprchovat.“ Obraz mrtvoly se jí začínal v duchu rozplývat. To, co našli, nebyla Marnie. Život musí jít dál. Třeba se nikdy nedozví, koho vlastně našli, nebo jak se tam tělo dostalo.

Přesto váhal. „Sam... Snaž se to pochopit.“

Pociťovala zvláštní napětí. „Jo, jistě. O tobě a Marnii. Prostě šlo jen o jednu takovou epizodku.“

Zavrtěl hlavou. „Kdepak. Ublížili jí. Hodně. Stalo se, ale už se to nebude opakovat.“

„Mně do toho nic není, Rowane.“

„Ale je.“

„Rowane, prosím tě...“

„Já vím. Také se potřebuju osprchovat a nutně se musím převléknout do něčeho čistého. Zavolám ti.“

„Fajn.“ Vykročil ven. „Rowane?“

„Co je?“ Zastavil se ve dveřích.

„Myslíš, že Thayer je vraždící maniak, který se schovává v bažinách a čeká, až odtud vyjde nějaká nahá ženská?“

„Nevím, co si mám myslet. Co ty?“ Odešel a zavřel za sebou dveře.

* * *

Když se Laura Henleyová vrátila z nákupů a ze synova pokoje zaslechla hudbu, překvapilo ji to. Zamračila se. Aidan tou dobou večer obvykle nebýval doma.

Přistoupila k jeho dveřím. Opravdu byl u sebe. Zaklepala, ale nic se nedělo. Zaťukala tedy ještě hlasitěji. Otevřel jí. Právě telefonoval a přitom se usmíval. Pokynul jí, ať vejde.

„Ano, ano. To je v pořádku, vůbec nám nevadí, že jste nám dali vědět tak pozdě. Přijedeme. Přivedu nějaké lidi, slibuju.“

Zavěsil, pak radostně vykřikl a objal Lauru. „Mami!“

„Co je?“ zeptala se, potěšená, že má takovou radost.

„Mami... mami, v neděli máme zahajovat velký koncert v Hájku!“

„To je skvělé, Aidane.“

„Perfektní! Jenom, ach, mami, prosím tě, pomoz mi – jenom tam musím přivést nějaké lidi do publika.“

„Někoho seženeme. Zpracuje na tom tvá sestra, Sam...“

„A jedna z vás by s sebou mohla vzít Rowana Dillona, ne?“

„Možná.“

Aidan ji políbil na tvář. „Přiveďte, koho můžete. Potřebuju všechny lidi, které známe. Třeba by Sam mohla pozvat všechny své zákazníky. A všechny z Marniiny firmy.“

„Třeba.“

„A také mi určitě pomůže Lacey. Jenomže ta vlastně zítra odlétá.“

„Nojo, úplně jsem na to zapomněla.“

„Otevírají se nám oběma velké možnosti, co, mami?“

„Jistě.“ Ještě chvíli s ním hovořila. Měla z obou svých dětí velkou radost. Někdy ji však přepadal smutek. Jejich životy právě začínaly...

Zatímco ten její...

Až oba odejdou...

Zůstane sama.

Zvedla bradu, znovu synovi řekla, jak je ráda, a vyšla z pokoje. Lacey zítra odlétá.

U dveří dceřina pokoje se zastavila a pak na ně zaklepala. „Dále!“

Vstoupila dovnitř. Lacey seděla na posteli v pyžamu, v němž vypadala jako malá holčička. Působila velice mladě. A ztraceně. Vyplašeně.

„Víš, co se přihodilo bráchovi?“ zeptala se jí Laura. „Jo, to je skvělé, ne?“ Lacey jí věnovala široký úsměv, který však záhy pohasl.

„A ten tvůj New York.“

Lacey se znovu usmála. Byla pobledlá. Laura se posadila vedle ní. „Miláčku, opravdu ti na to budou stačit peníze? Můžu ti něco přidat...“

„Kdepak, úplně vystačím s tím, co mám, vážně. Nepotřebuju nic.“

„Dobře. Jsi nějaká bledá.“

„Jenom unavená. A asi také rozrušená.“

„Dobře. Promiň, že jsem tě vyrušila. Potřebuješ se vyspat.“

Laura se měla k odchodu.

„Mami!“ Lacey se k ní přihnala a prudce ji objala. „Mám tě opravdu moc ráda. Hrozně moc, víš?“

Laura ji také objala. „Miláčku můj. Mám tě velmi ráda.“

„Chci, abys na mne byla pyšná.“

„Vždycky na tebe budu pyšná.“

„To doufám,“ zašeptala Lacey.

„Ted se trochu vyspi, dítě. Zítra máš velký den.“

Lacey ji políbila na tvář. „To si ani nedoveđeš představit.“

* * *

Rowan stál u zrcadlových oken v zadní části svého domu a hleděl ven na zátoku. Marniin dům vedle stále prohledávala policie.

Nález těla ho značně rozrušil. Vrásky mu však dělalo i něco jiného.

Zavřel oči. Před víčky se mu najednou začaly točit obrazy, hlasy a zvuky. Thayerova malba byla záhadná. Ukazovala bažinu... A ženu.

Ta mu připadala velice povědomá...

Rychle se otočil. Najednou ho přepadl strach. Nechtěl Sam nechat o samotě.

Začal zvonit telefon. Rychle jej zvedl, protože si myslel, že je to Sam. „Prosím?“

Chvilí bylo ticho. Blesklo mu hlavou, jestli to není podivný hlas, který volá Sam. Ale kdo by...

„Dobrý večer, Rowane.“

Byl to Teddy.

„Ano?“

„Rolf hodlá zítra do bažin poslat policejní potápěče.“

„To je asi dobře.“

„Jedu tam.“

„Fajn. Chtěl jste se na tom přece podílet.“

„To je pravda. Vážně máte zkoušky?“

„Ano.“

„Chcete se k nám přidat?“

„Nechají mne?“ zeptal se Rowan. *Jsi úplně blázen! Proč by ses měl potápět v takovém místě - a hledat další části těla? Nejsi přece*

policiajt. Nemáš žádnou odpovědnost, ani povinnost. Bude to příšerné.

„Máme málo potápěčů. Pověděl jsem o vás Rolfovi. Říkal, že vás rád přibere, jen si musíte dobře uvědomit, že to nebude žádná procházka růžovým sadem.“

„To je mi jasné.“

„Přidáte se k nám?“

„Samozřejmě.“

„Zatím to ještě není na sto procent. Rolf musí dostat několik povolení, ale můžeme vás najmout jako externí výpomoc. I když za to nedostanete takové peníze, na jaké jste asi zvyklý.“

„Za potápění mi nikdy nikdo neplatil.“

„Nebude to žádná hvězdná částka. Víte, co tím myslím.“

„Já ty peníze nepotřebuju.“

„Tak se tedy zítra ráno sejdeme,“ řekl Teddy.

„Jistě. Budu na vás čekat.“ Chvilí váhal. Něco ho napadlo.

„Potřebuju nějaké informace – myslíte, že mi je můžete obstarat?“

„O co jde?“

„Rád bych věděl, kdo vlastní striptýzový bar, ve kterém jsme tehdy byli.“

„To vám můžu říct hned.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Sam nic neví?“

„Myslím, že ne.“

„To je zvláštní. Měl jsem za to, že právě kvůli tomu jsme tam šli. Vlastní jej korporace, které šéfuje Lee Chapman. Nevím toho moc o financování, tichých společnostech a tak, ale myslím, že v něm měla podíl Marnie. Společně s Kevinem Madiganem.“

„Zajímavé. Myslíte, že by klub mohl mít něco společného s těmi zmizelými?“

„Asi by to stálo za průzkum. Jestli tam existovalo nějaké propojení... Jak nám to pomůže? Chodí tam dobrá polovina chlapů z města. Je to oblíbený klub.“

„Ale kdyby ten případ měl něco společného s vlastníkem,“ řekl Rowan, „tak by to mohlo dát jasnější směr pátrání po Marnii, ne?“

„Asi ano. Těžko se pro to ale nadchnu, když mi chybí jasné důkazy. Uvidíme se zítra, než znovu vyjedeme do bažin.“ Rowan zavěsil.

Rychle se otočil, protože měl dojem, že se kolem jeho oken mihl stín. Znechuceně zavrtěl hlavou. Nesmí se nechat tak snadno vystrašit.

I když...

Tam na vodě. Kolébala se tam loďka. Nebylo na tom nic zvláštního – na zátoce to přece bylo běžné. V takovém místě lidé na lodích prakticky žili. Na vodě se nějaké plavidlo dalo vidět dnem i nocí.

I tak...

Měl pocit, jako by ho někdo sledoval...

Někdo tam je, tím si byl jistý. Číhá tam ve tmě...

Oči...

Co sledují? Koho pozorují? *Vidím tě*, řekl jakýsi hlas Sam.

Otočil se k zátoce zády. Najednou cítil nutkavou potřebu běžet za ní.

18.

Zvonil telefon. Sam věděla, že je to Rowan. Zvedla sluchátko dřív, než se mohl zapnout záznamník. „Rowane?“

„Ahoj, jo, to jsem já.“

„Je u tebe všechno v pořádku?“

„Přesně tak, jako když jsem odcházel. Zamkla sis, vid’?“

„Ano.“

„Zjistil jsem docela zajímavou věc.“

„A jakou?“

„No, Teddy mi to hned řekl – ví, kdo vlastní ten klub. Ten stripýzový bar. Lee Chapman.“ Polohlasně vyjekla. „No to je gól.“

„Zas tak jednoduché to není. Má podporu. Právníků – a samotné Marnie.“ Sam mlčela.

„Nevěděla jsi o tom, vid’?“

„Ne, ale nijak mne to nepřekvapuje.“

„Zastavím se u tebe, ale ještě mám nějaké pochůzky. Jsi v pořádku?“

„Ano.“

„Dobře. Nech si zamčeno. Za chvíli se u tebe zastavím.“ Rowan zavěsil. Sam zvedla sluchátko a začala vytáčet Loretino číslo do práce. Pozdě. Příliš pozdě.

Zkoušela to k Lorettě domů. Nikdo neodpovídal. Dlouho váhala, ale pak se rozhodla, že dál čekat nemůže. Chapman je nebezpečný. Loretta musí z klubu pryč. Rychle se oblékla a vyrazila ven ze dveří, zamkla za sebou a nervózně se rozhlédla. Rowan někam odjel.

Bude zuřit.

Na tom však nezáleží. Musí jít.

* * *

Ke klubu dorazil za chvíličku. Nebyl si přesně jistý, co vlastně chce Chapmanovi říci, ale byl pevně rozhodnutý se s ním střetnout. Možná jen aby věděl, že ho někdo sleduje.

Právě se chystal vystoupit z auta, když si uvědomil, že jedno z vozidel na parkovišti zná. Stála tam malá žlutá honda. Patřila Lacey Henleyové.

Pak uviděl, jak k autu spěchá nějaká žena. Vyběhla z baru. Lacey to však nebyla. Ale ano, byla. Vyskočil ze sedadla a k hondě dorazil dřív než ona. Měla úplně jiné vlasy. Není to Lacey. A její tvář... Měla na ní silnou vrstvu líčidel.

Je to Lacey. Jakmile se jejich oči střetly, věděla, že ji poznal.

„Ježíšikriste!“ vydechla.

„Ježíšikriste, přesně tak.“

„Rowane, Rowane, prosím vás... Nesmíte... Moje rodina... a táta, bože můj.“

„Tvůj otec tady byl, Lacey.“

„Netuší, že tady pracuju.“

Rowan zavrtěl hlavou. „Nikomu to neřeknu, Lacey, ale musíš tu přestat pracovat. Zmizela Marnie Newcastleová a je docela dobře možné, že ostatní pohřešované měly s tímhle místem také něco společného.“

„Své skutečné jméno jsem nikomu neřekla. Nikdo neví, kdo doopravdy jsem. Tedy, jedna holka to ví, ale...“

„Lacey, musíš odsud odejít a nesmíš se už nikdy vrátit.“

„Právě jsem to udělala. Tedy, snažila jsem se zmizet, ale chtějí po mně, abych ještě týden počkala...“

Chytil ji za ramena. „Odejdi, Lacey, a neohlížej se zpátky. Já se o to postarám. Nevrať se sem, rozumíš mi?“

Chvilku na něho hleděla a pak přikývla. Do očí jí vstoupily slzy. „Nepovíte to mé rodině?“

„Nepovím.“

Políbila ho na tvář a naskočila do auta. Díval se, jak odjíždí. Původně si dělal starosti, co asi Chapmanovi řekne. Teď už to věděl. Vešel do klubu a odstrčil vyhazovače.

„Pane...“

„Nejdu na představení.“

Uviděl Chapmana, jak sedí u svého stolu uprostřed sálu a sleduje prsatou brunetu, která se svíjela u tyče. Došel až ke stolu a postavil se přímo před Chapmana. Ten k němu zvedl hlavu a usmál se. „A,

vítám našeho rockového hrdinu. Co pro vás můžu udělat, pane Dillone? Posad'te se. Můžu vám objednat něco k pití? Podíval jste se dobře na tu kočku? Mám tady ty nejhezčí ženské.“

Rowan se posadil. „Máte a nemáte.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Chapman a zakabonil se.

„Mizejí vám odsud.“

Chapman chvíli mlčel a pak se podrbl na oholené hlavě. „Něco vám povím – nikdy jsem žádné ženské neublížil. Mám je rád, opravdu rád. Ale jenom když jsou naživu.“

„To říkáte...“

Chapman se k němu naklonil. „Kdybych..., zdůrazňuji slovo kdybych..., chtěl někoho zabít, prostě bych toho převítá zastřelil.“ Usmál se.

„Dobrá, tak teď zas povím něco já vám. Jedna z vašich dívek se právě pokusila odejít. Někdo jí nařídil, aby pracovala ještě příští týden. Příští týden tu už pracovat nebude a nikdo ji nebude dál otravovat. Rozumíte mi?“

Chapman si ho pozorně prohlížel. „Chcete mi vyhrožovat?“

„Přesně tak.“

Chapman mávl rukou. „To děvče může klidně odejít. Ale byla dobrá. Opravdu dobrá.“

„Přesně to jsem chtěl slyšet.“ Rowan vstal. Otočil se a odešel.

* * *

Sam nechtěla, aby někdo viděl její auto na parkovišti, a tak je nechala před vedlejší budovou, na místě, které patřilo nedaleké kavárně.

Došla k budově, aby se podívala, jestli nemá zvláštní vchod pro zaměstnance. Nechtělo se jí chodit kolem vyhazovače.

Chvíli klub pozorovala. Když spatřila, jak do něj postranními dveřmi vchází jakási žena, přichvátala k nim a proklouzla dovnitř.

Vešla do chodby. Zaslechla ženské hlasy a smích a rychle vykročila chodbou vpřed.

Cestu jí zastoupil obrovský hezký černoch. Měl ruce založené na prsou a drsně se šklebil. Vyštěkl na ni: „Hej, co tady pohledáváš?“ Pak se najednou usmál. „Promiň... Ty jsi tady asi úplně nová, vid’?“

„Ano,“ zalhala. „Je tohle šatna?“

„Klidně jdi dovnitř. Hele, jak si říkáš?“ zeptal se.

„Cože?“

„Jak se jmenuje tvoje číslo?“

„Jo, hm... Vodnice,“ plácla.

„To je roztomilé. Divné, ale roztomilé,“ opáčil a mávl na ni, ať jde dál.

Vstoupila do šatny. Po místnosti posedávalo asi šest žen, všechny spoře oblečené. Dívaly se na sebe do zrcadel, líčily se a upravovaly si paruky.

„Hele, Chrissy, jak se vede tvé holčičce?“ zavolala brunetka na zrzku sedící na druhé straně.

Chrissy se usmála. „Pomalu začíná chodit. Věřila bys tomu? Po té nehodě doktoři povídali, že se nikdy nepostaví na nohy, a je to naopak.“

„Nemocnice tě teda musí stát pěkné peníze,“ zabručela jakási blondýna.

Bruneta se zachichotala. „Jo, ještě štěstí, že Chrissy udělala toho chirurga.“

„Nikoho jsem neudělala! Jen jsem s ním šla na večeři,“ bránila se Chrissy.

„To já bych do toho tedy šla. Už jsem měla horší,“ řekla bruneta. Pak v zrcadle zahlédla Sam. Jejich oči se střetly. „Nazdar,“ řekla podezíravě. „Ty jsi tu nová?“

Sam zavrtěla hlavou. „Jen tu hledám kamarádku.“

„Ty tady máš kamarádku?“

„Ano. Jmenuje se...“ Sam se zarazila, protože si uvědomila, že neví, jak si Loretta říká. „No?“

„Tedy, je asi takhle vysoká, hezká v obličeji... a má velikánská... prsa.“

Bruneta se zasmála. „To tu máme všechny.“ Jak tam seděla úplně nahá, ukázala si na bujnou hrud. Pak se přestala tvářit nepřátelsky. „Dnes večer pracujeme my. Jedna holka je na pódiu, ale ta je tu úplně nová. Můžu ti ještě nějak pomoci?“

„Ne, myslím, že ne, děkuju,“ odpověděla Sam. Začala couvat ke dveřím. Přitom do kohosi narazila. Když se otočila, měla dojem, že by se v ní krve nedořezal.

Stál tam Chapman.

„To je mi návštěva! Jdete se ucházet o práci, slečno Millerová? Rádi vás tu uvítáme.“

Zavrtěla hlavou. „Jen jsem...“

„Se přišla zvrhle povyrazit?“ navrhl.

„Tu hledala...“

„Nějakou kamarádku? Znáš ji? Asi ano, řekl bych.“

„Zrovna jsem byla na odchodu.“

„Pobuďte u nás přece chvíli. Dostanete pití zdarma.“ Natáhl se po její ruce. Ucukla a málem se rozkřičela. „Tak počkat!“

Stočila oči ke dveřím. Stál tam Rowan. Nevěděla, jestli má cítit naprosté zděšení, nebo úlevu. „Jdi ven, Sam.“

Tón jeho hlasu se jí nelíbil. Také se jí nezdálo, jak se na ni Chapman dívá.

„Sam!“ zavrčel Rowan. Pak se podíval na Chapmana. „Jestli se jí jenom dotknete...“

„Co je?!“ rozhodil Chapman rukama. „Jděte, slečno Millerová, prosím vás, jděte. Ale jak už jsem řekl vašemu, ehm, příteli, mám ženy rád. Neubližuju jim – jejich společnost mne těší.“

Sam se kolem něho rychle protáhla a vzala Rowana za ruku. Bolestivě jí sevřel prsty a táhl ji chodbou. Když byli konečně venku, otočil ji k sobě. „Ženská bláznivá! Co tu k čertu děláš?“

„A co tu děláš ty?“

„Zatraceně, Sam! Je to tu pro tebe nebezpečné. Přišel jsem se sem na něco zeptat.“

„Třeba jsem tu pracovala.“

„Bože, Sam.“

„Nemůžeš mi říkat, co mám dělat, Rowane!“

„To je tedy skvělé! Ale z průšvihů tě tahat můžu.“

„Rowane.“

„Nasedni do auta.“

„Mám tu své auto.“

„Pojeďu za tebou.“

„Jasně, dobře.“

Jeli každý svým autem. Rowan zaparkoval u sebe v garáži, ale než Sam stačila strčit klíč do zámku u dveří, stál před jejím domem a čekal.

Zaváhala. Mlčel. Napětí ho neopouštělo. Ji také ne.

„Zítra musím do práce. Opravdu musím do práce.“

„To je dobře.“

„Možná...“

„Nepůjdu domů.“

„Ale já mám opravdu práci.“

„Dám ti pokoj. Policie zítra vyrazí do bažin. Budou pátrat po dalších důkazech.“

„Po dalších částech těla. Co to má společného s námi?“

„Pojedu tam s Teddym.“

„Proč?“ zeptala se. Otevřela dveře. Vešel s ní dovnitř. Otočila se a zadívala se na něho. „Budu se s nimi potápět.“

„Nejsi policejní potápěč.“

„Ale mám zkoušky. Za určitých okolností si najímají externisty.“

„Je to tam plné hadů a aligátorů. Sám jsi to přece viděl.“

„Nic se mi nestane. Ale ty... ty musíš jít do práce a tam taky zůstat, rozumíš?“

Zadívala se do země. Měla chuť mu oponovat. Vetřít se do baru vchodem pro zaměstnance však možná opravdu nebylo příliš rozumné. Naštěstí netušil, proč tam vůbec šla. Pověděl jí, kdo klub vlastní, a nejspíš se domníval, že to stačilo, aby se vydala na výzvědy.

Nechtěla mu nic říkat o Lorettě.

„Myslím, že půjdu udělat čaj,“ řekla trochu neobratně. „Dáš si také?“

„Čaj? Jo, jasně.“

Následoval ji do domu. Zapnula konvici. „S tím potápěním je to šílenství, Rowane. Co když něco najdeš?“

„Budu v pohodě. Bojím se spíš o tebe. Ke klubu se vůbec nepřibližuj.“

„Rowane...“

„Myslím to vážně, Sam. Slib mi, že se tomu místu vyhneš.“

Nalila jim oběma čaj a pak se zadívala do svého šálku. „Bude se Teddy potápět?“ zeptala se.

„Říkal, že ano. Zatím to ještě ani jeden z nás neví jistě. Bude záležet na hlavním vyšetřovateli. Ten rozhodl, že se mají bažiny pročesat kvůli... Prostě pročesat.“

„Já jsem ten hnus našla – klidně to řekni,“ zašeptala Sam.

„Kvůli dalším důkazům. Částem těla, oblečení, šperkům, kvůli zbrani. Mohlo se stát cokoli. Soudní lékař se netváří příliš optimisticky. S tím, co má, toho moc nezjistí.“

„Víš aspoň, jestli...“

„Je to Marnie? Marnie to zcela určitě není. Nesouhlasí vzorky krve.“

Polkla čaj a postavila šálek na pult. „Tak kam se k čertu poděla?“

Upřeně jí hleděl do očí. „Nevím. Ale najdeme ji. Nepřestanu pátrat, dokud ji neobjevíme, to ti slibuju.“

„Ale proč?“

Celým tělem se opřel o pult a na rtech se mu objevil zvláštní úsměv. „Protože dokud se nenajde Marnie, my dva nikdy nebudeme moct být spolu.“

Uhnula pohledem. „Opravdu chci, aby se našla.“

Chvilku bylo ticho. Pak se klidně zeptal: „Není ti zle, po tom dnešním odpolední?“

„Není. Opravdu.“

Bedlivě si ji prohlížel oříškově hnědýma očima pronikavýma jako zlaté špendlíky. „Určitě?“

„Ano.“

„Není ti zle, takže si můžeš...“

„...s někým trochu zašpásovat?“ zašeptala.

„Jo, přesně to jsem chtěl říct.“ Přistoupil k ní, vzal jí šálek z ruky a postavil jej na pult. Prsty jí zajel do jemných vlasů a celou ji rozčuchal. Vzal ji za bradu a políbil ji. Nejprve pomalu, pak vášnivěji, smyslněji. Jazykem se vzrušivě dotýkal jejich vláhlých úst. Polibek opětovala. Vklouzla do jeho objetí. Cítila, jak mu tluče srdce, jak celý hoří.

Přejížděl jí rukama po těle pod úpletovými šaty. Dotýkal se jí, manipuloval jí.

Přetáhl jí šaty přes hlavu a našel háček na její podprsence. Dopadla na zem mezi ně. Byli znovu spolu. A jeho ruce... se jí dotýkaly všude. Na prsou. Pak níž...

Při polibku jemně zasténala. Rukama zajela k pásu jeho šortek. Nahmatala poklopec. Rozepínala knoflíky jeden po druhém...

* * *

Díval se.

Protože to tak dělal vždycky. Viděl toho tolik, a kolik toho věděl! Nikdo netušil, nechápal, že všechno, co dělá, je spravedlivé a po právu zasloužené.

Například ti dva...

Ti zatracení čmuchalové...

Vyrazili tam. Na hladině se objevil kus těla...

Její chyba.

Nestačilo jí to. Nestačilo, že našla tělo. Musela slídit dál. Vůbec nechtěl, aby na ni také došlo. Protože je jiná. Vlastně ne tak jiná. Co právě dělala? Ukazovala, co opravdu chce, stejně jako ty ostatní. Sledoval je...

Jeho tělo, její tělo. Otírala se o něho jako toulavá kočka. V jednu chvíli klečela, pak byla nahoře a on pod ní. Prohýbala se v zádech, zakláněla hlavu. Měla dokonalou postavu. Viděl, co dělá, jak pohybuje rty, téměř viděl slova, jež z nich plynou. Slyšel každý její výkřik, každé zašeptání...

Najednou pocítil, jak mu tělem jako nůž projela bolestivá křeč.

Je stejná. Ničím se neliší. Prostě stejná. Věděl to. Věděl, že si nedá pokoj. Ale dnes večer... Ji chce.

Povídá se, že jeho zločiny pramení z násilí, ne z lásky, ani ze sexu. Jsou to hlupáci. Nechápou, že se obojí pojí ve výbuchu dokonalého vyvrcholení. Nechápou ani to, že on jenom trestá hříšnice. V jiné době, za jiných časů, by mu možná tleskali.

Ach, Samantha.

Tys to být neměla.

Byla jsi jiná, ale neuměla sis dát pokoj. Pořád jsi předstírala čistotu, ale jsi poskvrněná. Jako ty ostatní. Vycítil jsem to už dřív a teď... teď' chci i tebe.

Zhřešila jsi.

Sledoval jsem tě.

Musím tě potrestat...

* * *

Sam opravdu šla do práce brzy. Rowan ji probudil jemným polibkem a přiměl ji vstát a zamknout za ním, protože odcházela. Když byl pryč, rychle se osprchovala, oblékla a vyrazila do práce. Vyřídila účty a korespondenci, která se jí nahromadila na stole. Celou dobu, co pracovala, se dívala na hodiny. Úderem deváté zavolala do právnícké firmy. Když Loretta nezvedala telefon, znejistěla, ale uklidnila ji veselá recepční, která jí řekla, že s Lorettou mluvila. Prý si vzala volno, protože má hroznou rýmu.

To je jediné dobře. Když má rýmu, nepůjde do klubu.

Sam pak najednou začala být vlastně ráda, že s Loretou nakonec nemluvila. Nechtěla, aby se někdo zajímal, proč se chce spojit s Kevinem Madiganem ani že se o to pokouší. Dívka, s kterou hovořila po telefonu, však byla brigádnice, která jí podala informace, aniž by se jí zeptala na jméno nebo co si přeje. Spojila Sam rovnou do Kevinovy kanceláře. Sam si ustaraně říkala, že mu možná bude muset nechat vzkaz, ale Kevin netrpělivě popadl sluchátko a ozval se.

„Jste to vy, Kevine?“

„Ano, a kdo jste vy?“

„Sam. Samantha Millerová. Včera večer jste mi nechal vzkaz na záznamníku. Něco o společném obědě.“

„Ale jistě, skvělé! Máte čas?“

„No, já...“

„Doufal jsem, že dáme hlavy dohromady a ujasníme si, co s Marníí. Víte, třeba vás napadne nějaká maličkost, která dá věci trochu do pohybu. Byly jste nejlepší přítelkyně. Já o přátelství mluvit nemůžu, ale každopádně chci, aby se našla.“

„Myslím, že s tím obědem jste měl výborný nápad.“

„Kam byste ráda zašla? Nemám moc času. Tady vládne naprosté šilenství.“

„Hm. Šilenství, to je pravda,“ zabručela. Bezděčně si vzpomněla na krásné obrazy Thayera Newcastlea, na tělo v bažině – a na skutečnost, že ti právníci mají něco společného se striptýzovým barem.

„Přijdu do posilovny,“ řekl Kevin. „Stejně už potřebuju tak půlhodinu trénovat nohy. Přijdu, až se tu budu moct uvolnit. Až se to bude hodit i vám, vyrazíme.“

„Dobře, skvělý nápad,“ odpověděla. Byla ráda, že je ochoten přizpůsobit se jejímu rozvrhu.

Jedinou otázkou zůstávalo, proč se chová tak vstřícně?

* * *

Rolf Lunden, který vedl vyšetřování případu, patřil mezi Teddyho kamarády. Byl to příjemný člověk, ochotný v případě potřeby ustoupit od přísného dodržování pravidel. Předchozí noci někoho zabili na pláži a k tomu se ještě přidaly dvě vraždy podobné popravám, kdy pachatel oběti hodil do zátoky. Tím pádem mohl do

bažin vzít jen dva policejní potápěče. Lunden tedy řekl Teddymu, že samozřejmě jedineč uvítá, když pojede s nimi. Ohledně Rowana chvíli váhal, ale Rowan se dostavil v plné potápěčské zbroji. Lunden ji prozkoumal a pak pokrčil rameny. „No, většina lidí potápění v tom bahně považuje za nejhorší povinnost, kterou si na sebe můžete nabrat, ale jestli na tom trváte... Prostě koukejte po všech možných důkazech, ano?“

„Samozřejmě,“ ujistil ho Rowan.

A tak se teď ocitl na dně.

Okamžitě mu bylo jasné, proč to všem připadá jako vstup do pekla.

I když bylo horko, vzal si poměrně tlustý neopren – na Teddyho radu. Jen pánbůh věděl, na co člověk mohl dole ve vodě narazit.

Nepohybovali se v těch úplně nejhorších místech. Tam se člověk nořil do samého bahna, které bylo tak husté, že každý krok připomínal brodění kaší. Tady byly místy otevřené rybníčky se skutečnou vodou. Jenomže jakmile se potopili, mohli se pohybovat sebeopatrněji a stejně rozvířili bahno se zbytky rostlin. Rowan si dal ruku před obličej, ale neviděl na ni. Když voda začala poprvé tmavnout částečkami bláta, pochopil, proč v takovém prostředí někteří lidé dokáží zpanikařit. Kal ho úplně oslepil. Bolestivě si uvědomoval, že kolem něho plavou dravci.

Na hladině v policejních člunech seděli muži a hlídali potápěče před aligátory. Nic však nebylo jisté. Aligátoři se vyhřívali na nedalekých pruzích země stejně jako předešlého dne.

Rowan naslouchal vlastnímu dechu. Byla to jedna z věcí, které měl na potápění rád. Nějak ho to uklidňovalo. Byly to jediné chvíle v životě, kdy opravdu myslel na dýchání. Upravil si regulátor v ústech, bez hnutí se nechal nadnášet vodou, dokud se bahno neusadilo, a teprve pak se pohnul. Když si dá pozor a nezavádí ploutvemi o dno, voda bude mnohem průzračnější.

Pod hladinou se proplétaly kořeny. Rostly tu různé traviny, dlouhé a husté. Když se bláto usadilo, začínal jasněji vidět odpadky, které se za desetiletí na temném dně promísily s propleteností původního porostu. Člověk to tu opravdu poznamenal. V bahně se válely nejrůznější plechovky. Z temnot hrozivě zářil znak z kapoty jaguáru. Vedle ležela napůl zabahněná poznávací značka.

Pak lebka.

Srdce se mu rozbušilo prudčeji. Natáhl ruku a rozvířil jí bahno. Sevřel lebku rukama a bušení, jež mu předtím zrychlilo dech, začalo pozvolna ustávat. Nepatřila člověku.

Byla výjimečně dlouhá, bílá, s desítkami zubů ostrých jako břitvy. Lebka aligátora.

Položil ji zpátky. Zvláště ho přitom zamrazilo. Přinutil se opatrně otočit a převalit se ve vodě, aniž by rozvířil usazeninu. Rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nepronásleduje žádný aligátor.

Co kdyby na něho nějaký zaútočil? Ve vodě se uměli pohybovat velice rychle. A měli obrovskou sílu v čelistech...

Pomaloučku. Jen pomalu, pomalu...

Vrátil se ke svému úkolu.

Cosí se před ním zatřpytilo a vzápětí zmizelo z dohledu. Stejně jako značku jaguáru bylo možné vidět i ostatní věci, pouze když se hladinou prodraly sluneční paprsky.

Támhle... se to zase objevilo.

Napínal zraky, ale lesklá věc ležela příliš daleko. Pohnul se vpřed a znovu zahlédl záblesk. Cosí mu pláclo o potápěčskou masku.

Trhl sebou a rozvířil dno.

Byla to jen ryba. Pouhá ryba.

Ježíši.

Čekal a přitom si v duchu lál. Podařilo se mu znovu rozvířit usazené bahno. Kolem něho bylo temno. Čekal.

Bláto se začalo pozvolna usazovat. Měl pocit, že to trvá celou věčnost. Pokusil se zkontrolovat na displeji, kolik má času a kyslíku. Zpočátku nic neviděl. Zvedl si jej blíže k obličejí. Byl na dně pouhých dvacet minut. Zbývalo mu ještě hodně vzduchu.

Koutkem oka zpozoroval jakýsi pohyb. Opatrně se otočil. Nic však neviděl.

Díval se, jak od něho stoupají bubliny. Klidně vyčkával. Pak to znovu spatřil. Téměř neznatelný lesk. Záblesk dokonalosti, který zase okamžitě zmizel. Vykročil vpřed.

Uviděl velkou větev, která spadla z nějakého stromu. Že by kus velké borovice? Zdálo se, že lesklý předmět je zachycený na jedné z větívek.

Pomaloučku, velice opatrně se k předmětu blížil, aby mu opět nezmizel. Viděl jej tam, na úzké větvi.

Natáhl ruku.

Byl to náramek. Krásný a jemný. Zlatý, místy osázený malinkými diamanty.

Natáhl se po něm a napadlo ho, jestli mohl patřit oběti, kterou našli předchozího dne.

Dotkl se jej.

A pak si uvědomil...

Na dně ležela ulomená velká větev. Masivní, rozsochatá. Náramek se ale nezachytil na ní.

Ne na větvi, ani na žádné jiné části stromu...

Vypadalo to jako tenké, křehké větévky, jež se pohupovaly ve vodě. Kynuly mu. Kynuly jako lidská ruka...

Byla to lidská ruka.

Nebo spíše to, co z ní zůstalo...

* * *

Když se Sam po terapeutickém sezení s klientem vrátila do své kanceláře, s překvapením zjistila, že tam na židli u jejího stolu sedí Kevin Madigan a čte si časopis o zdraví. Když vešla, zvedl od něj oči.

Neměl na sobě sportovní oblečení a zcela jistě necvičil. V obleku antracitové barvy, žluté kravatě a jasně červené košili vypadal dokonale. Se svou tmavou kšticí a hezkým vzezřením by klidně mohl pracovat jako manekýn. Jednou si spolu vyšli, asi tak před dvěma lety. Byl příjemný, okouzlující a choval se jako dokonalý džentlmen. Když pak došli k jejímu domu, na prahu ji vzal za ruce a v téměř nezatelném polibku se o ně otřel rty. Navrhl jí, aby se setkali znovu, ale ona jen vykoktala cosi o tom, že bude muset strávit nějakou dobu na cestách. Tehdy jí na něm prostě něco nesešlo. Nyní uvažovala, zda toužila po někom jiném, zda chtěla někoho méně dokonalého, přizemnějšího, skutečnějšího, otrhanějšího... Rowana. Anebo na něm opravdu bylo cosi...

Slizkého.

Byl jen přespršlivě dokonalý. Vysoký, tmavovlasý, hezký a elegantní. Advokát, svétaznalý člověk. Měl ve zvyku nenápadně kontrolovat svůj vzhled. Přesně to vlastně právě teď dělal – díval se na ni a přitom skrz ni do zrcadla nad psacím stolem. Zacukaly jí koutky úst. Joe se na sebe také rád díval. Jenomže byl přímočařejší. Když mu člověk překážel, zdvořile ho požádal, aby uhnul.

„Kevine! Myslela jsem, že jste chtěl cvičit.“

„Měl jsem to v plánu, ale pak jsem si to rozmyslel. Nevadí?“

„Vůbec ne.“

„Máte tu pěkně rušno.“

„To je pravda. Na to, že je pátek ráno, tu je hodně lidí. Většinou jich přichází nejvíc chvíli po páté. Zastaví se tu po cestě z práce. V sobotu a neděli dopoledne je tu také plno.“

„Tak to tu dnes musí být samí ulejšáci.“ Naklonil se k ní.

„Všimla jste si, kdo to támhle je?“

„Myslím, že jsem viděla skoro všechny.“

Pohodlně se uvelebil na židli. „Opravdu?“

Opřela se rukama o desku stolu. „Nebo se mýlím?“

Zazářil uspokojením jako pes, který právě sežral řezníkovi jitrničku.

„Phil.“

„Prosím?“

„Phil, ten stavitel. Phil, *Marniin* stavitel.“

Phila si opravdu nevšimla, ale jen proto, že tělocvična byla nacpaná k prasknutí. Usmála se. „Myslela jsem, že jste s Philem přátelé. Pracoval přece pro mnohé z vašich klientů. Nestavěl náhodou dům Chloe Lowensteinové, zrovna když zmizela?“

„Přesně tak.“

„Možná byste to měl povědět policii,“ pravila Sam.

Pokrčil rameny. „Chtěl jsem se na věc podívat vašima očima. Tedy, Marnii jsem znal. Znalo ji plno mužů. Měli jsme spolu vztah, v němž jsme jeden druhého čas od času potřebovali. I tak jste ji znala lépe než všichni ostatní. Jste jediný člověk, o němž vím, že jej Marnie měla doopravdy ráda. Nedokázala o vás říct nic špatného, tedy kromě...“ Odmlčel se a křivě se usmál.

No dobrá. Musela se ho zeptat, protože na to zjevně čekal.

„Kromě čeho, Kevine?“

Chvilí otálel a pak se na ni maličko smutně usmál.

„Kromě toho, že kamarádit s vámi je někdy jako kamarádit s Pannou Marií. Svatější než všichni svatí dohromady.“

Sam pokrčila rameny. Neměla chuť to komentovat.

Kevin s radostí změnil téma. „Vyrazíme si tedy na ten oběd?“ zeptal se.

Byla si jistá, že Rowan by ji zaškrtil. Řekl jí, že se má vyhnout klubu. Chtěla s Kevinem jít pryč – někam, kde by se ho mohla zeptat, do jaké míry je ve striptýzovém baru zainteresovaný.

„Ach... jistě. Jen se převléknu.“

Nechala ho sedět v kanceláři a pospíchala do dámské šatny. Nikdo v ní nebyl. Otevřela svou skříňku, našla v ní elastické šaty bez rukávů a vytáhla je ven. Shodila ze sebe cvičební oděv a pak ztuhla.

Zdálo se jí, že za sebou zaslechla nějaký zvuk. Rychle se otočila, ale nikoho neviděla. Přesto...

...jí přeběhl mráz po zádech. Jako by ji někdo sledoval. *Vidím tě...*

Znovu jí v hlavě zazněl ten hlas. Cítila jej u ucha. *Nespustím tě z očí...*

Rychle na sebe natáhla šaty a vyběhla z šatny. Nechápala, jak je možné, že se za plného denního světla tak strašlivě bojí.

19.

Rowan nebyl jediný, kdo toho dne něco objevil. Teddy našel stehenní kost.

Al Smith, ostřílený potápěč, na hladinu vynesl další paži a ještě kus čehosi. Poznali v tom kosti. Nic víc. Stejně jako na torzu s kusem pánve, jež našli, na nich zbývalo trochu svalů či tkáně.

Rowan seděl v policejní loďce a čekal, až jejich nálezy řádně zabalí a označí. Najednou se cítil zcela otupělý. V životě už několik krizí zažil. Smrt pro něho nebyla cizím pojmem. Poznal ztráty, které mu drásaly duši.

Tomuhle se však nic nevyrovnalo.

Lidský život, z něhož zbyly cáry. Potrava pro pravěké dravce. Nevěřil, že tělo po smrti něco znamená. Připadalo mu nejlepší je využít k darování orgánů. Ale tohle...

Možná ho ničila krutost celé věci. Možná i to, že nepřestával přemítat, zda žena byla ještě naživu, nebo už mrtvá, když ji tak příšerně rozkousali.

* * *

Kosti, svaly, tkáně... Pokoušeli se určit, které části těla mají. A pak zbytky, které nalezl. Ruka, prsty... sotva držely pohromadě. Paže, zápěstí... Křehké útržky zbývající tkáně.

A náramek. Něco tak osobního, intimního jako šperk. Náramek mu prohloubil vrásky na čele.

Měl dojem, že jej už někde viděl. Byl to pruh zlata s diamanty posazenými do jemného, elegantního vzoru.

Viděl jej na Marnii?

Al Smith ho najednou srdečně poplácal po zádech a podal mu termosku s kávou. Vděčně ji od něho vzal a rozhlédl se po okolí. Bažina působila velice klidným dojmem. Na břehu po jeho levici se

vyhřívali aligátoři, ale slunce už začínalo zapadat. Seděli ve stínu. Den byl vymalovaný červeně, zlatě, rudě a fialově. Napravo se brodil dlouhonohý jeřáb. Stromy se skláněly pod vahou vlastních větví, které se dotýkaly vody. Hladina se leskla barvami zapadajícího slunce.

Smith se posadil vedle něho.

„Musím přiznat, že jsem si říkal, co je to zatraceně napadlo, brát s sebou dolů dlouhovlasého hippiesáckého rockera.“

Rowan se zašklebil. Napadlo ho, kolik asi tak Smithovi může být let. „Hippie období mne nějak minulo. Nikdy jsem neměl delší vlasy než teď,“ odpověděl.

„No, to je vlastně jedno. Když se kouknu zpátky, někdy mi přijde, že zrovna dlouhovlasí hippies se o Mokřiny zajímali nejvíc. Dávali pozor na pantery a kapustňáky. Ale nakonec, určité věci prostě přetrvávají celé roky, víte? Tak třeba sportovní potápění někde na ostrovech. Vezmete boháče, lidi, co na to celou dobu šetřili, mladé, staré... a najednou jsou z nich nejlepší přátelé, ukazují jeden druhému úhoře nebo kus vraku lodi, nebo třeba připlouvajícího žraloka. Je to něco, co buď máte rád, nebo ne. Jako třeba bažiny. Před lety jsme toho o zachování přírody moc nevěděli a také neexistovalo tolik soukromých zájmových skupin, které se rvou o vodu – pěstitelé cukru, stavebníci... Byly to jedny z těch lepších časů, jak se říká, všechno bylo jednodušší. Chodili sem chlapáci, kteří rádi lovili a chytali ryby. A také tiší pozorovatelé ptactva. A většinou to dopadlo tak, že ti lovci do sebe házeli jedno pivo za druhým a pozorovatelé si mazali kousance od hmyzu.“

„Vypadá to, že se to tu příliš nezměnilo,“ pravil Rowan. Káva z termosky chutnala výborně. Větlemi stromů stále pronikalo sluneční světlo. Bylo horko. On se však chvěl zimou. Za kávu byl vděčný.

„Máte pravdu. Vážně je to tu dost podobné jako dřív. Ideální místo pro pohřbení mrtvol,“ řekl Smith a zamračeně se podíval přes vodu.

„Myslíte, že ji opravdu někdo zabil?“

Smith se k Rowanovi otočil a vytáhl vysoko obočí. „A co si, kruci, myslíte? Že sem přišla sama od sebe a řekla aligátorům, aby ji jen tak z plezíru sežrali?“

„Mohla to být náhoda...“

„To se vážně domníváte? Důvěřujte instinktu. Tak se dobře koukněte a povězte mi, jak to tedy bylo?“

Rowan se zašklebil. „Dobře, asi máte pravdu.“

„Tu ženu někdo zabil, chlapče.“

Přidal se k nim Teddy, který sem přeskočil z jiné loďky. „Myslím, že to už máme všechno v pytlích a popsané, připravené pro soudního lékaře,“ řekl. Zavolal na mladého policistu u kormidla. „Jedeme.“ Posadil se naproti Rowanovi s Alem. „Dobrá, starý brachu,“ zařval, aby přehlušil hukot motoru. „Povedlo se?“

Smith se opřel zády o loďku a založil si ruce na prsou porostlých bílými chlupy. „Jo, odvedli jste kus dobré práce, detektive Henleyi.“

Teddy se otfásl. „Abych pravdu řekl, i mně z toho bylo trochu šoufl.“

„Jste přece z oddělení vražd,“ ozval se Rowan. „S těly se setkáváte pořád. Je to vaše práce.“

„To je pravda, ale... asi to bude znít hrozně, ale zaplat'bohu, že těla, která nacházím, jsou většinou čerstvější než tohle. Zato Al... Al musí do míst, kde na pozůstatky působí voda a tlení, hodně často. Ty jsi viděl mnohem horší věci, ne?“

„Jo, viděl,“ odpověděl Al. Pak pokrčil rameny. „Ale tohle... je fakt hnusné.“

Teddy se podíval na Rowana. „Vy jste si taky zažil šilené věci, vidíte? Našel jste svou ženu, nemám pravdu?“

Rowan se na něho zadíval. Ted Henley ho všude bral s sebou, ale přitom jako by se snažil zjistit, kde má slabinu.

„Jo, byl jsem u ní. I u Billyho – hrál v naší kapele na bicí,“ objasnil Aloví. „Zabil se při autonehodě. Snažil jsem se mu vzít klíčky. Měl pod sedadlem ještě náhradní. Když jsem zjistil, že odjel, vyrazil jsem za ním.“ Zaváhal a pak se podíval na Teddyho. „Bylo to zlé. Hodně zlé. Povedlo se mi z auta vytáhnout jeho ženu. Pak vybuchlo.“

„Nenechte si nikdy od nikoho nic namluvit,“ pravil Al. „Smrt se nepřijímá snadno. Chvillemi cítíte úplné otupění. Protože víte, že to nemuselo tak hrozně dopadnout. Říkáte si, jak může existovat Bůh, když lidé jeden druhému provádějí takové věci. Nikdy nemám pocit, že se nic neděje. Nikdy. Člověk si nikdy nesmí začít myslet, že o nic nejde. To bychom nebyli o nic lepší než támhleta zvířata. Aligátorům to nemůžete vyčítat. Jsou to dravci. Součást potravního řetězce. Kdepak, jestli hledáte opravdu kruté zvíře, musíte koukat mezi lidmi.“

Už byli skoro zpátky U velkého Ala.

Čekal tam na ně Rick Mira, asistent soudního lékaře. Ohledával pozůstatky, které zatím měli k dispozici. Rolf Lunden se svým týmem se dosud do ničeho nepletli a jenom dohlíželi, zatímco asistent zkoumal jejich nálezy.

„Máte už v něčem jasno?“ zeptal se Teddy.

„Ano. Můžu vám říct, že se neutopila.“

„Víte, kdo to je?“

„S jistotou vám to nepovím. Ale právě jsem dostal další materiál.“

„A co si tedy myslíte?“ pátral Teddy dál.

„Detektive Henleyi, kolikrát jsme spolu pracovali? Velice dobře víte, že jakmile zjistím něco určitého, dám vám vědět.“

„Snažte se pracovat rychle. Potřebuju něco určitého.“

„Pojďte, dáme si pivo,“ řekl Al Smith Rowanovi a vedl ho k Velkému Alovi. Obě piva zaplatil.

„Díky. Jsem vám dlužen.“

„Fajn,“ zašklebil se Smith. „Můžete mi za to podepsat cédéčko pro dítě.“

„Jistě. S radostí.“

„Hleďte, dáte si plněný perníček?“ zeptal se Al Smith a oči se mu rozzářily při pohledu na zboží vystavené vedle východu.

„Ne, děkuju. Myslím, že pivo bude stačit.“

Perníček si nedal, ale pivo bylo dobré, stejně jako předtím káva. Rychle je vypil a pak se otočil, aby s překvapením zjistil, že za ním stojí Al s dalším pivem a usmívá se. „Neřídíte přece, synku.“

„Díky. Omluvte mne, musím si zavolat.“

Snažil se dovolat Sam do práce, ale pověděli jí, že už odešla. Zkusil to k ní domů, ale ozval se jen záznamník. Nechal jí vzkaz a pak zavěsil. Nechápal, proč se cítí tak znepokojený.

Podíval se na hodinky. Měla by přece ještě být v práci. Možná právě jede domů.

Pevně zavřel oči a vyčítal si, že ji nezodpovědně nechal samotnou, třebaže to bylo jen na chvíli. Snažil se přemoci paniku, která ho začínala zachvacovat. Určitě to způsobily kusy těla, které našel.

Kdepak. K obavám měl dobrý důvod.

Telefonát. Hlas ve sluchátku, který jí vyhrožoval.

Znovu se dovolal k ní do práce a hovořil s Didi. „Didi, tady je Rowan Dillon. Nevíte, kam Sam odešla?“

„Kam odešla... no, vlastně přesně nevím. Myslím, že šla na oběd. Takový pozdní. Mohla bych se zeptat Joea, jenomže jsem ho už také nějakou dobu neviděla. Počkejte... Vrátila se? No, abych pravdu řekla, tak nevím, dneska je tu hrozně rušno. Po Sam se tu sháněl také Marniin bratr. Najednou s ní každý chce mluvit.“

„Kdyby se u vás teď někdy objevila, řekněte jí, ať zavolá k Velkému Alovi, ano? Jinak ať brnkne Teddymu. Za chvíli se budeme vracet do města.“

„Ano, samozřejmě. Nic se o ni ale nebojte, pane Dillone. Nejspíš se jenom někde schovává.“

„Dobře, Didi. Díky. Jakmile ji uvidíte, vyřidte jí, ať zavolá k Velkému Alovi nebo Teddymu. Nezapomeňte na to.“

Zavěsil. Právě když pokládal sluchátko, všiml si, že do podniku vchází Rick Mira.

Mira šel přímo ke kávomatu a nalil si kávu.

„Hej, detektive Henleyi!“ zavolal Mira.

„Co je, doktore?“ houkl na něho Teddy.

„Chtěl jste něco určitého, vidíte?“

„Jasně. Máte víc informací o oběti?“

„Obětích.“

„Cože?“

„Fakta, detektive. *Obětích*. Pokud jste nenašli velmi zajímavě deformovanou ženu, máme pozůstatky dvou lidí.“

* * *

To byl zase den, pomyslela si Sam, když vstupovala do svého domu. Prošla jím do obýváku, tam se svezla do křesla a zahleděla se na bazén a zátoku za ním.

Oběd s Kevinem Madiganem nestál za nic. Když mluvili o klubu, neustále se obhajoval a tvrdil, že v něm má podíl jen kvůli Marnii a kromě toho se jedná pouze o finance a nic jiného. Každému z vlastníků pěkně vynáší. Než se rozloučili, hlava ji bolela jako střep.

Jakmile se vrátila do práce, našla tam Phila, který zuřivě pádloval. Zatínal přitom zuby, svaly se mu napínaly k prasknutí a tvářil se naštvaně. Pak povolil a usmál se na ni. „Po Marnii pořád ani stopy, co? Policajti mi nedají pokoj. Copak nechápou, že mi dluží peníze?“

„Neměl byste cvičit tak rychle, Phile. Nezvládáte plně využívat bicepsy,“ řekla.

„Cože? Má milá, tyhle bicepsy jsou využívané pořád.“

Zašklebil se. Příjemně se na něho usmála.

„Při práci, kterou dělám, sem vlastně nepotřebuju chodit, miláčku.“

„Tak proč tu jste?“ zeptal se Kevin, který se vynořil za Sam a zadíval se zpříma na Phila.

„Proč?“ spustil Phil ostře. Pak se zasmál. „Jsem sice vedoucí, ale i tak si musím mazat ruce prací. Potřebuju mít sílu. Nechci si při práci nic namočit.“

„No, to dává smysl,“ opáčil Kevin. „A já už si myslel, že jste tu členem, jenom abyste se mohl seznámit se Saminými bohatými klienty, kteří třeba budou chtít přestavět své drahé domy.“

Philův obličej potemněl. „Do háje, Kevine, a já měl za to, že vy sem chodíte, jen abyste získal její bohaté klienty, kteří se pak budou přes vás soudit.“

„No tak, pánové,“ snažila se debatu uzavřít Sam. Zatahala Kevinu za rukáv a usmála se. Měla obavu, že každou chvíli začnou jeden druhému dokazovat, jak moc jejich svaly v posilovně zmohutněly. „Zaplaťte za cvičení a všem bude jedno, proč sem chodíte. Pojd'te, Kevine.“

„Dobře. Díkybohu. Musíme vypadnout. Táhle pochoduje náš starý.“

„Cože?“

„Táhle je pan Daly, chodí na pásu. Tedy běží na něm. Nechci být u toho, až dostane infarkt.“

Kevin ji pevně držel za paži. Vyškubla se mu a vykročila k místnosti, v níž byla předtím. Na stěnách visela zrcadla a v každém koutě byla umístěna televize. Každý, kdo tam cvičil, mohl buď poslouchat hudbu, nebo sledovat nějaký program. Kevin měl pravdu – pan Daly kráčel na běžeckém pásu. Neběžel však a vůbec se nezdálo, že by mu hrozil infarkt. Rychle kráčel. Nesledoval televizi, ani neposlouchal rádio. Vypadal jako Phil. Tvářil se tak nasupeně, až jí z toho bylo divně po těle. *Co když Marnii někdo unesl a zabil? Někdo, koho znala, kdo jí byl blízký. Kdo měl v únosech a vraždách praxi.*

Někdo, s kým Marnie spala. Tím však měli široký okruh podezřelých!

U dveří stál Joe a hovořil s novým klientem. Když odcházela s Kevinem, podíval se jí do obličeje.

„Opatrně,“ varoval ji žertem. „Tváříš se tak hrozivě, jako bys někoho chtěla zabít.“ Tvářila se tak, protože skutečně zuřila.

* * *

Sam vyšla ven a zastavila se u bazénu. Chvíli pozorovala zátoku. Silící větrík byl jasnou předzvěstí přicházející bouře.

Otočila se k Marniinu domu. Na trávníku a keřích bylo vidět, že po nich někdo šlapal. To by se Marnii nelíbilo.

Znovu se zahleděla na vodu a tiše si povzdechla. Měla dojem, že zaslechla bouchnutí dveří u auta. Obešla dům a podívala se na ulici. Před Rowanovým domem stál policejní vůz. Nejspíš se vrátil z potápění.

Věděl, že se vrátila? Možná ne – zaparkovala auto do garáže. Sešla k molu, aby se podívala po Mollii. Nikde však kapustňačku neviděla. Možná s Rowanem přijel Teddy. Třeba měl nějaké informace z prohlídky Marniina domu.

Ještě jednou obešla dům, ale policejní auto zmizelo. Pokrčila rameny a vrátila se do své zahrady. Vítr se tišil. Možná z bouřky nic nebude.

I tak...

Byla větší tma. Tma... a zataženo. Šedivo. Působilo to hrozivě. Podívala se směrem ke svému domu a kousla se do rtu. Uvědomila si totiž, že když vyšla ven, nechala otevřené zadní dveře.

* * *

Beth Bellamyová se s povzdechem zastavila, aby si otřela obličej kapesníkem. Od hlavní ulice k domům na konci poloostrova to pěšky bylo daleko. Na pochůzku se vydala s pevným přesvědčením, že tentokrát se jí podaří s Rowanem promluvit.

Nebo s jeho sousedkou. Dívkou, s níž kdysi spal, zatímco byl ještě ženatý. Teď o něm toho tolik věděla! Měla ze sebe velkou radost. Byla pilná a měla o všem přehled.

Bude s ní mluvit. A když se jí ho nepodaří najít..., tak třeba najde jeho milenkou. Beth se usmála. Škoda, že jí ta holka překáží. Je to kus chlapa. Vysoký, tmavovlasý a hezký. Náladový. Jako

Heathcliff z vřesovišť. S některými z významných mužů, s nimiž spala, se jí podařilo udělat skutečně vynikající rozhovory.

Někteří z kolegů se jejích metod štítili. Podle ní byli hloupí. Je přece mladá, přitažlivá a energická. Chce si užít sexu, ať si říká kdo chce, co chce. Připadalo jí jediné logické, že může spojit sexuální život se získáváním opravdu dobrých příběhů.

Znovu se zastavila a zadívala se na domy. Žádná auta v dohledu... Je to dobré, nebo špatné znamení? Jenom se bude trochu ochomýtat kolem. Vyčká. Prostojí tu celou noc, pokud to bude nutné.

Vzala si na to dobré boty – měkké tenisky. Vlastně si oblékla i vhodný oděv – zelené šaty na ramínka a rozevlátou košili. Byly chladivé a dobře se v nich chodilo. A snadno se v nich mohla schovat ve křoví.

Vynořil se před ní Rowanův dům. Zastavila se, pak se sehnula a krytá listovým běžela dozadu.

* * *

Támhle je... Sam.

Támhle, tak blízko.

Hledí na svůj dům. Bojí se? To by tedy měla!

Pozoroval ji. Její pohyby, jak se dívá ven na svět za oknem.

Hleděl na ni a vzpomínal. Když byla s ním, jak se hýbala, jak zacházela s jeho tělem. Co všechno dělala.

A pak musel hledět na jiného muže..., jak se jí dotýká. Jak rukama přejíždí po jejím těle. Není čistá. Jen se přetvařuje, jako všechny ostatní...

Nenechala nic plavat. Prostě si neuměla dát pokoj. Věděla to!

Děsivě zpanikařil. Je nebezpečná, velice nebezpečná... Ale i tak.

...si vzpomínal.

Jak ji viděl, jak se dotýká...

Jak se jí ten druhý dotýká... Nahé... Právě tam.

* * *

Sam se hrozivě lekla. Rychle se otočila. Měla pocit, že něco zaslechla. Ne z jejího domu. Z Marniina? Byl to jen vítr, pouhé šustění keřů. I tak... nepřestávala doufat.

„Marnie?“

Nikdo neodpovídal.

„Rowane?“

Keře dál ševalily...

„Zatraceně, ať jste kdokoli...!“

Někdo ji odtud špehoval.

„Nechte toho! Krucinál, nechte toho!“ vykřikla. Všude kolem byla tma. Slyšela vítr, cítila zlověstnou sílu noci... Tam! Znovu v těch keřích. Kdosi, cosi... Utíkalo? Schovávalo se. „Vylez ven, zatraceně!“

Ke svému velkému překvapení se na keře vrhla. Šustění zesílilo. Sítilo stále více.

Ať tam byl kdokoli, hodlal jí utéci. „Stůj!“

Najednou nastalo ticho. Otočila se. A zaječela.

Někdo tam totiž ve tmě stál. Ne před ní. Za ní. Napřahoval se. Natahoval se po ní.

Z temných stínů noci se vynořila ruka...

20.

Loretta byla při práci vždycky veselá. Někdy se jen přetvařovala, ale měla to v popisu práce. V podstatě měla lidi ráda. Domnívala se, že sexualita je součástí lidské přirozenosti a že lidé si po většinu života jen chtějí užít.

Večírek, na němž měla vystoupit, začínal poměrně brzy – v podvečer. Sotva tam stihla z práce dojet. Právě se loučil se svobodou jakýsi obchodník kousek před čtyřicítkou, který se konečně rozhodl do toho praštit. Ženil se poprvé.

Vyzvedl ji svědek, ženichův bratr, celkem příjemný chlapík. Styděl se a během hovoru se celý červenal, když přijela k soukromému klubu na pláži, kde se večírek měl konat. „Bobby nikdy nevedl příliš bouřlivý život,“ vysvětloval jí. „Ale víte, myslím, že má určité skryté fantazie. Jako každý, ne?“

Loretta napadlo, jestli je to pravda. Měla dojem, že ona už nemá příliš o čem fantazírovat. Po chvíli se součástí její práce staly téměř všechny praktiky. Spala s muži, ženami, s černými i žlutými. Když měla být upřímná, těžko ji ještě něco mohlo překvapit. Svazovali ji, bili, měli ji dva mezi sebou a párkrát kolem sebe dokonce celá v černé kůži švihala bičem.

„Jo, každý máme nějaké tajné představy...“, povzdechl si bratr.

Měl pravdu. Jednu tajnou představu měla. Toužila, aby ji měl rád ten správný chlapík.

„Budte klidný,“ řekla rychle a usmála se. „Předvedu mu něco, co ještě nikdy nezažil.“

„Díky. Jste vážně milá. Jak se jmenujete?“

„Sheila,“ zalhala.

Nikdy neříkala pravdu. Nechtěla, aby její tajný život odhalil kdokoli, kdo nežil stejným způsobem.

„Díky, Sheilo. Když jsem to zařizoval, připadal jsem si trochu divně. Víte, dostal jsem číslo vašeho šéfa od kamaráda, který je měl také od kamaráda a ten zase od dalšího. Moc jsem se přitom necítil.

Totíž, ten člověk není nikde vedený ani jako zprostředkovatel společnic.“

Loretta se přinutila k úsměvu. Se „šéfem“ se nikdy nesetkala. Byl pro ni pouhým hlasem v telefonu. Hlasem, který se postupem času stával čím dál nebezpečnějším. „Nepředstíráme, že zprostředkujeme společnice,“ řekla bratrovi sladce.

Zasmál se. „Dobře, pódium je támhle. Hudba je připravená. Vystoupíte na ně a... pak se mu budete třít o klín, ano?“

„Jo, dobře,“ odpověděla Loretta. Najednou se cítila unavená.

„Nejlepší tření, jaké kdy zažil,“ dodala zlehka.

Jistě, proč ne?

Když má člověk pracovat, měl by podat dobrý výkon.

* * *

Rowan vstoupil do sprchy a pustil si teplou vodu. Dlouhou dobu jen stál a nechával si po hlavě stékat vodu. Cítil, jak kolem něho stoupá pára. Bylo příjemné moci ze sebe smýt bahno a zápach bažin.

Závan smrti.

Zavřel oči. Nedokázal zaplašit obrazy, které mu utkvěly v paměti. Kusy těl. Vraždění. Zápěstí s náramkem...

Najednou mu začala být zima, přestože na něho dopadal proud horké vody. Přesně si vzpomněl, kde náramek viděl...

Výjev v bažinách. Tam, kde byli. Voda, ostrůvek, ptáci, krásný západ slunce...

Žena vystupující z vody. Na obraze byla vidět její nahá záda, nikoli její tvář. Podlouhlá, krásná záda, dlouhé končetiny. Paže spuštěné podél těla. Nenuceně, pomalu stoupala ven z vody. Smyslná, vábná, pyšná...

Na sobě nic než šperky.

Náramek, který viděl na jejím zápěstí.

Natáhl se po kohoutku, aby zastavil vodu. Zapotácel se. Jistě, ten náramek už někde viděl.

Dobrý bože, dokonce věděl, kdo je ta žena... Ne. Věděl, kdo ta žena byla.

* * *

„Hej, počkat! Nechte toho!“

Sam odumřel hlas v hrdle. Cítila se nesmírně hloupě. Zírala totiž do obličeje reportérky, která naháněla Rowana.

„Co tady zatraceně děláte? Co se potulujete kolem mého domu?“ vykřikla Sam.

„Hledám vás...“

„Mne? Vyděsila jste mě skoro k smrti. Jestli mne hledáte, proč nezazvoníte?“

„Nepustila byste mě dovnitř.“

Sam se ještě pořád trásla. Tak strašlivě se vyděsila – a zachovala se neskutečně hloupě. „To máte tedy úplnou pravdu. Jste na cizím pozemku. Nemáte tu co dělat.“

„Potřebovala jsem si s vámi promluvit.“

„Podívejte, jestli s vámi Rowan nechce dělat rozhovor...“

„Snažím se mu pomoci!“

„To je mezi vámi a Rowanem. Já...“

„No tak. Každý přece ví, že jste byli milenci – ještě když byl ženatý. Víím, že na něho máte vliv...“

„Ne, žádný vliv na něho nemám. Zjevně se s vámi nechce bavit. Já také ne. Odejděte. Nemáte právo slídit kolem cizích domů.“

Sam byla tak vynervovaná, že ani nepostřehla, kdy se Rowan objevil za jejími keři.

Zuřil. Jakmile si ho všimla, upřela na něho veškerou pozornost. Ještě nikdy neviděla, aby mu tak ztuhla šíje a tolik se mu zkřivila celá tvář. „Co tady zatraceně děláte, Beth?“ zeptal se mladé reportérky rozzlobeně.

Okamžitě se začala bránit. „Tohle je přece svobodný svět...“

„A tohle je soukromý majetek.“

„Není to váš majetek. Mluvila jsem se slečnou Millerovou.“

„V tom případě vypadněte z jejího pozemku!“

Sam si nebyla jistá, jestli k ženě přistoupil, nebo zda se k ní naklonil. Reportérka ustoupila dozadu a přitom se zády otfela o keře. Konečně vypadala, že má nahnáno, jako by si uvědomila, že překročila jisté hranice.

Sam napadlo, že z Rowana opravdu jde strach. V slábnoucím světle se zdál nesmírně vysoký, temný a hrozivý. Viděla, jak zatíná a rozevívá pěsti. Díval se za odcházející reportérkou. Jeho rysy byly najednou velice výrazné. Nesmírně zajímavé. Hezké. A v tu chvíli vražedné.

Otočil se k ní a otvíral ústa, aby na ni promluvil. Nenechala ho. „Nemusel jsi ji tak vyděsit.“

„Sam...“

„Mne jsi vyděsil také.“ Založila si ruce na prsou. S údivem si uvědomila, že tak činí v sebeobraně. Pak jí to došlo. Proč se tak angažoval v lovení mrtvol z bažin? Chtěl snad vědět, co všechno policie našla?

Dostala strach.

Bojí se, protože před ní možná stojí vrah? Nemůže tomu uvěřit.

Bojí se, protože co cítí, možná není skutečné. Třeba je prostě jen jednou z mnoha osob v jeho životě... „Prosím tě, Sam...“

Postoupil k ní o krok blíž a napřáhl ruce. Nehýbala se z místa. Objal ji. Cítila jeho vůni, celého ho vdechla. Byl čerstvě vysprchovaný a lehce voněl pižmovou vodou po holení. Zvedl jí bradu a rty se dotkl jejích úst.

„Ne!“ odtrhla se od něho a pěstí ho udeřila do hrudi.

„Zatraceně, Sam, neodstrkuj mne! Neměla bys tu teď být sama. Nemůžeš lidem slepě důvěřovat...“

„Jistěže ne, protože bych měla věřit tobě!“

„Fajn. No tak mi nevěř.“

Přiblížil se k ní o další krok.

„Rowane!“

Nevzal ji jemně, ani se ji nepokusil znovu políbit. Rychle ji zvedl a kráčel s ní k jejímu domu. Když se s ní pokoušel projít dveřmi, trochu se zapotácel. Srdce jí bilo na poplach. Měl neskutečnou sílu. Cítila, jak se mu ocelové svaly napínají a uvolňují. Snažila se přemoci narůstající strach. *Může si s ní dělat, co bude chtít. Sama je sice silná, odbornice přes fitness, ale...*

Rvala se s ním, kroutila se, kopala ho, bila... a přitom se zdálo, že on to vůbec nevnímá. Má obrovskou sílu a může si s ní zahrávat, jak se mu zlíbí. Nedokázala se s ním měřit.

Otevřel dveře a vešel s ní dovnitř.

„Krucí, Rowane, necháš...“

Postavil ji na zem a ustoupil – přímo ven. „Nevěř mi. Můžeš mne nenávidět, vytěsnit mne ze svého života. Ale nechovej se jako pitomá, zatraceně!“

Přistoupila ke dveřím. Potřebovala čas, aby si všechno mohla srovnat v hlavě. Když mu zabouchla dveře před nosem, třáslы se jí prsty.

Stejně jako to kdysi udělal on jí. Ted se jí v nitru rozpínal jen chlad. Nedokázala si pomoci. Zamkla dveře. Díval se na ni přes sklo. „Nech je zamčené,“ přikázal jí. Pak se otočil a odešel.

Sam chvíli stála bez hnutí na místě a dívala se, jak odchází. Srdce v hrudi jí prudce bušilo. Chtěla zavolat, ať se vrátí. Povědět mu, že ji jenom překvapil.

Ani se však nepohnula.

Na kraj se snášela tma.

Vycházel měsíc.

Dál se nehýbala.

Stála tam a chvěla se. Chtěla, aby se vrátil. A měla strach...

* * *

Beth nehnutě stála ve stínu a tiše zuřila. Přitom nespouštěla z očí dům Rowana Dillona. Snažila se nemyslet na to, jak ji ponížil.

Nechala se příliš snadno odbýt. Vyhrožoval jí. Co hodlal udělat dál? Zbít ji do bezvědomí na prahu přítelkynina domu? V sousedství domu Marnie Newcastleové? Bože, to by byly titulky v novinách. Možná by za pár modřin i stály.

Tvářil se rozzlobeně. Opravdu rozzlobeně, jako by ji chtěl zaškrtit. Co byla ochotná obětovat pro opravdu dobrou, šťavnatou reportáž? Přeražený nos možná. Život nikoli.

Usmála se. Takže ji vyhodil z cizího pozemku.

O kousek se k domu přiblížila. Viděla ho v přízemí, okny, z nichž měl krásný výhled na zátoku. Seděl u bubnů a zuřivě do nich tloukl. Vybijel si tak vztek?

Nebo strach z toho, že je mu v patách?

Najednou se rychle pohnul a odložil paličky. Vstal a podíval se k oknům, jako by měl v úmyslu vyjít ven. Třebaže Marniin dům stál napravo od jeho, pozemek vlevo byl prázdný, protože pro dům byl příliš malý. Nemohla se schovat mezi keři. Rozhlédla se a pak si řekla, že se bude muset dostat dolů k jeho molu a možná se tam schovat v loďce.

Ustoupila od oken.

Skrč se! Zůstaň skrčená, přikázala si. To se snadno řekne. Nakonec se ale zdálo, že to půjde. Vrátil se k bubnům. Vzal do rukou paličky...

A znovu jimi prudce zavířil.

Dál ho pozorovala a přikrčená skoro až k zemi couvala. Najednou ucíhla, jak do někoho narazila. Okamžitě jí bylo jasné, že je to muž.

Z hrdla se jí vydral výkřik. Přikryl jí rukou ústa. „Pššt!“

Se stále rostoucím zděšením se pokusila otočit. „Ne, ne... Ztraceně!“ Vykroutila se mu... Spatřila ho...

Vtom ji udeřil pádlem do hlavy. Stíny noci se proměnily v neproniknutelnou temnotu.

* * *

Sam celá rozčilená stála v kuchyni a připravovala čaj. Zazvonil telefon. Nejdřív na něj zažírала a pak po něm skočila. „Prosím?“

Na druhé straně bylo ticho.

Potom se ozval...

Ten hlas. Hlas, který už slyšela...

„Říkal jsem ti, aby ses do ničeho nepletla.“

„Cože? Kdo je to? O čem to mluvíte?“

„Vidím tě. Pořád tě vidím. Bez přestání tě sleduju. Vidím každý tvůj pohyb. Nespouštím tě z očí... A čekám.“

* * *

Bude to hračka. Snadno vydělané peníze.

Dobrá, pomyslela si Lacey. Snadný výdělek. Hračkou měla doslova být ona. Dnes večer se stane součástí pokleslé zábavy. Budou tam košilaté filmy, opilci a možná najali i několik skutečných prostitutek. Ona mezi ně ale nepatří. Ať si říkají, co chtějí.

Bude jejich hračkou. Ale nic víc.

Tak je tady. Ke klubu se už nikdy nepřiblíží. Nebyla si ani jistá, zda se ještě někdy nechá najmout na takovouhle práci. Potřebuje však peníze na cestu. Tváře jí hořely. Mohla si o ně říci Rowanu Dillonovi. Jistě by jí pomohl. Velice se však styděla o něco ho požádat. Přísahala, že se do klubu nikdy nevrátí.

O tom, že bude pracovat na soukromém večírku, mu nepověděla.

Do luxusního domu v Gables Estates se dostala snadno. Napadlo ji, co tomu asi říkají sousedé. Jestli se vůbec zajímají. Zjevně se velmi pečlivě chránili před venkovním světem.

Většina zdejších obrovských domů stála přímo na vodě. Neměly žádné miniaturní předzahrádky. Byly to výstavné domy u vody s pořádnými pozemky. Některé měly zahradu zvící akru, možná i víc. U jiných byla velká přístaviště – a v nich lodi větší než dům její matky.

Většina staveb byla uzpůsobená tak, že svým majitelům umožňovala vyhnout se kontaktům se sousedy, pokud o ně nestáli. Garáže měly automatické otevírání, takže obyvatelé domů mohli vcházet dovnitř a vycházet ven, aniž by museli vstoupit do zahrady. Bez tváří, v anonymitě, mohli nerušeně nastoupit do svých luxusních vozů s kouřovými skly.

Byla nervózní, aniž by věděla proč. Vlasy měla skryté pod hustou rusou parukou. Na obličeji silnou vrstvu líčidel. Proč se tedy tak bála? Tancovala už nesčetněkrát. Stejně často se svlékala před obecenstvem. Jenomže tohle bylo... mnohem osobnější. Bude muset s přítomnými mluvit. Budou blízko. Pokud se k ní příliš přiblíží, žádný vyhazovač je neodežene.

Auto nechala na letišti. Všechno, co na dnešní večer a na cestu potřebovala, měla pečlivě naskládáno v pytli, který nesla přes rameno. Chtěla odtud pak jet taxíkem přímo na letiště. Bez zavazadel, jenom se nechá rychle odbavit a vyrazí. Říkala taxikáři, kudy má jet, i když to spíš vypadalo, jako by jeden slepec vedl druhého.

Zastavil na široké příjezdové cestě, hned vedle nákladního auta s občerstvením. Dům stál v ulici, která procházela hlavním vjezdem do uzavřeného světa za branami. Připomínal starou středomořskou vilu, ale Lacey připadalo, že je docela nový. V těchto místech bylo obvyklé stavět si domy v takovém stylu. Velikostí se stavba podobala menšímu italskému paláci. Měla nádvoří, podloubí, kachle a fontány. Byla krásná. Vystoupila z taxíku a zaplatila řidiči.

Zatímco si dům prohlížela, přispěchal k ní mladý muž s pívem v ruce, v šortkách a tričku s nápisem Florida State. Měl plavé vlasy sčesané dozadu, chladné modré oči a i přes své oblečení působil jako advokát. Čísela z něj jistá arogance. Napadlo ji, že přes den pracuje jako burzovní makléř, právník či bankéř, nebo že je to perspektivní mladý obchodník. I tak pochybovala, že mu místo patří. Byl to dům boháče. Určitě je něčích bohatých, dobře situovaných rodičů a jejich syn si jej jen půjčil na večírek. Mládenec byl hezký. Kráčel k ní s

úsměvem na tváři. Také se začala usmívat. Kdyby ho potkala někde v klubu, s radostí by si s ním zatancovala.

Oblékla se konzervativně. Měla na sobě džíny a dobře střiženou bavlněnou košili. Když se k ní však přiblížil, chlípně zapískal a přešel po ní očima tak, až se jí z toho udělalo nevolno.

„Hm, dobré, určitě budeš skvělá. Ty jsi ta striptérka, že jo?“

„Tanečnice,“ opravila ho.

Potměšile se usmíval. „Říkej si, jak chceš, milunko. Já jsem najal striptérku. Takže si klidně tancuj, ale koukej ze sebe shodit ty hadry, jasné?“

„Vím, na co mne najali,“ odpověděla ledově.

Rozesmál se. „Platím za to pěkné prachy. Pověz mi, co ti řekli, že máš dělat?“

„Tancovat,“ odpověděla a zaťala zuby. „A svléknout se,“ dodala po chvilce váhání. „Dobrá.“

„Ale nic víc,“ řekla kousavě.

„Chceš ze mne dostat víc peněz?“ zeptal se.

Otevřela oči dokořán. „Pověděli mi...“

Vypadal sice hezky, ale příjemný nebyl. Byl mladý a dobré místo mu zjevně zařídil vlivný tatínek. Vyzařovala z něho arogance zhýčkaného synáčka, díky níž jí teď zošklivěl a začal působit odporně. „Jen si na ni ty kalhotky nenalep. Řekli ti pravdu,“ pravil se smíchem. „Ale jestli máš nějaké zvláštní číslo – třeba jestli sem tam uděláš nějaký ten orál..., můžeš dostat mnohem víc.“

Tváře jí hořely. Ještě nikdy se necítila tak pošpiněná. Nejradši by se hanbou propadla. Dostala chuť utéci, ale na druhou stranu potřebovala peníze. Měla pozdě v noci odletět a v New Yorku se setkat s Janet, Sárou a Kasey. Mohla jít na konkurz do opravdového představení společnosti, která jezdí na turné. Do profesionálního představení, představení snů.

„Jenom tancuju,“ řekla mu a oči se jí zúžily.

„No tak se nezlob. Zatancuješ nám nahá, jo? Jestli se ti nechce, cukroušku, tak jsi na nesprávném místě.“

„Jo, zatancuju nahá,“ procedila souhlasně skrz zaťaté zuby. „Ale nic víc. Je vám to jasné?“

„Jistě.“

V očích ji pálily slzy. Nevěděla přesně proč. Měla sto chutí na mladíka zakřičet, že její otec je policista a jestli si něco zkusí, bude mu z toho pěkně horko.

Nic takového mu ovšem nemohla říci. Potřebovala dostat zapláceno za práci a vyrazit na letiště. Pokusí se to mít co nejdřív z krku.

„Kam mám jít?“ zeptala se úsečně. Zvedla bradu a ledově se na něho podívala. „Jen pojď, ukážu ti.“

„Potřebuju peníze dopředu – a v jedenáct odsud vypadnu. Zavoláte mi taxíka. Platí?“

„Platí, ale klidně tu můžeš zůstat. Milunko, vůbec nechápeš, kolik si tu můžeš vydělat. Jestli budeš dobrá – chlapi se stejně zpijí tak, že jim to vlastně bude jedno –, tak můžeš za jedno číslo dostat i tisícovku.“

„V jedenáct musím odjet. Tak zněla dohoda.“

„Ty jsi ale pěkně tvrdohlavá děvka, vid?“ zeptal se.

Měla slzy na krajíčku. Výborně. Vydržela to hrozné pokoření a on ji nakonec pošle pryč a z konkurzu v New Yorku nebude nic. Ale i když všechno klapne, ještě to neznamená, že se do představení dostane. O role se budou ucházet desítky, možná stovky dalších děvчат. Zvedla bradu. „Pane, jste pěkně nafoukaný pitomec. Buď mi teď zaplatíte a přijmete mou podmínku, nebo...“

„Zaplatím, zaplatím. Hned a v hotovosti. Později si zavoláme nějaké jiné holky. Ale za ty peníze se budeš muset pořádně předvést. To ti tedy radím.“

Vedl ji dovnitř.

Kousla se do rtu, až ji to zabolelo. Následovala ho.

* * *

Rowan v kakofonii zvuků zuřivě bušil do činelů. Pak kovové talíře chytil a zastavil jejich pohyb. Zvuk dozněl.

Děsilo ho, jak zranitelný a ublížený se cítí. Sam mu stále nedůvěřovala. Byl naprosto upřímný, o Marnii jí nelhal, jenom se ji snažil chránit.

Vstal. Vůbec mu nedala příležitost, aby jí pověděl, co viděl, jak zjistil, že na Thayerově obraze je Chloe. Thayer namaloval Chloe v bažinách. Věděl to, protože viděl náramek na jejím zápěstí. Zavolal Teddymu, ale mohl mu jenom nechat vzkaz. Chtěl to povědět Sam, ale když se objevila Beth, úplně na všechno zapomněl.

Měl by jí to říci? Ale ne, nechá to na Teddym, když už mu to sdělil.

Rowan znovu zaťal zuby. Kdepak. Je sama. Nemluvil s Teddym osobně. Co když Thayer přijde?

Vyšel zadem ze svého domu. Na vodě se lesklo měsíční světlo. Něco tam... plulo.

Rozběhl se dolů k molu. Nejprve si myslel, že se tam jen ráchá kapustňačka. Roztomilá, boubelatá Mollie. Pak si uvědomil, že čenichem cosi postrkuje směrem k molu...

Kohosi.

„Mollie...“ vydechl a skočil do vody. Opravdu to bylo čísi tělo.

Beth Bellamyové.

Z hluboké rány na čele jí prýštila krev a barvila vodu do ruda.

21.

„Teddy! Zase mi volal!“ vykřikla Sam horečně. Šňůru telefonu si omotala kolem prstů, aby trochu uklidnila panický strach. Měla dojem, že jí trvalo celou věčnost, než se s Teddym spojila. Dlouho nezvedal telefon. Pokoušela se mu několikrát volat přes operátora. Nakonec jí sám zavolal.

Sleduje ji vrah právě teď?

Čeká na ni? Objeví se každou chvíli, když je sama a zranitelná?

„Přijedu, jakmile to bude možné, Sam. Prohlédáme spolu dům,“ řekl Teddy. Sedí v autě, pomyslela si. V pozadí nezřetelně slyšela policejní rádio.

„Asi jsme našli Chloe Lowensteinovou, Sam,“ dodal.

„Cože?“

„Rowan našel ruku s jejím náramkem.“

„Ach bože...“

Najednou u dveří někdo zazvonil. Málem vyskočila až ke stropu.

„Někdo zvoní!“

„Možná je to Laura, Sam. Chtěla se u tebeavit, aby se zeptala, jestli s ní v neděli půjdeš do parku na koncert.“

„Dobře, počkej u telefonu. Jdu se podívat, jestli to je ona.“

Sam se celá roztřesená vydala ke dveřím. Podívala se kukátkem a vydechla úlevou. Nestála tam Laura, ale Joe. Byl nafintěný, jako by šel na schůzku. To je problém. Bude ho muset na chvíli vzít dovnitř.

„Joe!“ Otevřela dveře dokořán a vtáhla ho do domu. „Nazdar, kočko. Co je? Co se děje?“

„Volal mi nějaký šílenec,“ pověděla mu. „Pojď dovnitř, Joe. Zrovna mám na drátě Teddyho, ale jsem pěkně vyčerpáná. Bud tak hodný a prohlédni celý dům.“

„Jasně. Klidně si s Teddym popovídej. Řekni mu, že jsem tady. Jdu se podívat do patra.“

Vrátila se k telefonu. „To je Joe, Teddy. Právě kontroluje pokoje v patře...“, zarazila se, protože zaslechla zvuk sirén. Blížil se k jejímu domu.

„Teddy, ty máš zapnutou sirénu?“

„Jo, Sam, teď musím končit. Jsem přímo u vás. U Rowana se stala nějaká nehoda,“ řekl Teddy. Telefon ohluchl. Zírala na něj. „U Rowana?“ zamumlala.

Strach jít ven ji najednou přešel. Začala se bát, že se něco stalo Rowanovi. Odhodila sluchátko a vyrazila zadem z domu. Prodrala se keři, přeběhla přes Marniinu zahradu a dorazila na Rowanův pozemek.

Už tam stály sanitky a policejní auta, která předtím slyšela. Teddy tam byl také. Rowan, z něhož crčela voda, stál vedle jedné ze sanitek a mluvil s Teddym a zdravotníkem. Kolem vládl naprostý zmatek. Záchranáři kohosi ošetřovali a přitom se domlouvali s lékaři v nemocnici. Viděla infuzní stojan, sanitáři vytahovali příkrývky a kolem bzučel vzrušený hovor.

Podívala se na tělo před sebou. Reportérka Beth Bellamyová. Zvedla oči k Rowanovi.

Najednou za ní někdo stál. Joe. Vzal ji za ramena. „To je v pořádku, v pořádku.“

Nic nebylo v pořádku. Hleděli si s Rowanem do očí. Její zrak sklouzl k reportérce, potom zpátky k němu.

Co provedl?

Ne, kdepak, Rowan by něco takového...

Příliš pozdě. Myšlenky se jí musely zračit v očích. Otočil se od ní. K Teddymu přistoupil další policista. Všichni mluvili najednou. Rowan zmizel ve skupině policistů. Jeden z nich, v uniformě, přistoupil k Sam s Joem. „Promiňte, ale budete muset odejít...“

„Já jsem ze sousedství,“ řekla Sam.

„Z jak blízkého?“

Ukázala na svůj dům.

„Dobře. Děkuju. Budu potřebovat vaše jméno a veškeré informace, které mi můžete poskytnout. Kde jste byla poslední půl hodiny? Zaslechla jste nějaké neobvyklé zvuky, viděla jste něco...“

„To je v pořádku. Já to vyřídím,“ poplácal Teddy policistu po zádech a naznačil mu, že může jít.

Sam se třásla. „Je to Beth Bellamyová?“

„Ano. Rowan mi pověděl její jméno. Zнала jsi ji také?“

Sam pokrčila rameny. „Je to reportérka. Pořád Rowana špehuje.“

„Viděla ses s ní dnes večer?“

„Já... ano.“

„Kdy?“

„No... docela nedávno. Potloukala se kolem.“ Teddy chvíli mlčel. „Setkal se s ní Rowan?“

„Ano.“

„A?“

„Řekl jí, aby odešla.“

„Vyhrožoval jí?“ zeptal se Teddy.

„Ne, vůbec ne. Opravdu, jen jí řekl, aby... šla pryč.“

„Ach bože,“ poznamenal Teddy tiše. „Takže jí vyhrožoval.“

„Ne.“ Sam se třásla. „Ale co... co se stalo?“

„Tvrdí, že vyšel z domu a uviděl ji plavat ve vodě.“

„Plavat?“

„U břehu.“

„A vylovil ji?“

„To říká.“

„Bože, Teddy! Musím s ním mluvit...“

„Ted to nepůjde. Jede s námi na stanici.“

„Vy jste ho zatkli?“ zeptala se nevěřičně.

„Ne, jede s námi dobrovolně.“

„Nic se neděje, Sam,“ dodal Joe konejšivě.

„Poslyšte, potřebuju jet s nimi, abych se dozvěděl, co se děje. Jede sem Laura. Joe, zajdi s nimi dovnitř, prosím, ať pořádně prohlédnou dům a pak zamkni. Zítra ti zavedeme odposlouchávání telefonu, Sam... Dneska jej vůbec nezvedej. Nech tam záznamník. Když s tebou budu nutně chtít mluvit, zavolám ti na Lauřin mobil, ano?“

Souhlasně trhla hlavou. „Teddy...“

„O Rowana se neboj. Je to velký kluk.“

Měla strach. Znovu Rowana zahlédla. Přes ramena měl deku a v ruce držel šálek kávy. Vypadal mnohem vyšší než policisté kolem.

Beth Bellamyovou naložili do sanitky. Znovu se na sebe s Rowanem podívali. Otočil se. Byla si jistá, že se musí cítit zcela podvedený.

„Tak pojď, Sam,“ vyzval ji Joe jemně. „Teddy, oni Beth odvázejí v sanitce, ne v...“

„Povedlo se jim oživit její srdce,“ řekl Teddy, „ale...“

„Co?“ zeptal se Joe.

„Je v komatu. Podle Rowana se z vody vynořila už v bezvědomí. Klidně jdi domů. Budu na telefonu, slibuju,“ řekl Teddy. „Tak pojd', Sam,“ pravil Joe.

Rowan byl pryč. Zmizel. Kolem se pořád motali policisté, ale Rowana nikde vidět nebylo.

„Budu s tebou v kontaktu,“ dušoval se Teddy. „Věř mi, zavoláme tě k výsledku. Zvlášť pokud...“

„Pokud zemře?“ zeptala se Sam.

„Jdi domů.“

Joe Sam vedl přes trávníky zpátky do domu.

„Zase jsme nechali otevřeno,“ zvolal Joe. „Znovu to tu celé prohlédnu.“

Stála vzadu, ohromená tím, co se stalo.

„Páni,“ pokoušel se o rozverný tón, „to byl ale perný den. Dům chvíli počká.“ Vkráčel do kuchyně a nalil jí sklenici vína. Přinesl ji a vnutil Sam do ruky. „Na, vypij to. Já zatím prozkoumám temnou džungli téhle barabizny.“

Přikývla. Někdo zazvonil u dveří. Joe je otevřel. Zaslechla hlas své sestřenice. Laura dorazila.

Prošla domem přímo dozadu a objala ji. „Ty moje chudinko, měla jsi příšerný týden! Ale teď už je všechno v pořádku. Nemůžou Rowana doopravdy zatknout. Pustí ho, neboj. A já s tebou zůstanu.“

„Kdepak, zůstanu tady já,“ přerušil ji Joe důrazně.

Sam se otřásla. Chtěla najít Marnii. Rozhodla se, že nebude strašpytel. „Ne, nezůstaneš tady, Joe. Jsi naparáděný. Chtěl jsi někam jít.“

„To je jedno. Není to tak důležité...“

„Prohlédl jsi všechny mé pokoje a skříně?“ Křivě se usmál a ukázal jí svaly. „Vystrnadil jsem všechny stíny.“

„Tak jdi.“

Nejistě se zadíval na Lauru.

„Zůstanu tu s ní. Alarm funguje. Nebojím se, a to jsem ten největší strašpytel na světě. Nastavíme alarm. Všechno bude v pořádku.“

„Tak dobře,“ dal si Joe konečně říci. „Ale stejně ještě zavolám a zkontroluju, jestli jste v pořádku.“

„Dobře. Díky.“ Laura se usmála a pak řekla: „Sam nemá ráda zbraně, ale vzala jsem s sebou policejní pistoli. Kdysi dávno, když jsme s Teddym ještě byli zadobře, mne s ní naučil zacházet.“

„V tom případě...“

„Můžeš jít a užívat si života,“ řekla Sam.

Joe přikývl a vydal se ke dveřím. „Pojďte za mnou zamknout.“ Laura ho následovala, zamkla dveře a nastavila alarm. Když se vrátila, potřásla hlavou. „Je to opravdu hrozné. Ta pitomá reportérka.“

„Je v komatu, Lauro.“

„Může si za to sama, Sam. Pořád ho naháněla.“

„Co když zemře?“

„Rowan to neudělal.“

„Neudělal?“

„Někdo ji praštil do hlavy.“

„Ježíšikriste!“ Sam se posadila. Celá se chvěla. Jedním douškem vypila víno ze skleničky, která jí vyklouzla z prstů. Laura ji sotva zachytila. Sam si zajela rukama do vlasů. „Proboha, proboha...“

„On by něco takového nikdy neudělal,“ prohlásila Laura rozhořčeně.

Sam k sestřence zvedla oči. „Ne... ty... nic nevíš. Hrozně zuřil. Vypadalo to, jako by ji chtěl uhodit. Nikdy jsem ho neviděla v takovém stavu.“

„Nikdy by to neudělal. Nikdy!“ vykřikla Laura zuřivě.

Sam pomalu zakroutila hlavou. „Hezky se k tobě zachoval, Lauro. Je pochopitelné, že si o něm chceš myslet jen to nejlepší...“

„Ano,“ odpověděla Laura zarputile. Zvedla bradu. „Je to můj kamarád, takže si o něm samozřejmě nemyslím nic špatného. Ty ho prý miluješ. Vůbec se nedivím, že ti zabouchl dveře před nosem. Chtěla jsi, aby ti důvěřoval, ale nezasloužila sis to. Nezasloužíš si to ani teď.“ Laura se k Sam rozhořčeně otočila zády a šla pryč. „Kdybys něco potřebovala, budu si číst v obýváku. Myslím, že dnes už ti nemám co říct.“

„Ale...“ začala Sam. Slova jí odumřela na rtech. Laura má možná pravdu.

Kdysi prohlašovala, že při něm bude stát a bude ho podporovat.

Že v něho bude věřit...

Zaslechla zvonění telefonu. Byl to Lauřin mobil.

Za chvíli se sestřenka objevila. „To byl Teddy, Sam. Povídal, že jestli uvidíme Thayera Newcastlea, nemáme ho v žádném případě pouštět dovnitř.“

„Proč?“

„Protože na jednom z jeho obrazů je Chloe Lowensteinová. Nahá, v bažině.“

* * *

Loretta předvedla skvělý tanec na klientově klíně. Vlastně byl tak dobrý, až si říkala, jestli mladému advokátovi, který mezitím odhodil všechny stud, vůbec zůstane nějaká šťáva na svatební noc. Byla to příjemná skupinka, která dávala velká dýška. Bylo jich hodně. Bohatí pánové z vyšší společnosti. Lékaři, právníci, architekti, stavitelé, politici. A přirozeně také policisté. Mohli se převléknout sebelépe, ale člověk je vždycky poznal.

Někteří přišli blíž a začali divočit, jiní stáli vzadu ve stínu. Svlékla se jen do podvazků a tanga kalhotek. Za obojím měla zastrkané bankovky.

Přesto...

Když člověk něco dělá, má to provést pořádně. Odvedla dobrou práci. Chlapi byli skvělí. Jenom když se pak před odchodem oblékala, necítila se nijak příjemně. Po celém těle ji pálily doteky cizích rukou. Nebylo to podle dohody, ale dostala za to peníze. Jenom se nechala trochu unést. A teď...

Byl nejvyšší čas jít domů.

Poprosila ženichova bratra, aby jí zavolal taxi. Slíbil, že to udělá. Pak zaslechla jakýsi hlas. „Takže Sheila, jo? *Sheila*?“ Otočila se. Srdce v hrudi jí divoce poskočilo. „Ježíšmarjá!“

Usmál se a dotkl se její tváře. „Loretto...“

Usmíval se tak...

Prsty jí sevřel paži. „Půjdeme.“

Pak se měla k odchodu. Venku čekal jeden z těch chlapíků.

* * *

Sam se rozhodla, že upeče nějaké sušenky. Měla nervy úplně nadranc. Beth Bellamyová je v komatu, Chloe Lowensteinová je mrtvá – a jí teď nešel z mysli obraz Thayera Newcastlea.

Je vrahem on?

Nevěděla, proč se rozhodla péci. Jenom chtěla mít něco na práci. Právě vykrajovala těsto, když do kuchyně přišla Laura. „Co to děláš?“

„Sušenky. Kruci, jestli mám být důvěřivá a loajální, tak musím svému chlapovi do vězení nosit doma dělané pečivo, ne?“

„Děsná legrace. Jen pro tvou informaci, Rowan odešel z policejní stanice před několika hodinami.“

„Jak to víš?“

„Volal Teddy.“ Udělala grimasu. „Už byl mimo službu a dobře se bavil. Slyšela jsem v pozadí řvát nějakou muziku.“

„Má tě rád, Lauro, to dobře víš. Tehdy v tom klubu jste po sobě skočili jako dva králíci.“

Pokrčila rameny. „Prožili jsme spolu příjemnou noc, nic víc. Zatím nic víc. Teď je mi to jedno. Teď mám jenom starost o své děti.“

„Proč? Lacey tenhle víkend dostane výjimečnou příležitost.“

„Jo.“ Laura se opřela o pult. „Jen bych jí hrozně ráda ještě víc pomohla.“

„Oběma jim pomáháš dost. Podporuješ je, aby šli za svými sny. To je pro každého velice důležité.“

Laura se usmála. „To ano. A také publikum. Na neděli potřebuju každého, koho bude možné sehnat.“

„Obvolám všechny známé.“

„Potřebujeme také Rowana. Když si tam jen půjde sednout na jedinou písničku...“

„Určitě přijde.“ Zaváhala. „Pokud nebude zavřený.“

„Přijde Teddy a vezme s sebou plno kolegů. Své děti podporuje, to se musí nechat.“

„Můžu zavolat některým ze svých klientů.“ Znovu na chvíli zaváhala. „Marniina právnická firma je vážně divná, ale Kevin Madigan se chová moc přátelsky. Může také říct pár lidem.“

„A my je při tom můžeme sledovat, že? A vyptávat se jich?“

„Lidé z té firmy vlastní striptýzový bar u dálnice, Lauro. Spolu s Leem Chapmanem.“

„Já vím. Teddy mi to pověděl.“

„Nemyslíš, že je to...“

„Hnusné? Je to jen obchod.“

Sam zavrtěla hlavou.

„Tanečnice byly hezké. Sexy. Dospělí se tak prostě baví.“
Zašklebila se. „Já jsem se tedy rozhodně bavila dobře.“

„Ale, Lauro...“

„Co?“

„Nevím. Jen mne tak napadá, kam to asi povede.“

„Živí se tím i slušní lidé.“

„Ty si myslíš, že Chapman je slušný člověk?“

„Nemyslím, ale kvůli tomu ještě nemusí být všichni majitelé klubů, tanečnice a vyhazovači a tak dále špatní.“

„No dobře.“

Laura se najednou zasmála. „Takže jestli znáš nějaké tanečnice, striptérky, vyhazovače a šejdíře, určitě je na neděli také pozvi.“

„Řeknu všem.“

„To bude bezvadné.“

„Opravdu, přijde plno přátel. Určitě tam bude Joe. Harry a Ann Lacatovi s Gregorym – ti nás vždycky podpoří.“

Laura se zasmála. „A můžeme říct také staviteli Philovi. Udělá cokoli, jen aby tě dokázal přesvědčit, že si u něho máš nechat předělat dům.“

„Vždycky chodila Marnie a také Thayer...“

„Thayer,“ oťásla se Laura. „Jéžiš, Sam! Ten jeho obraz jsem neviděla, ale je to pěkně děsivé, co? Rowan pověděl Teddymu, že náramek je na něm jasně vidět.“

„No, podle mne to znamená, že se určitě zná s Chloe Lowensteinovou. Tedy, znal se s ní, samozřejmě. Pracovala s jeho sestrou.“

„Ale on ji namaloval *nahou*. Jak vychází z *bažin*.“

„Kde našli její tělo,“ přitakala Sam a podívala se na Lauru. Najednou začal zvonit telefon. Obě ženy nadskočily. Pak se na sebe podívaly. Zapnul se záznamník. Ticho...

* * *

Lacey měla chuť zemřít. Toužila zalézt pod stůl a zemřít.

Bylo to strašné. Něco podobného už nikdy, opravdu nikdy neudělá.

Naštěstí už bylo po všem. Za chvíli usedne na křídla stříbrného ptáka a vydá se do New Yorku. S hromadou peněz v kapse. Ty pro ni však už nikdy nebudou tak důležité. Jednou jí to stačilo.

Neměli na ni sahat, ale celou dobu se po ni sáпали. Křičela, zlobila se – a nakonec ji vypískali.

Ale konečně bylo po všem, po všem! Byla oblečená a připravená k odchodu. Bylo ještě hodně brzy. Nechtěli, aby tam dál zůstávala...

Vyšla ven do krásné zahrady a nadechla se svěžího večerního vzduchu. Namyšlený pitomec, který ji objednal, jí řekl, že zavolal taxík, ale měla pocit, že ji tam nejdřív nechá chvíli posedět. Bylo jí to jedno. Nikdy více. Nikdy.

„Lacey!“

Někdo tichounce vyslovil její jméno. Hlasem plným soucitu a smutku.

Trhla sebou a s bušícím srdcem se otočila. Kdo to mohl být? Kdo ji poznal? Bože, ten člověk to nikdy, vůbec nikdy nepochopí...

„Jé!“ vyjekla zničeně.

Zakroutil hlavou. Cítila, jak rudne.

„Já... potřebovala jsem peníze. Prosím tě, ne... Já, proboha, bylo to hrozné, už to nikdy, nikdy, opravdu nikdy neudělám, přísahám...“

„Támhle mám auto. Jdeme?“

Přikývla. Dovedl ji k vozu. Posadil ji do sedadla vedle řidiče a sám usedl za volant. Prudce sešlápl plyn. Nechali místo jejího zostuzení za zády.

„S tím New Yorkem je to pravda, je to velká...“

„Já vím.“

„Ale ty mne nevezeš na letiště.“

Podíval se na ni. „Máme ještě dost času,“ odvětil.

Strašně se styděla. Musela mlčet.

I tak...

Jeli pořád dál a dál. Ven z města, na Stezku. *Jedeme do bažin*, napadlo ji.

* * *

Kolem druhé hodiny si Sam šla lehnout. První volající nepromluvil.

Pak jí volali Teddy s Joem, aby se ujistili, že je v pořádku. Rowan se neozval.

Nepokojně sebou házela a v mysli se jí bez přestání míhaly příšerné obrazy. Mrtvola ve vodě.

Nebo spíše kus mrtvoly ve vodě...

Beth Bellamyová na Rowanově trávníku.

Obraz. Thayerův obraz ženy vystupující z bažiny.

Přeše všechno, co se jí honilo hlavou, přece jen spala.

Potom se s hrůzou probudila. Netušila proč.

Pak jí to došlo.

V jejím domě někdo je. Ale jistě, to bude Laura. Spí přece v pokoji pro hosty.

Kdepak. Někdo stojí v její ložnici. Ne, to ne... Ale ano!

Viděla stín. Stín mužské postavy... Ve dveřích. Nehýbal se. Jenom... *jí pozoroval. Pozoroval. Vidím tě...*

Zachvátila ji hrůza. Pokoušela se nehýbat. Nechtěla, aby věděl, že se vzbudila. Musela se ve tmě nějak vytrazit ven.

Ale jak?

Bože, nikdy by ji nenapadlo... Laura má zbraň. Kde je Laura?

Našel ji už? Překvapil a ublížil jí. Je Laura už...? *Vidím tě.*

Nespustím tě z očí... Budu čekat. Vidím tě... Pohnul se.

Příliš pozdě. Nic u sebe neměla. Otevřela ústa a začala vriskat. „Ne!“ vykřikl hrubým, zastřeným hlasem. Skočil přes celou místnost a dopadl na ni dřív, než mohla utéci. Přikryl jí rukou ústa. „Sam...“

22.

Rowan by Lauru nejradši zabil. Řekl jí, aby Sam vzbudila a zeptala se jí, jestli s ním chce mluvit. Ale kdepak, Laura se rozhodla, že bude taktí dohazovačkou, a poslala ho přímo do Saminy ložnice. Zaklepal na dveře, aby ji probudil, aby o něm věděla...

Ale ona se stejně s hrůzou probudila.

Snažil se jí naznačit, že je to on. Pokusil se na ni zavolat jménem, chtěl, aby přestala vískat. Proboha, vždyť venku sedí v autě tajný policista. Rowan to má dost složité i bez policajta, který vrazí dovnitř s přesvědčením, že Sam někdo vraždí.

„Sam!“

Držel jí ruku na ústech. Kopala, ječela, bušila do něho a vůbec se s ním rvala jako šílená. Dostal ji pod sebe a tak tak se mu ji podařilo trochu uklidnit.

„Sam!“

Konečně sebou přestala házet. Ve stínu její oči dostaly temně zelený nádech. Když na něho hleděla, zorničky se jí rozšířily. Prsty měl zapletené do jejích vlasů a spočíval na ní celou vahou svého těla. Možná si opravdu myslela, že se ji pokouší zabít – toho večera se netvářila, jako by mu příliš důvěřovala.

„Prosím tě, přestaň křičet. Když toho nenecháš, nejspíš mne zavrou.“

Trochu uvolnil sevření.

„Dej tu ruku pryč!“ vyštěkla.

Posadil se. „Co to tady zatraceně provádíš?“ vykřikla. „Krucí, vždyť jsem klepal. Laura mne pustila dovnitř...“

„Abys mne mohl napadnout v mé vlastní ložnici?“

„Nenapadl jsem tě...“

„To tedy ano!“

„Zaklepal jsem na dveře a ty jsi začala vřeštět, jako když tě na nože berou. Musel jsem tě nějak umlčet.“

„Co tady děláš?“ Pohodila hlavou a podívala se na něho zúženýma očima.

„Pokouším se s tebou mluvit.“

Sklopila oči. „Jistě jsi právě unikl kriminálu.“

„Vůbec jsem tam nebyl. Šel jsem s nimi na dobrovolný výslech. Ráno přijdou sem, abys vypovídala. Neboj se – říkal jsem jen pravdu, čistou pravdu a nic než pravdu.“

„A to mělo být...“

Dřepł si. Měla na sobě cosi jemného a modrého. Látka jí pěkně přiléhala na tělo. Velice ho to rozrušovalo. Polkl a s hořkostí si vzpomněl na události předešlého večera. „Někdo napadl Beth Bellamyovou a hodil ji do vody, aby se utopila. Zemřela by – kdyby nebylo kapustňáčky.“

„Mollie?“

„Díky ní nešla ke dnu. Dostřkala ji k molu.“

„A tys ji pak... zachránil. Vytáhl jsi ji z vody.“

„Jestli jsem ji zachránil, to nevím. Je v komatu.“

„Ale vytáhl jsi ji... a zavolal sto padesát osm?“

„Ano.“

Sam se opřela o polštář a podívala se vzhůru na něho. Kulila na něho oči a snově krásné vlasy měla rozhozené kolem hlavy. Ňadra se jí při každém nadechnutí rýsovala pod modrou látkou nočního úboru. Slyšel její dech, cítil tlukot jejího srdce. Byla oživlou vzpomínkou, která navždy zůstala v jeho mysli. Byl však unavený a roztrpčený víc, než by si přál. Mohl se rvát pořád, pokud to bylo nutné, ale nedokázal se donekonečna stavět jejím pochybnostem, alespoň teď ne.

Naklonil se k ní. „Miluju tě. Nikdy jsem tě nepřestal milovat. To, co jsem udělal, možná nebylo správné, ale chtěl jsem tě tak ochránit.“ Zamračil se a přejel si rukou po čele. „Podívej, musíš mi začít důvěřovat. To je jediná možnost. Buď mne ber, nebo nech být.“

Dlouho se na něho dívala. „Víš, že máš pořád ještě mokré šaty?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Je dost teplo a policajti mi dali deku.“

„Můžeš, ehm, vstát?“

Poslechl ji. Přitom na ni podezíravě hleděl. Také se zvedla a usmála se. „Přinesu ti ručník. Jsi celý sláný.“ Jenom na ni zíral.

„Kde je sprcha, víš. Mám ti udělat něco teplého, kafe nebo čaj? Myslím, že tu mám nějakou slepičí polévku...“

„Jéžíš, to ne, slepičí polévku nechci.“

Polévka? Co to mělo znamenat, co si myslela? Podal jí srdce na dlani a ona se najednou chovala jako nějaká ošetrovatelka.

Šel do sprchy. Připadalo mu zvláštní, že až do této chvíle necítil na kůži sůl. Za košilí měl dokonce kus mořské řasy. Shodil ze sebe šaty a toho dne si už podruhé nastavil hodně teplou vodu. Vlastně ne, už je sobota. Brzy bude svítat.

Vypnul kouřící vodu, vystoupil ze sprchy a otřel se dosucha. Když přešel ze světla koupelny do tmavé ložnice, na chvíli ho to oslepilo.

Pak ji spatřil.

Měkká modrá látka, která ji předtím halila, byla pryč.

Stála uprostřed místnosti a čekala na něho. Vykročila směrem k němu, pastva pro smysly, měkká, vřelá, s navoněnými vlasy a dokonalou pleť.

Přicupitala k němu po špičkách a políbila ho na rty. Zašeptala: „Miluju tě. Odpusť mi.“

„Odpustit ti...“

„Odpusť,“ opakovala. Znovu vyhledala – jeho rty a přejela po nich jazykem. Jemně, škádlivě se přitiskla ňadry k jeho hrudi. „Proč?“ zeptal se tiše.

„Nedůvěřovala jsem ti. Skoro vůbec. A důvěra je...“

„To nejdůležitější.“

„Ale já jsem o tobě také pochyboval.“

„Snažil ses mne chránit. Před sebou. To se ti povedlo až moc dobře.“

Chvilku ji držel od sebe a upřeně jí hleděl do očí. „Ještě štěstí, že jsme dostali druhou příležitost.“ Usmála se. „Díkybohu.“

„Opravdu bych kvůli tobě i umřel.“

„To neříkej.“

„Ale je to pravda.“

Řekla mu, aniž by z něho spustila oči: „Myslím, že teď bych bez tebe umřela.“

Otřela se o něho a pokryla jeho hrud polibky. Zapletl jí prsty do vlasů. Cítil její jemnou pleť, vdechoval její vůni. Probudil se v něm hlad. Celý roztoužený se k ní přitiskl. Čekal a nechával v sobě růst touhu.

Čekání byla pěkná agónie.

A extáze zároveň.

Její tělo mu připadalo hedvábné a magické. Měla sladké, prudce dráždivé rty. Každý polibek připomínal dotek roztavené lávy, přidával jeho touze. Třela se o něho, hladila ho, všude po něm přejížděla rukama i ústy.

Dotýkala se ho.

Zlehka ho líbala...

Sehnula se. Byla neskutečně ladná. Smyslná. Její dotečky, jak ho hladila...

Kdyby v tu chvíli měl zemřít, odešel by ze světa šťastný...

Vyrazil ze sebe neartikulovaný zvuk a stiskl ji v náruči. Pronikl do ní a v tom okamžiku věděl, že ji vždycky miloval a toužil po ní. Jejich těla se leskla potem. Začali se rychle pohybovat. Celou svou bytostí se soustředil na jedinou část svého těla a přitom věděl...

Že by kvůli ní dokázal snadno zemřít. Možná měla pravdu – také by bez ní zemřel.

* * *

Lacey Henleyová si tiše povzdechla, potřásla hlavou a podívala se na Thayera Newcastlea.

Letadlo nestihla, ale nijak jí to nevadilo. Poletí až za úsvitu. Holcám zavolala a vysvětlila jim, že se opozdí.

Dlouho si s Thayerem povídali, a čím delší jejich rozhovor byl, tím větší měla dojem, že jsou spřízněné duše. Mluvil z něho umělec. Byl starší a rozumnější. Chápal její sny. Neopovrhoval tím, co udělala. Jen jí ukázal, že by neměla svým velkým talentem mrhat na podřadné věci.

„Nevím, jak jsi to mohl vydržet. Slyšela jsem, jak se naši baví, máma... se Sam. Měl jsi hrozné dětství. A tvá sestra umí být pěkně protivná... Promiň, to jsem neměla říkat.“

„To nic. Má sestra umí být nesnesitelná.“

Byl velice hezký. Štíhlý, ale silný. A měl krásné oči.

„A tvůj otec... Také jsem o něm leccos slyšela. Mohl ti doopravdy ublížit...“

„To mohl, ale...“ Thayer se zarazil a pak pokrčil rameny.
„Umírá. Už nějakou dobu ví, že má játra nadranc. Dávali mu naději

maximálně na několik měsíců. A víš, co udělal, když mu to pověděli?“

„Ne, co?“

„Šel do krámu a koupil si další láhev whisky.“

„To je mi líto.“

„Nevím, co vlastně cítím. Je to můj otec, ale...“

„Vím, že ti ublížil, ale nedělá už... ty věci...,“ dořekla chabě.

Thayer zavrtěl hlavou a křivě se na ni usmál. „Už jako dost malý jsem si vypěstoval velkou sílu. Nejvíc mne bolí, že nemám rád vlastního otce. On nás nikdy nemiloval a já jeho také ne. Každého člověka by měl někdo mít rád.“

„Ach, Thayere,“ zašeptala. Pak se podívala na hodinky. Byly skoro čtyři ráno. „Musím na letiště. Jinak to nestihnou včas a levná společnost, s kterou letím, má běžné lety plné.“

„Jasně,“ odpověděl a podíval se na ni. Pak se k ní natáhl a přitáhl si ji k sobě.

„Thayere...,“ bránila se.

Předtím mluvil pravdu. Byl opravdu hodně silný.

* * *

Té noci měla službu sestra Rene Deeterová. Najednou začalo zběsile blikat světlo s číslem pokoje 6308. Rozběhla se po chodbě. Její pacientka, oběť v komatu Beth Bellamyová, měla zástavu srdce.

„Do háje!“ ulevila si a vši silou stiskla pohotovostní tlačítko.

Během chvilky začali přibíhat její kolegové.

„Je v komatu, tak co se to sakra...?“ zeptal se Terry Larson, doktor, který zrovna měl noční službu. „Z cesty!“ vyštěkl.

Tým záchranářů pracoval šílenou rychlostí. A pak... se křivka zavlnila. Žila. Možná to zvládne.

Doktor Larson položil Rene ruku na rameno. „Dobrá práce. Možná jsi ji svou pohotovou reakcí zachránila. Tyhle případy obvykle... No, jestli se během několika dnů probere..., bývají zvláštní...“

„Jo, tohle tedy je zvláštní,“ přitakala Connie Flanneryová, další z ošetřovatelek. Larson s Rene se podívali směrem, kterým ukazovala.

Beth Bellamyovou někdo odpojil od přístrojů.

„Já jsem to neudělala!“ ohradila se Rene vášnivě.

„Nezakopla jsi náhodou o kabel...“

„Ne. Nezakopla.“

„Možná jestli noční sestra...“

„Sherry má pauzu. Je půl páté ráno a není tu zrovna moc lidí.“

Larson se na Rene dlouho díval. Byla si naprosto jistá. Jako zdravotní sestra pracovala pětadvacet let. Byla dobrá a schopná ošetřovatelka. Pacientům se poctivě věnovala.

Doktor Larson se rozhodl. „Zavolejte někdo na policii. Ta holka potřebuje ochranu.“

„Žádná oficiální ostraha tu nebyla, ale stavoval se tu ten vyšetřovatel z vražd, Ted Henley. Před chvílí si šel dolů do automatu pro kafe,“ řekla Rene.

„Zavolejte ochranku. Ten policajt ať se sem vrátí. A ty ji celou noc pořádně hlídej, Rene, ano?“

„Ano, doktore. Samozřejmě.“

* * *

Sam velice dlouho spala. Když se probudila, rychle se překulila na druhou stranu, aby se podívala, jestli vedle ní Rowan ještě pořád leží, ale byl pryč. Vstala, osprchovala se a sešla do přízemí. Laura zrovna připravovala toasty. Rowan usrkoval kávu a četl přitom noviny. Laura cosi povídala. Sam si nebyla jistá, jestli ji Rowan poslouchá. Mračil se na noviny. Stavil se doma, napadlo ji. Měl na sobě džínové šortky a zelené triko s krátkým rukávem.

„Ty už jsi vzhůru, Sam? Rychle si všechno shrneme – k žádným změnám nedošlo. Beth Bellamyová je neustále v komatu...“

„Pověz jí ten zbytek,“ řekl Rowan.

„Někdo ji odpojil od přístrojů,“ oznámila jí Laura.

„V půl páté ráno.“

„Ty jsi byl tady...“

Usmál se na ni. „Spala jsi. Jsi si jistá, že jsem tu byl?“

„Ano,“ odpověděla rozhodně. „Přežila to?“

„Pořád je v komatu.“

„Ted’ ji hlídají policajti,“ řekl Rowan. „Jsem rád, že mi důvěřuješ. I tak si můžeš být jistá, že se budou ptát po mém alibi.“

„Jo!“ vykřikla Laura. „A Teddy požádal Rolfa Lundena, aby nechal předvolat Thayera Newcastlea k výslechu kvůli jeho obrazu, ale jako by se po něm zem slehla. Začíná to nabývat děsivých rozměrů. Rowan s Teddym a potápěči včera našli další části těla...“

„Jaké další části?“ zeptala se Sam a nalila si kávu. „Má na mysli části dalšího těla,“ poznamenal Rowan a složil noviny.

„Je možné, aby ty části byly...“ začala Sam. Popadl ji takový strach, až se zajíkla. „Marniiny? Ne.“

„Takže to vypadá, že někdo zabíjí ženy a hází jejich těla do bažin,“ řekla Sam. Upila kávu a opřela se o pult. „Našli jsme určitě Chloe Lowensteinovou? Jak je možné, že to odhalili tak rychle?“

„Zjistili to podle její anamnézy – když jí bylo asi osmnáct, zlomila si kyčel. Při jízdě na koni,“ objasnil jí Rowan.

„Věděl jsi, že je to ona, když jsme ji našli?“ zeptala se ho.

Zavrtěl hlavou. „S jistotou ne. Ale přiznám se, že mi to došlo, když jsem se vrátil domů. Včera... no, mimo jiné jsme našli náramek. Vzpomněl jsem si, že jsem jej viděl na Chloe na Thayerově obraze.“

„Ten kluk mi vždycky připadal trochu divný,“ poznamenala Laura.

„Za to ho ještě nemůžeš nechat pověsit,“ napomenul ji Rowan.

„Uvidíme. Namaloval obraz nahé ženy v bažině a stejná ženská ležela v blátě mrtvá, ne?“

„Teď je ale nezvěstná jeho sestra,“ připomněla Lauře Sam.

„Jistě. Nezíská on náhodou ohromný majetek, když se najde mrtvá?“ zeptala se sestřenice.

„Pokud je naživu jejich otec, tak ne,“ odpověděl Rowan.

„Ano, ale ten starý ochlasta může každou chvíli zatřepat bačkorama. Pije jako duha. Tomu už z jater asi moc nezbývá,“ dodala Laura.

„No jo, ale třeba si je naopak naimpregnoval,“ pravila Sam trpce. „A zůstane tu navěky.“

„Jenom to ne, ježíši!“ vykřikla Laura. Potřásla hlavou. „Dobře, tak mám Marnii ráda, dělám si o ni starost, ale nemůžu jí nijak pomoci. Je sice pravda, že se kolem nás právě dějí hrozné věci, z kterých máme nervy nadranc, ale jsme naživu. Svět se točí dál. Sam, nechci být otravná, ale začneš obvolávat lidi kvůli zítřku?“

„Zítřku?“

„Aidan hraje v Hájku, vzpomínáš si?“

„Ach, ano, jistě.“

„Rowan povídal, že s nimi odehraje pár písniček.“

Sam se na Rowana podívala s lehce povytaženým obočím. Ten se na ni na oplátku zašklebil. „Řekl jsem jí, že udělám, co bude v mé moci. Ale možná by jim to šlo lépe beze mne.“

„Proč?“

Natočil k ní noviny a ukázal jí titulky místních zpráv. ZAŠLA SLÍDIVÁ REPORTÉRKA PŘÍLIŠ DALEKO? JDE V PŘÍPADĚ BETH BELLAMYOVÉ O NEHODU, NEBO O ŠPINAVOU HRU?

Vzala mu noviny z ruky. V článku se psalo o Rowanovi. Beth by byla pyšná. Znovu otevřeli jeho minulost. Přetřásali zmizení jeho sousedky. Text končil slovy: „Pohybuje se mezi námi sériový vrah? Jak dlouho už zabíjí ženy? Kdo je to?“ Třebaže to tam nestálo výslovně, bylo jasné, koho míní.

Je *možným vrahem Rowan Dillon?*

„Velice mne to mrzí...,“ začala Sam.

„To by nemělo. Měla bys být ráda, že jsi mne nepodezírala jako jediná.“ Jeho hlas zněl unaveně a poněkud roztrpčeně. „Myslím, že půjdu domů. Potřebuju trochu cvičit na zítra. Už dlouho jsem nehrál před diváky. Lauro, ty zůstaň tady a měj zbraň pořád při ruce.“

Odešel zadem. Sam se za ním dívala.

„Zasloužila sis to,“ poznamenala Laura.

Sam se k ní otočila. „Jsem hrozně ráda, že za všech okolností stojíš na mé straně, Lauro.“

„Stojím na tvé straně, opravdu. Nebud’ blázen. Jdi za ním.“

Sam se usmála a pak vykročila ven za Rowanem. Přešla Marniin trávník, kolem keřů a policejní pásky až k Rowanovu domu.

Slyšela, jak hraje na kytaru a prsty hbitě hmatá po pražcích. Musel být opravdu ve zvláštní náladě – hrál Jimiho Hendrixe.

Prošla kolem bazénu ke dveřím suterénu. Byly otevřené. Vstoupila dovnitř. Věděl, že přišla, ale nevěnoval jí pozornost.

Došla k bubnům. Úplně ji svědily prsty. Vzala do rukou paličky a posadila se. Vyzkoušela bas a pak bubínek.

Pak sama sebe.

Každý dobrý bubeník má umět udržovat rytmus. Zbytek záleží na jeho stylu.

Rytmus měla. Až neuvěřitelně rychle se rozpomněla i na svůj styl.

Milovala bubny. Jejich zvuk, pohyb, dunění a klepání. Hrát na ně ji naučil otec. Najednou ji napadlo, proč toho vlastně nechala. Chtěla sama sebe potrestat?

Rowan hrál. Přidala se k němu. Pak přestal a odložil kytaru. Přistoupil k ní. Hrála dál.

Byl to puls a hřmění. Vášeň...

Podívala se na něho. Měl zlatavé oči a posmutněle se usmíval. „Ty vážně umíš skvěle bubnovat,“ řekl jí. „Chybělo mi to,“ přiznala tiše. „Bicí ti chyběly víc než já?“

„Nic mi nescházelo víc než ty. Ale mám je moc ráda.“

„Jen si klidně zabuš,“ řekl jí. Nemyslel to však vážně. Vzal jí paličky z ruky, objal ji a zvedl ji. „Když slyším dobrý rytmus, tak si prostě nedokážu pomoci,“ prohlásil.

„Takový cit.“

„Bouře.“

„Vášeň.“

„Oheň!“

Postavil ji zpátky na zem. Zabořila mu prsty do vlasů a dotkla se jeho tváře. Pomilovali se na ručnicích pohozených na zemi vedle bubnů.

* * *

Den, nebo noc. Noc, nebo den. Pořád stejná tma. Má to ještě nějaký význam?

Zavřela oči a zase je otevřela. Bylo jí horko, pak zas hned zima. Měla strach. Nic nechápala. Byla celá poštipaná od hmyzu.

Tma a strach. Dostala se do stavu, kdy už jen bez hnutí ležela. Ne, takhle to přece nejde. Co když se nevrátí? Co se stane pak? Musí existovat nějaká možnost útěku. Světlo. Je statečná, silná, je sama sebou a dostane se odtud. Jednou už se o to pokusila. Začala tahat za provaz, kterým ji svázel, až jí krvácely prsty. Alespoň si to myslela. V té tmě si na ně neviděla...

Pak zaslechla jeho hlas. Srdce se jí zastavilo. Celá ztuhla.

„Nazdar, miláčku!“

On v té hrozně tmě viděl. Stál přímo u ní. Sledoval ji. Věděl snad, co se jí honí hlavou? Že neustále myslí na útěk, že musí existovat cesta ven, že je silná, něco vymyslí...

Stál hned vedle ní. Položil jí ruku na hlavu. Sehnul se a dotkl se její brady. „Stýskalo se ti?“

„Ty hajz...,“ začala.

Uštedřil jí pořádnou ránu. Ucítla v ústech krev. Do očí jí vhrkly slzy.

„Omluv se mi, miláčku.“

Posadil se vedle ní. Vzpomněla si, jak jinak jí ještě ubližoval. Bože, pomoz mi. Nemám dost sil. Ne, ne, nic neříkej! „Omlouvám se,“ zašeptala. „Promiň.“

„Stýskalo se ti po mně?“

„Ano, stýskalo. Bez tebe jsem se bála a bylo mi smutno.“

„Ale teď jsem tady.“

„Ty mne ochráníš před tmou.“

„Ano. Postarám se o tebe. A ty o mne. Tak to funguje. Je ti jasné, co se stane, když mne nebudeš poslouchat jako hodná žena, vid’?“ Bylo jí to jasné. „A víš, co chci, že?“

Oči se jí znovu zalily slzami. Věděla to. Udělá, co si bude přát. I když ze všeho nejvíc touží zemřít, cítí se bídne, i když jí dělá příšerné...

Přežila.

Potom zaslechla jeho smích. Ucítla ve vlasech jeho ruce. „Jsi chytrá holka. Hrozně chytrá.“

„Proč to říkáš?“

„Protože uděláš cokoli, jen abys přežila, vid’?“

„Nechápu, co tím myslíš...“

„Ale chápeš. Každá není tak chytrá.“

„Nevím, co...“

„Ale víš. Můžu si vydržovat jen jednu ženu. Ale ty víš, že kromě tebe existují i jiné. Jen se pohni trošku doleva...“ Nechtěla, ale nemohla se tomu vyhnout. Dotkla se nějakého těla.

Začala vrískat. Přitáhl si ji zpátky k sobě. Nejprve se smál a pak s ní začal třást. „Chceš žít, vid’? Tak se podíváme, jak chytrá umíš být. Přibudou další, ale já můžu mít jenom jednu. Takže uvidíme. Uděláš, co ti řeknu.“

Udělá. Pro boha živého, věděla, že je to tak. Chtěla žít. Se slzami v očích potřásla hlavou. Dál se dotýkal jejích vlasů tak něžně, až se jí z toho dělalo zle. „Uděláš všechno, co budu chtít, úplně všechno.“ Znovu se zasmál, jako by se musel s někým o svou radost podělit. Toužila zemřít.

Ještě víc však toužila žít.

„Vidím tě. Pořád tě mám pod dohledem.“

„Ano.“

„Pohlad' mne...“ Poslechla ho.

* * *

Pozdě odpoledne Sam zajela na policii a vypověděla všechno, co se předchozí noci stalo s Beth Bellamyovou. Nijak nelhala. Byla ustaraná. I když Rowan Beth vytáhl z vody a zavolal sanitku, jejich předchozí incident ho stavěl do pozice viníka. Vyšetřovatelé na Sam divně hleděli. Jak se mohla ženská zbláznit do mužského natolik, aby mu byla ochotná věřit za všech okolností? Celá rozzlobená jim vykládala o striptýzovém baru, právnícké firmě a Leeovi Chapmanovi. Jenom jí pověřili, že vlastnictví striptýzového baru není ve státě Florida nelegální, pokud má člověk všechna potřebná povolení. Tvářili se však trochu otráveně. Také nebyli zrovna nadšení, že Lee Chapman běhá venku na svobodě.

Celý den se necítila dobře. Byla nepokojná, i když měla dojem, že se všechno začíná rozmotávat. Třebaže byla ráda, obávala se, aby se všechno nezhoršilo dřív, než přijde možnost zlepšení. Pomohlo by, kdyby se Beth Bellamyová probrala. Už dvakrát málem zemřela. Policie se snažila zajistit, že potřetí se to nestane.

Toho dne byla nesvá, ale ani na chvíli nezustala sama. Na policejní stanici ji doprovodil Rowan a pak ji zase odvezl domů.

Začali jí odposlouchávat telefon. Pokud se hlas dovolá na záznamník, možná se jim jej podaří chytit.

Nezapomínala, že život jde dál. Na Lauřinu žádost obvolala všechny přátele a spolupracovníky. Pokaždé, když hovořila s nějakým mužem, přemýšlela, jestli jeho hlas náhodou neslyšela v telefonu. Zastřený, výhružný hlas, který ji varoval, aby „to nechala plavat“.

Lorette se nedovolala, ale nechala jí vzkaz na záznamníku. „Co teď budeme dělat?“ zeptala se Rowana, když se spolu octli o samotě.

„Vyčkávat. Pokračovat.“

„Nemůžeme jen tak čekat. Marnie je možná v nebezpečí...“ Uhladil jí vlasy. „Nerad to říkám, Sam, ale sama víš, že Marnie je s největší pravděpodobností mrtvá.“

„Ne. Nenašli ji. Pořád existuje naděje.“

Toho večera přišel Aidan se svou skupinou. Článek o Rowanovi mladé hudebníky nijak nezvíklal. Domnívali se, že by jim mohl pomoci.

Rowana sice rozrušovali, ale zkoušel s nimi. Sam se k nim dokonce na několik čísel přidala. Laura byla šťastná. „Víte, náš dědeček – můj a Samin – byl skvělým hudebníkem. Hrál po celé Evropě. Hudební nadání se určitě dědí.“

„A kde je tedy to tvoje, mami?“ dobíral si ji Aidan.

Laura jen pokrčila rameny. „Některým lidem se prostě vyhne,“ zasmála se.

Ugřilovali si u Rowana maso a chlapci ze skupiny u něj zůstali dlouho do večera. Přišel Teddy, poslouchal a tleskal. Ještě museli identifikovat ostatní kosti, které našli v bažině. Toho dne tam zase vyrazili potápěči a zítra se vše mělo opakovat.

„Budeme muset všechno znovu projít, teď když se z Chloeina zmizení stala vražda.“

„Svěřili ti teď vedení vyšetřování?“ zeptala se ho Laura.

„Kdepak. Zůstává v Rohových rukou,“ odpověděl Teddy. „Ale můžu jim pomáhat.“

„Vážně?“ zeptala se Sam. Uvědomila si, že Rowan se dívá na Teddyho.

„Budou mne znovu vyslýchat?“

Teddy pokrčil rameny. „Vždyť víte, jaký je Aldridge pitomec.“

„Chce mne nechat zatknout?“ zeptal se Rowan. „Teddy,“ ozvala se Laura.

„Z čeho ho obviňují?“ zeptala se Sam. „Vždyť nemají žádné důkazy...“

„Kdepak, mají důkazy k obvinění z pokusu o vraždu. Beth Bellamyové.“

„Rowane,“ řekla Sam, „možná bys měl někam odjet...“

„Zítra vyrazím do Kokosového hájku na koncert,“ řekl pevně. „Jestli mne chtějí zavřít, tak... Sam pozvala i Kevina, a to je zatraceně dobrý právník. Ať jinak provádí, co chce.“

Sešlost se začínala drolit. Hudebníci jeden po druhém pozvolna odcházeli.

Teddy s Laurou odešli společně. Sam byla ráda, že je zase vidí pohromadě.

Rowan se vrátil k bubnům. Hrál na bicí lépe než Sam. Měl přirozené nadání k hudbě. K tomu byl zlostí bez sebe.

Ted byla na řadě ona. Přistoupila k němu a vzala mu z rukou paličky. „Neměj obavy.“

Zavrtěl hlavou. „Nebojím se, že mne zavřou. Už jsem to jednou zažil. Budou mne muset pustit. Jsem nevinný.“

„Jestli Beth umře...“

„A jestli ne, pozná člověka, který jí to udělal.“

„Musí se probrat.“

„Věřím, že to dokáže,“ řekl. Věděla, že to myslí vážně. „Tak proč... jsi tak... napjatý?“

„Kvůli tobě.“

„Mně?“

„Mám o tebe strach.“

Při jeho slovech ji zamrazilo, ale nedala nic najevo. „O mě se bát nemusíš.“

„Snažíš se najít Marnii. Vyptáváš se. Uvádíš věci do pohybu. Prosím tě, teď mne poslouchej – přestaň se ptát. A nevzdaluj se ode mne. Vůbec. Rozumíš?“

„Samozřejmě.“

„Bud' u mne, i když se ze všech sil snažíš najít Marnii.“

„Slibuju.“ Usmála se a pohládila ho po tváři. „Jenom mne těší, když má všechno správný rytmus,“ dodala jemně. Konečně se usmál. Vstal a vzal ji do náruče.

* * *

V Samině domě pozdě v noci zazvonil telefon. Rowan se probudil a podíval se na hodinky. Byly tři ráno.

Rychle vstal, vzal ručník a omotal si jej kolem pasu. Rozběhl se k záznamníku a vyčkával, jestli se znovu ozve vrah.

Překvapilo ho, když zaslechl Teddyho hlas, jak ho volá jménem. „Rowane? Jestli jste tam, zvedněte to. Prosím vás, zvedněte to. Hele, Sam, jestli mě slyšíš, řekni Rowanovi, ať mi zavolá. Kdykoli. Je to důležité. Jde o...“

Rowan zvedl sluchátko. „To jsem já, Teddy.“

„Máte vypnutý záznamník?“

„Jo.“

„Nevím, jestli chcete, aby to Sam slyšela... Vlastně ani nevím, jestli vám to mám říkat, ale...“

„Zatraceně, Teddy, už nám voláte.“

„Jo, dobře, tak... telekomunikační společnosti mají pár vážných stop. Od chvíle, kdy Marnie zmizela, někdo dvakrát volal Sam domů – z Marniina mobilu.“

Rowanovi ztuhla krev v žilách. *Vrah jde po Sam. Bojí se jí. Sam je v nebezpečí.*

„Teddy, někde přece konečně musí udělat chybu.“

„Jo. No, policejní psychiatr povídal, že takový člověk třeba začne pěkně pomalu, zabije jednu, dvě ženské... a pak nad sebou začne ztrácet vládu. Přestane být opatrný.“

„Naštěstí.“

Teddy otálel. „Ať je to kdokoli – opatrnosti už pozbyl.“

„Opravdu?“

„Našel se Marniin mobil. Včera večer. Jeden z policajtů jej sebral ze země.“

„Kde?“

„U vás na zahradě.“

Rowan dlouze vydechl. „Tak...“

„Chtěl jsem vás varovat – myslel jsem, že byste o tom měl vědět.“

„Máte už soudní příkaz?“

„Zatím ne, ale může to přijít. Policie vás teď bude sledovat.“

„Díky.“

„Sam se to bude muset časem dozvědět...“

„Hned ráno jí to povím.“

* * *

Byla půlnoc. Seděl v malé lodce v zátoce. Auto s přívěsem stálo jižně odsud. Vždycky je nechával na jižní straně. Daleko. Protože je chytrý.

Začínalo se mu to však vymykat z rukou. Musí být opatrný. Tohle nevypadá dobře. Dřív byl trpělivý. Čekával. Ženy si vybíral a vydržoval. Sloužily mu, dokud se úplně nevysílily. A pak...

A pak už si je nedržel.

Ovšem ted...

Příbytek se mu začínal plnit. Mám harém, pomyslel si. Připadalo mu to humorné. Bylo to však nebezpečné, příliš nebezpečné. Na tom nezáleželo.

Chtěl Sam. Byla na řadě. Lidé se prostě ztráceli. Byli roky nezvěstní a jejich blízcí po nich nakonec přestali pátrat. Je chytrý, důkladný, umí dokonce roztrousit falešné důkazy a pak jen s uspokojením pozorovat zmatek, který tím vyvolá.

Ale teď tu je Sam...

Vidím tě, Samantha! Vidím.

A chci tě...

Zavřel oči a vzpomínal. Dnes večer se na ni díval. Díval se na ně. Ještě nic netuší. Netuší, že pohodil telefon v Rowanově zahradě.

Brzy si pro něho přijde policie. Chudák Sam. Zůstane sama. A na řadu přijde on.

Láska, nebo vášně, je zbavila obezřetnosti. Byli sice schovaní za bubny, ale on je viděl. Viděl ji... Jak se svléká. Viděl jeho.

Jak se jí dotýká. Jak se k ní tiskne, kleká si před ní. Pohodila hlavou, prohnula se v zádech. Seděl tam v agónii. Bože, vždyť ji skoro slyšel, cítil její vůni, její blízkost...

Brzy to přijde. Hodně brzy. Vidím tě, Samantha. A brzy... Budeš moje.

Bylo to příliš nebezpečné. Ne, ne. Příliš nebezpečné. Patřilo to však ke hře.

Příliš rychle postupoval kupředu. Nesmí přestat být opatrný. V žádném případě.

Seděl tam celý napjatý. Všechno ho bolelo. Pozoroval je a přitom zatínal zuby.

Zítřka. Než zatknou Rowana, než zjistí, že nemá vinu na ničem, co se stalo... a ještě se stane.

23.

Aidan se strachoval, že přijde příliš málo lidí. Měl však zbytečné obavy. Sam obvolala všechny známé, ale nebylo to potřeba. Bylo krásné počasí, koncert sponzorovaly potravinářské firmy a rádia, a když začala hrát první, nejméně známá skupina, park se zaplnil posluchači.

Připadalo jí zvláštní, že vidí Kevina Madigana v šortkách a kšiltovce. Velice mu to slušelo.

„Vlastně jsem chtěl s sebou vzít Loretu,“ řekl Sam, když stáli vedle sebe a čekali, až si muzikanti vybalí nástroje. „Ale nemohl jsem se jí dovolat.“

„Také jsem ji včera sháněla. Když jste mi to teď připomněl, uvědomuju si, že se mi vlastně vůbec neozvala,“ pravila Sam.

„Možná na víkend někam odjela.“ Podíval se na ni. „Mívá ještě vedlejšáky, víte.“

„Vedlejšáky? Myslíte v klubu?“

„Jo, ještě něco bokem,“ odpověděl. Když se na ni podíval, podivně se usmíval. „Nepověděla vám, co to je za práci, vidíte?“

„Ne. Co je to zač, Kevine?“

„Večírky. Soukromé večírky. Pro staré mládence, nebo o narozeninách.“

„Ježišmarjá, Kevine...“

„Já ji k té práci nenutím, Sam. S tím nemám nic společného. Možná jsem někdy hrubý a jedovatý, ale... nemám nic společného s tím, jak si Loretta přivydělává bokem. Přísahám. Dáte si něco k pití? Sodovku, nebo pivo?“

„Ne,“ odpověděla a zdráhavě dodala: „Díky.“

„Podívejte, támhle je Lee Chapman, přímo za námi. Nevolala jste mu, aby přišel, vidíte?“ zeptal se Kevin Sam.

Nemohla uvěřit, že se jí na něco takového ptá. Doufala, že Rowan toho člověka neviděl.

„Víte,“ pravil Kevin, „také jsem vám to mohl říct. Povídala jste, že potřebujete všechny lidi, které lze sehnat.“

„No právě, lidi,“ zabručela Sam.

V tu chvíli už Chapman stál u nich. „Ale, nazdárez.“

Sam na něho odměřeně kývla.

„Nemluvil jste náhodou s Marniinou sekretářkou, Loretou?“ zeptal se ho Kevin.

„Kdepak. V posledních několika dnech vůbec. V pátek měla nějakou práci,“ odpověděl Chapman.

„Omluvte mne. Půjdu klukům pomoci s tím velkým zesilovačem,“ pravil Kevin a vzdálil se.

Sam se podívala na Leea Chapmana. Usmál se na ni. Kde je Rowan?

„Vy mne nemáte moc ráda, vidíte?“ zeptal se. „Ne,“ odpověděla po pravdě.

Zasmál se. „Budiž. Třeba k tomu máte dobrý důvod. Ale opakuju vám, že s žádnými mrtvými ženami nemám vůbec nic společného. Mám ženy rád. Když na to přijde, tak vždycky víc než jednu. Ale pokud kráčí o vaši kamarádku Marnii Newcastleovou – tu já potřebuju, broučku.“

Sam na něho zírala. Se zděšením si uvědomovala, že mluví pravdu. Neměla ho ráda, a to se mohlo těžko někdy změnit. Z nějakého důvodu mu však věřila.

Hovořil o své špinavosti velice otevřeně.

„Jak víte, že Loretta v pátek pracovala?“ zeptala se ho.

Dlouho si ji měřil pohledem. Nepřestával se usmívat. „Protože mám v klubu finanční podíl a některým z těch lepších sám rozvrhuju práci. Povídala, že má něco bokem.“

„Aha, tak se to třeba protáhlo přes víkend...“

„Určitě ne.“

„Jak to víte?“

„No, je to striptérka, broučku – když se jí někdo opravdu líbí, je ochotná bokem ještě trochu prostituovat. Ale nezačínajte si o mně myslet nějaké další hrůzy. Nejsem pasák. Nemám s tím nic společného. Vedu naprosto legální klub, nic víc. Nejsem vrah, slečno Millerová, jenom kapitalista. O Loretčině pátečním večírku jsem se jen doslechl. Odešla z klubu po velmi kvalitním výkonu.“

„A kdo zařizuje ty vedlejšáky?“

„Vy to nevíte?“ zeptal se jí.

„Ne.“

Pokrčil rameny. „Nemůžu vám to prozradit.“

„Ona vás k tomu policie donutí.“

Usmál se. „Tak mne nechte zatknout, slečno Millerová. Velká škoda, že nejste trochu větší kapitalistka – vzali bychom vás mezi sebe. Omluvte mne, musím jít.“

Dívala se, jak odchází, a zatínala přitom zuby. V duchu si připomněla, že musí Teddymu povědět všechno, co jí řekl. Dnes večer. Po koncertě, až odsud budou pryč. Také to potřebovala říci Rowanovi. Ale ne tady, ne dnes. Už tak byl dost napružený. Dnešek jenom musí nějak přežít.

Vedlejšáky...

Jestliže někdo dohazoval práci bokem, možná všechny ty dívky zmizely právě proto.

Nehodlal jí nic prozradit. S posměšným úsměvem na rtech se vzdálil. Když se její ruky dotkl Phil, stále ji ještě mrazilo. Málem poskočila. Přinutila se k úsměvu.

Phil, který přišel s dalšími staviteli a jejich dělníky, na sobě měl nátehlík, který odkrýval většinu jeho tetování. Pořád vypadal dobře. Měl pěkně vypracované svaly a hezky, suverénně se usmíval. Jak to vypadalo, začal s popíjením piva poměrně brzy a teď měl veselou náladu, díky níž Sam představil mnohem většímu počtu mužů, než jí bylo milé.

Než však s představováním začal, Rowan naštěstí skončil s výpomocí Aidanovi a jeho přátelům. Nehnul se od ní na krok, a tak se cítila v bezpečí.

Naštěstí si nevšiml, že hovořila s Leem Chapmanem.

Stavatelé vypadali robustně. Rowan však byl hodně vysoký, a tak před ním zjevně měli respekt. Což bylo jedině dobře.

Vzpomněla si na vyhazovače ve striptýzovém baru.

Umí se o sebe dobře postarat.

Přišel i Joe. Stál tam s několika klienty. Viděla, že je tu dokonce i pan Daly. Dostavil se také Teddy s několika dalšími policisty. Někteří z nich si obezřetně prohlíželi Rowana.

Sam se bála, opravdu se bála. Rowan jí ráno pověděl, že mu volal Teddy, aby ho varoval. Zcela určitě jí volal vrah. A použil k tomu Marniin telefon.

Ten teď našli na Rowanově zahradě. Připadalo jí nadějně, že to zjevně mohla být jen matoucí stopa. Mnohem horší bylo to, že se

kolem ní strhl takový poprask, až si policisté mohli začít myslet, že Rowan prostě jenom zapomněl na obezřetnost.

Pevně jí sevřel ruku a rozhlédl se kolem. Byl nádherný jarní den. Teplota se pohybovala nad dvaceti stupni Celsia. Listí keřů kolem volných prostranství bylo krásně zelené a kvetly buganvilie. Z parku bylo vidět dolů na vodu a přístav. Nebe se modralo a hladina moře se třpytila ve sluneční záři. Lehce se na ní pohupovaly lodě, které jako by tančily do rytmu hudby na břehu.

„Aldridge se snaží přimět svého seržanta, aby mne zatkl. Možná čekají na nejvhodnější okamžik k úderu.“

„Můžeme odejít...“

„To tedy nemůžeme. Ale jestli mne zavřou, chci, abys šla k Lauře a zůstala u ní, dokud se nedohodneme na kauci. Rozuměla jsi mi?“

„Jistě, ale...“

„Ahoj!“

Mával na ně Harry Lacata s Gregorym a Annou po boku. Také jim zamávali. Gregory se najednou od rodičů odtrhl, došel k Rowanovi a objal ho. Nepodíval se nahoru. Jen se pohnul o kousek dál a objal také Sam. Uhladila mu jemné vlasy. Měla ho velice ráda.

„Díky bohu,“ řekl Harry. „Může s vámi jít dopředu, Sam?“

Ann se zasmála a dodala: „Harry a já už jsme staří paprikové. A Gregory miluje hudbu...“

„Rádi na něho dohlédneme,“ ujistila je Sam. „Rowan bude také chvíli hrát...“

„A Sam také.“

„Sam!“ řekla Ann radostně.

„Ne, já dneska nehraju. Možná někdy jindy.“

Zadívala se na Rowana. „Podívej, támhle na straně pódia je Aidan. Myslím, že tě hledá.“

Rowan si zastínil oči proti slunci a pak si nasadil brýle. „Máš pravdu. Ty teď...“

„Hned s Gregorym půjdeme k pódiu,“ slíbila mu Sam. Neposlouchal ji. Díval se někam do dálky.

„Co je?“ zašeptala.

„Támhle je – Thayer. Thayer Newcastle. Myslel jsem si, že sem přijde. Mám dojem, že chodí na všechny Aidanovy koncerty. Musím za Teddym. Nebo možná za nějakým jiným policajtem. Řeknu mu to.“

„Proč ne za Teddym?“

Myslel si snad, že Teddy v tom má prsty?

„Já... nikde Teddyho nevidím,“ odpověděl.

Lže mi? napadlo ji.

Začala zuby. Thayer stál kus opodál. Vypadal uvolněně. Pokud věděl, že po něm jde policie, nedával to nijak najevo.

„Pospěš si,“ pobídla ho poněkud chladně. „Nemůžeš zklamat skupinu.“

„Přímo před stupínkem pro muzikanty stojí policajt,“ řekl Rowan a vypravil se tím směrem. „Promluví s ním. Pojď za mnou,“ dodal důrazně.

„Tak jo,“ zabručela a pak rychle šepem dodala: „Jsou tu stovky lidí. Jsem v naprostém bezpečí.“

„Sam, jestli se od sebe oddělíme, sejdem se po koncertě u knihkupectví Borders, jak jsou kavárny, ano?“ navrhla Ann Lacatová.

„Bezva,“ ujistila ji Sam. Než hudba dohraje, bude kolem pódia pořádný zmatek. U knihkupectví bude větší klid.

Sam vzala Gregoryho za ruku a vyrazili spolu do davu.

Narazila do asi osmnáctiletého, nakrátko ostříhaného mládence bez košile, který se na ni usmál a vykřikl: „Dámo, s tím klukem byste měla jít spíš dozadu! Za chvíli to tu bude vřít jako v kotli.“

Přesně tak. Jako v kotli. Aidan hrál poměrně tvrdou muziku. Mládež do sebe ráda strkala a podávala si jednotlivce nad hlavou. Bylo to nebezpečné a Sam těšilo, že v době jejího dospívání se to nedělávalo.

„Díky. Gregory, půjdeme trošičku dozadu.“

Šlo to ztěžka. Všude se tísnilo plno lidí.

Našla si nové místo. Dívala se tak na mládence přímo před sebou. Neměl košili a celá záda mu pokrývalo tetování. Obrázky byly všechny stejné – sedící nahý žena s roztaženými nohama. Měl jich na sobě celou desítku, lemovaly mu páteř. Pokaždé, když napjal některý ze svalů, žena víc roztáhla nohy.

„No, tohle pro tebe také není zrovna to nejlepší místo, Gregory,“ zabručela a vyrazili ještě dál dozadu. Zastavila se a se zatajeným dechem se podívala do davu.

Policisté se právě dostali k Thayerovi. Něco mu povídali – a on jim vášnivě oponoval. Viděla, jak ho jeden z nich bere za obě ruce.

Zavrtěl hlavou a podíval se mezi lidi, jako by tam hledal pomoc. Jejich oči se střetly. Vypadal úplně ztracený – a zraněný. Pak se chvíli zdálo, že se policistům chce vytrhnout a utéci.

Cítila se hrozně, jako dospělý, který neprávem trestá dítě. Možná že zabil Chloe Lowensteinovou a nechal ji v bažině, aby ji mohli sežrat příšerní, draví aligátoři, připomněla si.

Obraz! Jak mohla zapomenout na jeho obraz?

Přesto jí na celé situaci něco nehrálo.

Dívala se, jak svěsil ramena, jak se policistům vzdal. Z nějakého důvodu prostě cítila, že je nevinný, přes všechny důkazy. Jestli to ale neudělal on, *kdo tedy?*

* * *

Rowan přihlížel, jak policisté vyvádějí Thayera Newcastlea z parku. Ujistil se, že si pořádně naladil kytaru. Měl by cítit úlevu. Z Thayerova obrazu mu naskakovala husí kůže. Působil neskutečně živě a žena na něm byla zcela určitě Chloe. A on našel náramek, náramek, který z obrazu zářil...

Žádnou úlevu však necítil. Così mu chybělo. Možná budou policisté mít stejný pocit. A přitom si budou myslet své. Pachatel volal z Marniina mobilu. A ten našli na jeho zahradě.

Tehdy jí jej u oběda mohla vzít dobrá desítka lidí – mezi nimi i Thayer.

Telefon mohl sebrat kdokoli.

A v posledním týdnu jej použít k hovorům se Sam.

Jistě, mohl to udělat leckdo, ale...

Kolik z nich jej asi mohlo pohodit na jeho zahradě?

* * *

Páni, bylo tam pěkně narváno. Opravdu na něho číhalo nebezpečí...

Kdepak, je tu tolik lidí, že si nikdo ničeho nevšimne. A ten rámus! První skupina dohrála a nastupovala Aidanova. Moderátor z rádia právě ohlašoval, že s nimi vystoupí Rowan Dillon ze slavných Blackhawk. Dav začal šílet.

Nebezpečí, jistě! Ale také fascinace. Neskutečné vzrušení. Takový úkol ještě nikdy nezdolával. Hudba byla skvělá. Duněla jako hrom. Tolik lidí. Usmál se.

Musíš se schovat tak, abys na ni viděl. Schovej se, ale měj ji na očích.

Támhle je. S tím klukem. Zatracený mrzák. Viděl mě. Poznal mě, ale je to ubohý idiot...

Sam. V měkkých, těsných džínsech a teniskách. Krásné vlasy rozpuštěné. Přírodní žena. Měla na sobě úpletové tričko pod prsa. Odhalovalo její krásně modelovaná záda, poddávalo se jejím pohybům...

Chce žít? Tolik, aby dokázala udělat vše, co od ní očekává? Nesmírně to toužil zjistit. Stačilo ji odlákat...

Hudba mu najednou připadala hlasitější. Dav začal vřeštět. Zvuk ho ohlušoval...

Bylo tam plno lidí, ale on vnímal pouze Sam.

A to dítě.

Chlapec se na něho najednou podíval a začal křičet. Nejprve ztuhl, pak se sehnul a začal se plížit davem. Ted'! Ted' je ta pravá chvíle. To dítě mu dalo znamení, ted' musí... Vyděšený chlapec se odtrhl od Sam. Rozběhl se.

Sam chvíli ohromeně stála na místě. Pak se rozběhla za ním.

Přestože mu prudce bušilo srdce, rozesmál se. Běželi správným směrem. Dolů k lodím. Ven z parku a přes ulici. K lodím. Byl připravený. Sáhl si do kapsy košile pro chloroform.

Musí být rychlý. Usmát se, tvářit se starostlivě. Předvést úsměv a zájem, jimž tolik věřila...

Za nimi, řekl si. Ted', nebo nikdy! Také se rozběhl. Běžel dál a dál...

* * *

Rowan si všechno znovu přehrával v mysli. Minulý pátek večer. Objevila se u něj Beth, pohádali se a pak ji našel ve vodě.

Myslel na muže, jehož viděl v Samině společnosti. Muže, jemuž důvěřovala. Opírala se o něho. Tehdy tam byl. Měl skvělou příležitost. Skvělou příležitost napadnout Beth a pak – se znovu odněkud vynořit. Starostlivý. Ochotný pomoci... Něžný, ustaraný, ochranný.

Proboha. Viděl do publika. Spatřil Gregoryho, jak se vytrhl Sam a běží pryč. Vrah...

Panebože, mělo mu to dojít! Najednou se vytratil za Sam, dohnal ji a dal se s ní do řeči, ochotný pomoci a znovu ji ochraňovat...

Sam, nedělej to!

Sam se však usmála, ochotná nabízenou pomoc přijmout. Rowan vyskočil. Musí se k ní dostat.

* * *

„Gregory!“

Ještě nikdy ho neviděla tak vyděšeného. Slyšel její hlas a poznal jej. Podíval se na ni, pak za ni a dal se znovu do běhu. „Sam!“

Otočila se. Díkybohu! Jde jí na pomoc.

„Gregory je vyděšený, prodírá se pryč. Nemám tušení, co se stalo.“

Sam se dávno přestala omlouvat lidem kolem. Teď s sebou měla pomocníka. Prudce se rvali s davem. Gregory si dál držel náskok.

Vyběhl na ulici.

Zaječela, protože se bála, aby ho nesrazilo auto. Ulice však byla toho dne pro vozidla uzavřená. Gregory ze všech sil pádlil k přístavišti.

„Počkej!“

Drala se za ním sama. Její přítel zůstal pozadu. Dobrý bože, Gregory ale dovede rychle utíkat. Stále rychleji a...

Umí plavat, připomněla si. Seběhl ze silnice a vyrazil po trávě. Mířil k lodím v prvním veřejném přístavišti.

Na jeho samém konci se zastavil.

Díkybohu. Už si myslela, že dostane infarkt. Sotva popadala dech. Musela zastavit, předklonit se s rukama na kolenou, aby se mohla nadechnout. Zalapala po vzduchu, uhladila si vlasy z čela a zadívala se na Gregoryho. Pak potřásla hlavou.

„Gregory...“

Na něco ukázal.

A znovu se rozkřičel.

Sam se zmateně ohlédl.

Stál přímo za ní a také lapal po dechu.

„Hele!“ zavolala na něho. „Myslím, že ho máme v pasti. Nevím, čeho se tak strašně bojí.“ Pak o pár kroků ustoupila a zamračila se,

protože k ní najednou rychle přiskočil. Gregory dál vriskal, stále hlasitěji...

Nikdo je neslyšel.

Byly tam tisíce lidí.

Nikdo z nich neposlouchal.

„Máš něco na obličej, Sam.“

„Cože?“

„Potřebuješ kapesník.“ Měl ho v ruce. „Ne!“

Přiskočil k ní s kapesníkem, z něhož se linul jakýsi zápach. V tu chvíli si uvědomila... „Ne!“

Vytrhla se mu a zapotácela se. Něco zaslechla. Jako by kdosi volal její jméno. Rowan... Proboha, řítí se to k nim opravdu Rowan?

„Krucinál, Sam!“ zaklel útočník. „Nechci ti ublížit. Tak mi to ulehči.“

Pokoušela se na něho soustředit pozornost. „Přestaň, co to...“,“ začala.

Najednou se sehnul. Zvedl pádlo. Začala křičet.

Pádlo ji udeřilo ze strany do hlavy. Sesunula se k zemi a jen matně si uvědomovala, že Gregory nepřestává vriskat...

* * *

Rowan si přímo uprostřed skladby strhl kytaru z ramene. Aidan se otočil a zamračil se. Rowan na něho vykřikl jakési jméno.

Seskočil z pódia.

„Hej! Dillone, stůj!“ vykřikl jeden z policistů, kteří hlídali u pódia.

Nemohl zastavit. Neodvažoval se ztrácet čas dohady s policajtem. Policie měla Thayera, ale ten byl nevinný. Kromě toho hodlali zatknout i jeho. Byl nejpodzřelejší.

Probojoval se skrz dav do parku. Zoufale se kolem sebe rozhlédl. Chvilku Sam vůbec neviděl. Pak na vzdáleném konci přístaviště spatřil Gregoryho. Vriskal a někam ukazoval. Viděl Sam, jak se snaží popadnout dech.

Znovu se rozběhl.

„Hej, Dillone, člověče, počkejte, nikam nepoběžíte...“

„Musím. Pojd'te se mnou. Jen mi dejte minutku...“

„Tak to ne. Nikam nepoběžíte...“

Uniformovaný policista ho táhl zpátky. Přinutil Rowana, aby se otočil a podíval se na něho. „Zatraceně, možná jste slavný, ale...“, začal policista.

Neměl času nazbyt.

„Promiňte,“ omluvil se Rowan a udeřil ho pravou pěstí. Policista se skácel k zemi.

Rowan se znovu rozběhl. „Sam!“ zakřičel na ni. Potácela se po molu jako opilá. Opilá...

Omámená.

Ale ne dostatečně. Ubránila se.

Spatřil muže. Byl vysoký a tmavovlasý. Bral do rukou pádlo. Rozmáchl se jím.

„Sam!“ vykřikl znovu. Upadla.

Přeběhl silnici, trávník a letěl podél mola. Plnou parou přímo k muži, který k němu byl zády a skláněl se nad Saminým tělem ležícím na zemi.

„Ty hajzle, já tě zabiju!“ vykřikl Rowan.

Muž se napřimil. Držel Sam v náruči. Díky hlasité hudbě a Gregoryho křiku jako by Rowana vůbec neslyšel. Seskočil z mola do poměrně velkého motorového člunu s malou kajutou pro kormidelníka.

Zmizel v kajutě.

A znovu se odtud vynořil.

Rowan ho znal. Zatraceně, velice dobře ho znal.

Měl v ruce pistoli. Namířil na Gregoryho. „Ty idiote!“

„Ne!“ vykřikl Rowan.

Už byl skoro u nich. „Běž, Gregory, uteč!“

Chlapec však jen stál jako přikovaný na místě a zíral. Proboha, to ne! Rowan se k němu nemohl dostat. K vrahovi ano.

Mohutným skokem se přenesl z mola na loď, aby se s mužem vypořádal. Oba dopadli na její dno. Z pistole vyšla rána. Gregoryho výkřiky začaly slábnout.

Rowanovi se zamlžil zrak.

Zatraceně.

Pak mu to došlo.

Zasáhl ho.

* * *

Kolem byla neproniknutelná tma. Sam napadlo, jestli vlastně vůbec otevřela oči, protože nic neviděla.

Pak se však pokusila pohnout a bolest, která jí projela hlavou, s sebou přinesla ostré, pronikavé světlo. Lebkou jí projel blesk, z něhož se jí málem rozskočila hlava. Pocuchal jí nervy.

Bolest byla tak strašlivá, že se jí znovu zatmělo před očima a neviděla vůbec nic.

Pak se bolest zklidnila a změnila se v tupé třeštění. Znovu se pokusila pohnout. Tma byla neproniknutelná, ale Sam věděla, že neoslepla. Viděla, že svět kolem je šedý, tmavě šedý, ale má tvar, stíny a podstatu. Neupadla do černé díry bezvědomí. Ani nezemřela a nepropadla se do pekelných temnot.

Ne, nebyla mrtvá.

Ještě ne.

Zavřela oči a snažila se potlačit nevolnost, která ji přepadla. Pevně stiskla víčka a zaťala zuby. Příšerný pocit v břiše byl dobrý – znamenal, že je naživu.

I když...

Přicházel s pocitem ochromující hrůzy.

Když si uvědomila, že žije, do srdce i mysli se jí rychle vrátil strach. Určitě žije, jinak by tak příšernou bolest nemohla cítit. Málem nahlas zasténala, ale zakázala si to.

Opatrně, velice opatrně znovu otevřela oči. Kolem tma jako v hrobě.

To není nejvhodnější přirovnání, napomenula se. Rozhlédla se doširoka otevřenýma očima. Pokusila se pohnout údy. S obrovským vděkem si uvědomila, že to jde. Byla někde... *Kam ji zavezl vrah, jak jinak.*

Jistě, ale co je to za místo? Musí začít myslet, uvažovat, vzít rozum do hrsti. Nesmí tu jen ležet a utápět se ve strachu a nejistotě. Protože když se všemu poddá, brzy zemře.

Opatrně polkla. Měla vyschlé hrdlo. Na chvilku se jí znovu udělalo strašně špatně, až si pomyslela: *To je tou drogou. Přesně jeho styl.*

Počkala, až nepříjemné pocity odezní, a přitom si v duchu spílala. Musí se dozvědět pravdu, musí najít Marnii.

Ted na to nemysli. Musíš zjistit, kde jsi, abys mohla utéct.

Ležela na břiše. Opatrně se převálila na záda. Měla pocit, že ji bolí všechny svaly a kosti v těle. Proč? Nějak si nedokázala vzpomenout.

Kde to je, proboha? Kolem ní se šířil podivný zápach. Cítila rozklad. Připomínal horkou, vlhkou noc s pachem bahna, stromů, země a hniloby...

Pach smrti.

Málem ji znovu přemohla hrůza. Pevně zavřela oči, zhluboka se nadechla a přikázala si, že musí najít sílu se pohnout, zjistit, kde vlastně je. Musí uniknout. Protože ví, co se stane, když to neudělá...

Pohnula se a přitom si zběsile nadávala. Všichni ji varovali, aby byla opatrná. Dokonce i sám vrah jí volal a varoval ji. *Dej si pokoj.*

Přijde pro ni někdo, pomůže jí někdo? Jistě, Rowan to udělá, jestli bude moci.

Jestli už sám není mrtvý... Slyšela ho. Slyšela, jak na ni volá. A pak zaslechla výstřel. Ach bože, snažil se. Varoval ji.

Musí žít, přežít. Do téhle pasti už žádná další nesmí padnout.

Gregory to celou dobu věděl. Viděl vrahovu tvář. Jenomže Gregory jí pomoci nedokáže.

Horečně se snažila pohnout. Měla svázané kotníky a zápěstí. Pokusila se do provazu zakousnout, ale rozdrásala si přitom rty. Střídavě klela a modlila se a se stále větším úsilím se snažila uvolnit uzly. Přitom si připomínala, že Bůh pomáhá jen tomu, kdo si pomůže sám.

Uzel nechtěl povolit. Ne a ne, zatraceně, kraci... Do očí se jí vedraly slzy. No tak!

Bud trpělivá. Snaž se dál. Kolik má času?

Prosím, Bože, prosím. Tolik toužím žít. Už si nikdy nebudu stěžovat na malichernosti, tak mi pomoz. *Prosím.*

Uzel maličko povolil. Musel spěchat, když ji svazoval. Nejspíš ho všechen shon kolem rozptyloval. Pomalu... Nejdřív pomalu. A pak...

Drsný provaz se jí zaryl do rtů a potrhal jejich jemnou tkáň. Hrdlo měla neskutečně vyschlé. Připadalo jí, že má jazyk napuchlý jako bublinu. Jak se usilovně snažila osvobodit, rozbolely ji všechny svaly v těle.

Pak uzly povolily a hrubý provaz, který se jí zařezával do zápěstí, konečně spadl na zem. Posadila se a dala se do provazu, jímž

měla spoutané nohy. Úplně si roztřepila nehty. Byla si jistá, že má zkrvavené konečky prstů.

Konečně měla volné i nohy. Zděšeně odkopla provaz a pokusila se vstát. Zamotala se jí hlava, až se jí málem udělalo zle. Ztuhle klečela a doufala, že to pomine a přestane se s ní točit celý svět.

Příliš brzy se pokusila postavit.

Začala se plížit.

Zjistila, že podlaha je dřevěná.

Prkna byla stará a pokrytá pronikavě páchnoucí špínou, která připomínala bláto plné tlejícího listí.

Jen pěkně pomalu. Hlavně znovu nezpánikař, přikazovala si.

Ted byl klid. To znamenalo, že vrah je možná pryč. Že se jí třeba podaří zjistit, kde je. A utéci.

Musí to zjistit, proboha, musí se dozvědět, co se doopravdy stalo s Marnií.

Plížila se dál, až narazila na stěnu. Uhnula a pokračovala jiným směrem. A pak.....se dotkla nějakého těla.

V hrdle se jí zvedl výkřik strachu a zděšení. Ze všech sil se jej snažila potlačit.

Nejenže zjistila pravdu o Marnii. Našla Marnii.

Byla to ona a byla studená, ale jak moc? Je mrtvá, či živá? Proč je tak studená, kde má hrdlo, kde zápěstí, puls, nějaké známky života?

„Marnie!“

Marnie se nehýbala.

Byla tak zděšená, že zprvu nic neslyšela. Pak cosi upoutalo její pozornost. Někaký zvuk... Přicházel ze tmy. Kroky.

Vrah se vracel.

A ted si šel pro ni...

* * *

Rowan nejasně cítil...

Sluneční paprsky. Slabé. Byly to paprsky umírajícího slunce. I tak...

Znamenaly, že je určitě naživu. Kde?

Sam! Kde je? Zapni mozek, vzpomínej. Seber sílu, dej se dohromady, ať jí dokážeš pomoci...

Pamatoval si na loď. Na výstřel. Dostal ránu, která původně patřila Gregorymu. Musel za to být vděčný.

Nedokázal ochránit Sam. Ale ne, vždyť dýchá, ztraceně, a najde ji. Kde ale je? Co se stalo? Nejdřív výstřel. Pak bezvědomí. A potom...

Zamračil se. Bolelo to. To bylo dobré. Znamenalo to, že žije. Jak moc ho ale zranil?

Lod', ano. Vzpomínal si na motor. A pak...

Pak ho někdo kamsi táhl. Hodil přes něho přikrývku, táhl ho a pak jím mrštil. Dojeli do jiného přístaviště. Vrah vytáhl loď z vody. Položil ho na korbu nákladáku, díval se na něho a mluvil s ním, i když ani jednou neotevřel oči.

„Ještě nejsi mrtvý? Za chvíli budeš. Krvácíš jako jateční prase. To je v pořádku, stejně jich nemůžu mít tolik. Tak si vezmu jednu a nechám ji tam s tebou. Bude to vypadat, že tě zastřelila a sama přitom zemřela. To bude nádherný příběh.“

Vrah měl sílu. Rowan si mlhavě uvědomoval, že ho znovu nese. Cítil trýznivou bolest. Poznal, že ho znovu pokládá do lodi. Dokonce si uvědomoval, jakým způsobem vrah pracuje. Sleduje své oběti v zátoce a unáší je. V přístavu jižně od svých lovišť vytáhne loď na břeh, dojede do Mokřin a lodí se znovu vydá na vodu – a mezi ostrůvky v bažinách.

Stejně jako teď. Vytáhl Rowana z nákladáku a hodil ho znovu do lodi.

A nyní...

Otevřel oči. Bolelo to. Zavřel je. Zkusil to znovu. Sluneční paprsky opravdu neměly sílu. Bylo pozdní odpoledne, téměř soumrak. Hustý, svěže zelený porost barvil tmou do zelena.

Kolem se šířil nezaměnitelný pach. Věděl, že je hluboko v bažinách. Zaslechl jakési chrochtání, které připomínalo prasata. Prasata tu však nežila...

Zvuky vydávali aligátoři.

Otočil hlavu. Spatřil jich tam asi pět. Povalovali se na ostrůvku vzdáleném jen několik desítek metrů. Ležel v blátě na zemi. Z boku mu prýštila krev. *Krvácel jako jateční prase, přesně tak.*

Měl dojem, že ho aligátoři pozorují.

Čekají, až se pohne, pokusí se o útěk, aby ho mohli napadnout?

Zůstaň klidně ležet, neutíkej, nedávej jim najevo, že jsi zraněná kořist. *Ztraceně, kde může být Sam?*

Přimhouřil oči. Kruci, stmívá se pořád víc. Bez pomoci ji nenajde, kde...

A pak uprostřed bujného porostu cosi uviděl.

Daleko vzadu. Bylo to staré, polorozpadlé a dokonale splývalo s okolím. Člověk na to mohl přímo zírat a přitom nic nevidět. Šlo o jedno z míst, o nichž vykládal Teddy. Chatka pro víkendové zálesáky. Většinu z nich na příkaz vlády zbořili, ale tahle stála daleko a tak dobře skrytá, že si jí nikdo nevšiml. Nikdo kromě vraha.

Když jeli do Mokřin rybařit, byli velice blízko. A přitom ji neviděli. Našli jenom těla... A chatka tam stála...

Postavená ze dřeva, teď pokrytá divokými, přerostlými keři. Podaří se mu k ní dostat dřív, než ho chytí aligátoři? Nebo než zazní další výstřel? Kde je k čertu ten zabiják? Kde je Sam? Sam...

Proboha, je uvnitř.

Musí vstát, musí ji najít. Slíbil jí, že kvůli ní zemře. Možná nastal čas slib splnit.

24.

„Sam!“

Vrah stál přímo u ní. Viděl ji ve tmě. Nedokázala se pořádně rozkoukat. Rozeznala jeho obrysy, ale jeho tvář nikoli.

„Sam, Sam, Sam. Povedlo se ti rozvázat pouta. Jsi šikovná.“

Mluvil láskyplně, s obdivem, jako tolikrát předtím.

Zнала ho, velice dobře. Jenomže se neustále zabývala Rowanem a myslela si, že Thayer to nemá v hlavě úplně v pořádku. Domnívala se, že Chapman je krutý vrah.

Možná že Chapman byl opravdu vrah.

Ale Chloe Lowensteinovou nezabil.

Zavraždil ji Joe.

Joe Taylor, spoluvlastník jejího fitness centra. Člověk, s nímž se téměř denně stýkala. Vysoký, tmavovlasý a velice hezký. Joe, jehož pověřila, aby prohlédl dům, jestli se v něm neskrývá vrah.

Joe, který právě té noci využil příležitosti a pohodil mobilní telefon Marnie Newcastleové na Roivanově zahradě.

„Joe,“ vyslovila jeho jméno nahlas, znechuceně.

„Nazdar, brouku. Jo, jsem to já. Nikdy se ti nelíbilo, když jsem ti říkal ‚brouku‘, vid? Ale tady a teď je všechno jinak.“

Měl pravdu. Ještě nikdy se tolik nebála, ani se v ní tolik nešvařily city. Rowan, kde je Rowan?

Mrtvý, prosím tě, Bože, to ne, vždyť ho slyšela, slyšela, jak za ní běží. Jestli žije...

A pak tu byla Marnie. Živá? Mrtvá? Byla tak blízko, že stačilo natáhnout ruku a dotknout se jí...

Zaťala zuby. Bojovala s přívalem nevolnosti.

„Proč?“ zeptala se ho. „Stejně mne zabiješ.“

„Kdepak, zlatíčko. Upřímně řečeno, víš, jsi jiná. Jiná než ostatní.“

Najednou před ní klečel. Ucítila jeho dlaň na své tváři. Nejradši by se odtáhla.

Jenomže to by nebylo moudré.

„Správně, brouku, jsi chytrá holka. Opravdu nerad zabírám. Někdy ale musím. Někdy, víš, mne k tomu ženské samy donutí. Pomůžu jim, aby si něco užily, vydělaly si pěkné peníze, a víš, co se pak stane? Začnou mne podvádět.“

„Pomůžeš jim...“

„Jsi ty ale naivní, Sam. Ten klub přece. Striptýzový bar. Také v něm mám podíl. Víc než to. Rozjel jsem ještě něco bokem. Posílám je na zvláštní večírky... Ale ony si někdy myslí, že si můžou dělat, co chtějí. *Prostituuji.*“ Znechucení v jeho hlase zaznívalo nebezpečně. „Ale tady se naučí sekat dobrotu. Tady platí jistá pravidla. Určuju je já a dokonce se jimi i řídím. Když budeš také poslušná, třeba zůstaneš dlouho naživu.“

Začala zuby a pokoušela se nechvát. *Bylo to tak? Když měl ženu plně ve své moci, nic se jí nestalo, jakmile překročila hranice, které vytyčil, spustilo to v něm nějaký mechanismus? Proboha, celou dobu spolupracovala s psychopatem a vůbec o tom nevěděla!*

Je jiná, jak říkal.

Ale pak začala spát s Rowanem a jemu to možná připadalo stejně jako u těch ostatních.

Zaslechla tiché zasténání, a přestože ji celou ochromoval strach, pocíhla náhlou euforii. Marnie žije. Zoufale zatoužila ke kamarádce natáhnout ruku a znovu se jí dotknout. Zjistit, jak rozsáhlá má zranění. Pomoci jí.

Musela ale také nějak pomoci sama sobě.

„Joe, Marnie je zraněná.“

„Marnie je pod vlivem drog. Musím ji tu často nechávat samotnou. Mohla by si ublížit, když jsem pryč. Tak jí dávám prášky. Díky nim žije. Možná má nějaké boule a šrámy. Ze začátku se se mnou prala. Ted už ale ví, že to není dobrý nápad.“

„Prosím tě, Joe, vždyť může mít nějaké vážné zranění...“

„Kdepak, Sam. Nic takového. Marnie je potvora, to všichni víme. Takových jako ona je víc.“ Sam Joea neviděla, ale vycítila, že se usmívá. „Vždycky jsem ti říkal, že je to mrcha a co si o ní přesně myslím. Chtěla mne jen využít. Myslela si, že jsem jen hračka, kterou člověk časem zahodí, protože není dost dobrá. Tak jsem jí teď ukázal, že hračka je ona, ne já. Existují další ženy, které jsou jí

podobné. Ted' už jich není tolik, protože jsem se o pár postaral, ale... vezmi si například Chloe. Myslela si, že když má peníze, je nějaká bohyně. Předvedl jsem jí, že to tak není. Nechtěla se moc učit. Dlouho jsem jí dával příležitost.“

„Joe, Marnie potřebuje pomoc. Určitě se už poučila. Může žít.“

„To tedy nemůže.“

„Proč? Co jsi jí udělal?“

„Nic hrozného. Zatím. Ale víš, tady platí jistá pravidla, i když jsem je kvůli tobě musel porušit. Tebe jsem si nechtěl vzít, ale nepřestávala jsi čmúchat kolem Marnie. No a pak se přistěhoval Rowan a... kdysi, když jsi mne odmítla, jsem si myslel, že jsi opravdu hodná holka, ale vůbec to není pravda. Pozoroval jsem tě. A pak jsem si řekl, že mi za to musíš zaplatit, stejně jako ty ostatní.“

Sam se urputně snažila zachovat klid a udržet si rozum. „Kde je Rowan, Joe?“

„Je mrtvý.“

„Ne... To není možné.“

„Tedy alespoň doufám, že je mrtvý. Pro jeho dobro. Postřelil jsem ho. Nechtěl jsem, ale postavil se do cesty ráně, která patřila Gregorymu. Ten kluk by měl zemřít, Sam. Je pro mne nebezpečný. Tady přežijí jen ti nejsilnější. A Gregory mezi ně rozhodně nepatří. Rowan je zraněný, pokud už nezemřel. Slabý a zraněný. Brzy ho najdou. Mí mazlíčci. Chovám zvláštní mazlíčky. Jsou mocní – jako já. Na souši... Roztrhají ho na kusy. Všichni se na něho zuřivě vrhnou. Naučil jsem je na lidské maso.“

Měla pocit, že začne zvracet. Nemohla. Rowan je postřelený. Leží někde poblíž. Možná žije. Musí doufat. Marnie je také naživu. Nesmí to vzdát, musí bojovat. Přistoupit na jeho hru, dokud...

Proboha.

„Poslouchej mne, Joe. Můžu ti pomoci. Chápu, jak ses cítil, ale už je to pryč. Najdou tě...“

„Jak? Policii jsi přece řekla o Chapmanovi a striptýzovém baru. Všichni budou hledat na nesprávném místě.“

Sam pravila: „Joe, posílal jsi striptérky na soukromé večírky. Všechny ty mrtvé dívky se svlékaly – a pracovaly pro tebe, vid? A Gregory tě viděl.“

„Člověk, který objednává striptérky, je jen hlas v telefonu. Volá z budky. Mám P. O. box na falešné jméno. Nemůžou mne vystopovat. A pokud jde o Gregoryho... Je to idiot.“

„To tedy není! Díky němu jsme se dozvěděli, že se v Marniině domě něco stalo.“

„Jo, už ho vidím na místě pro svědky.“

„Ale našli Chloe a... kusy další dívky. Pohřešuje se Marnie... a teď i já.“

„Najdou další oběť a zbytky tvého milence a budou si myslet, že jsi tam někde také. Pořád jsem v bezpečí. Tobě do toho stejně nic není, Sam. Od nynějška se budeš starat jediné o mne.“

„Co myslíš tou další obětí?“

„Ze všeho nejméně si přeju, abys to byla ty, Sam.“

„Joe, nemůžeš po mně... nic chtít, jestli zabiješ Marnii...“

„Možná jí dám ještě trochu času. Ale Loretta také umí být velice zábavná, víš.“

Srdce jí poskočilo v hrudi. „Ty tu máš Loretu?“

„Sam, ta si opravdu zaslouží, aby tu byla. Měla bys ji vidět v akci. To je ti děvka! Marnie ji naučila všechno, co umí, ale... no, pro Marnii mám slabost. Je velice učenlivá.“

„Poslouchej mne, Joe, víš, že jsem tvá přítelkyně...“

„Nejsi. Odmítla jsi mne, Sam. Jenom jsi předstírala, že jsi přítelkyně.“

„Ne, Joe, ne...“

„Dobrá. Můžeš mi to vynahradit. Budeš mne obšťastňovat, Sam.“

„To ne, Joe...“

„Tak tě zabiju,“ pravil prostě.

„Nepoddám se ti, Joe,“ řekla. Snažila se být tvrdá, ale slyšela, jak se jí chvěje hlas, protože se jí do očí derou slzy. „Copak to nechápeš? Miluju Rowana. Milovala jsem ho i předtím. Nemohla jsem na něho zapomenout, proto jsem tě odmítla. Snaž se to pochopit. Jestli je Rowan mrtvý, nemůžeš mi nijak ublížit. Bude mi úplně jedno, co se mnou děláš...“

„Sam, ty si myslíš, kdovíjak nejsi ušlechhlá. Ale kdybych začal Marnii řezat na kusy, asi by ti to jedno nebylo, vid’?“ zeptal se mile. „Pojď sem, Sam.“

Děs jí nedovolil se pohnout.

„Dám ti první lekci, Sam. Pojď sem. Mám tu velikánský nůž, cítíš ho?“

Ucukla. Nůž cítila. Ve tmě jej předtím neviděla. Ted se jeho čepel dotýkala její tváře.

„Pojď sem..., nebo Marnii uříznu ruku. Je velice blízko. Bylo by to ohromně snadné. Mohl bych tě pomazat její krví.“

Musela na něco myslet. Je Rowan mrtvý? Neodvažovala se tomu věřit. To by radši sama zemřela...

Klekla si a přiblížila se k Joeovi. Napráhl se po ní a přitáhl ji k sobě. Cítla jeho veliké bicepsy a tvrdou, mocnou hrud’.

Vždycky si myslela, že zabiják potřebuje hodně síly. Joe jí rozhodně má na rozdávání...

„Tak je to lepší, Sam.“ Přejel jí prsty po tváři. Páchly krví. Bála se, že omdlí. Patřila ta krev Rowanovi?

„Víš, kde jsi, Sam, že ano? I kdybys odsud utekla... Ostrůvek se hemží aligátory, které jsem, ehm, krmil vlastní rukou. Jsou lepší než dobrmani.“ Zajel jí prsty do vlasů. Ucítla na ústech jeho rty. Kolikrát jen ho líbala na tvář, objímala ho, cítila se s ním v bezpečí?

Obávala se, že začne zvracet. Nesmí. Teď je nejdůležitější přežít. „Rozevři rty, Sam...“ zamumlal. Nemohla se k tomu přinutit... Marnie vedle ní zasténala. Žije. Ještě je naživu... Začal ji vášnivě líbat a přitom jí prsty zajížděl do vlasů. Tiskl ji zpátky na zem. Cítla na sobě jeho ruce. Začala s ním zápasit. „Nech toho...“ varoval ji. Uklidnila se.

Kde je ten nůž? Zasažtrala po něm na zemi. „Hledáš tohle?“

Vztyčil se nad ní. Spatřila čepel, která byla zlověstně blízko jejího hrdla.

„Ne!“ Uvědomila si, že si zoufale přeje žít. „Lhářko. A za to... za to musíš zaplatit.“

„Prosím,“ zašeptala, když se nůž dotkl její tváře. Chystal se ji pořezat. Bude to bolet. Bude tu zdlouhavě, děsivě umírat. Rozřeže ji na kousky a ty nahází prehistorickým obludám. „Ne...“

Najednou se narovnal. Ležela ztuhlá na místě, ale zaslechla, že ho něco vyrušilo. Cosi venku před chatkou.

„Ještě jednou se pohneš, a uříznu ti ňadro, až se vrátím,“ pohrozil jí.

Vstal a odešel. Zahlédla záblesk světla. Pak práskly dveře. Odešel.

Ještě jednou se pohneš, a uříznu ti ňadro...

Jenomže ona se musí pohnout. Možná to je její jediná šance.

Otočila se a připlížila se ke kamarádce. „Marnie, Marnie! To jsem já, Sam, jsme...“

„Sam, ach, Sam.“ V Marniině hlase byl slyšet pláč. „Bože, ne, on tě také chytil...“

„Musíme se odsud dostat, Marnie. Jsi svázaná?“

„Ne... ne... Možná... Já už vlastně nevím.“

Nebyla spoutaná. Sam si olízla rty. Uvědomila si, že Joe v Marnii vyvolal takový strach, až byla ochotná udělat všechno, co jí přikázal. Byla skoro nahá. Na sobě měla jen velikou košili. Kolikrát ji znásilnil, pořezal, zbil? Viděla, jak zneužívá ostatní dívky, jak je řeže na kusy a pak hází stvořením, která se potulují po ostrůvku?

„Marnie, teď vstaneme. Vypadneme odsud.“ Musely se dostat ven. Ale někde je tam ještě Loretta. Podle toho, co říkal Joe, stále žije. Nemůžou ji tam nechat.

Pokud se jim vůbec povede dostat ven.

„Loretto, jste tu?“ zašeptala co nejhlasitěji.

„Nejspíš je mrtvá. Slyšela jsem ji křičet.“

„Pomůžu ti vstát, Marnie. Musíš mi pomoci. Pokus se postavit.“

„Už nemůžu. Nemůžu...“

„Vstaň, Marnie.“

Pokusila se kamarádku postavit na nohy. Skoro se jí to povedlo.

Pak se dveře chatky rozletěly dokořán.

* * *

Postřelil mne, zatraceně, pomyslel si trpce Rowan. Kulku měl zaseknutou někde v boku. Ztratil hodně krve.

Dost dlouho chatku pozoroval. O přední stěnu polorozpadlého stavení byla opřená stará brokovnice. Vstaň a vezmi brokovnici. Vtrhni do chatrče.

Co když ale není nabitá? Joe není žádný hlupák. I tak by se dala použít jako pořádná pálka.

Joe je ozbrojený.

V tom případě ho Rowan musí překvapit. Musí se dostat do chatky. Tam Joe zašel. Tam také držel všechny ženy...

Které pak zabil.

Rowan opatrně utrlh cíp košile a ovázal si ránu. Pak vyčkával a zhluboka dýchal. Dál už čekat nemohl. Vstal. Vedle sebe našel zlomenou větev. Když se jeden z aligátorů pohnul směrem k němu, pevně větev sevřel v ruku. Naštěstí byla velká.

Vynaložená námaha ho málem zabila, ale zavrčel a s pořádným rozmachem klacek hodil po zvířeti. Myslel přitom na jednu hru skotských horalů. Jako by soutěžil v hodu břevnem. Aligátor dostal ránu do čenichu a stáhl se zpět.

Ostatní zvířata... přihlížela.

Podíval se k chatrči a přitom ho napadlo, jestli zvuk házeního dřeva nedolehl dovnitř. Vyrázil ke dveřím, ale vtom si uvědomil, že se otevírají. Skrčil se za několik spadlých borovic.

Ve dveřích se objevil Joe. Dokráčel na místo, kde Rowan předtím ležel. Rowan se modlil, aby za ním nezůstávala krvavá stopa. Joe několik minut, které se zdály jako celá věčnost, stál na místě s rukama v bok. Pak se rozhlédl a vykřikl: „Jsi mrtvý muž, Dillone. Dostanu tě a pak tě jim po kouskách nahážu. Nejdřív vnitřnosti, ruce a nohy.“ Máchl pěstí do vzduchu. „Já tě najdu! Ale nejdřív si to rozdám s tvou holčičkou, Dillone. Teď je moje.“

Joe čekal na odpověď. Pak zaklel a vrátil se zpátky do chatky.

Sam byla uvnitř.

Živá.

Zatím. Rowan se neodvažoval čekat.

* * *

„Mám dojem, že jsem ti říkal, aby ses nehýbala,“ vyštěkl Joe.

Když se dveře otevřely, zůstala stát jako přikovaná.

Přistoupil k ní a Marnii, kterou se snažila udržet na nohou. Chvilí na ně hleděl a pak Sam ušetřil takový políček, až se zapotácela. Když padala k zemi, zaslechla, jak Marnie žuchla na podlahu. Ve chvílce na ní ležel a v ruce třimal nůž.

Hodlal ji říznout. Zaječela.

„Ne, Joe, ne!“

„Tak ty nebudeš poslouchat, Sam?“

„Ne!“

Nepřestávala křičet. Jako zázrakem se jí ho podařilo odkopnout. Byl mohutný a těžký. Přesto odletěl jako pírkó na druhou stranu chatky.

Zůstala ležet jako omráčená, ale pak pochopila. Stál tam Rowan. Zvenku do místnosti přicházelo světlo. Prorazil dveře a přišel si pro ni. Byl však celý od krve a tvář měl bílou jako stěna. Potácel se a

vypadalo to, že za chvíli padne na kolena. „Vezmi Marnii a utečte,“ zaburácel.

„Venku je loď.“

„To ne!“ vykřikla a přiskočila k němu. „Neopustím tě...“

„Jde sem!“ zaječela Marnie hystericky.

Joe vstával, potřásl hlavou a pokoušel se najít rovnováhu. Sam si všimla, že Rowan nepadl rovnou k zemi, protože se opírá o brokovnici.

„Zastřel ho!“ vykřikla Marnie.

„Nejsou v ní broky,“ opáčil Rowan a trhl sebou. Zaskřípal zuby. Ten zvuk byl děsivý. Podařilo se mu vstát a otočit se. Pažbou brokovnice zasáhl Joea do břicha, právě když se k Rowanovi přiblížil.

Joe znova upadl a zavyl bolestí.

Rowan se však potácel. Začal se sunout k zemi. Sam se ho opět pokusila zachytit. Bože, také byl pěkně těžký. Byla to otázka života či smrti, života či smrti...

Měla sílu. Kdysi si ji vypěstovala, aby mohla pomáhat matce. Každý den učila jiné lidi, jak se udržet v kondici.

Podpírala Rowana. Když se pak Joe vztyčil na kolena, pořádně ho kopla.

Rowanovi se podařilo napřímít a podívat se jí do očí. „Hodná holka. Teď ven!“ Otočil se od ní a celou vahou svého těla padl na Joea a přitiskl ho tak k zemi. „Nedokážu ho udržet. Jděte ven, přiveďte pomoc, na vodě je loď,“ cedil Rowan skrz zuby.

„Stejně tě zabiju!“ zaburácel Joe. „Jsi obyčejný punk...“

Rowan ho pořádně udeřil do tváře.

„Rowane, pojd,“ zaprosila Sam.

„Nemůžu, jinak zase vstane...“

„Ne... ne,“ řekla Sam. „Nenechám tě tu.“

Joe ležel na zemi, kam ho Rowan srazil. Sam však neholdala Rowana opustit. Popadla brokovnici a pořádně jí Joea udeřila po hlavě.

„Určitě je v bezvědomí. Pomoz mi, Marnie, musíme najít Loretta a utéct.“

Rowan zaťal zuby a chytil se za bok. Se Saminou pomocí se postavil na nohy. „Kde je Loretta? Je živá?“

„Myslím, že leží tam u té stěny,“ řekla Marnie.

Ted', když byly otevřené dveře, Sam viděla, kde se ocitli. Byla to velice prostá bouda s několika velkými puklinami. Okna měla přebítá prkny. Stálo tam vojenské lůžko a truhla. Dále zásobníky na jídlo a sudy na vodu. Joe své oběti týral, ale jako správný víkendový zálesák měl dostatečné zásoby, aby je mohl udržovat naživu, jak dlouho se mu zachtělo.

U zadní stěny bylo vidět...

Změř končetin a vlasů. Loretta.

Rowan odstrčil Sam a došel k ženě na zemi. „Žije?“ zeptala se Sam úzkostně.

„Ano, ale má na kahánku,“ odpověděl Rowan. S hekáním ji zvedl.

„Rowane, nezvládneš to...“, začala Sam. „Jděte!“

Sam se však k němu vrhla a podepřela ho. Vyrázili ven. Otočil se. „Marnie? Můžeš jít?“

Marnie ale neposlouchala. Zírala na Joea.

Spatřila nůž na zemi.

S výkřikem po něm skočila.

Pevně jej sevřela a rázem ožila. Vrhla se na Joea ležícího na zemi a začala ho bodat.

Bez přestání. Sam slyšela, jak čepel zajíždí do masa, naráží na kosti. Vydávala příšerný zvuk.

„Marnie!“ zvolal Rowan. Hodil Lorettu Sam do náruče a vrátil se pro Marnii. Vyváděla jako smyslů zbavená. Málem ho také bodla. Divoce kolem sebe mávala rukama. Rozvzlykala se.

„Marnie, Marnie...“

Padla mu do náruče.

„No tak, Marnie...“

Sam najednou zaslechla zvuk motoru.

„Bože, jedou nám na pomoc,“ vydechla. Díky bohu. Loretta byla nahá a studená jako kus ledu. Sam se jen modlila, aby přežila.

„Pomoc?“ zašeptala Marnie. „Prosím...“ Odstrčila Rowana. Sam ji rychle následovala, když se vypotácela ven do houstnoucího zeleného soumraku.

Opravdu. Přijíždělo vznášedlo. Seděli v něm Teddy s Rolfem Lundenem a další dva policisté v uniformách.

A Gregory. Gregory, který je viděl a začal křičet a ukazovat.

Sam se k němu rozběhla.

„Sam, pozor na aligátory!“ vykřikl Teddy.

Pozdě. Proběhla mělkou vodou, která jí sahala až do pasu. Byla rychlejší než jakýkoli aligátor. Teddy ji vytáhl nahoru na vznášedlo. Popadla Gregoryho do náruče a dlouho ho nepouštěla. Mlhavě si uvědomovala, že je kolem zmatek a ozývají se výkřiky, jak policisté vytahují ostatní na palubu. Pak se vedle ní ocitl Rowan. Objal ji. Gregory se k němu těsně přitiskl. Trásl se. Rowan ho konejšil. Chlapec se nakonec uklidnil, ale zůstal s nimi. Hlavu položil Sam na rameno a pevně zavřel oči.

Společně s Rowanem přihlížela, jak policisté přinášejí tělo Joea Taylora. Nehodlali ho tam nechat jako potravu pro jeho vlastní mazlíčky. Na to byl Teddy příliš důsledným policistou.

„Jak jste nás našli?“ zeptala se Teddyho.

„Přirozeně jsme něco věděli. Rowan Joeovo jméno zakřičel na Aidana. Aidan sehnal mě... Okamžitě jsme za vámi vyrazili, ale znáš bažiny, nebylo to snadné. Možná bychom ani tuhle zátočinku nenašli a neviděli tu chajdu... Kdyby nebylo tady toho kluka. To je nejchytřejší idiot, jakého jsem kdy viděl.“

„Jaký idiot? To dítě je génius, Teddy.“

Marnie už také byla ve vznášedle. Nedbala na své rány, podlitiny, kousance, nahotu, ani zkrvavené ruce a natáhla se po Gregorym a objala ho. Když promluvila, v hlase jí zazněla její stará jistota a statečnost. Všechna slova však nakonec spolkla a rozplakala se. Vzlykala a objímala ho. „Zachránil jsi mi život!“

Prohlížel si její obličej. „Marnie,“ řekl.

Jasně a hlasitě.

Věděl to. Celou dobu o všem věděl a bojoval za ni. Ostatní mu jenom neuměli naslouchat.

* * *

Za dva dny se u Sam konala sešlost. Rowanovi mezitím vyjmuli z boku kulku a přiměli ho zůstat přes noc v nemocnici. Sam tam zůstala s ním. Ani za nic se od něho nehodlala hnout. Ne na dlouho.

Marnie trpěla podchlazením, pobodáním od hmyzů, dehydratací a dalšími obtížemi. Odmítla v nemocnici zůstat déle než dvacet čtyři hodiny. Loretta musela být hospitalizována několik dní. Byla zcela dehydratovaná a měla zlomených několik žebér. Joeova psychická úchylka se zjevně spustila pokaždé, když některá z dívek odešla z

večírku s některým z přítomných mužů. V Loretině případě jen čekal na správnou příležitost.

Když všichni učinili výpovědi na policii a získali od ní nějaké informace, složili si obrázek dohromady.

Toho večera už měli všechno za sebou.

Teddy přišel s Laurou. Nevrátili se k sobě přímo, ale postupně se z nich stávali přátelé. V tu chvíli to pro ně bylo to nejdůležitější. Alespoň tak to Laura vysvětlovala Sam. Také jí však pověděla, že se rozhodla zapomenout na minulost. Teddy u ní strávil několik nocí a prý to bylo báječné.

Přišli také Aidan s Lacey, která se právě vrátila z New Yorku. Seděla vedle Thayera, jehož zprostiti obvinění. Objímal ji jednou paží. Lacey byla nadšená, když po návratu zjistila, že je vše v pořádku. Výlet si užila, ale tvrdila, že díky Thayerovi se její život změnil. Svěřila se Sam se svým utajovaným dvojím životem. Ta jí slíbila, že to nepoví jejím rodičům, pokud to nebude opravdu nezbytně nutné. Na večírku, kde Lacey vystupovala, byl i Thayer, kterého zprvu zcela šokovala a zklamala. Zároveň ji však podpořil a neochvějně při ní stál jako přítel, takže se přímo na místě rozhodla se svou kariérou skončit. „Vyzvedl mne a dlouho jsme jezdili po okolí. Celou dobu jsme si povídali a já pak letěla pozdějším spojem.“

Pověděla Sam celou pravdu, když spolu seděly v nemocnici a čekaly, až ošetří Rowana.

Toho večera u Sam všem řekla: „Možná tu roli dostanu, možná ne. Někdy se to určitě povede.“

Rowan se podíval Sam do očí. Usmál se. Od Lacey se dozvěděla, že její tajemství neprozradil, nikomu nic neřekl – a dokonce kvůli ní vyhrožoval Chapmanovi.

Thayera tedy přestali podezírat. Vyklubal se z něj hodný mládenec. Nijak se nepohoršoval nad tím, že ho zatkli.

Marnie se s ním přivítala velice láskyplně. Choval se k sestře, jako by byla z porcelánu.

Když se pak spolu se Sam posadily, Marnie potřásla hlavou.

„Měla jsem dost času zamyslet se nad svým životem. Až moc. Nebo možná ne dost, protože jsem se bála, že každou chvíli umřu. Ale budu naprosto upřímná, Sam, když ti povím, že jsem věděla, jakou mám kliku, že kamarádím zrovna s tebou.“

„Sam od začátku tvrdila, že tu něco nehraje,“ ozval se Teddy.

Sam se usmála koutkem úst. „Musím přiznat, Marnie, že jsem toho přesvědčení nabyla jen díky tvým výstředním manýrům. Neměla jsi správně uspořádaná líčidla.“

„Když mne Joe chtěl odtáhnout, rvali jsme se spolu. Líčidla spadla na zem. Myslel si, že je všechna poskládal správně...“

„Ale mýlil se,“ dodala Sam.

„A pak jsme díky našemu mladému příteli Gregorymu, který pořád zíral na tvůj dům,“ připojil se Rowan tiše, „našli kapičky krve na tvé posteli.“

„Myslel si, že dokonale zahladil stopy a zmátl nás,“ pravil Teddy trpce. „A skoro se mu to podařilo.“

„Jak je možné, že to byl takový šílenec..., a nikdo z nás si toho nevšiml?“ zeptala se Sam asi posté.

„Kdo by to byl do něho řekl? Takový urostlý, pěkný chlap,“ řekl Teddy. „Ale právě to bylo jádro celého problému. Toužil vypadat dokonale a všechny ženské ho chtěly jen kvůli tomu. Nedokázal vytvářet skutečné vztahy.“

„Potřeboval, aby ho někdo obdivoval. Zbožňoval,“ řekla Marnie. Zvrátila hlavu dozadu a zavřela oči. „Chloe vždycky říkala, že jen využívá jeho tělo. Pověděla mu to dokonce do očí. Já... já jsem nebyla o nic lepší. Ale i tak...“

„I tak je mrtvý. Je po něm,“ přerušil ji Thayer.

„Zatknou mne za vraždu?“ zeptala se Marnie. Zdála se jiná. Krotká.

„Vůbec ne,“ ujistil ji Teddy.

„Jsem naživu,“ vydechla šťastně. Pak bratrovi rozcuchala vlasy. „Tebe ale zavřeli, Thayer.“

„No,“ řekl, „já jsem totiž znal Chloe. Děsně se mi líbila. Nikdy se na mne ani nepodívala. Proto jsem ji také namaloval.“

Marnie bratra chytila za ruku. „Už jsi viděl můj dům, Thayer?“

„No, tak trochu...“

„Je tvůj.“

„Cože?“

„Já do něj už nechci vkročit.“

Thayer chvíli mlčel a pak se na ni usmál.

„Nikdy jsem nebyl žádný příživník, Marnie. Jenom vydělávám peníze jinak než ty.“

S povzdechem se na něho podívala. „Nikdy jsi nebyl příživník. Staral ses o vyžírku, který si říká náš otec. Promiň, Thayer.“

„Mám tě rád, Marnie.“

„Já tebe také. I tak chci, aby sis ten dům nechal. Já bych se v něm nikdy necítila dobře. Také chci odjet. Chci cestovat.“

„Kam?“ zeptala se Sam.

Zašklebila se. „Někam, kde je chladno. Velká zima. Kde nemají bažiny.“

Všichni se tomu dokázali zasmát.

Epilog

Miami, Florida.

Bylo pozdní odpoledne a teplota vzduchu se pohybovala kolem pětadvaceti stupňů. To je život, napadlo Rowana. Prostě život. Nebo možná uvědomění nového, pokorného přístupu k životu, díky němuž Rowan začal být tolerantnější k Beth.

Možná proto, že v noci po událostech v Mokřinách leželi ve stejné nemocnici.

A pak Samin návrh...

Ať k tomu měl jakékoli důvody, Rowan Beth poskytl životní šanci na rozhovor.

Byl krásný den a po modré obloze neplul jediný obláček. Od zálivu foukal lehký vánek.

Stály tam televizní kamery, reportéři z rádií, další média – ale otázky toho dne kladla pouze Beth. Vypadala dobře. Měla na sobě saténový kostým, dostatečně elegantní pro svatebčana a zároveň dostatečně konzervativní pro kamery.

Hrála hudba, všechno zdobily květiny a teklo šampaňské. Kolem bazénu u Rowanova domu opatrně kráčeli číšníci ve smokingu, aby početným hostům nabídli vynikající pochutiny.

„Nejprve nám povězte, Rowane,“ začala Beth, „jak se dnes cítíte?“

„Výborně. Takhle skvěle jsem se ještě nikdy necítil.“

„Dělá vám zranění potíže?“

„Můžu dýchat. Víc nepotřebuji.“

„Po tom incidentu jste ale ležel v nemocnici, je to tak?“

„Ano, stejně jako slečna Newcastleová.“

„Ta tu dnes není. A přitom to byla taková přítelkyně Samantha Millerové. Proč tu dnes není, při takové výjimečné příležitosti?“

„Ona a Sam jsou stále velmi dobrými přítelkyněmi... Ale slečna Newcastleová se dnes také vdává. Bere si svého šéfa, pana Dalyho, a hodlají si spolu zařídit praxi v Montaně.“

„V Montaně?“

„Slečna Newcastleová si přála žít v trochu chladnějším podnebí.“

„A co se stane s jejím krásným domem?“

„Přešel do vlastnictví jejího bratra. Ten je zasnoubený se Saminou mladičkou neteří a ujišťuji vás, že společnými silami odtud vyženou všechny zlé duchy, kteří tam zůstali.“

„Zlé duchy... Rowane, já myslím, že s duchy, kteří vám tady v Miami otravovali život, jste se velmi dobře vypořádal. Víím, že mnozí lidé vás podezírali...“ Zaváhala. „Zvlášť poté, co mě někdo napadl na vaší zahradě. Útočníka jsem viděla, ale upadla jsem do bezvědomí a nemohla jsem policii nijak pomoci. Jak vás napadlo, abyste toho dne Samanthu sledoval? Kdo by si pomyslel, že se z takového urostlého krasavce, jako byl Joe, vyklube psychopatický zabiják?“

„Vylučovací metodou. Já jsem to ale vlastně *nevěděl*, dokud ji neunesl. Vždycky se snažil být dokonalý – a totéž požadoval od ostatních. Uchvacovaly ho striptérky, fascinovalo ho lidské tělo. Jeho patologické chování se spustilo pokaždé, když ženy, které sledoval, tancovaly na soukromých večírcích, které jim sám domluvil. Sam byla výjimka. Začala pro něho být nebezpečná. Domnívám se, že ať se tvářil jakkoli, neustále balancoval na hranici, kdy se jeho chování zvrtno a začal zabíjet. Měli jsme štěstí, obrovské štěstí,“ pravil Rowan. Najednou se od Beth pootočil, protože si uvědomil, že k nim přichází Sam.

Právě se převlékla ze svatebních šatů do elegantního černého kalhotového kostýmu, v němž se chystala letět. Srdce se mu rozbušilo. Má krásnou manželku. *Manželku*. Podařilo se jim to. Vydrželi. Minulost ošklivě poznamenalo podezírání a tragédie, ale budoucnost patří jen jim. V životě si nebyl ničím tak jistý. Jejich oči se střetly. Usmála se. Teď bez jediného slova sdíleli plno věcí. Měla v sobě tolik vřelosti. Vášen a odvahu – a zcela ojedinělou oddanost těm, které miluje.

Bylo to báječné. Cítil se báječně. Lépe než kdy za celý život.

Sam k němu došla. Objal ji. Usmála se na Beth. Vlastně to byla Sam, kdo mu navrhl, aby nechal spát úplně všechny demony tím, že reportérce poskytne tuto příležitost.

„Jaké to je, být konečně paní Dillonovou, Sam?“

Sam se usmála na Rowana. „Skvělé.“

Opřel se k ní a usmíval se.

„Své štěstí jste sdíleli s rodinami a přáteli. Máte tu rodiče?“
„Támhle stojí má matka s nevlastním otcem. A támhleten hezký pán vedle Lilly Vincentové, té umělkyně, je Rowanův táta.“
„Třeba vás v budoucnosti čeká ještě nějaká další láska.“
„Vypadá to, že si rozumějí,“ pravil Rowan. „A hraje vám tu skvělá skupina.“
„To jsou staří přátelé – a pár nových. Aidan Henley se skupinou – a s Gregorym Lacatou u bicích.“
„Gregory je velice zajímavý chlapec. A co děti? Plánujete vlastní rodinu? Kolik jich chcete mít?“
„Tři...“,“ začala Sam.
„Čtyři,“ přerušil ji Rowan.
Zasmáli se.
„Tři a půl?“ zeptala se Sam a pokrčila rameny. „To je jedno. Uvidíme časem. Rozhodně oba máme děti rádi a chceme je.“ „Až zítra, ne?“ navrhl Rowan. „Jistě.“
„V tom případě byste možná měli vyrazit. Kam vlastně letíte na svatební cestu?“
„To vám přesně nepovíme...“
„Ale je tam sníh,“ řekla Sam a usmála se na Rowana.
„Hodláte se tedy také přestěhovat někam do zimy?“ vyptávala se Beth. „To by pro nás byla velká ztráta.“
Rowan se podíval na Sam a udělal grimasu. Odpověděla za něho. „Kdepak, vrátíme se sem. Oba máme moc rádi moře a vodu a lodě – Mollii u přístavu v zátoce... a dokonce i Mokřiny. Aligátory jsem přestala obdivovat, ale...“
„Líbí se nám tu. Nikdy bychom se odsud nadobro neodstěhovali,“ dokončil za ni Rowan. „A teď nás prosím omluvte...“

* * *

Švýcarské Alpy.
Západ slunce.
Teplota mírně pod nulou.
Krásný večer. Chatu na vzdáleném kopci pokryl sníh, stejně jako zvlněnou krajinu kolem jejich malé lyžařské chaty. Svět byl bílý, jemně zbarvený odstíny zapadajícího slunce. Venku mrzlo. Uvnitř jasně hořel oheň. V kbelíku s ledem se chladilo šampaňské a v

koupelně čekala vířivka plná horké vody. Na obrovské posteli uprostřed pokoje ležely navršené polštáře a prošívané pokrývky.

Slyšel, jak Sam vychází ze sprchy. Cítil, jak ho zezadu objímá a stejně jako on se dívá na sníh venku. „Je tu krásně,“ zašeptala.

Políbil ji. Pomalu a dlouze... Ještě pomaleji, děle.

Pak své rty odtrhl od jejích. „Vůbec jsem netušil, že je možné, aby člověk byl takhle šťastný, takhle... v bezpečí. Bože, málem jsme o všechno přišli... O všechno, včetně života...“

„Ale dobře to dopadlo. Přece jsi mne zachránil, ne?“

„No, ty mne tak trochu také. Byl jsem tak hloupý, že jsem se nechal postřelit.“

„To nebyla hloupost. Zachránil jsi Gregorymu život,“ připomněla mu.

„Ten chlapec za to stál.“

„To ty také,“ řekla škádlivě.

„Před námi je budoucnost. Máme toho před sebou tolik, musíme se rozhodovat. Co chceš od budoucnosti, Sam?“

„Jenom se chci každé ráno probouzet vedle tebe,“ odpověděla.

„Co když pojedu na šňůru, co když budeme mít děti, co když...“

„Dobře, tak skoro každé ráno,“ řekla se smíchem.

„Ne, každé ráno. Bez tebe bych na šňůru nejel – jsi ten nejlepší bubeník, jakého znám. A až budeš přivádět na svět naše tři a půl dítěte, vždycky s tebou budu v porodnici.“

Potřásla hlavou a vzhledla k němu. „Ale vždyť jsi pořád se mnou, Rowane. A já s tebou. I když nejsme zrovna spolu.“

Usmál se a znovu ji políbil. Vzrušeně se k ní tiskl, oheň hezky sálal a její ústa krásně chutnala...

Věděl, že toho namluvili už dost. Budoucnost počká. Vzal ji do náruče.

V krbu praskal oheň.

V kbelíku tál led.

Budoucnost se před nimi právě otevírala.